

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, their faces nearly touching. The man has a beard and is looking down at the woman. The woman has long dark hair and is looking up at him. They are positioned in the upper half of the frame. Below them, a large, curved bridge spans a body of water, with mountains in the background under a dramatic, cloudy sky. The overall mood is romantic and serene.

ONLY YOU

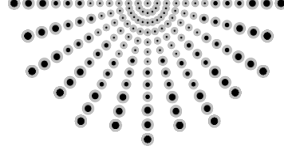
➤ AN ADAIR FAMILY NOVEL ◀

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

SADECE SEN

BİR ADAIR AİLESİ ROMANI

SAMANTHA YOUNG

Sadece Sen

Bir Adair Ailesi Romanı

Samantha Young tarafından

Telif Hakkı © 2023 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: [Hang Le](#)

Couple Fotoğraf: [Regina Wamba](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Samantha
Young Yazar Hakkında
Teşekkür Yazar Notu

Önsöz

1. Monroe
2. Monroe
3. Brodan
4. Brodan
5. Monroe
6. Monroe
7. Brodan
8. Brodan
9. Monroe
10. Monroe
11. Monroe
12. Monroe
13. Monroe
14. Monroe
15. Brodan
16. Brodan
17. Monroe
18. Brodan
19. Monroe
20. Brodan
21. Monroe
22. Brodan
23. Monroe
24. Monroe
25. Brodan
26. Monroe
27. Brodan
28. Monroe
29. Monroe
30. Brodan
31. Monroe
32. Brodan
33. Monroe
34. Monroe
35. Monroe
36. Brodan
37. Monroe
38. Monroe

Sonsöz

AYRICA SAMANTHA YOUNG TARAFINDAN

Samantha Young'ın Diğer Çağdaş Yetişkin Romanları

Çalmaya Devam Et

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Derinlere Doğru Bir

Oyun Romanı

Sıgılıkların Dışındaki

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman

Romanı Bir Gün: Bir

Sevgililer Günü Romanı

Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Kozmik Bir Aşk

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan

Aşağı Jamaica Lane

India Place'den

Düşmeden Önce

Echoes of Scotland Street

Moonlight on Nightingale Way

Until Fountain Bridge (a novella)

Castle Hill (a novella)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk

Serisi: *Tek Gerçek Şey*

Her Küçük Şey Hiç

Söylemediğimiz Şeyler

En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada

Benimle Orada

Seninle Hep

Sen

Benimle Ol

Sadece Sen

Samantha Young'dan Çağdaş Genç Yetişkin Başlıkları

Bizim İmkansız Genişliğimiz

Kırılğan Sıradan

Samantha Young tarafından yazılan diğer kitaplar:

Damla Damla Gözyaşı, bir roman

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan Başlıklar

Outmatched

S. Young Ateş ve Gölge Korkusu

Altında Yazılan Başlıklar

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

İntikam Öpücüğü

Sonsuza Kadar Bağlı

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanmış

Kader

Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Yıldızlar ve Sultanlar Kanunu

YAZAR HAKKINDA

Samantha Young, Stirlingshire, İskoçya'dan *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarıdır. Uluslararası çok satan kitabı *On Dublin Street* ile En İyi Yazar ve En İyi Romantizm dallarında Goodreads Choice Ödülü'ne aday gösterilmiştir. *On Dublin Street*, Samantha'nın ilk yetişkin çağdaş romantizm serisidir ve 31 ülkede satılmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Yazmak çoğunlukla tek başına yapılan bir iş, ancak yayınlamak kesinlikle öyle değil. Sevgili arkadaşım Catherine Cowles'a *Sadece Sen*'in ilk versiyonunu okuduğu ve benim için dünyalara bedel bir anlayış ve destek sağladığı için çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum!

Elbette muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a beni daha iyi bir yazar ve hikâye anlatıcısı yapmak için her *zaman yanımda olduğu için* teşekkür etmeliyim. Bunun da ötesinde Jenn, sen en iyi amigo ve en destekleyici insansın. Kendin olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Julie Deaton'a *Sadece Sen'in* redaksiyonunu yaptığı ve her şeyi yakaladığı için teşekkür ederim. Detaylara karşı inanılmaz bir gözünüz var ve hikayelerimin dünyaya mümkün olan en iyi şekilde gideceğinden her zaman eminim.

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a tüm küçük şeylerle ilgilendiği ve beni her konuda desteklediği için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım. Seni çok özölüyor ve seviyorum.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Valentine PR'dan Nina Grinstead'e teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Benim için çok değerlisiniz ve umarım size ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuzdur. Kitaplarımın okuyucu bulmasını sağlamak için çok çalışan Valentine'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür. Sizler gerçekten çok özel ve bir kızın isteyebileceği en güzel okuyucularsınız. Sürekli ve kesintisiz desteğiniz hayranlık uyandırıcı ve hepimize çok minnettarım.

Hang Le'ye bir kez daha bu hikaye ve bu seri için mükemmel bir görsel atmosfer oluşturan çarpıcı bir kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Sen muazzam bir yeteneksın! Ve Brodan ve Monroe'ya hayat veren güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri, cesaretlendirdikleri ve içinde yaşadığım dünyalar hakkında bazen dönüp dolaşıp beni dinledikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teŖekkür ederim. Bu benim için her Ŗey demek.

YAZAR NOTU

Sevgili okuyucu,

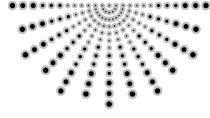
Yıllar önce, İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki pitoresk, kurgusal köyümde geçen bu seriyi yazmak için ilham aldım. Diğer kitaplarla ilgili yükümlülüklerim nedeniyle bu seriyi beklemeye aldım. Bunun için minnettarım, çünkü yıllar içinde zihnimde o kadar üç boyutlu bir şeye dönüştü ki, bazen Ardnoch ve karakterlerinin yaşayan, nefes alan bir gerçeklik olmaması imkansız gibi görünüyor. Okuyucuların bana ve bu seriye gösterdikleri sevgi ve destek beni şaşırttı ve bu seriyi yazmayı daha da özel kıldı. Çok teşekkür ederim. Size ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsiniz.

Bu aile destanının son bölümüne bu kadar çabuk geldiğimi fark ettiğimde, içimi bir huzursuzluk duygusu kapladı. Genellikle bir seriyi bitirdiğimde, doğru hissettirir. Tamamlanmış. Ancak her ne kadar Brodan ve Monroe'nun destansı aşk hikâyesinin Adair Ailesi'nin çektiği sıkıntıların sonunu işaret ettiğine inansam da (rahat bir nefes aldıklarını duyabiliyor musunuz?), Ardnoch'u geride bırakmaya henüz hazır değilim.

Devedikenlerinin Ötesinde, Highlands Serisi'nin ilk kitabı ve benim çok sevdiğim bu dünyada geçiyor. Brodan ve Monroe'nun hikâyesini bitirdiğinizde, sırada neyin ve kimin olduğu konusunda heyecanlanacağınızı umuyorum. Son sayfaya geldiğinizde bilmeniz gereken her şeyi bulacaksınız... ama acele etmeyin. Acele etmeyin. Bir süre kıvrılabileceğiniz bir yer bulun ve sayfaların sizi İskoç Dağlık Bölgesi'nin engebeli güzelliğine ve yazdığım her kelimeyle ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir aşk hikayesine götürmesine izin verin.

Sevgi ve minnetle, Sam

PROLOGUE

MONROE

YILLAR ÖNCE ...

T Yaz ve okul tatili olmasına rağmen bir Pazartesi sabahı sinema sessiz bir yerdi. Geniş fuayede sadece bir avuç insan bekliyordu. Brodan Adair'in muhteşem yüzünün asılı olduğu dikey tavan afişi dikkatimi dağıtmıyordu. Buna inanamadım. Kardeşi Lachlan'ı ilk kez bir sohbet programında ilk Hollywood filmini tanıtırken gördüm.

Oradan sonra Brodan ikincil rollerde görünmeye başladı. Filmlerini ve TV şovlarını izlemek için beni cezbeden bir şey olmadı. Ancak, artan başarısını kaçırmak zordu. Şimdi, gişe rekorları kıran bir filmdeki ilk büyük başrolünü tanıtan dev bir posterin üzerindeydi.

Yıllardır göğsümde taşıdığım bir ağrı acıyla parçalandı.

Arkana dön ve buradan defol git, diye kendime telkinde bulundum. Mazoşist olmayı bırak.

Ama yapamadım.

Ona ne olduğunu görme arzusu çok büyüktü. Ayrı geçen yılların onu uyuşturacağını, hatta silebileceğini düşünmüştüm... ama ironik bir şekilde, mesafe kalbimi daha da inatçı hale getirmişti.

Sikeyim.

Omuzlarımı geriye atarak fuayeden bilet gişesine doğru yürüdüm ve Brodan'ın filminin bir sonraki gösterimi için bir bilet aldım.

İşte oradaydı. Kusursuz bir Amerikan aksanıyla rolünü oynayan, hayattan daha büyük bir Brodan'a bakarken o korkunç acı daha da arttı. Neredeyse farklı bir insanmış gibi görünüyordu. O gözler hariç. Her şey her zaman Brodan'ın gözlerindeydi. Bu kadar mükemmel bir oyuncu olduğunu görmek biraz rahatsız ediciydi çünkü bir süreliğine bu başroldeki adamın bir zamanlar en iyi arkadaşım olduğunu neredeyse unutuyordum.

Ta ki başroldeki kadını gerçek bir tutkuyla öpene kadar.

Söylentilere göre gerçek hayatta da çıkıyorlarmış.

Onları izlerken bunun doğru olmadığına inanamadım; aralarındaki kimya ateş gibiydi. İçimi gülünç bir acı ve kıskançlık doldurdu. Sahiplenme.

Çocukça düşündüm, *o önce benimdi.*

Brodan hiçbir zaman istediğim şekilde benim olmamıştı ama çocukken o benim her şeyimdi.

Unutmak için çok çabaladığım anılar beni tüketti, önümde dönüp durdu, Hollywood aktörü Brodan Adair'in görüntüsünü bulanıklaştırdı ...

Mutfağa girdiğimde annemin kesik dudağından o günlerden biri olduğunu anladım. Konuşmak için ağzımı açtım ama o telaşla başını salladı.

Kahretsin.

Ardnoch'un kenarında küçük bir sıra kulübede yaşıyorduk. Köyümüz küçüktü, ancak diğer insanlardan daha az şeye sahip olan insanların yaşadığı bilinen sokaklarımız olmayacak kadar küçük değildi. Biz de o sokaklardan birinde yaşıyorduk.

"O Monroe mu?" Babam koridorun karşısındaki oturma odasından bağırdı. Annem "Git" diye bağırdı.

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve tam gitmek için dönmüştüm ki babam mutfak kapısında belirdi. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri viskiden parlıyordu, yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Çocukken babamın alkolik olduğunu bilmiyordum. Ya da en azından anlamıyordum. Şimdi on iki yaşındaydım, Ardnoch Akademisi'ndeki ilk yılımdaydım. Yani biliyordum. O zaman bilmediğim şeyleri şimdi biliyordum. Babamı bir canavara dönüştürenin içki olduğunu biliyordum.

Ellerim nemli hale geldi.

"Merhaba, baba."

"Nerelerdeydin?" Bana doğru kavgacı bir tavırla adım attı.

"Okuldaydım."

"Dışarıda çalışıyor, yardım ediyor olman gerekirdi," diye hırladı. "Ben on iki yaşındayım," diye sessizce hatırlattım ona.

"On ikide çalışıyordum, seni tembel sürtük."

"Okula gitmek zorundayım baba. Gitmemem yasal değil."

Burun delikleri alevlendi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana ukalalık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece... burada çok az yer on bes yaşına kadar varı zamanlı bir iş için seni işe alır."

Ayrıca, okula gitmek istiyordum. Hayatımla ilgili bir şeyler yapmak istiyordum.

"Daha çok çalış. Ödememiz gereken faturalar var."

Bana ne oldu bilmiyorum, adamla yumurta kabukları üzerinde yürümekten bıkmış mıydım, ama

"Belki de tüm parayı içkiye harcamasaydın" diye mırıldandım.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz korkudan midem bulanarak donakaldım.

Yüz ifadesi karardı. "Ne diyorsun lan sen?"

"Baba-"

"Callum, yapma," diye yalvardı

annem. "Arsız sürtük. Buraya

gel!"

O andan itibaren her şey siyah, kırmızı ve acıdan oluşan bir bulanıklıktı. Annemin "Dur!" diye bağırdığını duyabiliyordum. Sonunda onu üzerimden çekip almış olmalıydı ama yüzümün her yeri ağrıyordu ve gözlerimden birini açamıyordum.

"Neden?" Annem tısladı. "Neden onu kışkırttın?"

Acı içinde konuşmaya çalıştım ama düşünebildiğim tek şey en iyi arkadaşımın yüzüydü. Brodan.

Brodan'la birlikte olmak

istedim. Beni güvende

hissettirdi.

Annem beni dengesiz ayaklarımın üzerine çekerken sağ tarafım acıyla

çığlık attı. "Bak ona ne yaptırdın," diye bağırdı annem usulca. "Bu senin

suçun."

Benim hatam

mıydı? Öyle

miydi?

Belki de öyleydi.

Brodan'ın babası asla çocuklarını incitmeye cesaret edemez. Brodan'ın onun daha çok yanında olmasını dilediğini biliyordum. Adair kardeşlere ve kız kardeşleri Arrochar'a bakmak çoğunlukla en büyükleri Lachlan'a düşüyordu ama yine de Bay Adair nazik bir adamdı. Kızını asla eşek sudan gelinceye kadar dövmezdi.

"Şimdi seni kim bilir ne kadar süre okuldan uzak tutmamız gerekecek," diye homurdandı annem ve tek gözümünden ağladığını görebiliyordum. "Dudağın için biraz antiseptik getireyim, sonra da yüzüne buz koyarız."

Hangi kısmında? Uyuşukça düşündüm.

O kederli bir şekilde mutfaktan çıkarken ben de ayağa kalktım. Babam hâlâ buradaydı. Geri gelip daha fazla zarar verebilirdi. Hatta belki bu sefer beni öldürebilirdi.

Bu yüzden mutfak kapısına doğru tökezledim, zemin denizdeki dalgalar gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bu garip hissi bir kenara ittim ve kendimi evden dışarı attım.

Dehşet ağır bacaklarımı kaldırmamı sağladı ve koştum. Arka sokaklardan Ardnoch Malikânesi'ne giden yola doğru ilerledim. Brodan ve kardeşleri evleri dedikleri şatoya bisikletleriyle giderlerdi. Birkaç yıl içinde Lachlan onları okula götürecek yaşa gelecekti.

Keskin bir ağrı kaburgalarımı kesti ve yürümek için yavaşlamak zorunda kaldım. Esintili eski

şatoya varmam asırlar alacaktı ve o kadar çok canım yanıyordu ki, başarabilir miyim bilmiyordum.

"Roe!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Tek sağlam gözümle görmeye çalışarak başımı kaldırdım. İlerideki yolda bulanık şekiller belirdi.

Bisikletlerde.

Brodan?

Brodan! Ağzımı açmaya çalıştım ama aniden dünya eğildi ve bacaklarım kayboldu. Acı dizlerime vurdu.

"Monroe!"

Brodan.

Sanki birkaç saniye sonra ellerim üzerimdeydi ve Brodan'ın telaşlı yüzüne baktım. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Arran, babamı getir."

"Ne... neler oluyor?" Kardeşi Arran'ın fısıldadığını duydum.

"Arran, babamı getir!" Brodan bağırdı. Arkadaşımın sesindeki paniği duyabiliyordum.

Sonra kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "İyi olacaksın Sunset, iyi olacaksın. Bir daha sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güvendesin. Ben yanıdayım, Roe."

Gözlerimi kırptım, çocukluğumun en canlı anılarından birinden çıkıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Gösterimde sadece iki kişi daha vardı ve onların da dikkati filme odaklanmıştı. Brodan'a.

Babam beni dövmeye başladığı andan itibaren, ilkokuldaki ilk günümüzden beri en iyi arkadaşım olan Brodan benim koruyucum olmuştu. On iki yaşında bile benimle ilgilenmeye kararlıydı. Onun ve babasının sayesinde o günden sonra hayatım değişti.

Ve aptalca bir şekilde Brodan'ın benim iyiliğime olan tutkulu bağlılığının bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.

Brodan'ı bir arkadaştan daha fazla sevdiğimi nihayet kendime itiraf ettiğimde on dört yaşında olacaktım.

Umut beni ona bağlamıştı, ta ki o onu paramparça edene kadar. Acı içinde, düşüncesizce hareket etmiştim.

Her şeyi mahvettik, o ve ben.

Peki neden ondan kurtulamadım?

Ekrandaki yüzüne baktığımda duygularım taşı. Çok tanıdıktı.

Yine de çok yabancı.

O adamın kim olduğunu bilmiyordum. Bu bilgi o kadar acı vericiydi ki dayanamadım.

Gözyaşlarımı öfkeyle silerek koltuktan kalktım ve ekrana sırtımı döndüm.

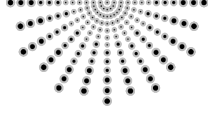
Onun üzerine.

Yeterli. Artık yeterdi.

Onu unutmak zorundaydım.

Hayatıma devam etmek için.
Yapmak zorundaydım.

MONROE

MEVCUT GÜN

ARDNOCH, İSKOÇYA

Castle Caddesi'nde mucizevi bir şekilde park yeri bulduğumda arabamın arka koltuğuna yığılmış işaretlenmesi gereken not kâğıtlarını düşünmemek için umutsuzca çabaladım. Tadilat çalışmaları devam ediyordu.

Yerel otel ve restoran Gloaming'in otoparkı iş minibüsleri, araçlar ve sezonun son turistlerinin karavanlarıyla doluydu.

Annemin yiyecek alışverişi arabanın bagajındaydı, ama ona Flora'dan bir kahve alacağıma söz vermişim ve kapanmadan önce postaneden almam gereken bir paket vardı. Sonra yemeği bırakmam, annemin yemeğini hazırlamam, karavana geri dönmem, kendi yemeğimi hazırlamam ve akşamın geri kalanını ilk beş sınıfımın matematik ve çevrimiçi çalışmalarını işaretleyerek ve dizüstü bilgisayarımda *Gilmore Girls*'ün bölümlerini izleyerek geçirmem gerekiyordu.

Ne kadar göz alıcı bir hayatım vardı.

Ancak anneme ne kadar çabuk ulaşırsam, Gordon'un sahil kenarındaki karavan parkında bana çerez parasına kiraladığı karavana da o kadar çabuk dönebilirdim.

Memleketim Ardnoch'a dönmenin düşündüğüm kadar kolay olmadığı ortaya çıktı. Annemin komşusu beni arayıp annemin kalçasını kırdığını ve tek başına başa çıkamadığını ve köy ilkokulunda bir öğretmen açığı olduğunu söylediğinde, annemin yardımına koşmamak için gerçekten iyi bir bahanem yoktu. Ancak işi kabul ettikten sonra kiralayacak bir yer bulmaya çalıştım ve memleketimin maddi olarak ulaşabileceğimden çok daha fazla yükseldiğini fark ettim. Oldukça iyi bir maaş alıyordum ve sadece ben vardım. Ancak köyde kiralar çok yüksekti. Buna bir de ortalama belediye vergisi eklenince Ardnoch'ta yaşamak neredeyse imkânsız hale geliyordu. Kira ve diğer tüm faturalarla birlikte mevcut olan hiçbir şeyi karşılayamazdım. Tek başıma olmaz. Şimdi Gordon'un karavan parkında sıkışıp kalmıştım ve bu konuda panik yapmamaya çalışıyordum.

Her zaman annemin yanına taşınabilirdim, ancak ilk döndüğümde onunla birkaç hafta yaşadıktan

sonra, bunu bir daha asla yapmamaya yemin ettim, aksi takdirde kendimi sefalet dolu bir hayata teslim edeceğim.

Hayır, tek mantıklı seçeneğim bir yıl boyunca karavanda dayanmaktı.

Gözlerime kadar endişe içinde, kendime ve anneme bir kahve almak için Castle Caddesi'nden Flora'ya doğru yürüdüm. Tezgâha doğru ilerlerken birkaç yerliye başımla selam verdim. Flora temizlikten başını kaldırdı ve bana geniş bir gülümseme verdi.

"Monroe. Bugün nasılsın, tatlım?"

Flora bana karşı her zaman sevecendi. Annesi Bayan Belle Rannoch, annemin komşusuydu ve Flora benden büyük olmasına ve tam olarak birlikte büyümemiş olmamıza rağmen, annesi gibi o da benim aile durumumun nasıl olduğunu biliyordu. Onların nezaketini acımayla karıştırmadım ve her ikisine de minnettardım. Eve dönmek kolay olmamıştı, bu yüzden dönüşüm hakkında dedikodu yapanların arasında birkaç dost yüzün olması çok şey ifade ediyordu.

"Her zamanki gibi ayaklarım yerden kesildi." Ona gülümsedim. "Senin günün nasıl geçti?" "Daha sakın. Artık sadece birkaç turist kaldı. Her zamanki gibi mi?" diye sordu. "Lütfen." Neredeyse her sabah ve öğleden sonra kahve içmek için uğruyordum.

Flora süslü kahve makinesini çalıştırdı ve sonra bana döndü. "Eski arkadaşlarınla yeniden bağlantı kurabildin mi?"

Bu sivri soru karşısında irkilmemeye çalıştım. Flora beni eski dostluklarımı yeniden canlandırmak için daha fazla çaba göstermeye teşvik etmişti. Ne yazık ki eski arkadaşlarımdan üçü de aynı aileye, Adair'lere mensuptu. Adair'ler bir zamanlar toprak sahibi soylular olarak bilinen, şatoları ve büyük mülkleri nesilden nesile aktarılan bir ailenin parçasıydı. Biz çocukken onlar da toprak zengini ama nakit fakiri olarak bilinirlerdi. Ta ki beş kardeşin en büyüğü olan Lachlan Adair aktör ve işadamı olarak para kazanıp oyunculuktan emekli olup evlerini film ve televizyon sektöründekiler için sadece üyelere açık bir kulübe dönüştürene kadar. İkinci büyük Thane saygın bir mimardı; Brodan belli ki Lachlan'dan daha büyük bir Hollywood yıldızıydı; Arran seyahatlerinden Lachlan'la birlikte Gloaming'i satın almak, yenilemek ve işletmek için dönmüştü; en küçükleri Arrochar ise bir orman mühendisiydi. Brodan'a ne kadar yakınsam, Arran ve Arro ile de o kadar iyi arkadaşım... bir zamanlar.

Arran tekrar arkadaş olmak istediğini açıkça belirtmiş olsa da köprünün altından çok sular akmıştı. Ben Arro'dan uzak durdum, o da bana ulaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı, bu yüzden sanırım uzak durmak en doğru yoldu.

Üç numaraya gelince, muhtemelen son filmini çekmek için egzotik bir ülkeye gitmiştir.

Önemli değildi zaten. Gelecek yıl için açık öğretmenlik pozisyonları hakkında bilgi almak üzere Alçak Bölgeler'deki Orta Kuşak boyunca uzanan okullara ulaşmaya başlamıştım bile.

Başımı aniden salladığımda Flora kaşlarını çattı ama kahveleri bitirmek için geri döndü. Elindeki iki fincanı bana uzatmak için tezgâhın etrafından dolaştı. "Müesseseden."

"Flora, bana bedava kahve vermeyi bırakmalısın."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim." Onlar bana doğru

itti. Minnettar bir gülümsemeyle onları aldım. "Teşekkür ederim."

Yine de onları bırakmayı reddetti ve başını eğerek bana çok ciddi bir bakış attı. "Brodan hakkında bilmen gereken bir şey var-"

"Eğer düğündeki çöküşüyle ilgiliyse, Flora, zaten biliyorum." Sözünü kestim, onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Birkaç hafta önce kasabaya geldiğinde Brodan Adair'i görmekten kaçmışım ama köylüler bana kardeşinin ve kız kardeşinin çifte düğününde bayıldığını söylemekle kalmamış, magazin basını da bunu tedavi gördüğü hastanedeki birinden öğrenmişti.

"Hayır. Konu-" Kapısının üstündeki zil çalınca sözünü kesti ve içeri kimin girdiğini görmek için döndü. Flora kahveyi bıraktı ve bana endişeli bir bakış atmadan önce gerildi.

Onun garip tepkisi karşısında nabzım hızla atarken kapıya doğru baktım ve sanki zemin ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim.

Brodan Adair.

Canlı canlı.

Şimdi gençliğinden bile daha yakışıklıydı. Brodan güçlü, düz bir burnu, güzel soluk mavi gözleri ve alt dudağı üst dudağından çok daha dolgun olan ağzıyla klasik bir yakışıklılığa sahipti. Gözlerinin etrafında eskiden olmayan çizgiler vardı ama bunlar onu daha da çekici kılıyordu. Saat beş yönündeki gölgesi de öyle.

Artık otuz yedi yaşındaydı. İkimiz de öyleydik.

Erkeklerin görünüşlerine göre yaşlanmalarının haksızlık olduğunu düşündüm.

Brodan'ı neredeyse on sekiz yıldır gerçek hayatta görmemişim. O da bana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Bakışlarımız odanın diğer ucunda birleşirken yüz hatları gerildi. O soluk mavi gözler eskiden Brodan'ın hissettiği her şeyi ele verirdi. Şimdi ise gözlerinde kibar bir soğukkanlılıktan başka bir şey yoktu.

Öfke bile bundan daha iyi olurdu.

Brodan'ın arkasında bir adam kıpırdandı ve ilk kez yalnız olmadığını fark ettim. Arkadaşını nasıl özlediğim, Brodan'ın bana etrafımdaki her şeyi unutturma yeteneğinin bir kanıtıydı. Arkadaşı en az 1.80 boylarında ve oldukça yakışıklıydı. Kesilmiş bir sakalı ve yanları tıraş edilmiş, tepesi daha uzun koyu renk saçları vardı. Göğsü Brodan'ınki kadar genişti ve ikisi birlikte kafenin tamamını dolduruyor gibiydiler.

Patronlar Brodan ve Monroe'nun yeniden bir araya gelişini izlerken dikkatlerin üzerimizde olduğunu hissedince yanaklarım kızardı ve midemin bulandığını hissettim.

Brodan tezgâha doğru ilerleyip bakışlarını Flora'ya çevirdiğinde mide bulantım daha da arttı. "Flo, nasılsın?" diye sordu, arkama geçip varlığını kabul etmeden. "İki Americanos alabilir miyiz lütfen?" Tanıdık sesinin gürültüsünden ürpermeye çalıştım.

Flora bana dayanamadığım acı dolu bir bakış

attı. "Sonra görüşürüz," diye fısıldadı.

"Tamam, tatlım."

Arkama bile bakmadan uzaklaştım ama Brodan'ın arkadaşı kapıyı kapattı.

Yan tarafa geçip kapıyı benim için açarken yüzü ifade-sizdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve eski en iyi arkadaşımla ilk karşılaşmamı gerçekten hissetmeme izin vermeden aceleyle dışarı ıktım.

Beni görmezden geldi.

Bunca yıldan sonra beni görmezden geldi. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi.

Yine de, beni bir kenara atıp arkasına bile bakmadığı için bu sürpriz olmamalıydı.

Göğsümde beni nefessiz bırakacak kadar acı veren bir uçurum açıldı. O adam itiraf etmek istemediğim kadar çok kez zihnimi meşgul etmişti, ki beni hiç düşünmediğini düşünürsek bu çok boktan bir durumdu.

Körlemesine, paketimi almak için kapanmadan hemen önce postaneye doğru ilerledim. Postacıyla ne konuştuğumu size anlatamam, aklım hala kafedeki karşılaşmada kalmıştı. Ancak paket beni sersemliğimden çıkardı. Okulda yapmayı düşündüğüm bir proje için el işi malzemeleri içeren büyük, garip bir kutuydu. Ne yazık ki, çalıştığım çoğu okulda olduğu gibi, bu tür şeyler için bt yoktu, bu yüzden birçok meslektaşım gibi ben de cebimden aldım.

Sonunda, iki kahveyi kutunun üstünde tehlikeli bir şekilde dengeledim ve caddeden aşağıya doğru yürüdüm. Eski Yaris'imi gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım ama bu durum, geçmişimden geri dönen pisliğin dikkatini dağıtıyordu. Ta ki arabama ulaşana kadar.

Beni görmezden geldi!

Kutuyu yere indirdikten sonra bagajı açtım ve yer açmam gerektiğini fark ederek annemin yiyecekleriyle dolu alışveriş poşetlerini çıkardım.

Birini kaldırdığımda torbanın dibi açıldı ve annemin sütü, ekmeği, meyveleri, konserve çorbaları ve her şey etrafa saçıldı.

Hayal kırıklığı gözyaşları burnumu yaktı ve sonra dümdüz önüme bakma hatasını yaptım.

Brodan, Flora'nın önünde sessiz arkadaşıyla birlikte durup, etrafımı saran yiyeceklere kayıtsızca bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sonra aniden gözlerini kaçırdı ve gözyaşları dökülmek için elinden geleni yaptı, ama ben onları geri çekmeye zorladım, bakkaliyeyi toplamak için başımı eğerken dudaklarımı birbirine kenetledim.

Bir zamanlar Brodan bana yardım etmek için caddenin karşısına koşan ilk kişi olurdu.

Sütü almak için arabamın altında çömelip gerinirken ayak seslerinin belli belirsiz farkındaydım. Sonunda bulup çıkardığımda, Brodan'ın arkadaşının diğer yiyecekleri topladığını görmek için döndüm.

Doğrulup Flora'nın evine baktım. Brodan yok. Castle Sokağı'nı aradım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Sessiz arkadaşı bir kucak dolusu yiyecekle yanıma geldi. "Nereye istersin?" diye sordu. O da İskoç'tu.

"Bagajda, teşekkürler." Elimle işaret ettim.

Bana doğru yaklaştı ve eğilip eşyaları benim için yerleştirirken çekici tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

"Teşekkürler," diye tekrarladım.

Geri adım atarken bakışlarımı karşıladı. "Sorun değil." "Ben Monroe."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi gizemli bir şekilde.

"Size doğru düzgün teşekkür edebilmem için bir adınız var mı?" "Walker."

"Teşekkür ederim, Walker."

Dönüp uzaklaşmadan önce bana sert bir şekilde başını salladı.

Beni ve neye ihtiyacım olduğunu umursayan bir dünyada yaşıyor olsaydım, doğruca karavana geri dönebilir (ideal dünyadan bahsediyor olsaydık, kendi evim olurdu) ve Brodan'la ilk karşılaşmam için bir kova dolusu gözyaşı dökebilirdim. Beni görmezden gelmekle kalmamış, bana sırtını dönmüştü. Lanet olası tek heceli arkadaşı daha centilmendi! Dökülen yiyecekleri toplamak yüce Brodan Adair'e yakışıyor muydu?

Göt herif.

Ama hayır. Boktan, duygusal ruh halimle annemin yanında vakit geçirmek zorundaydım.

"Geçen sefer bu tür ekmeklerden nefret ettiğimi söylemiştim," diye çıkıştı annem mutfak kapısında beklerken.

"Ayaklarını yerden kesmelisin," diye hatırlattım ona.

Evin dar merdivenlerinden düşüp kalçasını kırdığında, annemin iyileşmesi doktorların umduğu gibi gitmedi. Şimdi kalça protezi takılması gerekiyordu, bu da kim bilir ne kadar süre bakıcılık yapacağım anlamına geliyordu. Bu düşünce bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

Mercimek konservesini eline alarak, "Bu yanlış çorba," diye çıkıştı. "Bu markadan nefret ediyorum." "Daha ucuz," diye mırıldandım.

"Parasını ben ödüyorum, o yüzden sevdiğim markayı al."

Nefesimi içime çektim. "Aslında ben ödüyorum. Market alışverişin için bana hiç para vermedin." Vereceğine söz vermişti ama altı haftadır market alışverişini ben yapıyordum ve o bir kuruş bile vermemişti.

"Oh, yani şimdi ben bir otlakçıyım!"

Sesini yükseltince irkildim ama yemeği kaldırmaya devam ettim. "Akşam yemeği için ne istersin?"

"Minnettar bir kız," diye hırladı. "On sekiz yaşına kadar yemek paranı ben ödedim, genç kız. Bu iyiliğe birkaç hafta karşılık vermeni istemek az bile."

Teknik olarak, çocuklarını beslemek bir ebeveynin görevidir, ama bu mantığa kim karşı çıkabilir ki? "Akşam yemeği mi?"

İğrenir gibi bir ses çıkardı ve arkasını döndü. "Fark etmez. Zaten tadı bok gibi olacak."

Gözyaşlarım yine tehdit ediyordu ama kalan yiyecekleri yerleştirmek ve annemin akşam yemeğini hazırlamak için acele ederken öfkemle savaşıp izine verdim. Merakım beni ele geçirdi ve köye dönüşünü açıklayabileceği düşüncesiyle Brodan'ın adını Google'da arattım.

Ve evet, işte oradaydı.

Brodan'ın birçok film projesinden çekildiği ve kardeşi Lachlan'ın ünlü Ardnoch Malikanesi'nde yorgunluktan iyileştiğine inanıldığı yazıldı.

Brodan evdeydi.

Süresiz olarak.

Sikeyim.

Brodan da yorgunluktan iyileşmeye çalışıyordu.

Paniğimin içinde bir parça endişe parladı ama onu hemen geri ittim. Adam benim varlığımı umursamıyordu, o halde neden ben onu umursayayım ki?

Bu düşüncüyü aklımın bir köşesine iterek anneme akşam yemeği götürdüm ve onu üst kata çıkmaktan kurtarmak için oturma odasına koyduğumuz tek kişilik yatağın çarşaflarını değiştirdim.

"Son zamanlarda babamdan haber aldın mı?" diye sordum, kelimeler ben onları durduramadan dökülmeye başladı. Son birkaç aydır ona defalarca babamdan haber alıp almadığını sormuştum ama o hep hayır demişti. Homurdanarak yine öyle yaptı ama ben yine de zorladım. "Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun?"

"Hayır," diye tersledi. "Şimdi bırak da huzur içinde yiyeyim."

Denemeye değermiş. Onu bulmak için interneti araştırdım ama bir şey çıkmadı. Özel bir dedektif tutabilirdim ama bunun için param yoktu. Ne zaman onu sorsam annemin göz temasından kaçınması beni rahatsız ediyordu. İçgüdülerim onun bir şeyler bildiğini söylüyordu. Daha sonra tekrar denemem gerekecekti.

Yaptığım fırında patates ve salata yemeği hakkındaki eleştirileri kulaklarımda çınlarken oradan ayrıldım. Ona hızlıca bir şeyler hazırlamam gerekiyordu ki oradan çıkabileyim.

Brodan'la yaşadığım korkunç ve boş karşılaşmadan sonra annem yanında olmak isteyeceğim son kişiydi.

Ardnoch Plajı'nın kum tepelerinin üzerinde yer alan karavan parkına doğru giderken, tüm bu sefaletin beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Sadece birkaç saniyeliğine.

Karavanın içine adım attığımda ve akşam havasında sonbaharın o dikenli soğuşunu hissettiğimde, sefalete biraz daha sarıldım. Kış geldiğinde burası donacaktı.

Endişe içimde çalkalandı.

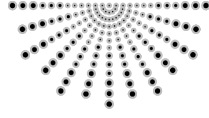
Annemin iğrençliği kafamın içinde

yankılandı. Sonra Brodan'ı düşündüm.

Evindeydi.

Neden buraya geri geldim ki?

MONROE

GEÇMİŞ

Ardnoch Akademisi sadece Ardnoch'a değil çevre köylere de hizmet veriyordu. Çoğu liseye kıyasla hala küçüktü. Bir akademi olarak, normal derslerin yanı sıra, inşaat, erken eğitim ve çocuk bakımı ve kırsal beceriler gibi belirli mesleklere yönelik konuları da öğrenebiliyordunuz. Küçüklüğüne aldırmadım, oldukça sevdim. Aslında Brodan ve Arran'ın aksine liseyi seviyordum. Beni öğretmenliğe götürecek derslere odaklanmam gerekiyordu. Ancak, sadece öğrenme kısmını sevmedim.

Evde olmak dışında her yerde olmak kısmını sevdim.

Akademide güvendeydim.

Geçen ay Ocak ayının üçünde Brodan on dört yaşına girdi, ben de girmek üzereydim. Yazdan sonra dördüncü sınıf olacaktık. Bu düşünce bana kendimi iyi hissettirdi. Okulun bebekleri arasında sayılmaktan nefret ederdim. Benim boyumdaki pek çok yetişkin bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyordu. Çocuk olmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Brodan'ın beni bir çocuk olarak görmesini kesinlikle istemiyordum, özellikle de aramızda sadece altı hafta varken.

En yakın arkadaşşıma ondan çok hoşlandığımı söyleyecek cesareti bulup bulamayacağımı düşünürken, koridorda çıkışlardan birine doğru dolaşırken hayallere dalmıştım. Son zil çalmıştı ve öğrencilerin çoğu cehennemden kaçır gibi kapılara doğru koşuşturuyordu.

"Özür dilerim." Harry Grant ağırlığını yan tarafıma verdi ve kitaplarımla kâğıtlarım etrafa saçıldı. Üst kolumun onun itişinden nasibini aldığı yeri ağrıyordu ve eşyalarımı toplamak için kalçalarıma doğru eğilirken ona ters ters baktım.

Harry bana şeytani bir sırıtışla baktı ve arkasını döndü. Bir şey onu sertleştirdi ve sonra bir hareket bulanıklığı içinde yan girişten dışarı fırladı.

Tam karşıda Brodan duruyordu, arkasından öfkeyle bakıyordu.

Sonra en iyi arkadaşım aniden önümde diz çökmüş, eşyalarımı toplamama yardım ediyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, elindekileri ondan alırken.

"İyi misin?" Brodan dirseğimden tutup kalkmama yardım ederken sordu.

Üzerimdeki eline baktım ve aptal gibi kızarmamaya çalıştım. Brodan'dı. Beş yaşımızdan beri en iyi arkadaştık. Bana gülümsediğinde midemde kelebekler uçuşmaya başladı diye onun yanında kızarmış bir moron gibi davranmam gerekmiyordu. "Ben iyiyim."

İnsanlar birinin gözlerini delici olarak tanımladıklarında, Brodan'dan bahsediyorlardı. Onun gözleri soluk maviydi ve bu gözlerle insanın içine bakabilirdi. Küçük kız kardeşi Arro'nun gözleri de aynı renkteydi ama Brodan'ınki gibi insanın ruhunu araştırmıyor gibiydiler. Gerçi o daha on yaşındaydı.

Brodan on dört yaşındaydı ve boyu şimdiden iki metreyi bulmuştu. İnsanlar, hatta öğretmenler bile onu hep daha büyük sanıyordu.

Neyse ki yıllar geçtikçe o delici bakışa alışmıştım. Sayılır. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim.

Arkadaşım omzunun üzerinden Harry'nin kaybolduğu yere baktı. Sonra kendi sırt çantası olmasına rağmen çantamı elimden aldı. Benim için ilk kez taşıdığına geri almaya çalışmıştım ama Brodan beni görmezden gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, o sırt çantasında o kadar çok kitap vardı ki, arkadaşımın onu taşıması beni rahatlatmıştı.

Dışarıda yürürken sessizdik, ama sonra Brodan sert bir kızgınlıkla, "Harry'nin senden hoşlandığını biliyorsun. Bu yüzden sana pislik gibi davranıyor."

Bu sefer yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Brodan'ın gözleri yüzümde kısıldı. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

Brodan'la arkadaş olduğum kadar uzun süredir biriyle arkadaş olmanın sorunu buydu. Birbirimizi bir kitap gibi okuyabiliyorduk. Bu konuda rahat olmaya çalışarak omuz silktim. "Sene başında bana çıkma teklif etti." Ve onu reddettiğimden beri biraz boktan davranıyordu.

"Neden bir şey söylemedin?" Kaşlarını çatı. "Nasıl oldu da kimse bana söylemedi?"

Muhtemelen senin aşırı korumacı bir ağabey gibi davranacağını bildikleri içindir. Ugh. Tekrar omuz silktim. "Çünkü ondan hoşlanmıyorum ve bunun bir önemi yok."

Arran'ın bisiklet rafının yanında beklediği okul kapısına doğru yürürken Brodan'ın kaşlarının arasındaki çatıklık hiç azalmadı.

Bir şeytan beni dürttü ve kıskançlığımı yalanlayan bir rahatlıkla, "Her neyse, şu anda Michelle Kingsley'le öpüştüğünü sanıyordum," diye geveledim. Brodan son birkaç haftadır Michelle'le birlikte olmak için fırsat buldukça sıvışıyordu. Michelle bizden bir üst sınıftaydı ve Brodan'ın onunla öpüşmekten çok daha fazlasını yapmasına izin verdiğine dair söylentiler vardı.

Bu düşünce beni hasta etti.

Brodan beni hafifçe dürttü. "Ne zaman seni eve bırakmadım ki?"

Asla. Beni her zaman eve bırakırdı. Yürümediği tek zaman evde olduğu nadir zamanlardı, hasta olduğu zamanlar.

Arran birkaç arkadaşıyla birlikte bisiklet parkında dururken görüldü. İkinci sınıftaydı ve

büyüme atağına geçmişti. Çok tatlıydı. Tüm Adair'ler haksız yere yakışıklılıkla kutsanmıştı ama

Kalp kırıklığı ve bir gün onları yoksulluğa sürükleyebilecek yıkık dökük eski bir kale ile lanetlenmişler. Elimden bir şey gelse Brodan ve ailesinin başına bir şey gelmesine asla izin vermezdim.

"Harry'ye hayır demene sevindim," diye itiraf etti Brodan birden. Yemin ederim kalbim göğsümde takla attı.

"Neden?"

"Çünkü o küçük bir sık. Sen onun için fazla iyisin." Bana baktı, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Buradaki herkes için fazla iyisin."

Nabzım hızla atarken, kendisini *herhangi* birinden sayıp saymadığını merak ederek ona sadece bakabildim. "Abi! Roe!"

Brodan çağrıya doğru dönerken yoğun göz temasımız kesildi.

Brodan'ın bizim sınıfta olan ama birinci sınıf gibi görünen arkadaşı Fergus, kocaman sırt çantası neredeyse komik bir şekilde zıplayarak bize doğru koştu. Zavallı Fergus, ailesinin çok parası olmadığı için ve ayrıca çok küçük olduğu için çok zorbalığa maruz kalmıştı. Adair'lerin parası olmayabilirdi ama kimse onlara bulaşmaya cesaret edemezdi, çünkü en büyükleri olan Lachlan, Thane ve Brodan Viking kanı taşıyor gibiydiler. Ayrıca aileleri Sutherland'de toprak sahibi bir soylu olarak itibar görüyordu. Ülkedeki en büyük mülklerden birinde, kanlı bir kalede yaşıyorlardı. Teknik olarak paralarının az olması kimsenin umurunda değildi.

Fergus o kadar şanslı değildi ama Brodan elinden geldiğince onu korumaya çalışıyordu. Brodan böyle biriydi ve muhtemelen en iyi arkadaşına karşı bir şeyler hissetmeye başlamamın nedenlerinden biri de buydu.

Bazen tekrar çocuk olabilmeyi dilerdim. O zamanlar hayat çok daha az karmaşıktı.

Duygular da öyle.

Fergus bize yetişirken Brodan iyi huylu bir tavırla, "Arran bize böyle dediğini duymasın," diye homurdandı.

Fergus bana sıırttı, ben de gülümsedim. Arran'ın bize taktığı Roe ve Bro lakapları umurumda değildi.

Aramızdaki bağın çok güçlü olduğunu ve herkesin de bunu görebileceğini hissettirdi.

Arran kendini arkadaşlarından ayırdı ve Brodan'la birlikte bisikletlerini askıdan indirdiler. Ardnoch Malikânesi köyden arabayla on, on beş dakika uzaklıkta olduğu için çocuklar çoğu zaman bisikletle gitmek zorunda kalıyordu. Gerçi geçen ay yerde kar vardı, bu yüzden babaları Stuart tüm Adair'leri okula arabayla götürdü. Kasım ayında Lachlan on yedi yaşına girecek ve onları okula götürecek yaşa gelecekti. Mezun olduğunda bu görev Thane'e kalacaktı.

Çocuklar hafta sonu için ayarladıkları bir futbol maçı hakkında sohbet ediyorlardı ve ben de Brodan'ın yanında sessizce yürüyordum. Ben ona ayak uydurabileyim diye uzun adımlarını hep yavaşlatırdı.

Önce Fergus'a veda ettik, sonra Arran bisikletine bindi ve yavaşça önümüzden gitti. Omzunun

zerinden kardeşine baktı. "Sizi yola çıkaracağım."

Brodan kaşlarını çattı. "ok ileri gitme."

"Sadece onunla git," dedim.

Başını salladı, ben de gözlerimi devirdim, her ne kadar beni evime götürmek istemesi hoşuma gitse de

Ev.

"İşler nasıl?" Sıra evlerden oluşan dar sokağıma yaklaşırken Brodan sordu.

Soru karşısında gerilmemeye çalıştım. Babamın gidişiyle her şey bir şekilde daha da kötüleşmişti. Annem ellerini bana doğru kaldırmadı ama acımasız sözleri iz bırakacak kadar güçlüydü. Ama arkadaşımın benim için endişelenmesini istemiyordum. "Onlar iyi."

İkna olmuş görünmüyordu. "Gün batımı."

"Neyse o." Ona ıslıl ıslıl gülümsedim. On iki yaşındayken bana Günbatımı lakabını takmıştı ve ona bu lakabı sorduğumda çocuksu bir sırıtışla, "Ne zaman günbatımını görsem senin saçlarını düşünüyorum," diye cevap vermişti. Bunun bana şimdi ne kadar romantik geldiğini fark ettiğini sanmıyorum.

Gülümsemem üzerine Brodan'ın bakışları ağzıma kaydı ve kaşları daha da çatıldı.

Konuyu zorlamak istediğini hissederek konuyu değiştirdim. "Bu Cumartesi bir otobüse atlayıp Inverness'e gidebiliriz diye düşünüyordum. Ness Island Vinyl'ı aradım ve The White Stripes albümünün ABD ithalatını yapmışlar." Albümü hiçbir yerden alamazdık çünkü henüz İngiltere'de piyasaya çıkmamıştı. "Bu Cumartesi gelmeyi garanti edersem benim için bir kenara koyacaklarını söylediler. Para biriktiriyordum." Babaannem bana her yıl Noel ve doğum günü parası gönderirdi ve neredeyse her kuruşunu biriktirirdim. Babam öldüğüne göre, nakit sıkıntımız eskisinden de fazlaydı. Annem Golspie'deki hastanede hemşireydi, buranın yaklaşık yirmi beş dakika kuzeyinde. Diyelim ki tüm hasta başı tavırlarını hastaları için sakladı.

Brodan'ın sessizliği üzerine ona baktım. Dalgın görünüyordu.

"Ya da değil." Omuz silktim, sanki Cumartesi gününü benimle geçirmek istememesi beni rahatsız etmiyormuş gibi. Tabii ki bu beni çok rahatsız ediyordu.

Aşağıya baktı. "Hayır, evet, elbette.

Cumartesi." "Meşgulsen başka zaman da gidebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Diğer şeyi iptal edebilirim."

Ön kapımın önünde durduğumuzda kıskançlık içime işledi. Arkadaşıma döndüm, acıyla sırttırken kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Michelle'le planların varsa başka zaman gidebiliriz."

Brodan birkaç saniye yüzümü inceledi ve sonra başını bana doğru eğerken ağzının köşesi yukarı kalktı, böylece burunlarımız benim rahat edemeyeceğim kadar yakındı. "Roe, o benim kız arkadaşım değil. İptal edebilirim." Doğruldu ama atkuyruğumdan düşen bir tutam saçımı çekiştirdi. "Seninle Inverness'e gitmeyi tercih ederim. *Her zaman* seninle vakit geçirmeyi tercih ederim."

Saçlarımı parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra bıraktı ve elini bisikletinin diğer koluna yerleştirdi, çocuksu bir gülümsemesi vardı. "Inverness, Cumartesi?"

Başımı salladım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki boynumdaki nabzın görüldüğünden emindim. "Cumartesi." Bana sırt çantasını uzattı ve neredeyse düşürüyordum, o kadar ağırdı.

Brodan içinden kıkırdadı ve sonra aniden, "Ah, evet, unutmadan söyleyeyim," diye mırıldandı. Sırt çantasını kaydırarak çıkardı ve fermuarını açtı. Kitapları karıştırarak küçük siyah bir tuğla çıkardı.

Benim hatam.

Bir cep telefonu. "O

da ne?"

"Babamın Nokia'da bir bağlantısı var." Telefonu bana doğru itti. "Ondan sana bir tane almasını istedim.

Dakikaların ve mesajların parasını biz ödüyoruz, o yüzden bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Geçen yıl ilk dönem okuldaki hemen herkesin elinde bir telefon vardı. Annemden bir tane istememin imkanı yoktu, bu yüzden kendimi dışlanmış hissediyordum. Teneffüslerde, yan yana olmalarına rağmen herkes birbiriyle mesajlaşıyordu.

"Bunu kaldıramam." Elini ittim.

Brodan kaşlarını çattı. "Bunu benim için al. Eğer sen ..." Bakışları ön kapıma kaydı. "Bana ihtiyacın olursa, ararsın ve gelip seni alırım."

"Brodan, ben iyiyim."

Yüz ifadesi karardı, gözleri paniğe benzer bir şeyle parladı. "Benim için, Roe. Benim için al ki kendimi iyi hissedebileyim. Yapamam... Birinci sınıfta yaşadıklarımızı bir daha asla yaşamak istemiyorum."

Birinci sınıfta babamın bana attığı ve hayatımızı değiştiren dayığa katlanmak benim için ne kadar zor olduysa, Brodan'ın ne kadar dikkatli ve daha da korumacı olduğunu görünce beni o halde bulmanın onda travma yarattığını anladım. Sonraki haftalarda çıkan dedikodular sırasında benim en büyük koruyucum oldu. Küçümseyici yorumlar yapan insanlarla savaştı ve beni acıyan bakışlardan saklamaya çalıştı.

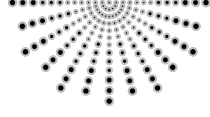
Çünkü beni önemsiyordu.

Brodan'ı hep sevmişimdir. Çocukluğumuzdan beri.

Ama o anda, telefonu bana uzattığında, ona aşık oldum.

Ve onun huzuru için bende kalmasını istediği telefonu elime aldığımda, yeniden çocuk olabilmeyi diledim. Çünkü Brodan bana tekrar aşık olsaydı, her gün okulun arkasında Michelle Kingsley ile öpüşmeyeceğinden emindim.

BRODAN

MEVCUT GÜN

I Ailemizin yenilenmiş şatosunda Lachlan'ın süitinden bir manzaraydı. Robyn hamile olduğu için bu günlerde malikanede hiç gece kalmıyordu, bu yüzden ben ne yapacağımı bulana kadar bana odasını teklif etmişti.

Bir sonraki hamle. Pencereler Kuzey Denizi'ne bakıyordu ve mükemmel bir Eylül akşamında güneş suyun üzerinde kırmızı, turuncu ve altın sarısı renklerle batıyordu. Ateşli gökyüzünü yumuşatacak bir damla pembe ya da mor bile yoktu.

Doğal olarak tek görebildiğim Monroe Sinclair'in uzun, kızıl ve altın sarısı saçlarıydı. Kadın neredeyse on sekiz yıldır neredeyse hiç değişmemişti.

Gerçekten de bir hayaletin yüzüne bakmak gibiydi.

Ve bir hayalet gibi, ona sanki hiç var olmamış gibi davranmıştım.

Alışveriş yaparken onu izledim ve korumamı ona yardım etmesi için gönderdim. Çok olgunca.

"Pislik," diye mırıldandım kendi kendime.

Onun o büyük gri gözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Neredeyse on sekiz yıl.

Artık arkadaşılığımızdan daha uzun süredir ayrıydık. Ağrıyan göğsümü ovuşturdum.

Kapının çalınmasıyla başımı çevirdim ve Walker Ironside odaya girdi. Dört yıldır özel güvenlik ekibimin bir parçasıydı ve tıpkı kardeşim Lachlan ile eski koruması Mac gibi, iki İskoçyalı yabancı topraklarda birbirlerini bulduklarında bağ kurmaya meyillidirler. Walker benim korumamdan daha fazlasıydı, o benim arkadaşımdı.

"Hâlâ Gloaming'e mi gidiyorsun?" Walk kapının yanında durarak sordu.

Sonunda yeterince koşturduğuma karar verdiğimde ve bir kereliğine de olsa kariyerimi yönetme

işini kibirli ağabeyime bıraktığımda, güvenlik ekibimin çoğu başka yerlerde iş buldu. Walker öyle değildi. Lachlan ona Ardnoch'ta, sadece üyelere hizmet veren özel kulüpte güvenlik ekibinde bir yer teklif etti.

film ve TV endüstrisi insanlarına. Walker işi kabul etti ama önceliğinin hâlâ beni korumak olduğunu açıkça belirtti.

"Evet." Başımı salladım ve bana bir hayaleti fazlasıyla hatırlatan gün batımından uzaklaştım. "Şimdi gidiyorum." En büyük ve en küçük kardeşlerime, onlarla yenilenmiş (ama tam olarak bitmemiş) bar, restoran ve otellerinde bir şeyler içmek için buluşacağıma söz vermişim.

"Ben de seninle geliyorum."

Bir arkadaşın ses tonuyla değil, bir korumanın ses tonuyla söylenmişti. "Yürü, sana söyledim, burada her yerden daha güvendesin."

"Daha yeni taşındınız ve her yerde bunun haberleri var. Hala bir tehdit olabilir ve ben köyün güvenli olduğuna karar verene kadar hiçbir yere yalnız gitmiyorsun."

Bu, Walker'ın uzun zamandır tek bir cümle içinde söylediği en fazla şeydi. Dudaklarım seğirerek sırtına bir tokat attım. "O zaman gidelim."

Walker bizi malikânen çıkarıp köye doğru götürürken arkadaşım tekrar konuşunca daha da şaşırdım. "Seni garip bir ruh haline sokan şey hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bir bakış fırlattım. Walker benim hakkımda herkesten çok şey biliyordu, ailemden bile. Kardeşimle yattıktan sonra bir daha haber alamamak üzere beni terk eden en iyi arkadaşımı bile biliyordu. "Bugünkü kızıl saçlı."

"Evet?"

"Arayan Monroe'ydu."

"Biliyorum." Gözlerini tekrar yola dikmeden önce bana baktı. "Bana adını verdi."

Kaşlarını çatarak, "Hiçbir şey söylemedin." diye cevap verdim.

"Ben de senin bir şey söylemeni bekliyordum. Her neyse, onun biri olması gerektiğini biliyordum çünkü Brodan Adair'in muhteşem bir kadının yardımına koşma şansından vazgeçtiğini hiç görmemiştim."

Kaşlarını çatıldı.

Öfkelendi. "Merak etme. Benim tipim olsa bile, ki değil, oraya gitmezdim."

"Umurumda değil," diye yalan söyledim.

Walker sessiz bir inanmazlık sesi çıkardı, ama ben buna izin verdim.

Dürüst olmak gerekirse, hissettiğim herhangi bir şeyle başa çıkamayacak kadar yorgundum. Thane ve Arrochar'ın çifte düğününde yere yığılmak büyük bir uyanış çağrısıydı. Sürekli zorluyordum.

Koşuyorum.

Meşhur cazibemi ve esprilerimi taklit edemeyecek kadar yorgundum.

Lachlan'ın imzaladığım film projelerini iptal etmesine izin vermemin bir nedeni de depoda yakıt olmamasıydı. Tutkum yoktu. Başka birinin kişiliğine bürünme düşüncesi beni yoruyordu.

Ailemi özledim.

Highlands'i özledim.

Eskiden olduğum kişiııı özlüyordum ve artık onun kim olduğunu bildiğimden bile emin değildim. "Otuz yedi yaşıındayım ve kendimi kaybetmiş durumdayım," diye itiraf ettim.

"İyi olacaksın kardeşim," dedi Walker sessizce. "Hayat seçimlerden ibarettir. Sadece bir sonraki hamleni yapmadan önce düşünmek için zaman ayırdığından emin olmalısın."

Walker'ın sağlam tavsiyesi üzerine ona doğru döndüm. Yıllar içinde onu biraz açmıştım. Bana karşı herkesten daha gevezeydi ama genellikle sadece söyleyecek önemli bir şeyi olduğunda ağzını açardı. Ve söylediği her şey her zaman anlamlıydı. Aklıma bir şey geldi. "Bir fikrim var."

"Tamam."

"Şu andan itibaren, tüm seçimlerimi sen yapacaksın. Tüm kararlarımı." Sırıttım, kendimi şimdiden bu yükten kurtulmuş hissediyordum. "Evet, bunu yaptığın için sana ikramiye bile ödeyeceğim."

Walker bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Senin patronun olmamı mı istiyorsun?"

"Kim daha iyi?" Ayağa kalktım, fikrin ruhuna girdikçe keyfim yerine geldi. "Walker Ironside bilge bir adamdır."

"Bana ikinci bir isim mi veriyorsun?"

"Ironside gibi bir ismin varsa, insanlar sana her zaman ikinci bir isim vermeli."

Homurdandı çünkü aslında onu kısmen havalı soyadına dayanarak işe aldığımı öğrenince çok sinirlendi.

"Hadi, Walk. Bocalıyorum. Boku yedim. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ama sen sağduyulu bir adamsın ve okült sınırında bir sezgiye sahipsin."

"Abi-"

"Son birkaç yıldır gerçekten aptalca kararlar veriyorum. Benim dostum olduğumu biliyorum ama sen bile buna katılabilirsin."

"Kendinizi hastanede bitkin düşürdüğünüzü düşünürsek, evet, buna katılabilirim."

"Yani... günlerimde ne yapacağıma *sen* karar veriyorsun. Önümüzdeki ... üç ay için. Üç ay boyunca bana patronluk taslayacaksın. Senin için güzel bir dönüş olacak, eminim." Alaycıydı. Otoriter bir piçti.

Walker bunu düşünüyor gibi görünüyordu. "Şu andan itibaren tüm kararlarını ben mi vereceğim?" "Evet."

"Üç ay boyunca mı?"

"Üç ay. Hayatım senin ellerinde." Bunu tekrar düşündüm, çünkü hayatım her gün onun ellerindeydi. "Normalden daha fazla."

"Ve sana yapmanı söylediğim *her şeyi* yapmak zorunda mısın?" "Her şeyi."

"Sana yapmanı söylediğim şeyi yapmazsan ne olur?"

Hmm. "Bir ay boyunca kıyafetlerini yıkarım."

Bunun üzerine homurdandı. "Acınası."

"Sana çok güzel bir saat alacağım."

"Çok güzel saatlerden bana ne?" **Kaslarımı çattım**

"Peki, ne istiyorsun?"

Walker arabayı Gloaming'in dışında bir park yerine çekti ve motoru kapattı. Gözlerinde şeytanla bana döndü. "Bunu ciddiye aldığından emin olmak için... Kara Gölge'ni istiyorum."

"Siktir git," diye kahkaha attım. Hâlâ var olan birkaç 1950 Vincent Black Shadow motosikletten birine sahiptim ve bana altı haneli rakamlara mal olmuştu.

Arkadaşım omuz silkti. "Eğer bunu yapmamı istiyorsan, karar verme sürecimi ciddiye alacağına inanmam için bana bir sebep ver."

"Hiç kimse sana çok sert bir orospu çocuğu olduğunu söyledi mi?"

Ya sıkıldığı ya da beni öldürmeye hazırlandığı anlamına gelen havalı bir bakışla bana baktı. Gördün mü?

Yoğun.

"Peki," diye kabul ettim. "Eğer verdiği kararı uygulayamazsam, Kara Gölge'mi alırsın."

Walker başını sallayarak cipten indi. Etrafımızı kontrol ettiğini fark ettim, her zaman çalışma modundaydı. Araçtan indim ve tanıdık yüzleri görmek için sabırsızlanarak birlikte Gloaming'e doğru yürüdük.

Ailemin yanında olmak bana ilaç gibi geldi. Son birkaç yıldır hayatlarında meydana gelen inanılmaz değişikliklerin çoğunu kaçırdığım için kendimi biraz dışlanmış hissediyordum ama sadece yanlarında olmak bile yeterliydi.

Barın geçirdiği dönüşüme daha yeni alışmıştım ki, bir yabancı önümde beliriverdi. Dizginlenemez bir hayranlıkla bana baktı.

"İnternette burada olacağınız yazıyordu ama aslında sizinle tanışabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Galceye benzeyen bir aksanla. "Ben Angharad ve büyük bir hayranınızım."

Rahatsızlık ve kızgınlıktan daha fazlası içime doldu. Lachlan, hamile eşi Robyn, en küçük kardeşim Arran ve kız arkadaşı Eredine'in barın arka tarafındaki banketli bir masada oturduklarını gördüğümde bu duyguyu bastırdım.

Walker'ın omzumun hemen üzerinde gezindiğini hissettiğimde dikkatim Angharad'a döndü. Ona neredeyse hiç bakmamıştı bile, bu da şok ediciydi çünkü Walk'u gözden kaçırmak zordu. "Merhaba Angharad, tanıştığımıza memnun oldum," dedim olabildiğince sabırlı ve hoş bir şekilde.

"Cardiff'ten buraya kadar sırf sizi görmek için geldim ve benimle sözleşme imzalayıp imzalayamayacağınızı merak ettim." Tişörtünün yakasını aşağı çekerek neredeyse kendini teşhir etti. "Bunu bir dövmeyle dönüştüreceğim." Diğer eliyle bir keçeli kalem uzattı.

Bu, birinin benden göğüs dekoltesini imzalamamı istediği ilk sefer değildi. Anlaşmamızı hatırlayarak Walk'a baktım. "Eee?"

Homurdandı ve çenesini kaldırdı.

Ben de Cardiff'ten Angharad'ın istediği yere imzamı attım ve "İyi akşamlar" dedim.

Gidişimi durdurmak için kolumdan tuttu ve Walker'ın boğazını temizleyerek beni uyardığını duydum.

Angharad elini çabucak bıraktı. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Walker'ı uyarmak için ona baktım. Başını salladı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Ailemle vakit geçirmek için buradayım, o yüzden bugün olmaz ama teşekkürler."

"Oh, tamam." Hayal kırıklığı gülümsemesini titretti ama kararlı bir şekilde telefonunu kaldırdı.

"O zaman benimle bir selfie çeker misin?"

"Hayır." Walker bir elini benimle telefon arasına koydu. "Özçekim yok."

Sanki iri yarı korumamı yeni fark etmiş gibi gözlerini kocaman açarak Walker'a baktı. Sonra bana baktı. "Hayır mı?"

Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım. "Patron o." "Oh." Şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Yine de tanıştığımıza memnun oldum. İyi geceler dilerim. Cardiff'e iyi yolculuklar," diye ekledim, buraya kadar geldiği ve Walk'un selfie çekmesine izin vermediği için biraz kötü hissediyordum. Ailemin masasına yaklaştığımızda ona nedenini sordum.

"Evdesin. Normalliğe ihtiyacın var. Yüzünü internette yayınlamasına ve herkese Brodan Adair ile selfie çekertmek için nereye gelebileceklerini hatırlatmasına ihtiyacımız yok."

Dediğim gibi.

Akıllıca.

Hayranlarla yüz yüze karşılaşmalarımın çoğu iyi geçti. Bazen aşırı hevesli hayranlar bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya çalıştılar, ancak en kötü hayran karşılaşmaları aslında postayla geldi. Tüm hayran postalarım kurduğumuz bir posta kutusuna geliyordu ve sonunda onları ayıklaması için birini tuttum, böylece iğrenç şeyleri görmek zorunda kalmıyordum. Hediye gibi sarılmış erkek ve kadınların kirli iç çamaşırları. Saç kırpıntıları. Ayak tırnağı kırpıntıları. Birbirimiz için yaratıldığımızı ilan eden aşk mektupları.

Karanlık tarafta gördüğüm tek posta tehditlerdi. Bunları polise bildirmek zorundaydık ve neyse ki bunlar çok azdı. Yine de iki yıl önce aldığım tehditlerin eski okul arkadaşım Fergus'tan geldiği ortaya çıktığından beri tetikteydik. Kız kardeşimin kocasını karnından bıçaklamış, Ardnoch Malikanesi'nde bir muhafızı öldürmüş ve Hollywood yıldızı Lucy Wainwright'ın yardımıyla Lachlan ve Robyn'i kaçırmıştı. Lucy, Fergus'u öldürmüştü ve şimdi işlediği suçlardan dolayı ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Lucy, Lachlan'a saplantılı bir psikopattı.

Fergus'un bu olaydaki rolünün görünürdeki nedeni, onu geride bıraktığım için bana kızgın olması ve biz gençken ondan ayrıldığı için kız kardeşim Arrochar'dan nefret etmesiydi.

Yani, evet, bu tür tehditleri ciddiye aldık.

Angharad böyle bir tehdit olmasa da Walker'ın mahremiyetimi korumasını takdir ettim.

"Hayranlar sizi çoktan buldu demek?" Arran ayağa kalkıp iki boş koltuğu işaret ederek sordu. Karşısındaki koltuğa otururken Lachlan'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"İyi misin?" diye sordu ağabeyim.

Başımı salladım. "İyi. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Aslında beni Hollywood'un kapısından içeri sokan kişi Lachlan'dı. Genç bir aksiyon yıldızı

olarak adını duyurmaya başlamıştı ve onunla birkaç kez sette bulunduktan sonra oyunculuğa merak sardım ve üniversitede tiyatro eğitimi aldım. Ancak Lachlan oyunculuktan hiçbir zaman gerçek anlamda keyif almamıştı ve ailemizin bakımsız kalesini ve malikanesini bugün olduğu gibi saygın bir özel kulübe dönüştürmek için emekli oldu.

Lachlan'ın güvenlik şefi Mackennon "Mac" Galbraith'in ayrı yaşadığı kızı Robyn'le iki yıl önce tanışmıştı. Mac, Robyn henüz on altı yaşındayken ve Amerika'da yaşarken onu kaçırmıştı. Robyn onu bulmak için İskoçya'ya geldiğinde yeniden bağlantı kurmuşlar ve Lachlan'la çok sarsıcı bir başlangıçtan sonra birbirlerine aşık olmuşlardı.

Onu selamlarken gülümsedim, dikkatim düzgün ama belirgin yumrusuna kaydı. Patlamaya hazır görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Robyn bir elini karnının üzerinde gezdirirken yorgunca gülümsedi. "Çoğunlukla yorgunum. Onunla tanışmaya hazırım." "Ne kadar kaldı?"

"Aşağı yukarı üç hafta."

Kaderin garip bir cilvesi olarak kız kardeşim Arrochar da aynı zamanda hamile kaldı ve Robyn'den birkaç gün sonra doğum yapacaktı. Daha da karmaşık olanı, Robyn'in babası Mac ile evli olmasıydı. Kardeşlerim soy ağacımızı gelecek nesiller boyunca konuşulacak bir konu haline getirmeye kararlıydı.

"Sana bir şey getireyim mi?" Arran sordu.

Walker yanımdaki koltuğa kaydı ve ailemi selamlamak için sessizce başını salladı.

"Ben bir bira alacağım," dedim. "Yürümek mi?"

"Araba sürmek."

Başımı salladım ve Arran barın arkasındaki odada kaybolurken Eredine'e döndüm. Muhteşem ela yeşili bakışları benimkilerle buluştu. "Nasılsın tatlım?"

O güzel gülümsemesiyle gülümsedi ve bir zamanlar hissettiğim çekim duygusunu hissetmemem beni şaşırttı. Sanırım artık Arran'la birlikte olduğu için, psikolojik olarak onun sınırların dışında olduğuna karar vermiştim. "Ben iyiyim."

Bunun dürüst bir cevap olduğunu biliyordum çünkü Eredine Willows'u tanıdığım yedi yıl boyunca ilk kez gerçekten iyi görünüyordu. Üzüntü ve endişe havası tüm varlığından silinmişti. Öyle bir parlıyordu ki, sanki yeni bir insana bakıyor gibiydi. Bunun muhtemelen yıllarca ikiz kız kardeşinin katil eski erkek arkadaşından saklanmış olmasıyla bir ilgisi vardı. Sonunda Ery'yi yakalamıştı ama Ery karşı koyup kazanmıştı ve şimdi o piç olması gereken yerdeydi; hapiste çürüyor, sadece Ery'nin kız kardeşini öldürmekten değil, birkaç cinsel saldırı suçundan da yargılanmayı bekliyordu. Hapse girdiğinden beri aralarında bir ABD senatörünün kızının da bulunduğu birkaç kadın daha ortaya çıkmıştı.

O piç boku yemişti. Ondan

kurtulduk.

Ona tek kolumla hızlıca sarıldım. "Bunu duyduğuma sevindim. Kardeşim sana iyi bakıyor o zaman?" "Bunu biliyorsun."

Lachlan'a bakarak, yeni sıva işleri ve mobilyalarla ıslıl ıslıl hale getirilmiş barı işaret ettim. Burası sanki Ardnach Kalesi'nin iç mimarının elinden çıkmış gibiydi ve bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. "İyi görünüyor."

"Öyle," diye onayladı Lachlan. "Arran harika bir iş çıkartıyor. Yapılacak birkaç tadilat daha var.

Üst kata çıkacağız ve sonra işimiz bitecek. Hem de tam zamanında."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Arran, Eredine'in yanına oturup kolunu onun sandalyesinin arkasına dolamadan önce birayı önüme koydu.

"Gloaming'de ne harika bir iş çıkardın." Kardeşimle gurur duyuyordum ama itiraf etmeliyim ki kıskanıyordum da. Kısa bir süre önce, Arran ailemizden gittikçe uzaklaşarak kaybolan kişi olmuştu. Onu yanımızda tutmak için elimden geleni yapmıştım ve geri döndüğünde sadece ailesine bakabileceğini değil, aynı zamanda çok iyi bir iş adamı olduğunu da kanıtlamıştı. Etrafında memnuniyetten başka bir şey yoktu ve bu beni ne kadar mutlu etse de... evet, ben de biraz kıskanıyordum.

Arran sırttı. "Teşekkürler, kardeşim. İyileşme süreci nasıl gidiyor?"

"şey"-biramdan bir yudum aldım ve sonra sandalyemde rahatladım-"Bugün önemli bir karar verdim."

"Öyle mi?" Robyn gerçekten ilgileniyor gibi görünerek sordu.

"Bu adam" - Walker'ın sırtına sertçe vurdum, o da bana ters ters baktı - "bundan sonra tüm kararlarımı ben vereceğim. Yemek yediğim ve işediğim zamanlar hariç tabii."

"Büyüleyici." Eredine burnunu kıştırdı.

"Öyle olmak için yaşıyorum." Ona sırttım ve o da gözlerini devirdi. "şaka yapıyorsun, değil mi?" Lachlan bitkin bir halde sordu.

"Hayır. Ve eğer bana söylediği şeyi yapmazsam Kara Gölge'm Walk'un olacak, bu yüzden mükemmel bir çalışan olma konusunda kazanılmış bir ilgim var."

"Kara Gölgen üzerine bahse girer misin?" Arran bana bön bön baktı.

Yüzümü buruşturdum. "O piçin kabul etmesini sağlayacak tek şey buydu." Hepsi de benim asla bahisten kaçmadığımı bilirdi. Walker onur duygumu bana karşı kullanıyordu.

"Sanırım seninle birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor Walker." Arran kıkırdadı. "Tam benim tarzımda insanlara benziyorsunuz."

Walker sessiz bir onaylamayla başını Arran'a doğru eğdi.

Robyn, "Az konuşan bir adam," diye tahmin etti.

Walker sadece ona baktı.

Ve o da gözlerini kırpmadan, hiç korkmadan, iri, muhteşem ela gözleriyle baktı. Tanrım, Lachlan seksi bir kadınla evlenmişti.

Walker'ın ona bakmaya devam ederken ağzının kenarının seğirmesinden onun da böyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Dedikodu değirmeni bugün fokurdadı," dedi Arran, dikkatimi çekerek. Kaşlarını çatmıştı, tüm esprisi kaybolmuştu. "Monroe'yla Flora'da karşılaştığın ve onu görmezden geldiğin söyleniyor. Bu da ne demek oluyor?"

Lachlan uyarırcasına, "Arran," diye mırıldandı. Eredine kaşlarını çatarak erkek

arkadaşını dürtükledi. Küçük kardeşim bir kaşını kaldırdı, lafı ağzından düşürmedi.

"Eee?"

"Bu seni ilgilendirmez." Bu, Ardnoch'un ünlülerini nasıl koruduğuna dair bir hatırlatmaydı

Ama olimpik bir spormuş gibi birbirlerinin dedikodusunu yapıyorlardı. "O

bizim arkadaşımız, yoksa bunu unuttunuz mu?"

Bu da nereden çıktı? "Öyleydi, öyle değil."

"Kimsesi yok. Umurunda mı?"

Göğsüme bir sızı saplandı ve onu da görmezden geldim. "Sanırım kardeşimi becerdiğinde umursamayı bıraktım."

Eredine nefesinin altından mırıldanırken ve Arran gözleri parlayarak bana doğru eğilirken masanın etrafındaki gerginlik çatırdadı. "Bir, Ery'nin önünde bundan bahsetmek hiç kibarca değil. İki, ben senin kız arkadaşınla yatmadım kardeşim ve bu tür bir ihanetmiş gibi davranmaktan bıktım... tabii sonunda Monroe'yu kendin için istediğini itiraf etmezsen."

"Arran," diye tersledi Lachlan.

Arran başını salladı, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Hayır, bu suçluluk duygusunu taşımaktan bıktım. Monroe'yu gerçekten umursamıyorsa bana ona ihanet etmişim gibi davranamaz. Ya umursar ya da umursamaz."

Kalbim hızla çarparak sandalyemden kalktım, cebimden para çıkardım ve masanın üzerine fırlattım. "Onunla daha az ilgilenemezdim."

"Otur."

Solumdan gelen gürültüyle dönüp korumama baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Walker kayıtsızca omuz silkti. "Tüm kararlarınızı ben veriyorum ve biranızı bitirmenize karar verdim."

"Bu küçük pislik beni kışkırtırken mi?"

"Otur."

Black Shadow'um hatta iken yavaşça oturdum ve biramdan uzun bir yudum aldım.

Lachlan Walker'dan bana ve tekrar Walker'a sırtıttı. "Sanırım bu yeni düzenlemeyi sevdim." Robyn gözle görülür bir şekilde kahkahaya boğuldu ve ben de onlara ters ters baktım.

"O zaman sorun yok, öyle mi?" Arran, Ery'nin arkasından eğildi. "Madem umurunda değil." "Evet, biz iyiyiz." Onun düşmanca kıcını tekmelemek isterdim ama iyiydik.

"Evdeyken ne yapmayı planlıyorsun?" Eredine gerginliği bozarak sordu. "Dinleneceğim," diye yanıtladı Lachlan benim yerime.

"Öylece dinlenemem. Bir şeyler yapmam gerek."

Hepsi Walker'a baktı, korumamın benim adıma tüm kararları alması şaşırtıcı bir şekilde çok iyiydi.

Walker iç çekti. "Üretken bir şeyler düşüneceğim."

Neyse ki melek Eredine konuyu değiştirerek bu gece bara her zamankinden daha fazla köylünün geldiğini söyledi. Köylülerin, Arran ve Lachlan'ın yaptıkları tüm değişikliklerle birlikte Gloaming'i işlettikleri fikrine alışmaları biraz zaman alıyordu.

Daha sonra Walker'la birlikte araziye dönmek üzere cipe bindiğimizde, kara bir bulutun üzerimde dolaştığını hissettim.

Ben. Bazen az miktarda bile olsa alkol beni depresyona sokuyordu, bu yüzden birkaç yıl önce Los Angeles'ta bir kulüpte sarhoş olup kavga çıkardıktan sonra çoğunlukla alkolden uzak durdum.

"Belki de benim için bir sonraki kararın buradan ayrılmak olmalı. Hindistan cevizi kabuklu bikinileriyle bize yemek servisi yapan egzotik güzelliklerin olduğu bir adaya gidebiliriz."

Gloaming'den uzaklaştığımızda Walker iç çekti. "Hayır. Olmanız gereken yerdesiniz." Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sorun şu ki, ailenizden sakladığınız şeyler var. Ve sen de yoktun.

Seni özlüyorlar. Senin için endişeleniyorlar."

Bu gece çok konuşkan bir herifti. "Yani bu Arran'a bir pislik olma hakkını mı veriyor?"

"Bu sadece tüm o eski kırgınlıkların üstesinden gelene kadar işlerin muhtemelen bir süre inişli çıkışlı olacağı anlamına geliyor."

Bilge Walker, diye düşündüm mizahsızca.

"Aylarca burada ne yapacağım ben? Yorgunluktan bitap düştüm ama hiçbir şey yapmama düşüncesi beni huzursuz ediyor."

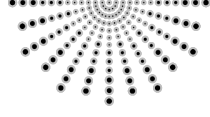
"Belki ailenle başlarız. Bakalım herhangi bir konuda yardıma ihtiyaçları var mı?" "Arran'ın suratına bir şaplak atmak için yardıma ihtiyacı olduğu çok açık. Arsız herif." Walker'ın dudakları seğirdi. "Tipik bir kardeş.

Tüm doğru düğmelere basıyor."

Öfke beni boğdu. "Hiçbir düğmeye basılmadı. *O* bir düğme değil." O bir hayaletti. Ve bana musallat olan yeterince hayalet vardı.

Başka birine ihtiyacım yoktu.

BRODAN

GEÇMİŞ

TBu kadardı. Asla bir genç kızla ciddi bir ilişki kurmayacaktım. Tamam, bunu zaten biliyordum ama Michelle Kingsley kaderimi ömür boyu bekâr kalmak üzere yüzde yüz mühürlemişti.

Ve daha 15 yaşındaydım.

Michelle'in son bir yıldır takıldığı tek erkek ben değildim. Sahip olduğum tek kız da o değildi. Ama birkaç ay önce, seks yaptığım ilk genç kızdı ve ilk seferi olmamasına rağmen öyleymiş gibi davranıyordu ve birdenbire erkek ve kız arkadaş olmamız gerekiyordu.

Laura Bannerman'ı gündelik işim olarak seçmem her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Bu yüzden öğle tatilimi Michelle yüzüme bakarken ve sınıf arkadaşlarımızdan oluşan utanç verici bir seyirci kitlesi onun erimesine tanıklık ederken geçiriyordum.

"Kendini bir bok sanıyorsun ama değilsin!" Michelle bağırıyordu, yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

O anda ondan neden hoşlandığımı hatırlamak zordu. "İkimiz de skoru biliyorduk," diye hatırlattım ona sessizce.

"Skor mu?" Ağzı açık kaldı. "Skor!" Beni o kadar sert itti ki ayağım kaydı ve neredeyse düşüyordum.

Kendimi toparladım, kalabalık yuhalayıp kıkırdarken yüzüme kan hücum etti. Ona kaşlarımı çatarken yumruklarımı iki yanımda sıktım. Tepkimden tatmin olduğu belli olan Michelle beni tekrar itti. Ona karşı koydum, parmak uçlarını içime soktuğu yerde göğsüm ağrıyordu.

Sorun şu ki, onu durdurmak için asla elimi kaldırmayacağımı biliyordu. Bu yüzden beni itip kakmaya ve yüzüme hakaretler yağdırmaya devam etti.

Yine de ellerimi kendime sakladım ve onun yapmasına izin verdim.

Bir erkek ellerini bir kıza doğru kaldırdığında neler olduğunu görmüştüm.

Monroe'nun şişmiş, morarmış ve kanayan güzel yüzünün görüntüleri zihnimi doldurdu. Onu

malikânemize giden yolda bulduğum o gün hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Sanki onu ben çağırışım gibi, Roe bir anda ortaya çıktı ve Michelle'i sahip olduğunu bilmediğim bir güçle benden uzaklaştırdı. Ayrıca yüzünde nadiren gördüğüm bir ifade vardı; saf bir öfke.

Roe onu tekrar ittiğinde Michelle, Roe'nun ortaya çıkışının şokuyla kendini zor toparlamıştı. "Nasıl buldun, ha?" Roe bağırdı ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Benim Roe'm bir barışseverdi.

Görünüşe göre bugün değil.

Michelle'i tekrar itti. "Sana karşılık vermeyeceği için ona vurabileceğini mi sanıyorsun?" Roe önümde kendini destekledi ve vücudunun çizgilerinin öfkeyle titrediğini görebiliyordum. "*Ben de karşılık verdim* ve öyle görünmeyebilir ama gerçekten çok sert vurdum."

En iyi dostum benim için ayağa kalkarken içimi gurur ve minnettarlık doldurdu. Çoğu erkek bir kızın kendisini savunmasından utanırdı. Ama ben çoğu erkek gibi değildim. Michelle seyircilerine göz gezdirirken Roe'nun yanına yaklaştım. Roe'nun birkaç santim önünde olmasına rağmen, sertçe yutkundum ve "Onun etrafında dolanıp seni fark etmesini bekleyerek zavallılık ediyorsun," diye alay ederken geri çekildi.

İçimdeki öfke çalkalandı ve kolumu Roe'nun omzuna attım. "Burada zavallı olan o değil Michelle. İsteddiğini aldın." Etrafımdaki herkese ve onun yaptığı gösteriye işaret ettim. "Bunu nazik bir şekilde yapmaya çalıştım ama işe yaramadığına göre... siktir git. Temelli."

Acı yüz hatlarını aydınlattı ve kendimi suçlu hissettim. "Umarım Laura sana bir hastalık bulaştırır." Dönüp ekibine başıyla işaret etti ve dördü birden kaçıştılar.

Kalabalık dağıldı ve avlu yeniden normal bir takılma alanı haline geldi. Monroe iç çekerek bana döndü, gri gözleri her zamankinden daha da büyüktü.

Yüz ifadesine güldüm ve ona sürekli dokunma ihtiyacımı yatıştırmak için uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Artık benim korumam mısınız?"

Arkadaşım bana uyarıcı bir bakış attı. "Eğer bir sürü kızla takılmaya devam edersen, bir taneye ihtiyacın olacak."

Kaşlarımı çattım, onu hayal kırıklığına uğratmış olabileceğimden hoşlanmamıştım. "Skoru biliyordu."

"Yine de, Michelle'den ya da az önce yaptıklarından ne kadar hoşlanmasam da, insanların duyguları vardır, Brodan. Neden gerçekten çıkmak için bir kız seçemiyorsun?"

Bu düşünce beni huzursuz etti. "Kimsenin erkek arkadaşı olmak istemiyorum, Sunset. *Asla* kimsenin sevgilisi olmayacağım."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Hiç mi?"

"Asla," diye söz verdim.

"Neden?"

İçim burkuldu. "Öylesine." "Bu bir

cevap değil, Brodan."

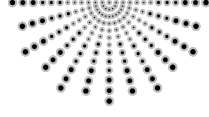
Hızla arpan kalbimi gizlemek için ona arsızca sııttım. "Alacağın tek cevap bu. Şimdi,

Bodyguard, bundan sonra nereye gitmeliyiz? Unutmayın, nereye gidersek kaos da peőimizden gelir."

İsteksizce güldü. Karnımdaki çalkantı hissini görmezden geldim, tıpkı bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ilk kez hissettiğimde görmezden geldiğim gibi.

Bugünlerde en yakın arkadaşım bana her gülümsediğinde bu oluyordu.

MONROE

MEVCUT GÜN

M Son işim Glasgow'un banliyölerindeki bir ilkokuldaydı ve son zil üç buçukta çalmasına rağmen bazı geceler saat altıya kadar eve gelmediğim oluyordu.

Ancak, Ardnoch'a geri döndüğümde beri, mevcut bekçilik görevlerim nedeniyle saat üç buçukta sınıftan çıkmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ellen Hunter'ın P6 sınıfının önünden geçerken, masasında oturmuş not tutarken ona iyi geceler diledim. Dalgın bir şekilde bana el salladı ve ben de aceleyle okuldan çıktım. Şaşkınlık içinde kapıda mahzun mahzun bekleyen iki çocuk gördüm ve çocuğun benim sınıfımdan olduğunu fark ettiğimde daha da şaşırdım.

Lewis Adair.

P3'te olduğunu bildiğim küçük kız kardeşi Eilidh ile birlikte duruyordu.

Akranları arasında popüler olmasını sağlayan atletik bir yanı olan sessiz, zeki bir çocuktü. Ondarı hoşlanmıştım. Babası Thane'di ve biz küçükken Thane'in biraz kavgacı olduğunu hatırlıyordum. Brodan ve Arran'ın korunmak için başvurdıkları kişi hep oydu, çünkü diğer çocuklar Thane'den korkardı. Her ne kadar medeni bir beyefendi olarak yetişmiş olsa da ne yazık ki birkaç yıl önce Lewis ve Eilidh'in annesini kaybetmişti. O zamandan beri yeniden evlenmiş ve yeni gelini yirmi yedi yaşındaki dadısı olduğu için büyük bir skandala neden olmuştu - ki bu dadı aynı zamanda kardeşi Lachlan'ın karısının kız kardeşıydi.

Çocukların iyi olduğundan emin olmak için otoparka doğru yürürken, *Adair'ler aile içinde kalmaya devam ediyor, diye* düşündüm alaycı bir şekilde.

"Lewis!" Ona seslendim ve çocuklar döndü.

Lewis kız kardeşinin elini sıkıca kavramıştı. Çok sevimliydi.

Beni gördüğünde yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade belirdi ve kalbim yerinden çıkacak

gibi oldu. "Bayan.
Sinclair."

"İyi misin?"

"Siz Lewis'in öğretmenisiniz," diye duyurdu Eilidh parlak bir sesle. İri mavi gözleri ve koyu kıvrırcık saçlarıyla güzel bir çocuktü.

Gölümsedim. "Öyleyim."

Birden kaşlarını çattı. "Çok güzelsin."

Dudaklarım seğırdi, bunun neden kaşlarını çatmasına neden olduğunu merak ediyordum.

"Teşekkür ederim." Dikkatim Lewis'e kaydı. "Her şey yolunda mı?"

Diğer tüm çocukların toplandığını ve bu ikisinin hala burada durduğunu düşünürsek, öyle olmadığını düşünmek zorundaydım.

"Bugün seni kim alacak?"

"Anne," diye cevap verdi Lewis, kaşları birbirine kenetlenmişti. "Annem olması gerekiyordu."

Başımı sallamadan önce üvey annesine *anne* dediğini ve bunun ne kadar hoş olduğunu hayal meyal fark ettim. "Tamam, içeri dönelim ve onu arayabilir miyiz bir bakalım."

"Bayan Sinclair!"

Arkamı döndüğümde, başöğretmenimiz Bayan Anita Cooley'nin otoparkta aceleyle ilerlediğini görmek beni şok etti. Onun sakın bir tempodan başka bir şeyle hareket ettiğini hiç görmemiştim.

"Ah, şükürler olsun," dedi patronum yavaşlayarak dururken. "Çocuklarla birlikte beklediğinize çok sevindim. Az önce Bayan Adair aradı. Bayan Adair kız kardeşini acilen hastaneye yetiştirmek zorunda kaldığı için çocukların amcası Arran onları almak üzere yola çıkmış. Doğum sancısı çekiyormuş."

Aman Tanrım.

"Lachlan Amca nerede?" Lewis endişeyle bir adım öne çıktı. Eilidh onun yanına doğru eğildi.

"Malikânede ydi," dedi Anita. "O da hastaneye gidiyormuş ama annen o sırada kız kardeşinin yanındaymış."

Tam o sırada bir motor sesi duyduk ve siyah bir Range Rover kapıların dışında patinaj yaparak durdu. Arran şoför mahallinden atladı ve onu gördüğümde hissettiğim huzursuzluğu görmezden geldim. Arran'ın yeniden arkadaş olmamızı istediğini biliyordum ama bu benim için çok karmaşıktı.

Arran'ın çocukları görünce yaşadığı rahatlama hissediliyordu; sonra bakışlarımız buluştu ve yüzünü minnettarlık ifadesi kapladı. "Onlarla birlikte beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Umarım baldızın iyidir."

"Robyn bir savaşçıdır," dedi Arran, tam Eilidh kendini ona doğru atarken. "Sorun yok, tatlım." Onu kollarının arasına aldı ve küçük bir maymun gibi ona sarıldı. "Robyn Teyze sert biri, değil mi?"

Eilidh ciddi bir baş hareketiyle, "Senden daha sert, Arran Amca," diye onayladı. Anita arkamdan homurdandı, bu da kahkahalarımı bastırmamı zorlaştırdı.

Arran hiç utanmadan sırıttı. "Robyn'le tanışmadın. Eilidh sadece doğruyu söyler."

"Bu doğru." Lewis başını salladı. "Robyn Teyze eskiden polis memuruydu, vuruldu ve ailedeki her kıza dövüş sanatlarını öğretti."

Bunların çoğunu köy dedikodularından biliyordum ama teyit edildiğini duymak Robyn ile tanışmak istememe neden oldu

Adair'i şahsen. Tam bir karaktere benziyordu.

Tabii ki, onunla tanışırsam, bu sadece geçerken olacaktı. Onu tanıma şansım asla olmayacaktı. "Neyse, gitsek iyi olur. Tekrar teşekkürler." Arran bana sert bir bakış attı. "Umarım, onu görecekim.

yakında."

Kızarmamaya çalıştım. Ondan kaçtığımı bildiğini biliyordum. Arran beni Adair'lere ait bir kulübeyi indirimli fiyattan kiralamaya çalışmıştı ama ben onu geri çevirmiştim ve haftalardır birbirimizi görmemiştik.

İtirazsız bir gülümseme verdim ve el sallayarak onları gönderdim.

Lewis, amcası ve kız kardeşini takip etmeden önce, "Yarın görüşürüz Bayan Sinclair," dedi. "Yarın görüşürüz Lewis."

Onlar gittikten sonra arabama doğru döndüm ve Anita'yı görünce korkudan neredeyse ciyaklıyordum.

Orada olduğunu unutmuşum.

Sanki varlığını unuttuğumu gayet iyi biliyormuş gibi gülümsemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Söylentilere göre eskiden Adair'lere oldukça yakınmışsınız."

Anita Cooley Aberdeen'den nakledilmişti. On yıl önce ilkokulda başöğretmenlik görevini üstlenmişti, yani Brodan ve ben onun buradaki zamanından önceydik. "Yıllar önce, evet."

"Ebeveynler gecesi yaklaşıyor. Sanırım bu sizin için bir sorun teşkil etmeyecek."

"Hiç de değil," diye söz verdim. Öyle de olmayacaktı. Thane Adair muhtemelen beni çok az hatırlıyordu ve Brodan'ın Ardnach'ta daha fazla kalacağı da yoktu. Kale Sokağı'nda beni görmezden geleli birkaç hafta olmuştu, o yüzden ayakları artık gitmek için kaşınıyordu. Ayrıca, yakında gitmese bile, sırf yeğenine öğretmenlik yaptığım için Brodan'ın etrafında olmak zorunda kalmayacaktım.

Küçük bir araba kullanmanın iyi yanı, küçük alanlara sıkışabilmemdi. Annemin kulübesinin yakınındaki son park yerini kaptım ama ilk durağım o değildi. Ellerim alışveriş poşetleriyle doluydu, komşumun kapısını açmak için onları yere bırakmam gerekiyordu.

Flora'nın annesi Belle, onun için alışveriş yapmakta ısrar etmeye başladığımda bana yedek bir anahtar vermişti. Annemin aksine, Belle yardımım için bana her hafta para verirdi. Flora da onun için yapardı ama zaten anneme kendi parasını getirdiğimden, Flora'nın kafeyi işletmek ve Belle'e bakmak için kendini strese sokmasının bir anlamı olmadığını düşündüm. Flora'nın kocasının polis memuru olduğunu ve çok az boş vakti olduğunu da biliyordum. Ben de yardım ettim. Flora bu yüzden kahve parasını ödememe izin vermiyordu.

"Belle, benim!" Elimde yiyeceklerle içeri girerken seslendim.

"Merhaba Monroe!" diye seslendi oturma odasından. Mutfak bizimki gibi kulübenin ön tarafındaydı, bu yüzden arka taraftaki oturma odasına gitmeden önce çantaları bıraktım.

Ekim ayı kış soğğunun ilk belirtilerini beraberinde getirmişti ve Belle kucağında battaniyesi, elinde kitabı ve yanında bastonuyla şezlonguna yerleşmiş, rahat görünüyordu.

"Şu haline bak." Kitabını kucağına koydu. "Yanakların soğuktan pembeleşmiş. Bir resim kadar güzelsin."

İltifatına gülümsedim. "Yağcılık seni her yere götürür, Belle. Nasılsın? Alışverişinizi kaldırmadan önce size bir şey getireyim mi?"

"Bir fincan çay için vaktin var mı?"

Tabii ki öyle yaptım. "Alışverişi bir kenara bırakayım, sonra da çay ve bisküvi getireyim." Çok geçmeden Belle'in karşısındaki çiçekli kanepede oturmuş, çayımı yudumluyor ve kurabiyelerimi atıştırıyordum. Annemin yemeğiyle ilgilenmek üzere yan odaya gitmek için ne kadar beklersem o kadar hırçınlaşacağını biliyordum ama Belle ziyaretlerimden hoşlanıyor gibiydi. Flora'nın annesini çok sevdiğini biliyordum ama bazen neşeli tavırlarına rağmen Belle internette ya da gazetede okuduğu olumsuz makalelere odaklanıyordu.

Birçok yaşlı insanın bunu yaptığını fark etmiştim. Bunun yorucu olabileceğini anlıyordum ve sanırım Flora hayal kırıklığına uğramadan veya depresyona girmeden bununla nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmiyordu.

Ama herkesin konuşacak birine ihtiyacı vardı, ben de Belle'in yozlaşmış hükümetler, yaşlılara karşı komplolar ve iklim değişikliğinin bizi şimdiden nasıl mahvettiğini ve herkesin kafasını kuma gömdüğünü anlatmasını dinledim.

Çayımızı bitirdikten sonra Belle'in yanağına bir öpücük kondurdum ve ayrılmadan önce bana sevgiyle gülümsedi.

Annemi mutfakta buldum, el yordamıyla etrafı karıştırıyordu, yüz hatlarına acı kazınmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyorum ben?" Bana ters ters baktı. "Açlıktan ölüyorum. Nerelerdeydin?"

"Aç olduğun için üzgünüm ama Belle'e yiyecek bir şeyler bırakmam gerekiyordu."

"Ben senin annenim, o yaşlı cadı değil." Benim alanıma girdi, yüzü neredeyse benimkine değecekti. "Sana kimin baktığını hatırlıyorsun."

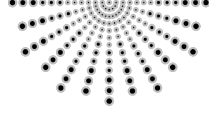
Başımı onunkinden çektim. "Bunu en başta ona bakmamı bile istemeyen birinin söylemesi komik."

"O zaman siktir git," diye tersledi ve mutfaktan aceleyle çıkmaya çalışırken bastonunu öfkeyle yere vurdu. "İstenmiyorsun."

Görünüşe göre hiç gitmemişim.

Göğsümün yaşlandıkça yok olacağını düşündüğüm bir şekilde çökmesine aldırmadan paltomu çıkardım ve annemin yemeğini hazırlamaya koyuldum.

MONROE

GEÇMİŞ

I Günlerimin çoğunu Ardnoch Malikanesi'nde geçirdim. Brodan'ın ailesi dönümlerce araziye sahipti ve büyürken her santimetrekaresini keşfetmeyi hayatımızın misyonu haline getirmiştik. Özel bir çiftlikleri bile vardı,

Altın kumlu bir plajdı ve o nadir muhteşem yaz günlerinde orada takılırdık. Çoğu zaman Arran, hatta bazen Fergus bile oradaydı. Daha gençken Lachlan ve Thane de bize katılırdı. Ancak bugün, şato arazisinin üzerindeki gökyüzü kara kara düşünüyordu, bulutların leylak rengi göbekleri sağanak yağış tehdidinde bulunuyordu. Yine de hava nemliydi. O kadar nemliydi ki saçlarım enseme yapışmıştı ve yağmur tehdidine rağmen kısa yazlık bir elbise giymeye cesaret etmiştim. Kaleye doğru vahşi çimenlikte yürürken ruh halim de bunu yansıtıyordu.

"Bana neler olduğunu anlat, Sunset." Brodan beni dürttü. "Günlerdir ortalıkta yoktun." Ona gergin bir gülümseme verdim. "Hiçbir sorun yok."

Arkadaşım kaşlarını çatı ve gözlerini dikip önüne baktı. Bugün onun evinde takılmak onun önerisiydi ve her ne kadar iyi bir arkadaş olmasam da annemden uzaklaşmak için her şeyi yapardım. Berbat ruh halimin nedenlerinden biri de oydu. Neyse ki bugün sadece zavallı Brodan'a bulaşmıştı. Fergus çalışmak zorundaydı, Arran bir kızla birlikteydi ve Lachlan'ın St. Andrews Üniversitesi'ndeki ikinci yılından sonra yaz için evde olması gerekiyordu ama şans eseri bir filmde figüran olarak oynamış ve yapımcının dikkatini çekerek başka bir film için seçmelere katılmasını sağlamıştı. Ve rolü kapmıştı! Çılgıncaydı. Şu anda Kanada'da düzgün bir Hollywood aksiyon filmi çekiyordu. Lachlan'ı bir filmde görmek için sinemaya gidebileceğimiz gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Akıl almaz bir şeydi. Tüm ailesi de öyle düşünüyordu.

Thane Adair Glasgow Üniversitesi'ndeki ilk yılından dönmüştü ama Inverness'te bir mimarlık firmasında yaz işi vardı, bu yüzden onu çok az gördük.

Arrochar'a gelince, artık on üç yaşındaydı ve yazı Ardnoch çevresinde bisiklet sürerek geçirdiği

bir grup arkadaşı vardı. Brodan'ın küçük kız kardeşine bu kadar özgürlük tanıması beni şaşırtmıştı. Onlar

genellikle zavallı kızın üzerindeydi. Şaşırmıştım ama Brodan son birkaç haftadır bana karşı oldukça ilgiliydi. İlgili bir arkadaş olmadığından değil, ama geçen dönem boyunca, onun birçok sıradan ilişkisi ve benim bir erkek arkadaşım olduğu gerçeği arasında, kesinlikle birlikte daha az zaman geçirmiştik.

Brodan bu yaz bunu değiştirmeye kararlı görünüyordu.

Artık bir erkek arkadaşım olmadığından, günleri en iyi arkadaşım ile geçirmemek için hiçbir nedenim yoktu. Berbat bir ruh halinde olmamın bir başka nedeni de buydu.

Brodan'ı kaleye kadar takip ederken *bekle*, diye düşündüm. Bir yıl sonra liseden mezun olup üniversiteye gidecektim ve orada beni en yakın arkadaşım aşıktan vazgeçirebilecek bir çocukla tanışacaktım.

Brodan sağa dönmek yerine sola dönünce kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

Ardnoch Kalesi, ailenin tüm mekânı kullanmayı göze alamayacağı kadar büyüktü. Aslında, sadece birkaç odayı kullanıyorlardı. Kalenin geri kalanı nemli, karanlık ve biraz da ürkütücüydü. Çocukken biz de her santimini keşfetmiştik.

Brodan omzunun üzerinden bir gülümseme attı ve sonra elimi tutarak beni peşinden sürükledi. Parmaklarımı onunkilere dolamak istedim ama yapmamak için kendimi zor tuttum. Şaşırtıcı bir şekilde beni kalenin tek kulesinin kapısına götürdü.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Hadi."

İçerideki dar taş merdivenden bir sonraki kapıya kadar tırmandık ve dışarı çıktığımızda nefesimi tuttum.

Çocukken kulede oynardık. Orası bizim yerimizdi, birbirimize tüm sırlarımızı anlattığımız yerdi. Sonunda Brodan'a babamın beni incittiğini söylediğim ve birilerine söylemem için bana yalvardığı yerdi. Ben de ona sırrımı saklaması için yalvarmıştım ve o da neredeyse beş yıl önceki o meşum güne kadar saklamıştı.

Brodan evimizi bir kamp yerine çevirmişti. O kadar soğuk ve kasvetli görünmesin diye her yere peri ışıkları asmıştı. Birden fazla uyku tulumu, yorgan ve atıştırmalıklarla dolu büyük bir piknik sepeti getirmişti.

"Nedir bu?" Ona merakla sordum.

En iyi arkadaşım bana baktı. Artık Thane'den daha uzun, neredeyse Lachlan kadar uzundu. Bu da onu benden tam bir karış daha uzun yapıyordu. Rahat bir boy farkı değildi ve Brodan'la asla arkadaştan fazlası olamayacağımızı kendime hatırlatmak için derlediğim pek çok küçük nedenden biriydi.

Geçen yılın Aralık ayında Phil'le çıkmaya başlamıştım çünkü Brodan'a karşı hissettiklerimi geride bırakmanın zamanının geldiğini biliyordum. Ancak bazen bana şu anda baktığı gibi baktığında, ona aşıktığımı unutmamı gerçekten zorlaştırıyordu.

"Düşündüm ki belki seni buraya getirirsem..." Omuz silkti ve anılarla dolu mekâna baktı.

"Benimle konuşurdun."

"Brodan-"

"Yapma." Bana yaralı bir bakış attı. "İyi olduğunu söyleme. İyi olmadığını biliyorum. Bir şey mi yaptım? Bu yüzden mi artık benimle konuşmuyorsun?"

Onu dışladığım için kendimi suçlu hissederek başımı salladım. "Hayır, tabii ki değil."

"O zaman neden?" O mavi gözler çok incinmiş ve sıkıntılıydı. "Daha mezun bile olmadık ve seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bu beni öldürüyor, Roe."

Brodan ve benim kadar yakın olduğunuzda bu bir sorundu. Birbirimize her zaman tam olarak nasıl hissettiğimizi söyledik. Savunmasız olmaktan asla korkmazdık. Ta ki ben ona aşık olup iletişimi kesene kadar. Aramızdaki şeyler birkaç yıldır aynı değildi ama Brodan o mesafeyi hissetmesin diye kıcımlı yırttım.

Sanırım rol yapmaktan yorulmuştum. Gerçi bu onun suçu değildi.

Benden ona aşık olmamı istemedi.

"Konuş benimle," diye yalvardı Brodan.

İç çekerek battaniye ve uyku tulumlarıyla dolu yatağa doğru yürüdüm, spor ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı açıp ellerimin üzerine yaslanarak oturdum. Brodan bunu anladı ve yaklaştı, gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzüme yapışmıştı. Spor ayakkabılarını çıkardı ve beden dilimi taklit ederek yanıma oturdu.

"Annem son zamanlarda özellikle boktan davranıyor," dedim ona sessizce. "Sürekli beni üniversiteden vazgeçirmeye çalışıyor, bunun zaman kaybı olduğunu, başarısız olacağımı söylüyor. Ve evde yaptığım her şey yeterli gelmiyor. Mağazadaki hafta sonu işim de yetmiyor." Bir yılı aşkın süredir her hafta sonu markette çalışıyordum. "Asla yeterli değil." Görünüşe göre, bu hayatımın bir temasıydı. Bazen Brodan'a karşı bu kadar çok şey hissedip onun da aynı şeyleri hissetmemesi imkânsız gibi geliyordu. Diğer erkekler beni çekici buluyordu, bu yüzden onun bulmaması çok canımı yakıyordu.

Unutmayın, o Brodan'dı. Ardnoch'taki en yakışıklı adamdı. Hatta belki de tüm ilçenin. Ona aşık olmamın ya da hatta ondan etkilenmemin başlıca nedeni görünüşü değildi. Brodan'ın ailesi dışındaki herkese karşı bu kadar kapalıyken bana karşı açık olmasını seviyordum. Onun hakkında kimsenin bilmediği şeyleri bilmemi seviyordum, örneğin hala Chewits ve hazır tuzlu cipsleri aynı anda yemekten hoşlanmasını. Biz çocukken keşfettiği bir "lezzet". İğrenç. Bu düşünce karşısında kendi kendime gülümsedim. Bana ve ailesine bu kadar sadık olmasını seviyordum. Popülerdi ama zorba değildi. Aksini kanıtlayana kadar herkese hak ettiği nezaketle davranırdı, ama o zaman bile kaba değildi. Eğer boktan biriyseniz, size zaman ayırmazdı.

Ama evet, ondan etkilenmişim.

Vücudum Phil'inkine hiç tepki vermediği bir şekilde onunkine tepki verdi.

Phil'e baktığımda, Brodan'ın ellerine ya da geniş sırtına ve omuzlarına odaklandığımda hissettiğim gibi karnımda derin bir ihtiyaç hissetmiyordum. Phil bana gülümsediğinde içimde kelebekler uçuşmuyordu ama Brodan bana o çocuksu sırıtışını yaptığında içim kıpır kıpır oluyordu.

"O kadından uzaklaşman için sabırsızlanıyorum." Brodan düşüncelerimi annemle ilgili itirafıma geri getirdi. Bana bakmak için başını çevirdi. "Onun yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi? O sadece

Yalnız kalmaktan korkuyor, o yüzden kalman için her şeyi söylüyor."

Sanki umurumda değilmiş gibi omuz silktim. "Bu sadece beni daha da uzaklaştırıyor."

"Özür dilerim." Koluyla beni dürttü. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

"Son zamanlarda sessiz kalmanın tek nedeni o mu? Phil'le pek vakit geçirmiyorsun..." dedi alışılmadık bir çekingenlikle. Ancak gerçek şu ki, Brodan mecbur kalmadıkça benimle Phil hakkında konuşmazdı. Sanırım biriyle çıkmaya başlamam ona garip gelmişti. Belki de kız olduğumu kabul etmek zorunda kalmayacağı bir yerde kalmamı istiyordu.

"Biz ayrıldık." Düzeltilmeye ihtiyacı olmamasına rağmen elbisemin etek ucunu düzelttim. Verdiğim habere tepkisini görmek için Brodan'a baktığımda, onun da dikkatinin etek ucumda olduğunu gördüm. Ya da bacaklarımda. Bakışlarımı hissedince gözleri benimkilere kaydı.

"Ne zaman ayrıldınız?" "Bir hafta önce."

"Neden bana daha önce söylemedin?" "İşlem yapıyordum."

Brodan kaşlarını çatı. "Lütfen bana bu konuda üzgün olduğunu söyleme. O senin için yeterince iyi değildi, Sunset. Ayrıldığınıza çok sevindim."

İçimde bir öfke kükredi. "Güzel."

İç çekti. "Sadece dürüst oluyorum. Adam hıyarın teki."

"Phil'in hiçbir sorunu yok. Eğer biri biri için yeterince iyi değilse, ben de onun için yeterince iyi değildim."

Alay eden Brodan başını salladı. "Ona zaman ayırdığın için şanslı. Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyorum."

"Çünkü o iyi biriydi. Ve komikti. *Ona iyi* davranmadım. Brodan, ben sadece... ben... ben senin gibi değilim. Birine karşı gerçek duygular beslemiyorsam, onunla öylece seks yapamam ve bunu sorun etmem."

Arkadaşım ayağa fırladı, dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerine doladı. Küçük kule penceresinden dışarı baktı ve sesi boğuk bir şekilde "Sen... Phil ile seks yaptın mı?" diye sordu.

İnanmayan ses tonu karşısında öfke ve incinmişlik karışımı bir duygu hissettim. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

Brodan sertçe yutkundu, hâlâ bana bakmıyordu. "Hayır, elbette değil. Sadece onun hakkında bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Onun hakkında ciddi olduğumdan değildi. Seks yapmak istedim ve seks yaptık."

"Doğru."

Bana bakmayı reddettiğinde, incinmişlik galip geldi ve kendimi geri çekilirken

hissettim. "Ben gidiyorum." Arkasını döndü, eli dizimin üzerine geldi. "Hayır. Hayır,

yapma."

Bana dokunduğu yerde tenim karıncalandı. Brodan bana her zaman gelişigüzel dokunurdu. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. şimdi ise elektrik çarpmış gibi hissediyordum. "Bu konu hakkında konuşmayı kaldırabilir misin? Ben

Arro değil, biliyorsun."

Brodan elini bacağımdan çekip kollarını tekrar dizlerine sararken burnunu kırıştırdı. "Birincisi, Arro'nun asla seks yapmasına izin yok, asla. Olmaz. Arrochar Adair için seks diye bir şey yoktur."

Kıkırdadım ve Brodan'ın ifadesi hafifledi.

"İki"-bakışları yüzümde gezindi ve gözlerini kaçırmadan önce hızla vücudumu taradı -Sen benim kız kardeşim değilsin, Roe. Biz kankayız. Her şey hakkında konuşabiliriz." Tekrar gözlerime baktı. "Söz veriyorum."

"Bu konuda seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette." Birden yüzü karardı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. "Ama kötüydü." O kadar kötüydü ki, bir şeylerin eksik olduğundan bu kadar emin olmasaydım beni seksten tamamen soğutabilirdi.

Brodan elini saçlarında gezdirdi, rahatsız olduğunda yaptığı bir şeydi bu. "Ah... şey, ilk seferin tuhaf olması gerekir."

Bu konuda onunla konuşabileceğime söz verdiğine göre, Brodan'ın tavsiyesini almak istedim. Onun başka kızlarla birlikte olduğu düşüncesinden nefret etsem de tecrübeliydi ve fikirleri önemliydi. "Bunu birden fazla kez yaptık ve tuhaf olmaktan çıkmadı. Sanırım bazı kısımları atladık. Mesela... ön sevişme." Yanaklarım yanıyordu ama bunu söyleyecek kadar cesur olduğum için kendimle gurur duyuyordum.

Brodan'ın kafası döndü ve yüzündeki dehşet ifadesiyle yanaklarım daha da yandı. "O bile ... o değil mi ..." Gözleri tekrar vücudumda gezindi ve gözlerini kaçırdı, kanlı elini bir kez daha saçlarının arasından geçirerek, "Lütfen bana sadece... ..."

"Vay canına, çıkar ağızındaki baklayı Brodan. Arro olmadığımı anladığımızı sanıyordum. Bu konular hakkında konuşabileceğimizi söylemiştin."

Bakışları beni yakabilirdi. "Senin benim küçük kız kardeşim olmadığını biliyorum." Bu ne anlama geliyordu?

Gözlerim büyüdü ama aramızda bir şeylerin değiştiğini hissederek zorladım. "Tamam, Phil'in nerede yanlış yaptığını söyle yoksa seksten sonsuza kadar vazgeçerim ve bir daha seninle *hiçbir şey* konuşmam."

Brodan'ın gözleri meydan okumam karşısında kısıldı ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Güzel. Seni hazırlamadan sikini içine mi soktu?"

Tüm vücudumun pancar gibi kızardığından emindim. "Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın?" "Bunu sen istedin." Verdiğim tepkiden memnun olmuş bir şekilde sırıttı.

Güzel. Meydan okuma kabul edildi. Bu tıpkı çocukken Brodan'ın benimle dalga geçip Ardnoch'un kuzeyindeki bir taş ocağının en yüksek noktasından aşağı bisikletimle inmeme için meydan okuduğu zamanki gibiydi. Onun meydan okumasını kabul etmek için harekete geçtiğimde,

panik içinde kükremiş ve beni fiziksel olarak taş ocağından uzaklaştırmıştı. O kadar kızgın ve korkmuştu ki, sonrasında kendimi çok kötü hissettim. Ama gerçekten yapmamı istemediği bir şeyi yapmam için beni asla cesaretlendirmemeyi öğrenmişti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Hayır, beni 'hazırlamadı'," diye hava atarak kaşlarını çatmasına neden oldum. "Birkaç kez içime girdi ve boşaldı. Yaptığımız dört seferde de."

Bunun üzerine Brodan kaşlarını çatarak başını salladı. "Ne bencil bir pislik."

Açık sözlülüğümüzden cesaret alarak ona biraz daha yaklaştım. "Ne... ne yapması gerekiyordu?" Filmlerden ve okulda insanların söylediklerinden bazı fikirlerim vardı ama hiçbirini deneyimlememiştim. Ve tabii ki kendime dokunmuştum ve Phil bana dokunulmasından hoşlandığım yerlerime dokunsaydı belki de her şey daha iyi giderdi diye düşünmüştüm.

Brodan'ın gözleri sorumla irileşti ama sonra ağzıma kaydı ve ilk kez Brodan'ın bana karşı dostane duygulardan daha fazlasını hissedebileceğini ummuştum. Bazen onu ağzıma, bacaklarıma ya da göğüslerime bakarken yakalıyordum, bu da aslında benim sadece en iyi arkadaşı değil, gerçek bir kız olduğumun farkında olduğunu kanıtlıyordu. Güvensizliğim bu anları tekrar yaşanana kadar unutmama izin veriyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, Brodan'ın nefesi kesildi ve dikkati göğüs dekolteme, oradan da çıplak kalçalarıma kaydı. Yanaklarının tepesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde pembeleşti ve bakışlarını kaçırdı. "Dediğin gibi" -sesi hırçındı- "ön sevişme."

"Ne gibi?"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Biliyor musun?"

"Sanırım Phil bencil olduğu için bunu yapamayacağımı anladık."

Brodan alaylarıma gülmedi ya da gülümsemedi. Bunun yerine bakışları aniden kalbimi hızlandıracak şekilde yoğunlaştı. "Onun senin ilk seferin olması tamamen bir kayıp. Hatırlat da bir dahaki görüşmemizde onu yere sereyim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, Brodan Adair. Sanırım..." Suçluluk duygusu içimi kapladı ve utanç içinde gözlerimi kaçırdım. "Sanırım ondan ayrıldığımda duygularını gerçekten incittim."

"Sana düzgün davranmadığı için böyle oldu. Hay sikeyim. O şerefsiz için üzülme."

Ondan ayrıldığımda Phil'in gözleri dolmuştu, bu yüzden kendimi kötü hissettim. "O sadece... Bencil olmak istediğini sanmıyorum. Bence sadece deneyimsizdi."

"Saçmalık. Senden önce üç kız arkadaşı vardı ve onlardan biriyle yattığını biliyorum çünkü kız bana söyledi."

Bunu Brodan'a da onunla yattıktan sonra söylediğini tahmin ettiğim için burnumu kırıstırdım. "Peki Kazanova, ne yapmalıydı? Ciddiyim. Merak ediyorum, buradan Inverness'e kadar bütün kızlar seninle yatmak için senin saçmalıklarına neden katlanıyorlar?"

Brodan benim alaycılığım karşısında sırtıttı. "Ben çok, çok vericiyim."

Nabzım hızlandı ve beceriksizliğimi bastırdım. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu konu hakkında konuşmayacağız, Sunset."

"Her şey hakkında konuşabileceğimizi söylediğini sanıyordum. En iyi arkadaşlar cinsel istismarları hakkında konuşur, bilirsin. Hadi ama." Onu biraz ittim. "Tavsiye almak için

başvuracağım kendi Don Juan'ım var. Yapma.

bana karşı utangaç ol."

"Genellikle seks yapmadan önce onlara oral seks yaparım" derken gözleri tekrar kısıldı.

Kızarmak yok, kızarmak yok, kızarmak yok. Ne yazık ki, Brodan'ın başının bacaklarımın arasındaki görüntüsü karnımda derin bir çekime neden oldu ve cildim buna göre kızardı. Onun, utancımı ve uyarılmışlığımı bastırmamı sağlayan bir kendini beğenmişlikle tepkimi incelediğini gördüm. "Sen... bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Sorum üzerine Brodan'ın nefesi kesildi ve çenesi inatla eğildi. "Evet ama her kız bundan hoşlanmıyor. Bir kız ağzımı oraya sokmamı istemedi. Ben de klitorisini ovarak onu boşalttım."

Kasıtlı kabalığı beni konudan uzaklaştırmıyor, aksine merakımı kamçılıyordu - ve beni tahrik ediyor, bir türlü kurtulamadığım gerginliği onun halletmesi arzusunu uyandırıyor. Bacaklarımın arasındaki zonklama hissine karşı kalçalarımı birbirine bastırdım ve Brodan'ın bakışları bu harekete kaydı. Burun delikleri alevlendi ve yanaklarının tepesinde bir kızarıklık oluştu.

Brodan ... açık mıydı?

Umut ve umursamazlık içimde çarpıştı ve kendimi durduramadan, "Göster bana," diye ağzımdan kaçırdım.

Brodan ters ters baktı ama gözlerinde sıcaklık vardı. "Göster bana," diye tekrarladım.

İstemeseydi hemen itiraz ederdi, değil mi?

Onun yerine sertçe nefes alıyordu ve elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Kendimi o andan çekip çıkaramadan, cesaretimi kaybedemeden ellerinden birini tuttum ve direnmesini bekledim.

Brodan gözle görülür bir şekilde yutkundu ama geri çekilmedi. Yavaşça iç uyluğuma dayadığımda da çekmedi.

Aslında yumruğu çözüldü ve eli düzleşti, parmakları oradaki hassas teni gıdıkladı. Küçük bir nefes verdim ve elini elbisemin altına kaydırduğımda çenesindeki kaslar titredi. Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi.

"Göster bana," diye fısıldadım ve bacaklarımı açtım.

Brodan keskin bir nefes aldı ve bacağıma sertçe kavradı. "Siktir... Roe." Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Eğer bunu yaparsam... bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben sadece..." Neredeyse gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sana sadece nasıl olması gerektiğini gösteriyorum, değil mi? Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Arkadaşlığımızın anlamı çok büyük. Söz veriyorum."

Ne yazık ki hormonlarım o anın kontrolünü tamamen ele geçirmişti. Çünkü Brodan Adair'in bana yakın bir şekilde dokunması ihtimaliyle yatarken, bunun yeterli olacağını düşündüm. Ondan alabileceğim tek şey buysa, bunu kabul edecektim. "Söz veriyorum."

Ürperdi ve sonra aniden üzerime çıkarken yüz ifadesini bir hiddet kapladı. Omuzları o kadar geniş, vücudu o kadar büyüktü ki, aramızdaki farkları hiç hissetmemiştim.

Daha fazla. Kendimi hiç bu kadar kırılğan ve kadınsı hissetmemiştim.

Vücudunun aşağısına bir bakış, etkilenmemiş olmadığını gösterdi. Aleti eşofmanının üzerinden açıkça görülüyordu.

Beni gerçekten istediğini anlayınca göğüslerim kabardı ve meme uçlarım sertleşti. Bu elbiseyle sütyen giymediğim için Brodan bunu fark etti ve kalçamdaki tutuşu sıkılaştı.

Sonra parmakları iç çamaşırımın altından kayd ve başparmağı klitorisimi buldu. "Brodan," diye nefes aldım, kalçalarım onun dokunuşuna doğru eğildi.

Serbest elini başımın yanına koydu ve üzerime eğildi, başparmağını kalçalarımın arasındaki hassas sinir demetine sürterken gözleri benimkileri tuttu. Ona uzandım, tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı, parmaklarım sırtını kavradı ve onu daha yakına çekti. Nefeslerimiz buluştu, benimle oynarken yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

Sonra parmaklarını aynı anda içime soktu ve tüylerim diken diken oldu. "Brodan."

"Roe," diye nefes nefese dudaklarıma yapıştı. "Roe. Çok sıkı. Sikeyim. Roe."

Beynimin bir bölümünde bunun olduğuna inanamıyordum ama her türlü düşüncenin önüne içimde kabaran hisler geçiyordu. Parmaklarının her hamlesinde kalçalarımı kıvrıyor, dokunuşunu hissediyordum. İçimdeki gerilim her itişte daha da artıyor, kalp atışlarım kulaklarımda hızla çarpıyordu.

Sonra aniden bedenim kilitlendi ve Brodan bu gerginlik milyonlarca muhteşem parçaya ayrılmadan bir saniye önce ağzını benimkinin üzerine kapattı. İç kaslarım parmaklarının etrafında o kadar sert gerildi ki, onu daha da içime çekti ve Brodan ağzıma karşı homurdandı. Öpücüğü aniden vahşilemişti. Parmaklarını içimden çekti ve sonra eli göğsümdeydi, kalçalarını bacaklarımdan arasına yerleştirirken onu sıkıyor ve şekillendiriyordu. Uyarılmışlığını içime doğru itti ve beni heyecan verici bir cinsel açlıkla öperken sadece ona tutunabildim.

Brodan neredeyse kendini aşağı atarken vücudumu bir ürperti kapladı.

Aramızdaki ani mesafeye göz kırptım ve dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda Brodan'ı nefes nefese kalmış ve sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakarken buldum.

İçimi bir korku kapladı ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek doğruldum.

Brodan hareketi anladı ve elimi ağzına götürmek için uzanmadan önce yüz ifadesinde acıya benzer bir şey belirdi. Parmak eklemlerimi öptü ve gözlerini sıkarak kapattı. "Hiçbir şey değişmeyecek," dedi kısıp sesle. "Bana söz ver, hiçbir şey değişmeyecek." Gözlerini açtığı anda artık acısını ya da korkusunu saklamıyordu. "Seni kaybedemem, Roe."

Anlamadım.

Belli ki benim ona karşı hissettiklerimi o da bana karşı hissediyordu, yoksa bu son keyifli dakikalar yaşanmazdı. Gözlerimde her ne gördüyse, elimi iki elinin arasına aldı ve "Lütfen" diye yalvardı. "Hoşuna gitti. Hoşuna gittiğini biliyorum," diye fısıldadım güçsüzce.

"Roe." Başını eğdi, hâlâ bana tutunuyordu.

Başka bir şey söylemeyince elimi çekiştirdim, ondan olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmak istedim. Çünkü açıkça görülüyordu ki onun keyfi benimle ilgili değildi. Tipik bir azgın ergen gibi tepki vermişti. *Hay sikeyim!*

Brodan bana sıkıca sarılırken kafasını kaldırdı. "Hayır. Yapma. Bak..." "Eğer bir kızla ciddi bir şeyler yaşamak isteseydim, bu seninle olurdu Monroe," diye itiraf etmeden önce bir nefes aldı.

Kalbim uçtu-

"Ama bunu asla kimseyle istemeyeceğim." Ne?

"Bunu istemek benim içimde yok. Babam gibi olmayacağım. Annemi kaybetti ve yaşamayı bıraktı, Roe. Zar zor var oluyor. Biriyle ciddi bir ilişki yaşayacak kadar aptal olduğum için onun gibi olmayacağım. Hayatımın bir dizi sıradan sikişten ibaret olacağına uzun zaman önce karar verdim." Bana doğru eğildi, gözleri duyguyla parlıyordu. "Sen asla sıradan bir sikiş olmayacaksın. Yani biz arkadaşız. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve sırf muhteşem olduğunu düşündüğüm için seni kaybedemem."

Son beş yıldır, Brodan Adair'in bana güzel olduğumu düşündüğünü söylemesinden başka bir şey istemiyordum.

Şimdi bir parçam hiç yapmamış olmasını diliyor.

Ama yalvarırken, "Beni bu yüzden terk etme. Lütfen. Seni kaybedemem Roe, o yüzden lütfen benimleymişsin gibi davran. Bu hiç olmamış gibi davran. Asla olmamalıydı," diye acı dolu, sert bir fısıltıyla bitirdi.

Yüz ifadesindeki gerçek kargaşayı ve korkuyu görebildiğim için Brodan'ın duygularını kendiminkilerden üstün tuttum ve mırıldandım, "Böyle bir şey asla olmadı. Söz veriyorum."

Ancak, Brodan'ın beni şehre geri götürmesinden sonra eve gelmekten nefret ettiğim eve kendimi bıraktığımda, içimde canlanan küçük umut çiçeklerine engel olamadım.

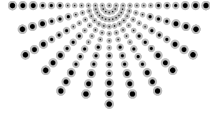
Brodan biriyle ciddi olabilecekse, o kişinin ben olacağımı söylemişti. Yani... Bekleme oyununu oynamak zorundaydım.

Brodan Adair'in yaşadığı travmadan ve korkularından kurtulacağı günü beklemek zorundaydım.

Sevdiğim kişi için sabırlı olabilirdim. Özellikle de aramızdaki ilişkinin nasıl olacağına dair küçük bir an yaşadıktan sonra.

Hazır olduğunda, seçeceği kişi ben olacaktım.

BRODAN

MEVCUT GÜN

I Bu bir kaçıştı. Walker'dan tüm kararları benim yerime vermesini istemek. Bu lanet bir kaçıştı ve ben bunu biliyordum.

O kadar kafayı yemiştım ki, ne yapacağımı bilemeyecek kadar net göremiyordum.

Kendi hayatımla ilgili kararları. Ancak, her ne kadar dizginleri Walk'a teslim etmiş olmam takdire şayan olmasa da... sonuçların gururumda açtığı yaralara değdiğini inkar edemezdım.

Tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kuzey Denizi'nin suları bugün kara kara düşündüren gri bir maviydi, neredeyse yukarıdaki mor gökyüzünden ayırt edilemiyordu. Böyle asık suratlı bir günde yağmur yağıyor olmalıydı. Ama ben masamda otururken gökyüzünden tek bir damla bile düşmedi. Mobilyamı malikânedeki süitimin cumbalı penceresine taşımıştım, böylece yazarken manzarayı görebiliyordum.

Bu sabah Eredine'in sabah farkındalık ve yoga dersine girmek için Ekim ayının sert rüzgârlarına karşı kendimi hazırlamıştım. Walker bana haftada üç kez ders almamı emretmişti. Bunu benimle uğraşmak için yaptığını sanıyordum ama Ery ile seanslar yardımcı oldu. Spor salonu, hayal kırıklıklarımı ve endişelerimi döktüğüm ve Hollywood'un çok çekici bulduğu fiziğimi korumak için olmam gereken bir yerken, Ery'nin dersleri farklıydı. Yoga beni esnetti ve farkındalık meditasyonu da öyle. Zihnim gerginlik ve stresten düğümlenmiş bir kas gibiydi ve meditasyon geçmişimdeki, şimdiki zamanımdaki ve geleceğimdiki her şeyi fazla düşünmeyi bırakıp sadece anı düşünmemi, anda var olmanın tamamen farkında olmamı sağladı. Şaşırtıcı bir şekilde, daha az bunalmış hissetmeme yardımcı oldu.

Sonra Walker üretken olmam için bir yol buldu. Yıllardır ona kamera arkasında olmak istediğimi söylüyordum. Senaryoları yazmak istediğimi. Yazmak her zaman içimde olan bir tutku değildi. Yıllar geçtikçe içime işledi. Senaryoları okumaya başladım ve sonra, çekimler arasında, kitapları yutmaya başladım. Oyunculuk bana hikâye anlatımı için bir susuzluk vermişti.

Peki Walk ne sipariş etti?

Öğleden sonra oturup bir senaryo üzerinde çalışmam için.

Kelimelerin gerçekten gelmesi günler aldı. Bir başka sürpriz: Sanırım lanet bir aşk hikâyesi yazıyordum. Trajik bir aşk hikayesi. Ama yine de bir tane.

Telefonum dizüstü bilgisayarımın yanında titreyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bunun seks arkadaşlarım arasında saydığım kadınlardan biri ya da menajerim Anders olmamasını umdum. Arada sırada, daha önce sıradan bir ilişki yaşadığım bir kadından bir mesaj ya da telefon gelir, bir ilişki isterdi. Sevişmeyi çok istesem de, gerçekten umursamadığım bir kadınla yatma düşüncesi beni garip (ve endişe verici) bir şekilde boş hissettiriyordu.

Anders'e gelince... Lachlan (eli sopalı piç) beni çok çalıştırdığı için menajerimi kovduktan sonra, onun haklı olduğunu anlayacak kadar sakinleşmişim. Menajer kovulmadı ama ben menajerimi tuttum. Anders ise oyunculuğa verdiğim süresiz tatilden dolayı çılgına dönmüştü ve haftada en az bir kez arıyordu. Ona senaryo yazımından bahsettiğimde, bu onu biraz sakinleştirdi.

Neyse ki beni arayan bir kaçamak ya da Anders değildi. Regan'dı. Ailemin yanında olmanın, iki önemli olayı kutlamanın üzerimde bir etkisi olmadığı gerçeğini görmezden gelmem saflık olurdu. Hâlâ bir kopukluk vardı, yıllar süren mesafeyi sadece birkaç ayda kapatamazdım. Ama o noktaya yaklaşıyorduk. Kendi içimde mutlu olmak için *onlara* ne kadar ihtiyacım olduğunu unutmuşum.

"Selam, güzelim."

"Hey, sen. Sadece akşam yemeğini unutmadın mı diye kontrol ediyorum."

Telefonumdaki saate baktım. Hâlâ zamanım vardı. "Hayır, yok. Saat altıya kadar değil, değil mi?"

"Doğru. Walker'a da kapımız sonuna kadar açık. Bugünlerde ikiniz bir paket anlaşıma gibi görünüyorsunuz." "Yani?"

"Bana Mac ve Lachlan'ı hatırlatıyorsun. Her neyse, ona davetli olduğunu söyle." "O çalışıyor ama ben orada olacağım. Yakında görüşürüz."

"Brodan Amca geliyor mu anne?" Arka planda yeğenim Eilidh'in sesini duydum.

"Öyle, ama annem telefonda konuşurken insanların sözünü kesmekle ilgili ne demişti?"

"Bu çok kaba."

Eilidh'in kuşkulu cevabına kıkırdadım.

Sonra bağırdı, "Brodan Amca'ya söyle yemekte onun yanında oturuyorum!" Göğsümde bir sızı alevlendi. "En sevdiğim yeğenime söyle, sabırsızlanıyorum."

"Artık bunu söyleyemezsin." Regan kıkırdadı. "Çünkü artık gerçekten yeğenleriniz var, çoğul olarak."

Bu doğruydı. İki hafta önce Robyn, annemizin ve Robyn'in annesinin adını taşıyan Vivien Stacey Adair adında küçük bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Robyn ve Vivien'i hastanede ziyaret ederken Arrochar'ın doğum sancısı tuttu. Onunki biraz daha uzun ve herkes için sinir bozucu oldu, ama sonunda kızlarını kucakladılar ve ailemizdeki insanlara İskoçya'daki yerlerin isimlerini verme

geleneğine uygun olarak ona Skye Robyn Galbraith adını verdiler.
Artık dört kez amca olmuşum.

Eilidh'in benimle vakit geçirme arzusu beni harika hissettirdi ama aynı zamanda onun ve Lewis'in erken çocukluk dönemlerini kaçırdığım için suçluluk duydum.

Artık yok. Kısa bir süre önce Ardnoch'tan uzak durmaya kararlıyım. Şimdi, orada sadece birkaç ay geçirdikten sonra, asla ayrılmak istemedim. Farkındalık, huzur, düşünmek için zaman bana tek bir açıklama getirmişti. Yıllardır özlediğim şey evimdi. Artık onu özlemeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

"En sevdiğim üç yeğenimden birine akşam yemeğinde yanına oturmak için sabırsızlandığımı söyle." Sırıttım ve erken kış akşamına doğru karararan donuk öğleden sonrayı gözden geçirdim.

"Görüşeceğim. Yakında görüşürüz Brodan Amca," diye takıldı Regan.

Castle Street'in hemen dışındaki William's Wine Cellar, çeşitli ve etkileyici bir alkol koleksiyonuna sahipti ve çoğu mağazadan daha geç saatlere kadar açıktı. Ardnoch'a tek başıma gittim ve kendimi harika hissetmemin bir nedeninin de özgürlük duygum olduğunu fark ettim. Walker birkaç hafta önce artık Ardnoch'ta tek başıma dolaşabilecek kadar güvende olduğumu anlamıştı. Yanımda bir güvenlik görevlisi olmadan başka bir yere gitmemi istemiyordu ama artık turistlerin çoğu gittiğine göre burada mahremiyetim ve saygım olduğundan emindi. Ekim tatili her zaman yeni bir turist sürüsü getirirdi ama o da sona ermişti ve okullar yeniden açılmıştı.

Viski benim tercih ettiğim içki olsa da (yavaş bir tempoda tadını çıkarabildiğim ve beni depresyona sokmayan tek alkollü içecekti), ailemizin hanımlarının şarap içtiğini biliyordum. Akşam yemeği için güzel bir şişe şarap almaya karar vererek, Lachlan'ın emlak filosundan ödünç aldığım Range Rover'ı Gloaming'in dışındaki bir alana çektim. Arran orada olmayacaktı, muhtemelen çoktan ailesiyle birlikteydi. Beni arayan Regan olmasına rağmen, Pazar akşam yemeği Robyn ve Lachlan'daydı. Yepyeni yeğenlerim de dahil olmak üzere herkes orada olacaktı.

Müzeye dönüştürülen eski hapisane ile Chen ve Wang Lei'nin Çin restoranı arasındaki Arnavut kaldırımlı yolda yürürken *belki üç şişe şarap içebilirim diye* düşündüm. Yol, Viktorya tarzı lamba direkleri tarafından aydınlatılıyor ve beni buz gibi rüzgârdan koruyordu.

Gösterişli şarap dükkânı karanlık sokakta bir fener gibi parlıyordu ve soğuktan kaçmak için aceleyle içeri girdim. Dükkân sahibine kibarca gülümseyip başımı salladıktan sonra arka taraftaki devasa şarap duvarını kontrol etmek için viski raflarının etrafından dolandım. Pahalı mallar kilitli bir şarap mahzeninde, daha ucuz mallar ise bitişik duvarda açık raflardaydı.

Bir kadın görünce durdum.

Sırtını bana dönmüş, ucuz şarapları inceliyordu.

Tanıdık kızıl saçları koyu yeşil beresinin altından dar sırtına dökülüyordu. Kısa bir puffer ceket giymişti. Dar, lacivert kot pantolonu küçük poposunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ayaklarında yerel moda olan yürüyüş botları vardı.

Nabzım hızla atmaya başladı ve tam sessizce dönüp gitmek üzereydim ki sırtının dikleştığını gördüm

aniden. Sanki beni hissetmiş gibi yavaşça arkasını döndü.

Monroe Sinclair.

Yanakları soğuktan kızarmış, iri gri gözleri mağaza ışıklarının altında parlıyordu. Çok genç görünüyordu, onu tanıdığım otuz yedi yaşının yakınında bile değildi. Monroe doğal bir güzellikti. Dünyanın en güzel kadınlarından bazılarıyla çalışmış ve tanışmış olmama rağmen o zamandan beri rastlamadığım türden bir güzellikti.

Gerçekten hiç değişmemişti. On dokuz yaşındaki Roe'nun yüzüne bakmak gibiydi. En iyi arkadaşımın.

Beni terk eden.

Evet, bu kadın bana çok değerli bir ders verdi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve o anda geri gelmeye karar verdiği için dükkândan ya da Ardnoch'tan kovulmayacağıma karar verdim.

Onu görmezden gelerek büyük şarap mahzenine doğru yürüdüm ve pahalı şarapları inceledim.

Yine de etiketleri zar zor alabildim. Onun dikkatini üzerimde hissedebiliyordum. Ona bakan yanağım ısınırken ellerim iki yanımda yumruk oldu. Yaklaşan ayak seslerini duyunca sertçe ona baktım.

Monroe bana baktı ve gergin bir şekilde dolgun dudaklarını yaladı. Gözlerim onun ağzında kısıldı. Bunca yıl sonra bile bana bu kadar çok şey hissettirebilmesinden nefret ediyordum.

"Ben... uh... ben... ben sadece seni tanımak istedim." Monroe yorgun bir şekilde omuz silkti. "Aynı kasabada yaşıyoruz, Brodan. İnsanlar konuşur. Sadece merhaba demek ve sana karşı nazik olmak istedim."

Bunca yıl sonra onun sesini duymak içime bir yumruk gibi indi. Boğazım duygularla dolmuştu ve eğer konuşsam bu sertliği duyacağından korkuyordum. Onun huzurunda olmanın beni dayanılmaz derecede etkilediğini bilirdi. Bunu ona açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

Ben de ona doğru baktım ve sırtımı döndüm. Çıkışa doğru yürürken, mağazanın vitrinindeki yansımasını gördüm. Monroe dişlerini alt dudağına kenetlemişti, gözyaşlarına karşı koyarken her zaman yaptığı bir şeydi bu.

Yüce İsa.

Dükkândan çıkarken kendimi suçlu hissetmeyeceğime yemin ettim. *Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok, diye* hatırlattım kendime.

Onu terk eden ben değildim.

O beni terk etti.

Ona ulaştığımda beni görmezden geldi.

Neredeyse yirmi yıl boyunca biriyle hissettiğim en güçlü bağı yaşadım ve o beni kolaymış gibi terk etti.

Ağlayan bebeklerin, ağlayan bebeklerin sesinden başka her şeyi unutturan bir yolu vardı.

Görünüşe göre yeğenlerim çoktan kanka olmuşlardı çünkü biri ağlamaya başlar başlamaz diğeri de onunla birlikte feryat ediyordu. Kahretsin, başım çatırdıyordu. Kardeşlerimin bununla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Akşam yemeği Robyn ve Lachlan'ın evinde olmasına rağmen Regan yemek yapıyordu. Morag'dan aldığım üç şişe şarabı önündeki adaya bıraktığımda bana minnetle gülümsemişti ve Eredine daha yemek başlamadan içenlere birer kadeh doldurmak için araya girmişti.

Bebek öfkesinin kakofoniyle bir ilgisi olabilirdi. Gerçi İsa onların neye kızmaları gerektiğini biliyordu.

"Çok gürültü yapıyorlar anne!" Eilidh Regan'ın yanında durmuş, sevimli yüzü dehşetle buruşmuştu.

"Sen de bir zamanlar gürültücüydün," diye hatırlattı Thane kızına, iki kadeh şarap alıp bir kadeh de kız kardeşimize ikram etmek üzere yanına giderken.

Arro başını sallayarak şarabı elinin tersiyle itti ve Mac'in kızlarını bir o yana bir bu yana sallamasını izledi. Duyamadığım kelimeler mırıldandı ama Skye'ın ağlaması kesildi.

Vivien'inki o kadar değil.

Robyn onu kucaklarken Lachlan sanki on yıldır uyumamış gibi onların üzerinde geziniyordu.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi de on yıldır uyumamış gibi görünüyordu. Dördü de doğum iznine ayrılmıştı. Lachlan Ardnach'ta yeni bir ağırlama müdürü bile işe almıştı. Aria Howard, efsanevi yönetmen Wesley Howard'ın becerikli ve çok çekici kızıydı. Howard, Ardnach Estate'in yönetim kurulu üyesiydi ve arazinin kıyı kesimindeki milyonlarca sterlinlik evlerden birinin sahibiydi. Lachlan beni Aria ile Robyn doğum yapmadan önce tanıştırmıştı. Kontrol delisiydi, bu yüzden dizginleri devretme konusunda gergindi ama ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. Şimdiye kadar, Aria burayı Lachlan kadar verimli bir şekilde yönetiyordu. Hatta yeni doğmuş bir bebek yüzünden dikkati dağılmadığı için daha da iyi.

Arro duyulacak kadar yüksek sesle, "Onları tekrar yere indirmeyi deneyelim," dedi. Robyn başıyla onayladı ve Lachlan kızını almak için eğildi. "Ben yaparım."

Vivien kucağındayken, Mac'le birlikte kızları bir kez daha uyutmaya çalışmak için üst kattaki çocuk odasına çıktılar.

Baldızım yorgun bir gülümsemeyi kız kardeşimle paylaştı. "İyi gidiyor o zaman," diye takıldım, kadehimi onlara kaldırarak.

"Buna değer," dedi Arro, başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapatırken bile. "Oh, evet, öyle görünüyor."

Alaycılığım karşısında Robyn kaşlarını çatı. "Sıra sana gelene kadar bekle. O zaman anlayacaksın."

"Asla olmayacak," dedim kesin bir inançla. Babalık bana göre değildi.

Hatırlatma karşısında duyduğum kayıp acısını görmezden gelerek, dikkatimi başka bir yerde dağıtacak bir şeyler aradım.

Eredine Arran'ın kucağında otururken ve onlar mutlulukla dinlerken, kardeşlerim bebek bezleri, banyo zamanları ve tüm bu saçmalıklar hakkında konuşurken, yeğenime odaklandım. Lewis en uzaktaki koltukta oturuyordu.

Kulaklıklar takılı ve elimde bir tablet.

Akıllı adam.

Ona doğru yürüdüm ve kolçağa oturduğumda bana baktı. Lewis kulaklığının bir tarafını çıkardı.

"Ne oynuyorsun?" Ekranına bir göz attım. "*All Star Tower Defense*."

Hiç duymadım. "Doğru."

Lewis bana sırttı. "*Roblox*'ta."

Yabancı bir dil konuşuyordu. "Tabii ki öyle."

Yeğenim sırttı. "Görmek ister misin?"

"Elbette."

Böylece akşam yemeği hazır olana kadar yeğenim oyun oynadı ve bana anime karakteriyle neler olduğunu ve hangi görevde olduğunu anlattı. Hiç oyuncu olmamıştım ama cazibesini görebiliyordum.

Regan ve Thane akşam yemeğini masaya getirirken Mac ve Lachlan kızları uyutarak herkesi rahatlattı. Bebekleri uyandırmamak için sessizce konuştuk (her ne kadar Eilidh'e sesini alçaltması defalarca hatırlatılmak zorunda kalınsa da). Sonuç olarak, Monroe ile karşılaşmayı atlatmak için harika bir iş çıkardığımı düşünüyordum... ta ki Eredine çocuklara okulun nasıl gittiğini sorana kadar.

Eilidh bize ilkokul üçteki yaşamının beş dakikalık bir özetini sundu. Anlattığına göre, sınıfının yardımsever lideri ve mazlumların şampiyonuydu. Hiçbir zorba Eilidh Francine Adair'i geçemezdi. Çocuk o kadar sevimliydi ki, bu beni öldürüyordu. Konuştuğu süre boyunca ona sırttım ve küçük elleriyle yaptığı hareketleri izledim. Sesi heyecanla yükseldiğinde üvey annesi onu nazikçe susturuyordu.

Sonra sıra Lewis'e geldi. "Okul iyi." Omuz silkti. "Bayan Sinclair sahip olduğum en iyi öğretmen."

İçim sıkıştı ve kimseye bakmak zorunda kalmamak için ağzıma bir parça kızarmış tavuk tıktırdım.

Yine de dikkatlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ama birinin konuyu değiştirmesini sabırla bekledim. Lewis pek konuşkan değildi, o yüzden bu konuyu kapattığımızdan emindim.

"Neden en iyisi o?" Robyn sordu.

Siktir, teşekkürler Robyn.

"Uh ... Bilmiyorum. O sadece öyle." Lewis yine omuz

silkti. Eilidh kardeşine sırttı. "Lewis ondan

hoşlanıyor." Lewis pancar gibi oldu. "Hoşlanmıyorum,

Eilidh. Kapa çenen!"

Neredeyse masadaki her bir yetişkin onu telaşla susturdu. Thane oğluna uyarıcı bir bakış attı.

"Kız kardeşine çenesini kapamasını söyleme."

"O zaman ona yalan söylemeyi bırakmasını söyle."

Eilidh kardeşine hınzırca sırıttı. "Ben sadece doğruyu söylüyorum."

Lewis masanın üzerinden kız kardeşine doğru atılamadan önce, Lachlan başını yeğenimize doğru eğdi ve Lewis'i rahatlatacak bir şeyler söyledi. Neyse ki o andan itibaren Bayan Sinclair konusu kapandı.

Ama artık çok geçti.

Sanki hiç konuşmamış gibi uzaklaştığımda camdaki yansımasında yüz ifadesini görmeye devam ettim. Ve ilk kez değil, neden hala Bayan Sinclair olduğunu merak ettim. Neden evlenmemişti? Monroe neden hâlâ bekârdı? Hiç mantıklı değildi. Roe'nun tek istediği basit bir hayattı. Bana önemseddiği bir iş, onu seven bir koca ve taparcasına sevecekleri çocuklar istediğini, ailesindeki istismar ve yalnızlık döngüsünü kırmak istediğini söylemişti.

Hâlâ yalnız mıydı?

Biraz hava almaya ihtiyacım olduğu için tatlıdan sonra müsaade isteyip arka bahçeye çıktım ve soğuktan etkilenmemek için sürgülü kapıları arkamdan kapattım. Dış mekân ışıkları güverteyi ve bahçenin küçük bir bölümünü aydınlatıyordu.

Bulutların çoğunlukla gizlediği ay, kayalıkların ötesindeki siyah suyun üzerinde kırık parçalar halinde dans ediyordu. Aşağıda denizin çarpışını duyabiliyordum ve gecenin soğuğuna karşı titresem de gözlerimi kapatıp şimdiki zamana odaklandım.

Yavaş yavaş gerginliğim azaldı.

Sonra kapı arkamdan açıldı ve Arran'ın bana katılmak için dışarı çıktığını görmek için döndüm. Kapıyı kapattı ve ellerini ceplerine soktu. "Burası lanet olası Baltık. Burada ne işin var senin?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Arran aniden, "William McCloud Gloaming'in barına daha pahalı içkiler sağlıyor," dedi. "Arkadaş olduk."

Kahretsin.

Arran ters ters baktı. "Bu gece dükkânında sana yaklaştığında Monroe'yu görmezden geldiğine dair bir mesaj aldım. Tek kelime etmeden çıkıp gitmişsin. Will, Monroe'nun ona tokat atmışsın gibi görüldüğünü söyledi."

Pislik herif. "Casusların beni izliyor mu?"

"Buranın n a s ı l b i r yer olduğunu biliyorsun, Brodan. Bilmiyormuş gibi davranma. Birileri her zaman izliyor."

"Bu ürkütücü değil mi?" Ben çizdim.

Arran iç çekti. "Seninle bunu geride bıraktığımızı sanıyordum. Yıllar önce olanlar yüzünden artık bana kızgın olmadığını sanıyordum ama birkaç hafta önce Gloaming'de söylediklerin beni gerçekten rahatsız ediyor. Hâlâ Roe ile geçirdiğimiz o sarhoş geceyi bana karşı kullanıyorsun."

Ona sinirli bir bakış attım. "Kızmadım. Evet, o zamanlar kızgın olduğumu inkâr edemem ama bunun tek sebebi Monroe'yu sikmenin kız kardeşimi sikmek gibi bir şey olmasıydı." Yalan. Kahrolası yalan. "Artık kızgın değilim. Bunu aştım." Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Arran alay etti. "Eğer bu doğru olsaydı, hala Monroe ile konuşuyor olurdun, ona hiç tanımıyormuş gibi davranmazdın.

hatta var." Sesindeki kınamayı duydum ve gözlerimi kaçırdım. "Fergus, Arro yasal bile değilken arkamızdan onunla yattı ve hepimiz onu ve Arro'yu affettik. Tabii bu, onun bir sosyopat olduğunu öğrenmeden önceydi."

Arkadaşımın aileme sırtını döndüğünü, benimle olan husumetini onlardan çıkardığını hatırlayınca irkilerek karanlık denize baktım. "Artık önemi olmayan insanları gündeme getirmeden kardeşime yetişmek mümkün mü?"

"Eğer önemli olmasaydı, ona karşı bu kadar öfkeli olmazdın." "Arran... bırak onu."

"İşleri hiç kolay olmadı." Kardeşim itti. "Şu anda annesine bakıyor ve hatırladığım kadarıyla o kadın Monroe için bir cadıydı."

Hatırladım. Monroe'nun on sekiz yaşına girer girmez taşınmasını istemiştim. Babam şatoda kalmasına izin vermeyi bile kabul etmişti ama Roe bunu yapmayacak kadar gururluydu.

"Gordon'un karavanında yaşıyor ve kış yaklaşıyor. Orada kıcı donacak ama yaşamak için daha iyi bir yeri kabul etmiyor. Denedim."

Yani hâlâ çok gururluydu. Onu sert Highland kışında su kenarında bir karavanda hayal etmeyi reddettim.

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Tembelce sordum, sanki Arran'ın umursamasını umursamıyormuşum gibi.

Kardeşim kolumu çekerek bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi. Bana kuşkuyla baktı. "Çünkü o benim arkadaşım. Onu hayatım boyunca tanıdım. Çünkü o iyi bir insan. Ve bir zamanlar, ona bir şey olmasına izin vermeden önce ölürdün. Bunu hatırlıyor musun?"

Öfke içime aktı ama onu kontrol ettim. Damarlarımda buza dönüştürdüm. "İşler değişir," dedim kardeşime açıkça. "Monroe Sinclair'i neredeyse on sekiz yıldır düşünmüyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Nerede yaşadığı ya da nelerle uğraştığı umurumda bile değil. Yer yarılrsa da içine girsem fark etmezdim."

Arran üst dudağını kıvırdı ve ben onun küçümsemesine karşı irkilmemeye çalıştım. "Ne zaman bu kadar duygusuz bir piç kurusuna dönüştün?"

Ben daha tek kelime edemeden evin içine girerek uzaklaştı.

Dişlerimi gıcırdatarak denize döndüm ve gözlerimi kapattım, dalgaların çarpışını dinledim, en küçük kardeşim düğmelerime basmadan önce sahip olduğum huzuru bulmaya çalıştım.

Yapamadım.

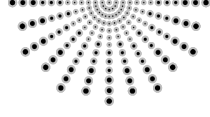
Tek düşünebildiğim uzun kollu tişörtümün içine girmeye çalışan soğuktu. Ve sonra tek düşünebildiğim Monroe'ydu, herkesin girebileceği bir karavanda donuyor ve korunmasızdı. Sadece birkaç yıl önce Fergus, Robyn'in kaldığı karavana girmiş ve ona bıçakla saldırmıştı.

Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oldu. Robyn hayatta kalmıştı.

Ve Roe bir karavanda tek başına bir kış geçirebilirdi.
Sert bir yapısı vardı.

O iyi olacak.

BRODAN

GEÇMİŞ

A Andrews'da geçirdiğim zamandan ne kadar keyif alsam da, Ardnoch'u çok özlediğimi itiraf etmek zorundaydım. Genel olarak Highlands'den uzak olmak mı, yoksa evi ev yapan insanları özlüyorum. Buna Monroe da dahildi. Daha kolay olmamıştı.

İkimiz de üniversitede ikinci yılımıza yeni başlamıştık ve haftalarca takıldıktan sonra onu tekrar terk etmek tam bir saçmalıktı. Bu yüzden hafta sonu eve gelip onu göreceğim için çok heyecanlıydım. Ondan haftalarca ayrı kalmak zordu. Nasıl olduğunu ya da neler yaptığını bilmemek beni tedirgin ediyordu. Her zaman kontrol ediyorduk, her gün mesajlaşıyorduk ve her hafta birbirimizi arıyorduk, ama aynı şey değildi. O ve ben beş yaşımızdan beri birbirimize bağlıydık. Ondan uzak kalmak bir uzvumu kaybetmek gibiydi.

Arran ve ben bir kardeşin olabileceği kadar yakındık ve ben de onu özliyordum ama Roe ile durum farklıydı. En azından Arran'ın orada olduğunu ve ona göz kulak olduğunu biliyordum.

Gerçi sadece o değildi.

Biramı yudumladım, dışarıdan bakanlara rahat görünüyordum ama aslında kalbim deli gibi çarpıyor, bütün sinirlerim çılglık atıyordu. Çünkü Monroe, Inverness'te okuduğu Highlands and Islands Üniversitesi'nden bazı arkadaşlarını davet etmişti. İçlerinden biri ona asılmıştı. Roe kot pantolon ve vücuduna mükemmel oturan dar bir Killers tişörtü giymişti. Sevgilim kısa boylu olabilirdi ama on beş yaşımızdan beri beni deli eden kıvrımlara sahipti. Monroe'nun her şeyi çok güzeldi. Sadece vücudu, kızıl saçları ya da gri gözleri değil... ruhu da. Tanıdığım en nazık, en güçlü, en sadık insandı. Benim için ya da herhangi biri için fazla iyiydi.

Roe her seferinde geri adım atmasına rağmen kalçasına dokunmaya devam eden üniversiteden getirdiği göt herif de buna dahildi.

"İkinizin sadece arkadaş olduğuna emin misin?" Arran'ın sesi dikkatimi Roe'dan ve

Göt herif.

Kardeşıme kaşlarımı çattım. "Elbette," diye yalan söyledim. Aslında pek de yalan sayılmazdı. Onu kalenin kulesine getirdiğim gün beynime kazınmış mıydı? Evet. En ince ayrıntısına kadar. İki yaz önce o öğleden sonra onunla sevişmemek için tüm kontrolümü kaybetmişim. Bazen o gün zihnimde mazoşist bir film gibi tekrar tekrar oynar. Bazen seks yaptığımızı hayal ediyorum.

Ama o gün Roe'ya yalan söylememiştim. Onunla bu şekilde birlikte olamazdım. Şu anda ondan uzak olmanın acı verici olduğunu düşünüyorsam, tamamen benim olsaydı ve sonra bir şey onu benden alsaydı nasıl olurdu bir düşünün.

Bu düşünceyle göğsümü ovuşturdum.

"Emin misin?" Arran itti. "Çünkü Luca'ya kafasını koparmak istiyormuş gibi bakıyorsun."

"Kime?"

"Luca. Konuştuğu adam."

Arran'ı inceledim. Roe'nun tüm arkadaşlarını tanıdığını unutmuştum çünkü onunla daha fazla zaman geçiriyordu. Babamızın hoşnutsuzluğuna rağmen Arran üniversiteye gitmemeye karar vermişti ve bunun yerine yönsüz bir şekilde bocalıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun için endişeleniyordum. Ama en azından hayatında Roe vardı. Onun başını çok fazla belaya sokmasını engelleyeceğini umuyordum. "Roe ve ben sadece arkadaşız," diye tekrarladım. "Tanrım, onu beş yaşımızdan beri tanıyorum. Aramızdaki öyle bir şey değil." Onun kızarmış, parmaklarımın etrafında doruğa ulaşırken şaşkınlıkla benimkilere bakan gözlerinin parlak görüntüsü aklımdan geçti. Hatırladıkça tenim ısındı ve biramı biraz daha yudumladım.

"Peki neden Luca'yı öldürmek istiyorsun?"

"Roe'yu tanıyorum." Omuz silktim. "Bu adamın ellerinin üzerinde olmasını istemiyor. Göz kulak oluyorum. Aynı şeyi Arro için de yapardım."

Arran kıkırdayarak, "Sen de aynısını Arro ve daha kötüsü için yaptın," diye hatırlattı. Bu doğrudu.

Thane, küçük kız kardeşimiz birileriyle çıkmaya başladığında erkek arkadaş adaylarının gözünü korkutmak için beni ve Arran'ı görevlendirmişti. Birincisi, çıkmak için çok genç olduğunu düşünüyorduk ama ikiyüzlü davranıp seks yapmaya başladığımız yaşta çıkmasını engelleyemeyeceğimiz için diğer yolu seçtik. Dört ağabeyinin onaylamamasına karşı durabilecek kadar güçlü olmayan biriyle görüşmesini istemedik. Sırıttım. "Gözünü korkutmamız gereken yeni biri var mı?"

"Hayır. Bir süreliğine vazgeçmiş gibi görünüyor. Okula odaklanıyor."

"Güzel." Bakışlarım tekrar Roe'ya döndü. Onu haftalardır görmemişim. Onu burada, yanımda istiyordum. Pislik Luca'ya bir şeyler söyledi ve sonra odadan çıktı. Muhtemelen tuvaleti kullanmak için. Onu takip etme dürtüsü gerçektir ama Arran beni izlerken, ona daha önce yalan söylediğime dair kanıt vermek istemedim.

Bunun yerine onunla ve şatoya davet ettiği arkadaş grubuyla konuşmaya yöneldim. Babamız

bize misafir gelmesini hiç umursamazdı ve beni haftalardır görmemiş olmasına rağmen neredeyse hiç görünmemişti. Dün gece geldiğimde beni selamladı ve sonra siktirip gitti.

Acımadığını söyleyemezdim ama buna alışmıştım.

Babamın beni sevdiğini biliyordum. Hepimizi seviyordu. O sadece... Annem öldüğünde sanki büyük bir parçası ölmüştü, yani sadece yarısı bizimle birlikteydi.

Bu berbattı.

İşte tam da bu yüzden bunun başıma gelmesini engellemeyi planlıyordum.

Monroe odaya geri döndüğü anda bunu hissettim ve yanıma gelmesini diledim. Dakikalar geçip de gelmeyince omzumun üzerinden bir bakış attım ve kalabalığa baktım. Luca onu neredeyse köşeye sıkıştırmıştı.

O zaman onunla görüşüyor muydu?

Bu yüzden mi yanıma gelmemişti?

İçimi kızgın bir öfke ve acı kapladı. Kıskançlık.

Evet, bu duygunun yakıcılığını ilk kez hissetmiyordum.

Aslında, on yedi yaşındayken beni Monroe'ya dokunmaya iten şey kıskançlıktı. Bana bekâretini Phil Forrester'a kaybettiğini söylediğinde, gerçekten de onu avlamak ve lanet kafasını koparmak istedim. O herifle çıkması yeterince kötüydü, her saniye işkenceydi, ama onunla yattığını bilmek ...

Bana söylediğinde, içimdeki kargaşayı göz önünde bulundurarak ne kadar sakın ve soğukkanlı davrandığımdan hala etkilenmiştim.

Sonra, ona nasıl davrandığını açıkladığında, farklı bir nedenden dolayı sinirlendim. Ona seksin harika olması gerektiğini göstermek istedim. Sorun şuydu ki, atlatamadığım büyük bir ders almıştım - daha önce hiç sevdiğim biriyle birlikte olmamıştım. Harika olmaktan daha iyiydi. Monroe ile yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. Görebildiğim, hissedebildiğim, düşünebildiğim tek şey oydu. Hayatımın en seksi anıydı. Aslında, kendimi ondan uzaklaştırmak için bildiğimden daha fazla irade göstermem gerekmişti.

Monroe'nun yattığı birini kıskanmaya hakkım yoktu, zira ben bir keşişin tam tersiydim. Ama yine de kıskanıyordum.

Her zaman benim gibi
hissedecekti. Asla benim
olamayacak olsa bile. *Hay
sikeyim.*

Biraz daha bira içtim ve Luca'nın elini ittiğini gördüğümde ondan tamamen uzaklaşmak üzereydim. Onu duvara doğru itti ve öfke beni ele geçirdi. Bir an elimde birayla soğukkanlı ve sakın duruyordum. Bir saniye sonra birayı Arran'a doğru ittim, kanepenin üzerinden atladım ve saniyeler içinde odayı geçip o şerefsizi en iyi arkadaşımın üzerinden çektim.

"Sana dokunmasını mı istiyorsun, Roe?" Onu öyle sert ittim ki düşmemek için kendini zor tuttu. Monroe'nun yüzü kızarmış, gözleri alkolden cam gibi olmuş ve kızgınlıkla parlıyordu. "Bu olurdu

"hayır."

"Burada bir sorun mu var?" Arran yanımızda belirdi. "Evet. Bu hıyarın mülkten çıkarılması için bir eskorta ihtiyacı var."

Luca ve arkadaşlarından birini araziden çıkardık. Göt herif Roe hakkında cinsel içerikli şeyler söyleyerek beni kavgaya kışkırtmaya çalıştı. Arran olmasaydı, muhtemelen o piçi gömerdim.

Küçük partiye döndüğümüzde adrenalinimin yükseldiğini söylemek hafif kalırdı. Arran odaya geri dönüp sohbet ettiği kıza doğru yürürken ben hemen Roe'yu aradım. O burada değildi.

Kaşlarımı çatarak banyoyu kontrol ettim ama onu bulamadım. Sonra alt katta, kalenin arka tarafındaki mutfağa baktım ama orada olduğundan şüpheliydim. Bu katta aşına olduğu tek oda benim odamdı, ben de o tarafa yöneldim.

Elbette, kapıdaki çatlağın altından ışık sızıyordu. Kalenin bu kanadındaki yatak odalarımız oldukça büyüktü. Ayrıca ısıtılmaları da zordu, bu yüzden içerisinin çok soğuk olması gerektiğini biliyordum.

İçeri adım attığımda, Monroe'yu yatağında sırtüstü uzanmış, uzun, gevşek kırmızı bukleleri çarşaflarımın üzerine yayılmış halde bulmak için eşikte durakladım. Kanımdaki titreme karşısında sertçe yutkunarak odayı geçip ona doğru gittim. Tişörtü yükselmiş, dümdüz karnını gösteriyordu. Küçük çiller tenine tek tük dağılmıştı.

Her birini öpmek istedim.

Bakışlarımı onunkilere doğru sürüklediğimde, onu kısık gözlerle bana bakarken buldum. Yanakları kızarmıştı. Sırıttım. "Çok mu içtin Sunset?"

"Belki," diye mırıldandı ve sonra kıkırdadı. Bu sese bayılmışım.

Ellerimi yumruk yaparak yanına oturdum ve dizini okşadım. "Belki de bayılmadan önce oturmalısın."

Bir iniltiyle başını omzuma yasladı. Parfümü burnumu gıdıklıyordu ve ben de ellerimi kalçalarımın sürterek onları kendime gelmeye zorladım.

"Luca için üzgünüm."

Hatırlatma karşısında gerildim. "O adamla başka sorun yaşarsan bana söyle, tamam mı? Her zaman burada olmadığımı biliyorum ama Arran burada."

"Biliyorum." Derin bir iç çekti ve "Seni çok özledim," diye itiraf ederken kelimeleri biraz geveledi.

Elini kendi elime alarak parmaklarımızı birleştirdim. "Ben de seni özledim."

Başını omzumdan kaldırıp bana baktı, ben de dönüp bakışlarını karşıladım. Parmaklarım

yüzündeki hayranlık dolu ifade karşısında onunkini sıkıca kavradı. "Seni seviyorum, Brodan."

Panik beni bir anlığına etkisi altına aldı ve kendimi aptalı oynamaya zorlayarak kıkırdadım. "Ben de seni seviyorum, Roe."

Kaşları çatıldı, burnu o şirin haliyle kırıştı. "Hayır." "Hayır mı?" Anı hafif tutmaya çalışarak alay ettim.

"Hayır." Çenesini omzuma dayamıştı, gözleri kocaman olmuştu. "Ben sana aşığım." *Sikeyim.*

Kalbim hızla çarpıyor, bir yandan ona doğru koşarken bir yandan da coşku ve korku eşit ölçüde içimi dolduruyordu.

"Buna hazır olmadığını biliyorum ama söylediklerini unutmadığımı bilmeni istiyorum... ve seni bekliyorum. Hazır olmanı bekleyeceğim. Cesur olmaya hazır olana kadar kaybın sana yaptıklarının üstesinden gelmeni. Benimle birlikte olmaya. Bir gün, babanın anneni sevdiği gibi birini sevmek seni korkutmayacak, Brodan. Ve ben burada olacağım. Senin böyle sevdiğin biri olmak istiyorum."

Acı göğsümü parçaladı.

Bu kıza her şeyi anlattığım için başıma gelen buydu.

Ve zamanın korkularımı yeneceğini düşünmesi canımı acıttı.

Ben bir şey söyleyemeden uzanıp yanağımı şefkatle kavradı ve yumuşak ağzını yanağıma bastırdı.

Bir an için güçsüz düştüm.

Çünkü Monroe Sinclair'i bu dünyadaki herkesten daha çok seviyordum.

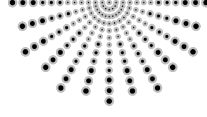
Ben de onu öptüm. *Sadece bir tat daha*, dedim kendime.

Ama sonra onun soğuk ellerinin tişörtümün altından kaydığını hissettim ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Buna bir son vermek, beni bekleyerek hayatını boşa harcamasını engellemek için panikle hemen şu yalanı ağzımdan kaçırdım: "Üniversitede biriyle tanıştım. Ciddi bir kız arkadaşım var."

Monroe şok içinde geri çekildi, yüzünde yaralı ve dehşete düşmüş bir ifade vardı. Sonra hemen ayaklarımın dibine kustu.

MONROE

MEVCUT GÜN

Iveli toplantılarında her zaman kelebekler uçuşur. Öğretmenliğe ilk başladığımda ben de heyecanlanmamıştım. Ama yıllar geçtikçe, bir veli okulunuza girdiğinde ne ile karşılaşacağınızı asla bilemeyeceğinizi keşfettim.

çocuklarını konuşmak için. Tabii helikopter veli değillerse ve sanki sınıfımda başka çocuk yokmuş gibi çocuklarının ihtiyaçlarını kataloglamak için sürekli okulu aramıyorlarsa. Tüm çocuklara tam olarak ihtiyaç duydukları şeyi vermek istedim, ancak aynı anda yirmi çocuğa birden eğitim veren tek bir kişi olduğumda bu imkansızdı. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve onlara gerçekten sahip olduğum her şeyi verdiğimi söylemekten gurur duydum.

Bir çocuk sınıfımda başarılı olamadığında, onlara yardım etmeyi kişisel görevim haline getirdim çünkü onlarla birlikte ben de başarılı olamadığımı hissediyordum.

Ancak belki de bu geceki kelebekler daha çok okula birlikte gittiğim ebeveynlerle etkileşime girecek olmamla ilgiliydi. Ayrıca Thane Adair'i de on sekiz yıl sonra ilk kez görecektim.

İlk ebeveynim Michelle Kingsley'di. Soğuk tavırlarından ve azarlamalarından lisede Brodan yüzünden yaşadığımız tartışmayı unutmadığı belliydi. Neyse ki oğlu tatlı bir çocuktu ve onun hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyim yoktu. Birkaç yıl önce Michelle'den boşandığını bildiğim babasına çekmiş olmalıydı.

Michelle'in en kötüsü olacağını düşünerek akşam ilerledikçe rahatlamaya çalıştım.

Thane ve eşi Regan'ın diğer velilerle birlikte sınıfımın dışında beklediğini gördüm ve yeni bir öğrencinin annesini karşılarken derin bir nefes aldım.

"Sizi tekrar görmek güzel Bayan Harrow," dedim masamın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret ederken. Aslında bir hafta önce kızı Callie okula kaydolduğunda tanışmıştık. Sloane Harrow çok genç bir anneydi. Yirmi beş yaşından büyük olması beni şaşırtırdı, yani kızı doğduğunda genç bir kızdı. İlk tanışmamızdan beri Callie ile birlikte Los Angeles'tan Sloane'un çalışma vizesiyle

taşındıklarını biliyordum. Ardnoch Malikânesi'nde temizlikçi olarak işe girmişti. Her şey

Sloane'un neden Amerika'dan ayrılıp Highlands'deki ücra bir köye gittiği benim için biraz gizemliydi ama bu onun işiydi.

Sloane otururken gülümsedi ve ben de onun ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark etmedim. Tatlı bir görünümü vardı, abartılı olmayan doğal bir çekiciliği vardı, ama gülümsemesi göz alıcıydı. Acaba tüm Los Angeles'lılar bu yıldız niteliğiyle mi doğuyordu? Sloane'un güneşten kavrulmuş, omuz hizasındaki sarı saçları kumsal dalgaları halinde yüzüne dökülüyor, cildi Highland kışında birkaç ay sonra kaybolacak bir bronzlukla parlıyor ve iri, koyu kahverengi gözlerini güven verici bir sıcaklık dolduruyordu.

"Callie'nin daha bir hafta önce başladığını biliyorum ama nasıl gittiğini sana bildirmek istedim."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum." Sloane ellerini önünde kavuşturarak başını salladı. "Sizden gerçekten hoşlanıyor ve kendisini güvende ve rahat hissettiren bir öğretmene sahip olması büyük fark yarattı. Size teşekkür etmek istedim." Büyük el çantasına uzandı ve bir Tupperware kutusu çıkardı. "Yemek yapıyorum. Umarım kekleri seversiniz."

Bazı ebeveynler düşünceli davranıp yıl sonunda çocuklarının bana hediye getirmesini sağlıyordu ama daha önce hiç veli gecesinde unlu mamul almamıştım. Nazik bir teşekkürle kutuyu alıp açtığımda nefesim kesildi. İçinde en güzel şekilde süslenmiş kekler vardı. Pembe tereyağlı krema üç farklı uçla sıkılmış, üzerlerine pembe yenilebilir inciler ve küçük kalpler serpiştirilmişti. Profesyonel görünüyorlardı. "Bunları sen mi pişirip süsledin?"

Tepkimden memnun olmuş bir şekilde sırttı. "Yemek pişirmek benim tutkum." "Bunlar çok güzel. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Dediğim gibi, Callie uyum sağlamış gibi görünüyor ama senin de fikrini almak istedim. Ve okul ödevleriyle nasıl başa çıktığını görmek istedim."

"Çok iyi gidiyor," diye söz verdim ve o da rahatlayarak yere yığıldı. Gerçekten önemseyen ebeveynlerle çalışmayı seviyordum. Ne yazık ki, bazı ebeveynler bunu gösterme zahmetine katlanmıyor, bazıları da sadece göstermezlerse kötü görünecekleri için gösteriyorlardı. Ancak Sloane Harrow'un çocuğunu sevdiği yüz ifadesindeki samimiyetten anlaşılıyordu. "İlk günden arkadaş edindi." Lewis Adair'den başkasıyla değil. Geçen hafta tatil boyunca Callie'ye göz kulak olmuştum ve onu Lewis ve arkadaşlarıyla oyun parkında görmüştüm. "Her tatili birlikte geçirdiler ve iyi çocuklar."

"Lewis." Sloane başını salladı. "Onun hakkında çok konuşuyor." "Lewis Adair, evet."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Yani... patronum Adair mi?"

Bu durumdan rahatsız olmadığını umarak başımı salladım çünkü bu noktada Callie'den Lewis'le arkadaşlığını kesmesini istemenin akıllıca olacağını düşünmüyordum. "Evet. O Lachlan Adair'in yeğeni."

"Oh." Düşündü. "Tamam."

"Callie'nin okul ödevlerine gelince, görünüşe göre Amerika'daki dersleri bizim yaptıklarımızın çoğunu zaten kapsıyor. Matematik stillerinde alışması gereken bazı farklılıklar var ve heceleme ve dil farklılıkları onun için biraz sinir bozucu, ancak Callie çok zeki ve bence kısa sürede en sevdiği hecelemeyi bir *u ile yapacak*."

Sloane kıkırdadı. "Bu harika bir haber. Buraya taşınmak... çok zor oldu ve maceraya hazır bir kızım olduğu için çok şanslıyım ama endişeleniyorum. Onun için endişeleniyorum. İyi olması içimi rahatlattı."

Yapmamam gerektiği halde *Sloane'un* bu büyük taşınmayla nasıl başa çıktığını merak ettim. Onda çok sevimli bir şey vardı. İyi olduğundan emin olmak istedim. "Göçmenliğe alışabildin mi?"

Sorum karşısında şaşırmış görünüyordu. "Uh... Ben... bu... uh." Gülümsemesi bozuldu. "Garip ama zamanla kolaylaşacak."

Bir arkadaşınızın çocuğuna ders veremezsiniz diye bir kural yoktu ama önyargılı olabileceğiniz herhangi bir çocuğa ders vermekten kendinizi alıkoymanız uygun görülürdü. Bir köy okulunda bunu yapmak çok zordu ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ben yalnızdım. Buradaki geçmişime rağmen, hiç gerçek arkadaşım yoktu. En yakın arkadaşlarım Adair'lerdi ve onlar için diğer herkesi terk etmişim. Şimdi bir avuç tanıdığımdan başka bir şeyim yoktu. Gerçekten konuşabileceğim kimse yoktu. Belki de bu yüzden "Eğer bir kahve içmek istersen, ben buradayım." dedim.

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Sana numaramı vereceğim."

"Bu hoşuma giderdi. Callie haklı. Sen en iyisisin."

Sloane numaramı alıp gitti ve ben de yeni bir arkadaş bulduğumu umdum. Neredeyse, ama tam olarak değil, dikkatimi Thane ve Regan Adair'den uzaklaştırmıştı.

Kapıyı onlar için açık tuttum ve kapattım. Regan'la okulun başında tanışmışım ve çok sevimliydi. Köy dedikodularına göre Thane'den on üç yaş küçükmüş.

Kızıl saç genini paylaşıyorduk ama hepsi bu kadardı. Regan daha uzun boylu, zarif ve korkutucu derecede güzeldi. Neyse ki arkadaş canlısı ve alçakgönüllüydü, bu yüzden endişelendiğim o değildi.

Masanın karşısındaki koltuğu işaret ederken gözlerim Thane'inkilerle buluştu.

Ama o beni şaşırtarak bir adım öne çıktı, kollarını uzatırken bakışları beni arıyordu. "Sana sarılmam uygunsuz olur mu?"

Bu soru duygularımı tetikledi ve boğazımı sıkan bir boğulma hissiyle gözyaşlarıma karşı koyarken konuşamaz hale geldim. Kucağına atıldım ve sıkı sarılışı bana Brodan'ı hatırlattı. Tüm Adair erkekleri en iyi sarılmaları yapardı. Sanki gerçekten ciddilermiş gibi.

"Seni görmek güzel, Monroe. Çok uzun zaman oldu."

İyiliği için minnettar olarak onu sıktım. Arran'la aramızda olanlardan sonra tüm Adair'lerin benden nefret ettiğini sanıyordum. En azından Arran ve Thane'in nefret etmediğini bilmek güzeldi.

Brodan'ın William'ın evinde tek kelime etmeden beni bırakıp gitmesinden sonra benden nefret ettiğini kesinlikle biliyordum. Bana bir yabancıymışım gibi bakmıştı. Bir yabancının sinir bozucu bir böceğiymişim gibi. Ama bunu düşünemezdim.

Arro'ya gelince, o henüz ulaşmamıştı ama o da ilk bebeğini yeni doğurmuştu, bu yüzden biraz meşguldü.

Thane beni serbest bıraktı ve kalın ama düzgün kesilmiş sakalının çevrelediği yakışıklı bir gülümseme takındı.

"İyi misin?"

Başımı salladım, sıcaklığı karşısında biraz afallamıştım. "Sen mi?"

"Evet, çok." Regan'a hayranlıkla gülümsemek için geri adım attı. "Karımla tanıştığını biliyorum." "Tanıştım. Seni tekrar görmek güzel."

Regan gülümsedi, yanaklarında güzel gamzeler belirdi. "Sen de öyle. Lewis seni seviyor."

Buna çok sevindim ve kızardım. "Bunu duymak her zaman çok güzel." Masamdaki yerime oturup Thane de otururken onlara baktım. "O harika bir çocuk."

Onlara Lewis'in okul ödevlerini, güçlü ve zayıf yönlerini anlatırken, her iki ebeveynin de dikkatle dinlediğini fark ettim. Ayrıca, yapılması gereken işleri geliştirmek için evde nasıl yardımcı olabileceklerine *dair* sorular sorarak konuya dahil oldular. Onlara bazı tavsiyelerde bulundum ve ardından davranışlarına geçtik. "Lewis sessiz ve saygılı. Bu sınıfta her zaman sorularıma cevap veren ve bu konuda gürültü yapan birkaç çocuğum var." Gülümsedim. "Dolayısıyla, daha sessiz çocuklarımla sorulara cevap vermek için kendilerini öne atmaları pek kolay olmuyor. Ama Lewis'ten bunu daha fazla görmek istiyorum."

"Evde de sessizdir," dedi Regan, Thane'in elini tutup kenetlenmiş ellerini kucığına koyarak. Onların bu bariz yakınlığı karşısında bir kıskançlık hissettim. "Kız kardeşi çok girişken ve en iyi şekilde gürültücü, ama belki de sadece geri adım atmaya alışkın olduğunu düşünüyorum. Onun parlamasına izin veriyor. Belki de bu yüzden sınıfta da böyle davranıyor."

"Muhtemelen. Ama ilginçtir ki Lewis'in çok geveze olduğu bir konu var. Belki de Adair'in genlerinde vardır." Alay ettim, onlar da merakla eğildiler. "Lewis yaklaşan Noel oyunumuz konusunda çok hevesli. Bu hafta, bu yıl biri P1'den P4'e kadar olan alt okullar, diğeri de P5'ten P7'ye kadar olan üst okullar tarafından organize edilen iki oyun olacağı duyuruldu. Lewis bu konuda çok heyecanlı. Cuma günü diğer sınıflarla bir araya gelerek fikirleri tartıştık çünkü çocukların katılımını seviyoruz ve Lewis önerilerle dolup taşı." Şimdi onlara doğru eğildim. "Ve bana sadece set tasarımına yardım etmek istediğini değil, aynı zamanda bir rol de istediğini ve her ikisini de yapip yapamayacağını merak ettiğini söyledi."

Regan kocasını dürttüğünde kulaktan kulağa sıırttı. "Yarı mimar, yarı aktör, ha?"

Thane kıkırdadı ama şaşırılmış görünüyordu. "Set tasarımı kısmı beni şaşırtmadı. Lewis her zaman çalışmalarımı ilgilenmiştir. Ama oyunculuk beni şaşırttı."

"Yine de iyi, değil mi?" Regan onu inceledi. "Bu onu biraz kabuğundan çıkarabilir. Ona güven verebilir."

Thane düşünerek başını salladı. "Evet, evet. Sadece bunu istemesine şaşırdım. Ama bu harika." Bana baktı. "İkisini de yapabilir mi? Set tasarımı ve oyunculuk yani."

"Ama cım çocuklarımla tutkularının peşinden gidebilmelerini sağlamak, bu her ne olursa olsun. Ona her ikisini de yapması için alan tanıyacağız."

"Güzel. Teşekkürler Roe, yani Bayan Sinclair." Bana şefkatli bir bakış attı. "Bana Roe diyebilirsin."

Regan kıkırdadı. "O zaman bize Bay ve Bayan Adair demeyi bırakmalısınız."

Birkaç dakika sonra onlarla vedalaştım, gecenin son ebeveynine döndüm ve Regan Adair'in duymamı istemediğini düşündüğüm sözleri yakaladım.

"Tamam, merakım beni öldürüyor. Onu nasıl tanıdığınızı bana anlatmak zorundasınız." Thane'in ona benim hikâyemi anlatacağı düşüncesi midemi altüst etti.

"Bayan Sinclair."

Önümde duran ebeveyn beni panik halindeki düşüncelerimden uzaklaştırdı. Koyu renk gözlerine bakarak, şaşkın zihnimde onun adını aradım. "Bay Barr?"

"Bana Haydyn deyin lütfen." Sırıltısı neredeyse çapkıncaydı.

Bu fikirden sıyrılıp ona dudaklarımı büzerek gülümsedim ve onu sınıfa götürdüm. Omzumun üzerinden ona baktığımda, gözlerini kırımın sallanışında buldum.

Tamam, belki de gülümsemesi çapkıncaydı.

Ne yazık ki, bu bir babanın benimle flört ettiği ilk sefer olmayacaktı. Hatta bir babam karısının önünde benimle flört etmişti. Çok şık.

"Oturun Bay Barr," diye teklif ettim.

"Haydyn, lütfen." Şık yün ceketinin düğmelerini açtı ve bir bacağına diğerinin üzerine atarak oturdu. Artık Adair'leri düşünmediğim için Bay Haydyn Barr'ın çekici olduğunu fark ettim. Oğlu Michael'dan uzak köylerden birinde yaşadıklarını ve Haydyn'in Highlands and Islands Üniversitesi'nde profesör olduğunu biliyordum. Ne profesörü olduğunu bilmiyordum. Michael'ın bir anne hakkında konuşmamasından ve onu okuldan bir dadının almasından, Bay Barr'ın bekâr olduğunu tahmin ettim. Bir profesörün bir dadıya ve giydiği tasarım cekete nasıl parası yetiyordu, bilmiyordum. "Peki, Michael'ın bu yılki gelişimi nasıl?"

Michael en parlak öğrencilerimden biriydi ve babasına da bunu söyledim, ilk dönemdeki başarılarını aktardım.

"Harika. Umarım mühendislikte benim izimden gider ve bunun için çok yönlü olmanız gerekir."

"Sen mühendis misin?"

"UHI'nin Inverness kampüsünde inşaat mühendisliği dersleri veriyorum." Akıllı ve çekici.

Onun çekiciliğini fark etmeyi bırakın. "Eminim Michael'ın mühendisliğe ilgisi varsa, konuyu kolayca kavrayacaktır."

"Eğer?" Bay Barr sırtıttı. "Michael daha dokuz yaşında. Onu benim izimden gitmesi için zorlayacak değilim. Sadece bunu isterim. Tüm söylemek istediğim bu."

Hafifçe uyardığımı fark ettiğini anlayınca kızarmamaya çalıştım. "Elbette."

"Sizden bahsediyor. Çok sevdiği öğretmeniyle tanışmayı dört gözle bekliyordum ve söylemeliyim ki, şimdi tamamen anlıyorum."

Aman Tanrım. "Bu çok hoş."

"İşte." Elini ceketinin içine soktu ve bir kartvizit çıkardı. "Michael'la görüşmek istersen."

Kartı aldım. "Teşekkür ederim."

"Ya da..." Bana doğru eğildi, sırtışı kesinlikle davetkârdı. "Eğer bir şeyler içmek istersen. Normalde numaranı isterdim ama bunun uygun olmayacağından oldukça eminim... bu yüzden bunu sana bırakıyorum." Dürüstlüğü karşısında şaşkınlıkla ona bakarken ayağa kalktı. "Umarım o içki için ararsın."

Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım çünkü dünyanın en uzun kuraklık dönemini yaşıyordum ve bir kadının ihtiyaçları vardı. Ancak tam olarak neden kuraklık döneminden geçtiğimi hatırlamak beni sersemliğimden kurtardı ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bu uygun olmaz."

Haydyn Barr sırtarak sınıfımın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Kartı gelecek yıl için sakla. Artık oğlumun öğretmeni olmadığıın zaman."

Vay canına.

Gülümsememi bastırdım ve o da kıkırdadı, başını salladı ve dışarı çıktı.

Kartını elimde ters çevirerek kabartmalı kelimelere baktım: *Dr. Haydyn Barr, Mühendislik Profesörü*. Aşağıda üniversitedeki iletişim bilgileri yer alıyordu.

Çok cazipti ama birincisi, bir ebeveynle çıkarak işimi asla tehlikeye atmazdım; ikincisi, bir daha asla biriyle çıkmak istemedim. Romantik geçmişim çok fazla erkekle dolu değildi. Ardnach'tan kaçtıktan ve Inverness'te öğrenci olarak kirayla geçinmeye çalıştıktan sonra, neredeyse iki yıl boyunca biriyle çıkmaktan kaçınmışım. Kimse Brodan değildi, ben de onları istemedim.

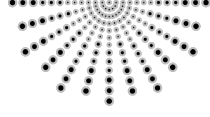
Öğretmenlik eğitimi için Edinburgh'a taşındığımda, üniversiteden bir arkadaşım aracılığıyla Nick'le tanıştım. Birkaç yaş büyüktü, itfaiyeciydi ve bana Brodan'ı hatırlatıyordu. Görünüş olarak değil, ama sadece bir tatlılığı gizleyen ukala cazibesi. Onu biraz sevebileceğimi bile düşünmüştüm ama dört yıl çıktıktan sonra bir meslektaşına aşık oldu. Kadın her yönüyle benim zıttımdı. Ben onları birlikte yakalayana kadar altı ay boyunca arkamdan iş çevirdiler. Tüm arkadaşlarım onun arkadaşlarıydı, bu yüzden onları kaybettim ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. Sonra öğretmenlik yapmak için Glasgow'a taşındım. Biraz çıktım ama ciddi bir şey olmadı. Sonra

Steven'la tanıştım.

Yirmi yedi yaşındaydım. Steven... destansı boyutlarda bir felaket. Kendimi o durumdan kurtarmam üç yılımı almıştı.

O zamandan beri yedi yıldır bekârdım.

Bir eş ve anne olma hayallerim bir anda yok oldu. Çünkü yalnız olmak ne kadar acı verici ve yalnız olsa da, en azından güvendeydim.

GEÇMİŞ

T Son birkaç hafta dayanılmazdı. Derslerime ve derslerime zar zor konsantre olabiliyordum. Annem evde dalgın olduğum için hep üstüme geliyordu ve ben de sürekli Brodan'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyordum.

Eskiden her gün mesajlaşır, gün aşırı arardık.

Birkaç haftadır ondan haber alamamıştım. Kaledeki o geceden birkaç gün sonra mesaj atıp nasıl olduğunu sormuştum, o da iyi olduğunu ama meşgul olduğunu söylemişti. Brodan bana her zaman nasıl olduğumu sorardı, ama bu sefer karşılık yoktu, sohbete devam etme isteği yoktu.

Ve o aramadı.

Bana bir kız arkadaşı olduğunu söylediğinden beri mesafeliydi.

Bir yanım gerçekten de beni uzaklaştırmak için yalan söylediğine inanmak istiyordu. O gece sarhoştum ama ona aşık olduğumu söylediğimi hatırlamayacak kadar değil. Bunu her düşündüğümde yanaklarım utançtan yanıyordu. Ya kız hakkında yalan söylüyordu ya da itiraf ettiğim şey yüzünden benden uzaklaşmıştı.

Yalan söylediğine inanmayı tercih ederim. Belli ki öyle.

Arran bunların hiçbirini bilmiyordu. Brodan üniversiteye gittiğinden beri onunla daha da yakınlaşmıştık. Ama kardeşine karşı olan gerçek hislerimden habersizdi. Bu yüzden de gerçekleri öğrenmek için en iyi kaynak oydu. İrtibat halindeydik ama geçen hafta sonu meşgul olduğu için onu şimdiye kadar görmemiştim.

Para biriktirdiğim boktan arabayı sürerken midemde kelekler uçuşuyordu. Bu eski Brava'nın beni Inverness'e götürüp getirebilmesi gerçekten bir mucizeydi. Her ne kadar boktan bir araba olsa da onu seviyordum. O (arabam kesinlikle bir kızdı) benim özgürlüğümü temsil ediyordu.

Şatonun dışında durdu ve ben indiğimde çift kapı açıldı ve Arran iki elinde birer şişe birayla dışarı çıktı, kollarını iki yana açarak "Hadi sikişelim!" diye bağırdı.

Onun saçmalıklarına güldüm ve kaputu yuvarladım. "Evet, ver bana, ver bana."

Sırıtarak bir bira uzattı. "Brodan'a o yokken seni ayarttığımı söyleme."

Kardeşinden bahsetmesi o tanıdık sızıya neden oldu ve gözyaşlarına boğulma dürtüsü gerçekte. Bunun yerine kendimi gözlerimi devirmeye zorladım ve birayı aldım. "Ben senden çok önce yozlaşmıştım, Arran Adair."

"Oh, öyle mi?" Kaşlarını salladı. "Şanslı piç kimdi?" Burnumu kırıstırarak, "Bahsetmeye degecek biri değil," diye homurdandım.

"O kadar kötü, ha?" Arran homurdandı.

Onu eve doğru iterek, "Seni ilgilendirmez. Umarım burada atıştırmalık vardır." Arran beni yatak odasına götürdü ve bu hafta sonu evde başka kimse olup olmadığını sordum.

"Babam kim bilir ne için hafta sonu yine Skye'da. Acaba orada bir seks arkadaşı var mı?"

"Tek düşündüğün bu mu?"

"Hemen hemen. Her neyse, Lachlan Kanada'da film çekiyor ve Thane de üniversitede. Ve tabii ki Brodan da öyle."

"Lafı açılmışken," dedim gelişigüzel, "doğru mu peki? Bir kız arkadaşı olduğu doğru mu? Son zamanlarda pek konuşmuyoruz."

Arran kaşlarını çatarak yatağına uzandı. "O büyük pislik, kız arkadaşı olduğu için arkadaşlığınıza bozmuyor, değil mi?"

İçim acıyla burkulurken nefesim kesildi. Rahat koltuğuna yerleşirken saçlarımın yüzümü gizlemesine izin vererek, "Yani doğru mu?" diye sordum.

"Evet. Kimin aklına gelirdi ki?" Arran yatağının üzerindeki atıştırmalık yığınına işaret etti.

"Biranızın yanında hangi lezzeti tercih edersiniz leydim? Pringles mı, fıstık mı, çikolata mı?"

Omuz silktim ve bana bir torba çikolata fırlattı. Aklım bana daha fazlasını anlatması için ona bağırırsa da onları yakaladım.

Neyse ki Arran daha fazla söze gerek duymadan konuştu. "Brodan geçen hafta sonu kuşunu eve getirdi." "Ona kuş deme," diye uyardım.

Sırıttı. "Özür dilerim. Geçen hafta sonu *hanımını* eve getirdi."

Brodan onu buraya getirdi.

"Thane ve babam evdeydi, bu yüzden hepimizi onunla tanıştırmak istedi. Sonunda biriyle ciddi düşünmeye başladığına inanamıyorum." Arran burnunu kırıstırdı. "Çok formdaydı, beni yanlış anlama ama Bro'nun söylediği her şeye kıkırdayıp duruyordu. Çok sinir bozucuydu."

"Bunlar ciddi mi?"

Arran birasından bir yudum almak için doğrulduğunda gözleri bana dikilmişti. Onun bakışları altında kıvranmamaya çalıştım. Ağzındaki lokmayı yutarken, "Brodan gerçekten sana ondan bahsetmedi mi?" diye sordu.

Hayır.

Brodan bana kimseyle ciddi olmayacağını söylerken yalan söylemekle kalmamıştı (eğer ciddi olacaksa bunun benimle olacağını ima ediyordu), aynı zamanda beni hayatından çıkarmıştı.

Abartısız söylüyorum, göğsümdeki ağrı dayanılmazdı. Milyonlarca parçaya ayrılacaktım ya da sonsuza dek kendimden uzaklaşacaktım gibi hissediyordum. Her iki düşünce de beni panikletti.

"Roe? İyi misin?"

Görmesine izin verme. Hiçbirinin görmesine izin verme.

Ve Brodan Adair'in bana ne yaptığını görmesine asla izin verme.

Uyuşmak isteyerek, nefesim kesilene kadar biramı yudumladım. "Roe?"

Arran bana doğru eğildi, yakışıklı yüzünde endişe vardı.

"Bu aptalca... Ben sadece... Bir kız arkadaşı olduğunda beni bırakacağını hiç düşünmemiştim."

Görmesin diye gerçeği geçiştirdim. Acı içinde olduğumu görmesin diye.

"O bok kafalı." Arran öfkeli görünüyordu. "Gerçekten seninle konuşmadı mı?"

"Birkaç hafta içinde değil. Her gün mesaj atar ve her gün arardı. Sana benim hakkımda hiçbir şey söylemedi, değil mi?" Brodan'ın Arran'a ona aşık olduğumu söylememiş olmasını umarak dürttüm.

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Tek kelime bile etmedi. Ama onunla konuşacağım. Kız arkadaşı var diye seni öylece bırakamaz. Sebep Vanessa olmasa iyi olur."

"Vanessa?"

"Evet, adı bu." Vanessa.

Vanessa adında biri için beni terk etmişti. Brodan beni terk etmişti.

Boktan ailem yüzünden kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi bilen gezegendeki tek kişiydi.

Yine de beni terk etti. Tıpkı onlar gibi.

O anda ondan nefret ettim. Gerçekten. Bu nefretin içime işlemesine izin verdim ve mucizevi bir şekilde artan endişemi bastırdı. "Ona hiçbir şey söyleme." Sesim benimki gibi çıkmıyordu. Düz ve soğuktu. "Brodan'ın arkadaşlığını sırf kardeşi ona bir bok vermesini hatırlattı diye istemiyorum."

Arran nefesini içine çekti. "Roe... Özür dilerim."

Onun acımasını istemediğim için biramın kalanını geri attım ve bitirdim. Boş şişeyi uzattım ve salladım. "Daha sert bir şey var mı?"

Arran iç çekerek yatağından kalktı ve boş şişeyi almak için odayı geçti. Onun yerine parmakları benimkilere dolandı. "Sen benim arkadaşımsın, Roe. Ve hiçbir kuş -yani *hanımefendi*- bana seni unutturamaz."

Gözyaşları tehdit ediyordu, bu yüzden elimi geri çektim ve ona orantısız bir gülümseme verdim.

"Bildiğim iyi oldu, Arr."

Şimdi, daha güçlü bir şeyiniz var mı?"

Kıkırdadı ve geri çekildi. "Ben iyi malları ararken müziğin sesini aç."

Arran odadan çıkar çıkmaz panik tekrar içeri girmeye çalıştı. Odanın öbür ucuna atıldım, soğuğa karşı çok az koruma sağlayan eski, kanlı pencereyi açtım ve gece havasını ciğerlerime çektim. Ellerimin titrediğini fark ettim ve tüm vücudumun da titrediğini fark ettim.

"Sakin ol," diye fısıldadım kendi kendime. Bu normal bir tepki değildi, değil mi?

Ama Brodan beni terk etmişti.

Tıpkı beni sevmesi gereken diğer herkes gibi.

DUR!

Bunu düşünmek istemedim. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Canım çok yanıyordu.

Lachlan'ın Arran'a aldığı süslü masaüstünde Biffy Clyro'yu açarak odasında dolaştım ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım. Neyse ki çok geçmeden elinde dolu bir şişe viskiyle döndü.

İlk başta her şey alkol denen idrak yok ediciden arınmış ve temizdi.

Benim üniversitede geçirdiğim zaman ve onun Ardnach'un kuzeyindeki lüks bir restoranda garson olarak yaptığı iş hakkında sohbet ettik. Okulu anımsadık ve görmek istediğimiz yerler hakkında konuştuk. Lachlan'ın gelecek yaz kendisini ve Brodan'ı film setine götürmeyi teklif ettiğini söyledi. Ama belli bir noktadan sonra konuşmamızın çoğunu hatırlayamadım.

Açıkçası kimin kime önce uzandığını bilmiyordum.

O an anılarımda sonsuza dek parçalanacaktı, öpücükler, hisler.

"Seni öldüreceğim!" diye kükreyen birinin sesiyle her şey net, acı verici, odaklanmış gerçekliğe geri döndü.

Biri değil.

Brodan.

Arran üstümdeydi. İçimdeydi.

Çıplaktık.

Arran'ın yüzünü şok kapladı ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Sonra üzerimden kalktı ve bana ihanet içinde bakan Brodan'ı ortaya çıkardı, bakışı beni derinden yaraladı.

Adını fısıldadığımda oda sallanıyordu.

İrkildi ve sonra bakışları kot pantolonunu yukarı çekmekte olan Arran'a kaydı. "Bak, kardeşim, sadece-"

Brodan odanın öbür ucundan kardeşine doğru hamle yaparak onun sözünü kesti. Çabucak ayıldım. Neredeyse yataktan düşecektim, bir yumruğun ete çarpışını duyduğumda aceleyle giysilerimi giydim.

"Hayır!" Brodan'ı Arran'ın üstünde görmek için kazağımı aşağı çekerek haykırdım. Arran onun altında debeleniyor, ağabeyinin yumruklarından kaçmaya çalışıyordu.

"Brodan, dur!"

Bağırdım. Ama durmadı.

Durmadı.

Arran'ı yumrukluyordu.

Yumruk üstüne yumruk, ete çarpma sesi midemi bulandırıyor.

Dehşet beni onlara doğru itti ve Brodan'ın kolunu çektim, ama o beni öyle bir güçle silkti ki, geriye uçtum ve yatağın ayağına çarptım. Acı belimden yukarı doğru sekti ve bileğimin üzerine

sertçe inerken haykırdım.

Brodan dönüp baktı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Roe." Tekrar Arran'a baktı.

kanlı, inleyen bir karmaşı. Brodan kendini kardeşinin üzerinden kaldırdı. Gözlerinde yaşlar yüzüyordu, içinde milyonlarca acı dolu duygu vardı.

Ve onunla yüzleşemedim.

Onlara yaptığım şeyle
yüzleşemezdim. Bu yüzden kaçtım.

Aklım başımda değilken arabama gittim, yanındaki çakıllara kustum ve sonra arabama binerek sarhoş bir şekilde ağladım ve umursamazca eve kadar sürdüm.

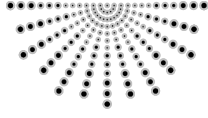
Hiç ayrıntıları hatırlayamayacak kadar sarhoş olmamıştım. Ama sonraki birkaç hafta (ve yıl) boyunca umutsuzca Arran'la nasıl seks yaptığımızı hatırlamaya çalıştım... ve hatırlayamadım. Bir şişe viskinin tamamını bitirmiş ve onun bira paketine başlamıştık. Hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla günlerce hasta yattım.

Arran'la seks yaptığımda aklım başımda değildi. O da değildi.

Sadece anlık anılar vardı, her şey Brodan'ın ortaya çıktığı anda keskin bir şekilde odaklanıyordu.

Zar zor hatırlayabildiğim bir geceydi... ama yine de her şeyi mahvetmişti.

MONROE

MEVCUT GÜN

L Masama yaslanmış, öğrencilerime ait küçük sandalyelerde oturan P6 ve P7 öğretmenleri Ellen Hunter ve David White'ı görünce gülmemeye çalıştım.

Bunun yerine, elimdeki göreve odaklandım.

Öğle yemeği vaktiydi. Çocuklar kafeteryada ya da oyun parkındaydı ve biz de yaklaşan Noel oyununu konuşacak vaktimiz olsun diye kendi öğle yemeklerimizi mideye indirmiştik. Ne yazık ki, okul biter bitmez annemi fizyoterapistiyle olan geç randevusuna götürmek için acele etmem gerekiyordu. Dolayısıyla bu hafta, yasal olarak sahnelemek için lisans alabileceğimiz çok küçük bir liste arasından bir müzikal seçmek için elimizdeki tek zamandı.

"Sizi bilmem ama ben bir sahne yönetmeni olarak boyumu aşan işlere kalkışıyorum."

Gülüştüler ve Ellen başını salladı. "Bunu bir ya da iki kez yaptım, ama ikinizi de uyarıyorum, yaşadığımız diğer her şeyin üzerine stresli olacak."

Ben de bundan endişeleniyordum.

"Ve," dedi David öne doğru eğilerek, bakışları benimle Ellen arasında gidip gelirken, "Cooley, Ardnoch Primary'nin itibarını Ardnoch Academy kadar yükseltmeye kararlı, bu yüzden oyunların sosyal medyada yer almasını ve viral olma potansiyeline sahip olmasını istiyor. Baskı yok."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Biz İskoçya'nın kuzeyinde küçük bir köyüz. Ayrıca, Ardnoch Akademisi özel bir alanda eğitim veren bir ortaöğretim kurumudur. Sıradan bir lise değil. Bilmem gerekir, ben de oraya gittim."

Sırıttı. "Tek bildiğim, Cooley okulu halk tarafından sevilir hale getirirsek gelecek yıl konseyden daha fazla bütçe alabileceğini düşünüyor. Akademi gibi."

"Ardnoch Akademisi'ne bütçesi başarı oranlarına göre veriliyor ve öğrencilerini yüksek öğrenime gönderme konusunda oldukça yüksek bir başarı oranına sahip. Cooley daha büyük bir bütçe almak için çocukları hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi sosyal medyada gezdirmemizi mi

istiyor?"

"Ona öyle bakma." Ellen bana uyarıcı bir bakış attı. "Bunu çocuklar için hâlâ eğlenceli hale getirebilir ve *Anita*'ya istediğini verebiliriz. Ona Cooley demeyi bırak David. Sen çocuklardan biri değilsin."

Ona çocuklardan biriymiş gibi kaşlarını çattı ve ben de içimden iç geçirdim. Üçümüzün birlikte çalışmak zorunda kalacağımızı fark ettiğimde endişelenmiştim. Her ikisiyle de bireysel olarak iyi geçinmeme rağmen (şu ana kadar), okulda çalışmaya başladığım birkaç hafta içinde Ellen ve David'in personel odasında sık sık çatıştıklarını fark etmiştim.

Üçümüz bir oyunu nasıl yazacak ve yönetecektik?

"Listede favorin var mı?" Ellen'ın elindeki kâğıdı başımla işaret ettim. Gösteri gecesini Noel şarkılarıyla açmak için tüm okulu organize etmek zorunda olsak da, oyunların Noel temalı olması gerekmediği söylenmişti. Ortaokul zaten *Fındıkkıran*'ı seçmişti.

David omuz silkerek, "Lisede *Guys & Dolls*'u oynamıştık," dedi. "Listede o da var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Ve biraz olgunca, değil mi?"

"*Everybody's Talking About Jamie* diye bir şey var." Ellen gözlerini kısarak gazeteye baktı. "Yine biraz olgunca."

Bana boş boş baktı, listesindeki oyunların çoğunun içeriğini bilmediğini ima etti. Harikaydı.

İçimi çektim. "*Düşünüyordum da... Oz*

Büyücüsü." "Hadi yapalım," diye cevap verdi

David.

"Öylece mi?"

"Ruhsat için hemen başvurmamız gerekiyor yoksa müzikal olmayacak."

"Anlaştık." Ellen sert bir şekilde başını sallayarak beni şaşırttı.

"Tamam. *Oz Büyücüsü* o zaman. Bugün başvuralım. Şimdi." Onlara biraz histerik bir şekilde

sırıttım. "Ruhsatı aldığımızı varsayarsak... bir müzikali nasıl yöneteceğiz?"

"Amcam yardım edebilir."

Genç sesi duyunca irkildim.

Lewis Adair sınıfımın hemen içinde duruyordu, iri gözleri yuvarlak ve hevesliydi.

Ne yazık ki, sözlerini değerlendirememiştim. "Lewis, burada ne yapıyorsun? Öğle yemeği daha bitmedi."

"Elmamı sırt çantamda unutmuşum." Çocukların çantalarını astıkları kancaların olduğu duvarı işaret etti.

"Tamam, al ve git lütfen."

"Bekle, bekle." Ellen onu durdurdu. "Lewis, hangi amca oyun için bize yardım edebilir?" Ne?

Paniğe kapıldım ve dimdik oturdum.

Lewis ona küçük bir gülümseme verdi ve bir adım öne çıktı. "Amcam Brodan. O bir film yıldızı." Sanki bunu zaten bilmiyormuşuz gibi söyledi.

"Okulu viral hale getirmekten bahsediyoruz," diye mırıldandı David, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Brodan Adair yönetiyor."

Hayır.

No. No. *NO!!!!!!*

Lewis'in hatırı için sinirlenmemeye çalışarak aceleyle, "Bunu kendimiz yönetmeliyiz," diye cevap verdim. "Dışarıdan yardım alamayız."

"Doğru değil." Ellen başını salladı. "Geçen yıl P7'ler Noel oyununu sahneledi ve bir veli yönetti. Brodan Adair Lewis'in amcası. Ebeveyn gibi bir şey."

"Hayır. Bu amca gibi bir şey. Ayrıca Lewis'in amcasını zorlayamayız çünkü Ardnach'ta kalıcı olarak kalmayacağından eminim."

Lewis tekrar öne çıktı, nefes alış verişi coşkuyla biraz daha hızlanmıştı. "Ona sorabilirim. Eminim evet diyecektir."

"Bu harika olur Lewis." Ellen gülümsedi. "Amcana bu hafta sorup Cuma gününe kadar bize bir cevap verebilir misin?"

"Evet, Bayan

Hunter." "Teşekkür ederim!"

"Güzel." O ve David coşkulu bir gülümsemeyi paylaştılar. Siktir. Benim. Hayatım.

BRODAN

"Bugünkü yazı nasıl gitti?" Bizi akşam yemeği için Thane'e götürürken Walker sordu.

"İyi gidiyor. Sanırım yakında ilk taslağı bitireceğim." Yazdığım ve bundan gerçekten keyif aldığım gerçeğini hâlâ kafamda tam olarak oturtamamıştım. "Bu hayat yönetimi işinde iyisin, biliyorsun. Bunu ikinci bir kariyer olarak üstlenebilirsin."

Walk geçen manzaraya bakarken homurdandı. "Hayatını yönetmek şimdilik yeterli."

"Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda pek fazla karar vermek zorunda kalmadın."

"Evet, çünkü daha önce yaptıklarım seni meşgul ediyor."

Sırıttım. "Doğru." Ona bir bakış daha attım. "Malikânenin güvenliğinde çalışmaktan sıkılmadın, değil mi? Alışkın olduğun jet-set hayatı olmadığını biliyorum." Walker benim güvenlik ekibimin başına geçmeden önce birçok ünlünün korumalığını yapmıştı.

"Sıkılsaydım ya da mutsuz olsaydım burada

olmazdım." Yeterince adil.

Pek de konuşkan olmayan arkadaşım karakteristik olarak yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadı. Thane ve Regan bizi Pazartesi akşamı yemeğine davet etmişlerdi; yeni yeğenlerimin kardeşlerimin üzerine yağdırdığı kaos yüzünden Pazar gününü kaçırmıştık. Yeni ebeveynler ve onların sevimli ama çok gürültücü kızları bu akşam yemeğe katılmayacaktı. Bu hafta onlara bakmak için bir not aldım. Hepsinin iyi olduğundan emin olmak için.

Bizi karşılayan Regan'a sarıldım ve kollarını Walker'a uzattığında gülmemeye çalıştım; Walker ona kaşlarını çatarak baktı ve selamlamak için beceriksizce omzunu sıvazladı.

Ana yaşam alanına girerken kulağına "Sarılacak tiplerden değil," diye mırıldandım. Başını sallarken gamzeleri patladı. "Not ettim."

"Brodan Amca!" Eilidh adadaki bir tabureden atladı ve bana doğru koştu. Onu kucağıma almak için çok büyüdüğünü fark ettim. Bu düşünce çok şey kaçırdığım için kendimi kötü hissetmeme neden oldu, bu yüzden onu bir kenara attım.

Bugünlerde tek derdim şimdiki zamandı. Konuta izin yok.

Eilidh arsız bir sırtılaşla beni bıraktı ve Walker'a doğru bir adım atarak başını geriye eğip ona baktı. "Mac Amca kadar uzunsun."

Walker'ın ifadesi biraz olsun yumuşadı. "Öyle mi?"

"Evet. Robyn halamın babası ama Arro halamla evli. Bu Skye ve Vivien için gerçekten kafa karıştırıcı olmalı."

Kahkahamı bastırmak için yumruğumun içine öksürdüm, gözlerim odanın diğer ucundaki Arran'ın kilerle buluştu. Eredine kendi eğlencesini bastırmak için başını Arran'ın omzuna çevirmişti ama Arran bariz bir şekilde kıkırdıyordu.

Ancak Walker yüzünü asmadı. "Büyüdüklerinde bunu onlara açıklamak zorundasınız." "Nasıl açıklayacağım?" Eilidh burnunu kırıştırdı. "Bunu açıklayabileceğini sanmıyorum."

Regan hepimize sırtını dönüp mutfakta meşgul olurken Thane yüksek sesle öksürdü, kesinlikle bir kahkahayı gizliyordu, kesinlikle bağırsaklarını patlatmamaya çalışıyordu.

"Bir bakalım," dedi Walk sabırla. "Skye ve Vivien birinci dereceden kuzenler çünkü Lachlan ve Arrochar kardeşler. Ama Skye sadece Robyn ve Lachlan'ın yeğeni değil, aynı zamanda Robyn'in üvey kız kardeşi. Vivien ise sadece Mac ve Arrochar'ın yeğeni değil, aynı zamanda Mac'in torunu, yani Skye Vivien'in üvey teyzesi."

Eilidh'in elleri öfkeyle kalçalarına gitti. "Ve sen bunun kafa karıştırıcı olduğunu düşünmüyorsun?"

Ben daha durduramadan içimden bir kahkaha patladı ve Walker'ın dudakları eğlenerek seğirdi. "Sanırım öyle."

"Bu çocuğu seviyorum." Eilidh'in şakağına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildim, doğrulurken sırttım, gözlerim Thane'deydi. "İyi iş, kardeşim."

Thane ellerini kaldırdı. "Kendime pay çıkaramam. Bu şekilde ortaya çıktı."

Merdivenlerden gelen gürültülü ayak sesleri dikkatimi çekti ve Lewis aniden merdivenlerin dibinde belirdi. "Yemek hazır mı? Açlıktan ölüyorum." Walker'ı görünce gözleri büyüdü ve sonra

Sanki arıyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Beni görünce, yeğenim göğsümdeki o kemirici ağrıyı çekiştiren bir şekilde gülümsedi. "Brodan Amca!"

Lewis genelde çok sessizdi, benim varlığım karşısında heyecanlan d ı ğ ı n ı görmek sevindiriciydi. "Hey, dostum, nasıl gidiyor?"

Odanın içinde aceleyle ilerledi, ayağına tam oturmayan çorapları hafifçe kaydı.

"Bir şeyleri kırmadan önce çoraplarını topla, Lew," dedi Thane kanepeden, kelimeleri ağzından alarak.

"Brodan Amca, sana bir şey sormam gerekiyor."

Regan mutfaktan, "Lewis, ondan iyilik istemeden önce bırak da amcan yemeğini yesin," diye seslendi. Lewis'in yüzü düştü ve "Tamam anne," diyerek masaya doğru yürüdü.

Tanrım, iyi bir çocuktur. Merakla Thane'e döndüm ve "İyilik mi?" diye sordum.

Thane bana garip bir bakış attı, neredeyse temkinli. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sonra masayı işaret etti.

Kısa süre sonra hepimiz oturmuştuk ve Regan'ın pişirdiği tavuk fajitalar için kendimize yardım ediyorduk. Dağınık ve lezzetliydi çünkü kadının sihirli bir dokunuşu vardı ama benim odak noktam yeğenimdi. Bir fajitayı mideye indirdikten ve bir sonrakinin üzerine sosları yığıldıktan sonra, "Tamam, vur bakalım Lew. Ne var ne yok?"

Harika bir çocuk olduğu için onay almak üzere önce Regan'a baktı.

Regan gülümsedi ve başını salladı.

Lewis bana döndü, yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Ne oluyor be?

"Brodan Amca, benim sınıfım, P6'lar ve P7'ler Noel müzikalimiz için *Oz Büyücüsü'nü* oynuyorlar."

Anlayışla karşılandı. "Bir rol aldın mı dostum? Tavsiyeye ihtiyacın var mı?"

"Şey, evet, ama aynı zamanda öğretmenlerin bir oyunu nasıl sahneleyeceklerini bilmedikleri konusunda çıldırdıklarını duydum ve size yönetip yönetemeyeceğinizi soracağımı söyledim. Yani... bizim için yönetir misin?"

Sikeyim.

Bunu beklemiyordum.

Ama onun sevimli yüzüne, evet demem için bana yalvaran gözlerine bakınca hayır diyemedim. Bir müzikalde küçük çocukları yönetmek önümüzdeki birkaç ay için pek de ideal bir iş gibi görünmüyordu ama Lewis'le daha fazla zaman geçirebilecektim. Belki kaybettiğim zamanı telafi edebilirdim.

"Cevap vermeden önce," diye araya girdi Thane ve yüzünde yine o temkinli ifade vardı. "Bayan Sinclair'ın Lewis'in öğretmeni olduğunu unutmayın."

Fuuuuuuuuuccccck.

Oh, hayır.

O kadınla haftalarımı geçirmemin imkanı yoktu. Lanet olsun.

Lewis'e baktım, küçük adamı sakinleştirecek nazik sözler bulmaya çalışıyordum. Walker masanın karşısından kararlı bir şekilde, "Yapacak," dedi.

Ona öfkeyle baktım. *Bunu tekrarlarsan, içini boşaltırım.*

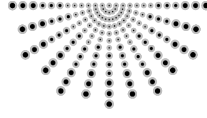
Piç kurusu irkilmedi bile. Fajitasından bir ısırık daha aldı. "Yapacak mısın, Brodan Amca?"

"Bak, Lewis-"

Walker yüksek sesle boğazını temizledi ve ben de o orospu çocuğuna döndüm. Ağzını peçeteyle silerken taş gibi bakışlarımı üzerinde tuttu ve "İki kelime: *Siyah. Gölge.*"

Ve benim arkadaşım olması gerekiyordu.

Ne hıyar ama. Sessizce intikam sözü verdim. Ama *sık* kelimesi kafamda yankılanırken, yeğenime döndüm ve coşkuyla "Yapacağım" diye söz verirken kıcıımı oynattım.

U enellikle sabahın erken saatlerinde Ardnach Sahili'nde yapılan bir yürüyüş kötü bir geceyi ya da boktan bir sabahı unuttururdu ama altın kumların tadını çıkarmak artık öğleden sonralara kalmıştı. Sonbaharda sabahları çok karanlık oluyordu, çünkü işe gittiğimde hava hala alacakaranlıktı, bu yüzden okula çöp gibi bir kıyafetle gidiyordum. uyandığım zamanki gibi bir ruh hali.

Tam olarak uyandığım söylenemez, zira gözümü bile kırpmamıştım. Yaptığım ilk şey internetten elektrikli bir şömine sipariş etmek oldu. Arran beni karavanda sonbahar ve kışın dondurucu olacağı konusunda uyarmıştı. Dün gece Baltık soğukları vardı ve yorganımın altına girmeden önce kat kat giyinmişim. Kış geldiğinde, kendimi yatağa şapka ve eldivenle girerken görebilirdim.

Keşke beni uyanık tutanın sadece soğuk olduğunu söyleyebilseydim ama zihnim de kapanmıyordu.

Aslında şu anda uykusuzluğumun nedenine bakıyordum.

Okulumuzun genç resepsiyon görevlisi Colm, birkaç saniye önce Brodan'ı spor salonuna götürmüştü; ben de Ellen, David ve çocuklarla birlikte orada bekliyordum. Ellen ve David Brodan'ı karşılamak için acele ederken, ben kendimi far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi hissederek geri çekildim.

Gözlerinin kenarlarını kırıştıran o meşhur gülümsemesiyle iş arkadaşlarımı selamlayışını izlerken içimi bir acı kapladı. Kısa bir sakalı vardı, sakalının kırıklığı onu seksi gösteriyordu. Lacivert ceket, açık gri kazağı, dar kot pantolonu ve koyu renk ayakkabılarıyla zahmetsizce şıktı. Taşıyamayacağı kadar güzeldi ve kıyafetleri pahalıydı. Onunla ilgili her şey ulaşılmaz olduğunu haykırıyordu.

Önceki karşılaşmamızı da hesaba katarsak, Brodan Adair'in bırakın çekici bulmayı, yanan bir binadan bile kurtaracağı son kişi olduğumdan oldukça emindim.

Geçmişimizin acısının ve duygularımın bir anlığına aklımdan çıkmasına izin verdim ve sonra Brodan'a karşı kendi incinmişliği ve nefretimi canlandırdım. Geçmiş geride bırakmaya kararlıyım ama o beni küçümseyerek eğlenmek istiyorsa, ben de seve seve bu iyiliğe karşılık verirdim.

Bu olumsuz duyguları bir zırh gibi üzerimden atarak çocukları incelemek için arkamı döndüm ve bakışlarım Lewis'e doğru kaydı. Spor salonunun zeminindeki yerinde öne doğru oturmuş, dikkatini amcasına yöneltmişti. Lewis'in yüzündeki kahramana tapınma ifadesini inkâr etmek mümkün değildi. Sadece Brodan'ın iyi bir amca olduğunu ve buna değdiğini umabilirdim. Ama bunu kabul ettiğine göre öyle olmalıydı.

Bugün Brodan'ın Noel müzikalimizin yönetmen vekili olarak okuldaki çocuklarla buluştuğu ilk gündü.

Lewis bize Brodan'ın yönetmenliği kabul ettiğini söylediğinde kusmak istemiştim. Brodan bunu neden kabul etsin ki? Kaçıp çekeceği bir Hollywood filmi yok muydu? Lewis'in öğretmeni olduğumun farkında değil miydi? Önümüzdeki altı hafta boyunca haftada iki sabahı onunla geçirmek zorunda kalacağım düşüncesi bile beni aşağı doğru bir sarmala sürükledi.

Ellen'dan Brodan'la irtibat kurmasını isteyecek kadar kendimi toparladım. Ellen, Lewis'in öğrencim olduğunu düşünerek irtibat görevlisi olmak istemememin garip olduğunu düşündüyse de meslektaşım tek kelime etmedi. Brodan'ın okuldaki muhatabı olacağı için kendinden geçmekle meşguldü. Ellen ve David bugünden önce Brodan'la senaryo ve şarkı kitabını görüşmek üzere bir araya gelmişlerdi. Toplantıya katılmamak için mazeret olarak anneme bakma görevimi kullanmıştım.

Tabii ki bu haber Anita'yı çok sevindirdi. Brodan'ın varlığı sayesinde sosyal medyada altın madalya kazanmayı umuyordu. Alt okulun öğretmenleri o kadar mutlu değildi. Dışarıdan yardım almamız konusunda homurdandılar. Ancak Anita onlara, yönetmek için başka birini de kullanabileceklerini hatırlattı. Yine de, dışarıdan yardım almamızın, ünlü bir Hollywood aktörünü dışarıdan yardım olarak kullanmamızdan daha önemli olduğunu düşünmüyordum. Bana kalsa böyle bir şey olmazdı ama görünüşe göre şu anda hayatım üzerinde çok az kontrolüm var.

En azından bazen böyle hissediyordum.

Bize spor salonunu ne zaman kullanabileceğimize dair bir program verilmişti. Spor salonunun arka duvarı katlanarak, gösteri gecesi seyirciler için oturma alanı olacak olan büyük kafeteryamızı ortaya çıkardı. Spor salonu aynı zamanda bir sahne ve sahne arkası alanıydı ve prova yapmak için harika bir yerdi. Ellen, David ve ben çocukları Brodan'ı beklemek üzere orada toplamıştık.

Brodan'ın gelişyle çocukların heyecanlı konuşmaları kesilmişti ve şimdi Lewis'in bakışlarıyla karşılaştım. "Gidip merhaba diyebilir miyim Bayan Sinclair?" diye sordu sessizce.

"*Yapabilirsin.*" Ona bakmadan Hollywood yıldızını işaret ettim.

Lewis sırtıttı ve ayağa fırladı. Aceleyle Brodan'ın yanına giderken bakışlarım isteksizce onu takip etti. Brodan'ın yeğenini görünce tüm yüzü aydınlanırken göğsüm sıkıştı. Lewis'i kucaklamak için yanına çekti ve başını eğerek ona duyamadığım bir şey sordu. Lewis başını geriye atıp amcasına sırtarak başını salladı ve cevap verdi. Her ne ise Brodan'ın kıkırdamasına ve eğilip Lewis'in başının tepesine bir öpücük kondurmasına neden oldu. Çok kolay sevecenleşirdi. Çocukken de böyleydi; her zaman elimi tutar, bana sarılır, şakağımı öperdi.

Beni kale kulesinde orgazma götürüyorsun.

Bu uygunsuz anı karşısında yanaklarım kızardı ve neyse ki çocuklar dikkatimi dağıttı. Artan sabırsızlıklarıyla birlikte gevezelikleri de artmıştı, bu yüzden Ellen ve David arkalarında Brodan ve Lewis'le yürürken onları susturdum. Dehşet içinde Lewis'in gözlerinin bana kilitlendiğini fark ettim

ve amcasının elini çekiştirerek onu kendime doğru çektim.

Brodan'ın William'ın evinde beni görmezden geldiği anı zihnimde canlandı ve kendimi görmezden gelmemeye zorladım.

irkildim. Öfkem yeniden canlandı.

"Brodan Amca, bu benim öğretmenim Bayan Sinclair," diye tanıştırdı Lewis bizi, yanımda durduklarında.

Tüm profesyonelliğimi kullanarak, gözleri benden başka bir yere dikilmiş olan Brodan'a başımı salladım. "Merhaba, Bay Adair."

Beni selamlamak için çenesini kaldırırken çenesinde bir kas esnedi ve Lewis'i de yanına çekerek arkasını döndü.

"Millet, sizi müdürümüz Bay Brodan Adair ile tanıştırmak istiyoruz. Bay Adair'e merhaba deyin." Ellen kulaktan kulağa gülümsüyordu. Doğrusu onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Çocuklar koro halinde, "Merhaba Bay Adair!"

dediler. Brodan sıırttı. "Herkes merhaba."

"Annem senden hoşlanıyor," diye seslendi Ellen'ın sınıfından bir çocuk. "Eğer istersen babama senin için onu terk edeceğini söylemiş."

David homurdanmasını öksürükle bastırırken, Brodan gülmemeye çalıştı. Ellen ise öğrencisine kaşlarını çatarak baktı. "Hiç de değil, Max Kristofferson." Brodan'a baktı ve ellerinin Lewis'in omuzlarında durduğunu fark etti. "Lewis, yerine dön lütfen."

Birkaç saniye sonra yetişkinler hariç herkes oturmuştu ve çocuklar sessizce talimat bekliyorlardı. Ellen aceleyle senaryoları koyduğu sandalyeye gitti ve dağıtmak için onları getirdi.

"Bay White piyano çalıyor, bu yüzden müzikal parçaları prova etmek için müzik öğretmenin bize katılmasını beklememize gerek olmadığı için şanslıyız. Oradan başlayabileceğimizi düşündüm," diye önerdi Ellen.

Brodan başını salladı ama kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Belki," diye teklif ettim sessizce, "bugün rolleri seçebiliriz. Hangi çocukların ana rol istediğine bakar ve onları seçeriz."

Bana bakmadı. Onun yerine, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi, "Sanırım bugün çocuk bölümlerini seçsek daha iyi olacak" dedi. Çocuklara gülümsedi. "Müzikalde başrol oynamak isteyenler ellerini kaldırsın."

Hem Ellen hem de David kaşlarını çattı, bakışları ben ve Brodan arasında gidip geliyordu. Lewis'inki de dahil olmak üzere birkaç el havaya kalktı.

Başrol oynamak isteyen çocuklardan ayağa kalkmalarını ve kenara çekilmelerini istedik. Ben isteksizce Brodan ve meslektaşlarıma doğru bir adım attım. "Muhtemelen Dorothy, Kötü Cadı, Teneke Adam, Aslan ve Korkuluk rolleriyle başlamalıyız."

Brodan yanımda gerildi ve ben hiç konuşmamışım gibi yeni sıkıştırılmış metni inceledi.

Dudaklarımın hayal kırıklığı ve utançla kısıtıldığını fark eden Ellen'ın kaşları birbirine yaklaştı. Boğazını temizledi. "Evet, belki de Dorothy'yi çalmak isteyenlerden önce okumalarını ve şarkı söylemelerini istemeliyiz?"

Brodan başıyla onayladı. "Mükemmel bir fikir."

Meslektaşlarımın bakışlarıyla karşılaşamadım.

David piyanonun başına oturmuş, Brodan da çocukları biraz rahatlatmak için onları güldürürken, Ellen yanıma sokuldu. "Pen ikinizin bir geçmişı olduğundan bahsetti," diye mırıldandı nefesinin altından.

Pen, okulda Lachlan Adair'in sınıfında olan bir P3 öğretmeniydi. Aynı zamanda bir dedikoducuydu. "Önemli bir şey değil."

Ellen derin bir iç çekti. "Bir şey olduğunu düşünüyorum. Eğer ikinizin arasında bir husumet varsa, bir şeyler söylemeliydin. Bu berbat bir fikir olabilir."

"Hayır. Çocuklar onu seviyor." Onları kim bilir neye güldürdüğü odanın diğer ucunu işaret ettim. "Sen çocukları seçmesine yardım et. Ben diğerlerini sessiz tutacağım." Ve o olgunlaşmamış piçin yolundan çok ama çok uzak dur.

BRODAN

Olgunlaşmamış bir pislik gibi davrandığımı biliyordum.

Ama Monroe ne zaman parfümünü koklayabileceğim kadar yakınımaya gelse, vahşı bir hayvan gibi dişlerimi göstermek istiyordum. Benden bir santim ya da otuz metre uzakta olması fark etmiyordu. Onu odada hissedebiliyordum. Her saniye.

Spor salonuna girer girmez onu fark ettim.

Uzun kollu ve yüksek yakalı koyu yeşil bir elbise giymişti. Etek ucu dizlerinin hemen üstüne kadar geliyor ve kısa ama harika bacaklarındaki koyu renk taytı ortaya çıkarıyordu. Yeşil, doğal dalgalar halinde sırtından aşağı dökülen saçlarını bakır gibi gösteriyordu.

İlkokul öğretmenlerimden hiçbirisi Monroe Sinclair gibi görünmüyordu. Tanrım, otuz yedi yaşındaydı ve hâlâ üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Benim işimde Monroe'nun sürekli gençliği için adam öldürecek kadınlar tanıyordum. Ona bakmak anıları geri tutmayı zorlaştırıyordu, bu yüzden durdum.

Aslında, inatla onu tanıımıyordum. Hıyar gibi.

Bunu başka nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Kendimi çocuklara odaklanmaya zorlayarak yeğenime odaklandım. Seçmelere katılması için bir kızın elinden tuttuğunu fark ettim. Sarı atkuyruğu saçları ve iri mavi gözleriyle sevimli bir kızdı. Adı Callie'ydi ve Amerikan aksanı vardı. Lewis'in müzikal için seçmelere katılmak istemesi beni ve Thane'i şaşırtmıştı, çünkü o kız kardeşine kıyasla biraz içine kapanık biriydi.

Ancak Lewis, Korkuluk rolü için seçmelere kararlılıkla katılarak beni daha da şaşırttı. Yeğenimin küçük bir komedyen olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şok daha da büyüktü. O

replikleri mizahi bir gerginlikle söyledi ve sakar fizikselliği beni yüksek sesle güldürdü. Sanırım oyunculuk genlerde varmış.

Amerikalı arkadaşı Callie'nin utangaç olduğu ve muhtemelen Lewis tarafından Dorothy için seçmelere katılmaya zorlandığı belliydi, ancak replikleri seyircinin sevimli bulacağını bildiğim bir sevimlilikle söyledi. Tüm çocuklara repliklerini söyledikten sonra, onlardan istedikleri şarkıyı akapella olarak söylemelerini istedik.

Lewis'in harika bir sesi yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu. Ancak Callie'nin yumuşak ama tatlı bir sesi vardı ve biraz projeksiyon çalışmasıyla Dorothy'ye çok yakışabilirdi.

Ancak sessizce konuşmayı bırakır bırakmaz dikkatim Ellen ve David'den Monroe'ya yöneldi. Ensem karıncalandı ve onun da beni izleyip izlemediğini merak ettim. Benim onun farkında olduğum kadar o da benim farkında mıydı?

Pes ederek çocukları incelemek için rahatça döndüm ve bakışlarımın Monroe'da kalmasına izin verdim.

Bana bakmıyordu. Küçük bir kızın yanına diz çökmüş, onun söylediklerini dikkatle dinliyordu.

Başını sallayıp kıza güven verici bir gülümseme verirken yüz ifadesi yumuşak ve nazikti. Kızın elini tutuşunu izledim ve birlikte ayağa kalktılar. Monroe odanın içinde yürürken kalbim göğsümde güm güm atıyor, elini tuttuğu çocukla mırıldanıyordu. Dedi ki Ellen'a bir şeyler söyledim, o da başıyla onayladı ve sonra Monroe'nun onu odadan çıkarmasını izledim.

Göğsüm darbe almış gibi ağrıyordu.

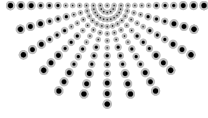
Bir boğaz temizlendi ve Ellen'ın merakla bana baktığını görmek için döndüm. Beni Monroe'yu izlerken yakalamıştı.

Lanet olsun.

Bu bir işkenceydi.

Ve Walker Ironside beni bu duruma sokmanın bedelini ödeyecekti.

MONROE

Arrochar Adair Galbraith'e Golspie'de rastladım.

Cuma sabahının tamamını Brodan'la geçirdikten sonra, Ardnoch'tan kaçmak ve her şeyi temsil ediyordu. Bu yüzden Cumartesi sabahı arabayla sahile gittim ve şirin komşu kasaba Golspie'de dolaştım. Sabahı Dunrobin Kalesi'nde geçirmek için biraz daha uzağa gitmeyi düşündüm çünkü yıllardır oraya gitmemiştim, ancak kendimi Ana Cadde'nin hemen dışındaki bir kafeye yerleştirmiştim ve son kitabımdan ayrılamayacak kadar keyif alıyordum. Dükkân sahibi, kışımı küçük bistro sandalyelerinden birine yapıştırmış olmamı umursamadan mutlu bir şekilde kahvemi doldurmaya devam etti.

Huzurdu.

Güzel bir dikkat dağıtıcı.

Bu yüzden kapının zili çaldığında ve Arrochar bebek arabasını iterek içeri girdiğinde şaşkınlığımı hayal edin. Göz göze geldiğimizde nabzım hızlandı. Arro'nun evde olmama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Aslında, henüz birbirimize rastlamamış olmamız bir mucizeydi. Şimdi burada, başka bir köyde birbirimize bakıyorduk.

Şok olmuşum, Arro'nun yüzü güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Roe!" Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Arro."

Bebek arabasını masama doğru itti ve içinden bir bebeğin guruldama sesleri geldiğini duyunca gözlerim karardı. Arro'nun küçük kızı. Aman Tanrım. Bazen zaman hiç geçmemiş gibi hissediyordum ama sonra kesinlikle geçtiğini hatırladım. Arro bebek arabasını masamın yanındaki köşeye itti ve kollarını bana doladığında onu selamlamak için ayağa kalktım. Parfümünün kokusu beni sardı ve beni sıkıca kavradığında gözlerim yaşardı.

"Seni özledim," dedi sesi biraz kısık bir şekilde.

Boğazımı temizledim. "Ben de seni," diye fısıldadım.

Geri çekildiğinde beni bırakmadı. Arro bana baktı, ben onun yüzünü incelerken o da benim yüzümü inceliyordu. Pek değişmemişti. Aslında parlıyordu, sarı saçları eskisinden daha açık renkti, gözleri Brodan'inkilerle aynı çarpıcı soluk maviydi. Ondan mutluluk yayılıyordu ve ben de bundan

memnundum. Baldızının babasıyla evli olduğunu ilk öğrendiğimde, buna ne anlam vereceğimi bilememiştim. Sonra bir gün köyde Mackennon Galbraith'i gördüm ve kesinlikle cazibesini görebiliyordum. Adam

Byron'nı çok genç yaşıta kaybetmişti, bu yüzden Arro'yla aralarındaki yaş farkı gerçekte o kadar da büyük görünmüyordu. Özellikle de Arro'nun otuzlu yaşlarında olgun bir kadın olduğu düşünöldüğünde.

Yine de Adair'ler ne kadar karmaşık bir aile ağacı yetiştiriyorlardı.

"Burada karşılaştığımıza inanamıyorum. Döndüğünü duyduğumdan beri seni görmeyi bekliyordum. Aslında numaranı almak için okulu aradım ama bana vermediler."

Bu açıklama karşısında şoke olmuşum ve gözyaşlarımı zor tutuyordum. Arro'nun bana kızdığından o kadar emindim ki. Ama hayır. "Yapmazlar mı? Özür dilerim." Kendime kızdığım için yüzüm kızardı. "Ben... Ben sadece benden haber almak istemediğini düşündüm. Bu yüzden hiç ..."

Arro kollarımı bir kez daha sıktı ve geri çekildi. "Köprünün altından çok sular aktı. Skye ve benim size katılmamızın bir sakıncası var mı?"

Onu reddetmek dilimin ucundaydı, tıpkı Arran'ı arkadaşlık kurmaya çalıştığı sayısız seferde reddettiğim gibi. Ama Brodan'ın provada bana davranış biçiminden sonra -aslında Flora'daki o ilk günden beri- yanlış bir şey yapmışım gibi davranmaktan bıkmıştım. Arkadaşlığımızın bozulmasının tüm suçunu üstlenmekten bıkmıştım. Neden artık var olmayan biri için kendimi perişan edeyim ki? Brodan çocukluğumun nazik, koruyucu çocuğu değildi.

Tam bir serseriydi.

Dikkatim bebek arabasına, içindeki annesine bakan sevimli kız çocuğuna kaydı. "Oh, Arro, o çok güzel."

"Teşekkür ederim. Hadi yerleşelim, istersen onu kucağına alabilirsin." Göğsümde bir sızı hissettim. "Çok isterim."

"Ben kahve sipariş ederken ona göz kulak olabilir misin?" "Tabii ki."

"Bir şey istiyor musun?"

"Ben iyiyim." Sersemlemiştim. Bu pek çok açıdan gerçeküstü bir duyguydu.

Arro servis yapılmasını beklerken ben de çocuk arabasının üzerine eğildim. "Merhaba Skye," diyerek bebeği usulca selamladım. Mavi gözleri bana kaydı ve yumruklarını kaldırarak bana gülümsedi.

Özlemin acısı yoğunlaştı.

Şimdiye kadar çoğul çocuklarım olur sanıyordum. Belki bir tanesi liseye bile gitmiştir. Hayat beklediğim gibi gitmedi. Başkaları için de öyle olup olmadığını merak ediyordum.

Arro yerine döndüğünde, "Sizi Golspie'ye getiren nedir?" diye sordum.

"Bugün bir güvenlik sistemi güncellemesi için Mac'in malikânede olması gerekiyordu." Kahvesinden hızlıca bir yudum almadan önce omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, her beş saniyede bir birine çarpmadan Skye'a bir göz atmak istedim." Kulağa nasıl geldiğini fark ederek elini benimkinin üzerine koydu. "Sen değil. Bu farklı bir şey. Birbirimize rastladığımız için çok

mutluyum."

"Hayır, anlıyorum. Neden burada *olduğumu* sanıyorsun?"

Arro kıkırdadı ve bakışlarımı tutarken başını salladı. "Hiç değişmemişsin." "Sen de öyle."

"Çok naziksiniz." Bir eliyle Skye'ın battaniyesini düzeltti. "Bu küçük yıldız tozu damlası hayatıma girdiğinden beri çok değiştim. Başlangıç olarak, o zamandan beri tam bir gece uykusu uyuyamadım."

"Asla bilemezsin. Çok güzel görünüyorsun."

Arro bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Her zamanki gibi çok naziksin Roe. Tanrım, seni görmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam." Gülümsemesi azaldı. "Gerçi Arran bana Gordon'un karavanında kalacağını söyledi. Bu olmaz, Monroe. Kış boyunca olmaz. Seninle karşılaşmak istememin bir nedeni de Mac'in Castle Sokağı'ndaki kulübesini sana önermekti. Tatil amaçlı kiraladığımız için şu an kiracısı yok. Gordon karavanı ne kadara kiraladıysa biz de sana o kadara kiralayabiliriz."

Bu da çılgınca bir indirim olurdu. Onun cömertliği ve benim buna ihtiyacım olduğu gerçeği karşısında yüzüm kızardı. Gururum başımı sallamama neden oldu. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim, gerçekten."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı, ben de aceleyle "Skye'ı tutabilir miyim?" diye sordum.

Bir dakika sonra kollarımda sıcacık, mis gibi kokan bir bebek vardı. "Şimdi kaç yaşında?" Küçük bebek sesleri çıkarırken ve bana ahududu üflerken sordum.

"Altı hafta, neredeyse yedi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum." Arro hayranlıkla kızına baktı. "Gece boyunca uyanması dışında çok iyi. Çok sakın."

"Bunu senden almış olmalı." Arro'yu hep rahat biri olarak hatırlamışımdır. "Ve Mac. Öyle görünmüyor ama çok soğukkanlı."

"Mutlu musun?" Ağzımdan kaçırıldım.

Arro bakışlarımı karşıladı ve içtenlikle cevap verdi, "Keşke herkes benim sahip olduklarıma sahip olabilse. Dünya bunun için daha iyi olurdu."

Duygular gözlerimi yaktı. "Senin adına sevindim, Arro." Endişeyle alnını kırıştırdı. "Sen mutlu musun, Roe?"

Onun ne düşündüğünü biliyordum. Gelecekle ilgili basit hayallerimi bilen birkaç kişiden biriydi. Öğretmenlik, evlilik, bebekler.

En azından bende bir tane vardı.

"Olacağım," diye cevap verdim, bunun doğru olmasını umarak.

BRODAN

Asla kendinizi Google'da aramayın. Bir numaralı kural.

Kuralı çiğnedim.

Şimdi, tahmin edebileceğiniz gibi, bulduğum şey beni kızdırdı.

Nerede olduğum, emekliliğim, "Brodan Adair'in sonu" gibi söylentilere değil.

Bunu biliyoruz ama Harriet Blume adında yalancı bir sosyal medya fenomenine. Beş milyon takipçisi vardı ve tüm dedikodularının ve yalanlarının odağında ben olmasam da, kesinlikle benden etkilenmiş görünüyordu. Ardnoch'tayken hamile Robyn'le birlikte çektiği bir videomu milyonlarca kez izlemişti. Blume hiçbir şey ima etmemişti. İşi videonun yapmasına izin vermişti.

İnsanlar birini hamile bıraktığım için eve gittiğimi düşündüler. Neyse ki, dikkatini verenler yorumlara koşup doğruluğunu kontrol etmiş ve Robyn'in baldızım olduğunu söylemişti. Ama veledin bunu izlenme için paylaştığı çok açıktı.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Blume artık Ardnoch'ta değildi. Benim ve diğer ünlüler hakkında saçma sapan şeyler paylaşabilirdi ve bu beni zerre kadar rahatsız etmemeliydi.

Ekrana bir kısa mesaj düştü, ben de uygulamaları silmeye yemin ederek platformdan çıktım ve mesajı açtım.

İlk büyük filmimi birlikte yaptığım bir aktör olan Rachel Wilde'dan gelmişti. Film çekimleri sırasında ve bir ilişkisi olmadığı zamanlarda birlikte yatmıştık. Söylentilere göre, milyarder bir işadınının yeğeniyle nişanını yeni bozmuştu.

Görünüşe göre doğruymuş.

Aralık ayında bir haftalığına Paris'te. Bir arkadaşına ihtiyacım olabilir.

Yakın zamanda karmaşık bağlar olmadan biriyle yatmak istiyorum.

Kızgınlığımla birlikte Roe'nun yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.

Teller mi? O lanet bir tel müzesiydi.

Cevap veremedenden kapım çalındı. Belki de temizlik görevlisiydi. "İçeri gelin."

Şaşırtıcı bir şekilde kız kardeşim içeri girdi, yanakları Kasım soğuğuyla kızarmıştı. Ve yalnızdı.

Ayağa kalkarken kaşlarımı çattım. "Benim muhteşem küçük yeğenim nerede?"

"Aşağıda babasıyla birlikte. Gitmeden önce bir uğrayıp seni göreyim dedim." Arro kaşlarını çatarak süitime baktı. "Keşke buradan taşınısan ve bizden birinin yanına yerleşsen."

"Burası hâlâ benim evim, Arro." Yatağın kenarına oturdum. "Yabancılarla dolu olabilir ama burası büyüdüğümüz yer."

Arro derin bir iç çekerek karşımdaki sandalyeye oturdu. "Konu açılmışken... Bugün Golspie'de Monroe'ya rastladım. Kahve içtik."

Nabzım hızlandı. "Ve?"

Arro beni dikkatle inceledi. "Ondan pek bir şey öğrenemedim. Elinde bir bebekle kahve içerken on sekiz yılın muhasebesini yapmak zor ama yeterince gördüm."

Merak içime işledi. "İlgilenmiyorum." "Onunla

okul müzikalinde oynamıyor musun?" Omuz

silktilim. "Pek etkileşimimiz yok."

Ablamın gözleri endişeyle doldu. "Söylemedi ama mutlu değil, Brodan. Onun için endişeleniyorum."

onu."

"Onunla sadece beş dakika konuştunuz ve bu kadarını mı çıkardınız?"

Arro kaşlarını çatı. "Bir saat boyunca konuştuk ve hayatı ve duyguları hakkında muğlak olmakta çok iyiydi. Bu ikinizin ortak noktası."

"Arro," diye uyardım.

"Umurunda değil mi? O senin dünyadaki en iyi arkadaşındı."

"Tanrım." Yataktan kalktım ve ondan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdüm. "Arran gibi konuşuyorsun."

"Eee?"

"Peki ne?" Ona doğru döndüm. "Arro, o kadını artık tanımıyorum. Onun benimle hiçbir ilgisi yok ve keşke ailem de bunu olmadığı bir şeymiş gibi göstermeye çalışmaktan vazgeçse. Onu daha az umursayamazdım. O artık benim için bir yabancı."

Kız kardeşim ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Onunla arkadaşlığımı sürdüreceğim." "Ne istersen onu yap."

Alay etti ve başını salladı. "Roe'nun artık senin için bir yabancı olduğunu söylemen komik... Çünkü dürüst olmak gerekirse ben de senin için böyle hissediyorum."

Sözleri çok sertti. Canımı yaktılar. "Bu ne anlama geliyor?"

Arro üzgün bir şekilde omuz silkti. "Sadece artık seni tanımıyorum. Benim komik, çekici, sevecen, sevgi dolu kardeşim bu sonbaharda sahte bir gülümsemenin ardına saklanan, temkinli, soğuk bir adam olarak geri döndü. Yeni bir anne olarak bunu fark edemeyecek kadar meşgul olduğumu düşünsen de ben bunu görüyorum. Mutlu değilsin Brodan ve bunu kabul etmiyorsun. Benimle bu konuda konuşmuyorsun."

Sözlerinin sinirime dokunduğunu gizlemek için sııttım. "Kendin söyledin, Skye'la meşgulsün."

"İhtiyacın olursa konuşmak için çok meşgul değilim." "İhtiyacım yok."

Arro içini çekti. "Demek istediğim de bu. Şu anda bana yalan söylüyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun?" Tersledim. "Lanet hayatımın tuvalette olduğunu mu? Ne yaptığımı ya da ne istediğimi bilmediğimi mi? Hayatın düşündüğüm gibi gitmediğini ve her lanet yerde Monroe Sinclair'i görmenin beni öldüren bir yere geri götürdüğünü!"

Bu sözler geniş odada çınlayarak ikimizi de şoke etti.

Arro bana doğru bir adım attı. "Evet, Brodan. Bana bunları anlatmanı istiyorum."

"Yapamam," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Çünkü eğer kendimi tutamazsam, korkarım ki..." "Neyden korkuyorsun?"

"Parçaları toplayamayacağımı."

Kız kardeşim bana doğru koştu ve kollarını bana doladı. Ben de ona sarıldım ve sanki bir can simidiymiş gibi onun ince bedenine tutundum.

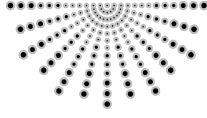
"Seni rahatsız eden şeyler hakkında konuş, Brodan. Yoksa bir gün hepsi içinden patlayacak."

istemiyorum."

Başımı salladım. Konuşmaya hazır olmasam da ürperdim ve ona daha sıkı sarıldım.

Arro sırtımı okşadı. "Sorun yok, ağabey. Sadece içini dökmeye hazır olduğunda burada olduğumu bil."

MONROE

I Hayatımda bir Adair'i öldürmeyi hiç bu kadar istememiştim. Brodan'ın sakin, şiddet yanlısı olmayan bir insanı kana susamış hale getirebilmesi şaşırtıcı değildi. Ne kadar sinir bozucu bir pislik olduğunu nasıl fark etmemiştim?

Gerçekten öyle miydi? Ciddiyim.

Ancak ben olaya şu şekilde bakmayı tercih ettim: Brodan Adair'in gerçek kişiliği hakkında aydınlanmak benim için iyi oldu.

Gün iyi başlamamıştı. Annemi bir doktor randevusuna bırakmam gerekiyordu, bu yüzden müzikalin provalarına geç kaldım ve sadece geç kalmakla kalmayıp kötü bir ruh hali içindeydim. Hastaneye giderken anneme yine babamı sormaya çalışmışım ve o da kafamı koparmıştı.

"O seni hiç sevmedi, bu yüzden onu bulmaya neden bu kadar kararlısın anlamıyorum," diye zehir zemberek konuştu.

Sözlerimin beni ne kadar yaraladığını görmesine izin vermemeye çalıştım ama o hastaneden hızla uzaklaşır uzaklaşmaz gözyaşlarım sel oldu. Beni etkilemesine izin verdiğim için öfkeliydim, kenara çektim, makyajımı düzelttim ve omzumdaki çipi atmaya çalışarak işe doğru yürüdüm.

Ne yazık ki David'in de o sabah bir doktor randevusu vardı ve Ellen provada bize yardımcı olması için okulun müzik öğretmenini ayarlamıştı. İki haftadır prova yapıyorduk ve Brodan her fırsatta beni görmezden geliyordu, öyle ki Lewis bunu fark ediyordu ve sanki bana karşı mesafeli davranıyormuş gibi hissediyordu.

Her neyse, iki hafta süren küçümseyici davranışları yeterince kötü değilse, Brodan müzik öğretmenimizle flört ederek işleri daha da kızıştırmıştı.

Bayan Ava Reid öğretmen okulundan yeni mezun olmuştu ve Brodan'ın söylediği her şeye küçük bir kız gibi kıkırdıyordu.

Brodan piyanonun başında oturan Ava'ya doğru eğilirken gözlerimi yüzüncü kez deviriyordum. Birlikte mırıldanıyorlardı, çocuklar arasındaki gürültü seviyesi artan sabırsızlıklarına paralel olarak yükseliyordu. Ellen'in bakışlarını yakaladım.

Dudakları büzülmüştü, hiç eğlenmemişti. "Bay Adair, belki de devam etmeliyiz."

Brodan doğruldu ve Ellen'a çocuksu gülümsemesini fırlattı. "Bayan Reid ve ben de tam 'We're

Off to See the Wizard' şarkısının temposunu değiştirmeyi tartışıyorduk. Biraz farklı ve beklenmedik bir şey yapalım.

seyirciye."

Gerildim. "Ne yazık ki bu aşamada değişiklik yapmak için zamanımız yok. Elimizdekilerle yolumuza devam etmeliyiz."

Orospu çocuğu beni tanımadı bile. Ava'ya döndü, kulağına kıkırdamasına neden olan bir şeyler mırıldandı ve piyanosunun üzerindeki şarkı kitabını işaret etti.

Yanaklarım hayal kırıklığıyla yandı ve kalbim acıdı. Çocuk sıralarına göz gezdirdiğimde Lewis'in kaşlarını çatarak bana baktığını fark ettim.

"Bay Adair," Ellen'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı ve Brodan yeniden doğruldu.

"Evet, Bayan Hunter?" diye mırıldandı.

"Bayan Reid'in mırıldanmalarından Bayan Sinclair'i duyamadınız mı bilmiyorum," dedi Ellen, Ava'ya sert bir bakış fırlatarak, "ama müzikalde değişiklik yapmaya ne zamanımız ne de yasal hakkımız var. Lütfen dikkatimizi çocuklara verelim."

Brodan bu durumdan hem keyif almış hem de rahatlamış bir halde Ellen'a militan bir baş hareketiyle karşılık verirken dudaklarından kahkahalar dökülüyordu. O anda onun hiçbir özelliğini çekici bulmuyordum. Olgunlaşmamış bir erkek çocuğuydu ve yıllar önce beni terk ettiğinde şanslı bir kaçış yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

Yarım saat sonra daha fazla flörtleştik ama en azından çocuklarla bir yere varıyorduk. Ancak Lewis'ten belli bir yerde durmasını istediğimde beni görmezden geldi. Kendimi tekrarlamak zorunda kaldım ve Lewis beni duymamış gibi davranırken Brodan'ın bakışları yeğeninin üzerinde yoğunlaştı.

Sabırım tükenince sesimi sertleştirdim. "Lewis, lütfen konuşulduğunda cevap ver." Bana baktı, tereddüt ederek ayaklarının üzerinde kaydı.

"Lewis," diye uyardı Brodan.

Lewis amcasına şaşkın bir bakış attı ama talimatlarıma uydu. Sinirden içim içime sığmıyordu ve kendimi Brodan'a kızgın gözlerle bakmamak için zor tutuyordum. Lewis'in böyle davranmasının sebebinin kendisi olduğunun farkında değil miydi? Amcasını bir şahin gibi izliyordu ve Brodan'ın her fırsatta bana saygısızlık ettiğini görüyordu. Belli ki iyi bir nedeni olduğu sonucuna varmıştı.

Çocuklar meşgulken Brodan'a doğru ilerledim ve beni görmezden gelememesi için tam önünde durdum. Bakışları başımın üzerinde dans etmeden önce yüzümde gezindi.

"Bay Adair, özel olarak konuşmak istiyorum, lütfen." "Meşgulüm."

"Özel olarak konuşalım. Şimdi."

Derin bir iç çekti ama başını salladı ve beni spor salonunun diğer tarafına kadar takip etti. Brodan hâlâ bana bakmıyordu, dikkati çocukların üzerindeydi. Ava'nın merakla bizi izlediğini gördüm. Zavallı kız. Kendisiyle oynandığından haberi yoktu.

"İki şey var ve ikisi de profesyonelliğinizle ilgili. Eminim çok sevmediğin başka aktörlerle de çalışmak zorunda kalmışsındır, tıpkı senin her şeyi sineye çekip bir profesyonel gibi davrandığından

emin olduğum gibi. Bu da farklı değil, Brodan. Lewis her hareketini izliyor ve senden bir şeyler öğreniyor."

Başını bana doğru çevirdi. "Lewis senden hoşlanmıyorsa, bu benim sorunum değil."

Öfke boğazımda kabardı, neredeyse beni boğacaktı. "Lewis ve ben sen gelmeden önce harika anlaşıyorduk ve bunu sen de biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

Hep böyle iğrenç miydi?

Brodan'ın yüz ifadesi bakışlarımda gördüğü şey karşısında gerildi. "Başka bir şey var mı Bayan Sinclair, yoksa görevime dönebilir miyim?"

Sesindeki küçümseme karşısında kaskatı kesildim. "Evet. Müzik öğretmenimizle flört etmeyi bırak. Birincisi, daha okuldan yeni çıktı ve ikincisi, çocukların önünde bu son derece uygunsuz ve sonunda kötü görünecek tek kişi Ava. O yüzden dur."

İfadesi düz, duygusuz kaldı. "Canım kiminle flört etmek isterse onunla flört edebilirim. Ancak sen kıskançlığını gizleme konusunda gerçekten daha iyi bir iş çıkarmalısın."

"Kıskanç mı?" O anda ondan nefret ederek alay ettim. "Egonu şişirdiğim için üzgünüm Adair, ama olgunlaşmamış, iğrenç erkek çocukları bana göre değil."

Brodan'ın gözleri kısıldı. "Ya da belki de Ava hayatının baharında genç bir kadın, sen ise orta yaşlı bir kız kurusu olduğun için kıskanıyorsun."

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktım - çünkü görmemiştim. Ardnoch'a dönen her kimse, çocukluk arkadaşım değildi.

Tepkimi fark eden Brodan'ın çenesindeki kaslar gerildi ve ardından "Siktir," diye tısladı ve benden uzaklaştı.

Gözlerimin arkasında sıcak yaşlar birikti ve onları durdurmak için işaret parmağımı ve başparmağımı burnuma bastırarak arkamı döndüm. *Ondan nefret* ediyorum, diye karar verdim. Ondan gerçekten nefret ediyordum.

"Bayan Sinclair, iyi misiniz?"

Başöğretmenimin sesiyle biraz sıçradım ve parlak bir gülümsemeye ona dönerken gözyaşlarımı geri kııptım. "Bayan Cooley, sizi buraya getiren nedir?"

Anita yüzüme baktı, endişesi belliydi. "Bir uğrayıp provanın nasıl gittiğine bakayım dedim." "İyi misin?" diye tekrarladı.

"Biraz başım ağrıyor," diye yalan söyledim. "Sadece biraz dinleniyordum."

"Eğer eminseniz." Anita çocuklara doğru döndü. "Ben buradan gözlemleyeceğim. Dikkatlerini dağıtmak istemem." Bakışları piyanonun başında Ava'yla sohbet eden Brodan'a kaydı. "Her şey çok heyecan verici, değil mi?"

Ancak çok geçmeden Anita'nın heyecanı yerini onaylamamaya bıraktı. Brodan her fırsatta Ava'yla flört etmeye geri dönmüştü ve provalar devam ederken Anita'nın sinirlendiğini görebiliyordum.

Ve ne yazık ki, olacağını bildiğim gibi, kızgınlığı Brodan'a yönelik değildi.

Sonunda Anita oflayıp puflayarak spor salonuna doğru yürüdü. Ava'nın profesyonellikten uzak tavrı beni ne kadar kızdırsa da, Anita genç öğretmeni odadan çıkarırken onun için

endişeleniyordum. Ellen Callie'ye zorlandığı bazı replikleri tekrarlatırken ben de çocuklara doğru ilerledim. Ava birkaç dakika sonra geri döndü.

Daha sonra, gözleri kısık, yanakları kıpkırmızı... ve Brodan'a bakmadı bile.

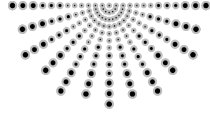
Evet, iyi ve gerçekten cezalandırılmıştı.

Brodan onunla konuştu ve o da ona bakmadan başını salladı. Brodan kaşlarını çattı ve çocukları yönlendirmek için uzaklaştı.

Kendime engel olamadım. Herkes tamamen başka bir yerle meşgul olur olmaz Brodan'ın yanına sokuldum. Yakınlığım karşısında gerildiğini hissedebiliyordum ve içimde daha önce kimsenin kıışkırtmadığı bir kinin yükseldiğini hissederek sııttım. "Ava patronu tarafından azarlandı. İçinde yaşadığımız dünya bu, Brodan. Adil ya da değil, bu bir gerçek. Burada dokunulmaz olduğunu gayet iyi biliyorsun. Güçlü bir adamsın. Eğlendiğin sürece genç bir kadını patronunun önünde kötü göstermenin ne önemi var? Ama geriye dönüp baktığımda, sen her zaman bencil bir pisliktin." O konuşmadan uzaklaştım ve sahnenin diğer tarafındaki Ellen'a katıldım.

Yüzleşmeden dolayı kalbim hızla çarpıyordu ama memnuniyet, neden olduğu acıyı biraz olsun hafifletiyordu.

BRODAN

MOnroe iyi davranmayı bırakmıştı. Sahte "profesyonellik" saçmalığı yerine dürüst olmasını tercih ettiğimi söyleyebilirim. dün beni kızdırdığını inkar edemezdim.

Çoğunlukla söyledikleri doğru olduğu için.

Onu ne kadar az önemseydiğimi bilmesini sağlamakla o kadar meşguldüm ki Ava Reid'in durumunu dikkate almamıştım. Onu Anita Cooley ile kötü bir duruma sokmuştum. Bencillik ettim.

Monroe'ya bir fırsat vermesinden nefret ediyordum.

Yine de ona davranışından sonra bunu hak etmiştim.

Onunla ilgili tüm bu durum beni dengesizleştirdi. Bir an öfkeden kuduruyor, onu Arran'la bulduğum o hafta sonu olan her boktan şeyi öfkeme kanalizasyon ediyordum. Sonra onun benim için ne kadar az önemli olduğunu açıkça ortaya koyduğumda, tıkanmış bir suçluluk duygusu içinde dönüp duruyordum. Dün kız kurusu olduğunu söylediğimde yüzünde beliren ifade...

Artık benden gerçekten nefret ettiğine dair

bir his vardı içimde. En iyisi buydu.

Bunun bilgisi göğsümü sıkıştıran bir baskı olsa bile.

Cuma sabahı provaya verilen arada bir kermes açılırdı. Ben Ardnoch İlkokulu'nda çocukken de kermeslerimiz vardı. Her dönem çocuklar ve ebeveynler kek pişirir, teneffüslerde satar ve elde edilen parayla okula yardım edilirdi.

Teneffüs zili çalar çalmaz çocuklar satış için spor salonunun arkasındaki kafeteryaya doğru yola çıktılar.

Monroe da ortadan kayboldu.

Lewis bana yetişti. "Satışa geliyor musun, Brodan Amca? Annem Eilidh'le birlikte orada."

"Elbette, küçük adam. Ne pişirirse pişirsin karnımı doyuracağım." Regan mutfakta harika olduğunu kanıtlamıştı.

Masalar, aileler ve çocuklar kafeteryayı doldurmuştu. Harika kokuyordu. Pek pasta seven biri değildim ama arada sırada bir şeyler atıştırmak hoşuma gidiyordu. Walker'ın boynunda asılı bir ziyaretçi rozetiyle arkamızdan kafeteryaya girdiğini görünce şaşırmadım. Güvenlik için ona

ihtiyacım olursa diye okula giriş izni almakta ısrar etmişti. Regan dün akşamki yemekte kermes hakkında konuşmuştu.

Onu davet ettik ve kaslı fiziğine rağmen Walker Ironside'in tatlıya düşkünlüğü vardı. Bu konuda sıkı bir kontrolü vardı ama haftada bir kez kahvaltı için hamur işi alır ve sonra da onları eritmek için fazladan birkaç mil koşardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Alay ettim.

Korumam kaşlarını çatarak bana baktı. "Burası tıklım tıklım. Sizin için burada olmamın daha iyi olacağını düşündüm." "Elbette. Bu inandırıcı."

Yakındaki bir kek masası dikkatini çekmeden önce bana karanlık bir bakış attı.

"Hiçbiri değil." Parmağımı ona doğru salladım. "Eğer satın alacaksan, Adair masasından alacaksın."

Regan herkesin kıcını tekmeleyecek."

Lewis, "Bu bir yarışma değil, Brodan Amca," diye beni bilgilendirdi.

Kaşlarımı çattım. "Ben çocukken öyleydi." Her zaman kimin masasının önce temizlendiğiyle övünürdük. Hiçbir zaman ben değildim. Babam yemek yapmazdı, bu yüzden annem öldükten sonra bir şeyler hazırlamak Lachlan ve Thane'e kalmıştı ve diyelim ki onlar doğuştan fırıncı değillerdi.

Lewis'i kalabalık salonda Walker arkamda takip ederek Regan'ın masasına ulaştık ama onun masayı paylaştığını fark ettik. Görünüşe göre Dorothy'nin annesi Callie ile.

Callie'nin annesi çok çekici, çok genç bir sarışındı.

"Brodan, Walker," Regan bizi o gamzeli gülümsemesiyle karşıladı ve masanın etrafında dönerek Lewis'i kucakladı. Üvey oğluna baktı. "Prova nasıldı?"

Lewis omuz silktili.

Suçluluk duygusu içime işledi. Son birkaç provaya katılmamıştı ve Monroe'nun aramızdaki düşmanlığı anlaması konusunda haklı olabileceğinden endişeleniyordum.

"Brodan Amca, annemin çörek yapmasına yardım ettim!" Eilidh dikkatimi Callie ve sarışınla birlikte durduğu yere çekti.

"Harika görünüyorlar," diye iltifat ettim, vurgulamak için karnımı ovuşturdum.

Regan, Callie ve sarışını işaret ederken Lewis'i de masanın arkasına çekti. "Bunlar Sloane Harrow ve kızı Callie. Gerçi Brodan, Callie'yi müzikalden zaten tanıyorsun." "Tanıyorum. O bizim harika Dorothy'miz." Masanın öbür ucuna uzandım ve Sloane'a elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

İnsanlar benimle tanıştıklarında iki şekilde tepki veriyorlardı: garip bir şaşkınlık ya da "bana haddimi bildirmek" için kasıtlı bir kayıtsızlık. Ancak Sloane normal tepki verdi. Bana güzel bir gülümseme verdi ve sanki yan komşusuymuşum gibi elimi sıktı. "Sizinle tanıştığımıza ben de memnun oldum," dedi, Amerikan aksanı şaşırtıcı değildi. "Callie çok eğleniyor, değil mi bebeğim?"

Callie utangaç bir şekilde başını salladı. Görünüşe göre, sahnede kabuğundan çıkan ama sahneden iner inmez içine kapanan çocuklardan biriydi.

"Bu Walker Ironside." Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi Sloane'un önündeki keklere bakan Walker'a elimle işaret ettim. Dürüst olmak gerekirse, kekler mükemmel bir şekilde

süslenmişti. Profesyonel görünüyorlardı. Tıpkı

pişirdiği turtta ve madlenleri yaptı.

Sloane'un gözleri Walker'ı görünce ilgiyle parladı. Bir kadının, yakışıklı bir piç olan Walk için benden vazgeçmesi ilk kez olmuyordu.

"Ardnoch'ta güvenlikte çalışıyorsun, değil mi?" Sloane sordu.

Walker başını kaldırıp ona baktı, bakışları araştırıyordu. "Seni tanıyorum... sen yeni kahyasın." "Ardnoch'ta kahyalık mı yapıyorsun?" diye sordu Regan.

Sloane başını salladı, hâlâ Walker'a bakıyordu. "Sanırım aynı zamanlarda başladık."

"Doğru." Walker'ın dikkati tekrar keklerine kaydı, gözlerinin onun omuzlarını ve göğsünü nasıl taradığından habersizdi.

Ya da onun ilgisini görmezden geliyordu. Bunu söylemek zordu.

İçimi çektim. "Walker benim korumam ama biz buradayken Ardnoch'ta çalışıyor." "Ah." Sloane'un bakışları Walker'ın vücudunda gezindi ve tekrar yukarı baktı, yanaklarında pembelik belirdi.

Regan'a sırttım, o da bilmiş bilmiş sırttı. Evet, o da anlamıştı.

"Komik olan ne?" Eilidh yüksek sesle sordu.

"Hayat, prenses," diye cevap verdim ve sonra ellerimi birbirine sürttüm. "Peki, şu lezzetli çöreklerden biri ne kadar?"

"Bir kek denemek ister misin?" Ben parayı yeğenime uzatırken Sloane Walker'a sordu. "Evet, ne kadar?"

"İki pound."

Walker kaşlarını çatı ve cüzdanını çıkardı. Ona beş poundluk bir banknot uzattı. "Üstü kalsın. Yeterince ücret almıyorsunuz."

"Burada her şeyin ne kadar tutması gerektiğine hâlâ alışmaya çalışıyorum." Uzandı ve beyaz tereyağı kremasıyla kaplanmış bir kek koparıp Walk'a uzattı.

"Teşekkürler." Isırmak için kâğıdı geri sıyırdı. Çiğnerken gözleri büyüdü. "Vay anasını," diye mırıldandı, dikkati diğer keklerle kayarken.

Regan, Walker'a ters ters baktı. "Burada çocuklar var."

Dinlemiyordu. Kekin geri kalanını içine çekti ve cüzdanını tekrar aldı. "Bir kutu alacağım." Gülerek, tepkisi karşısında Adair fırın standına ihanet ettiğimi düşündüm. "O kadar iyi mi?"

"Bir tane dene," diye cevap verirken Sloane, Walker için dört kek daha kutularken gülümsedi.

"Madeleinlerimi de denemek ister misin?" Deniz kabuğuna benzeyen kekleri işaret etti.

"Evet, onlardan da birkaç tane at." Walker çoktan dilimlenmiş turtayı başıyla işaret etti. "Turtanın içinde ne var?"

Regan homurdanırken omuzlarım eğlenceyle sarsıldı. "Sloane yemek pişirme konusunda beni fena benzetiyor."

Sloane kızardı. "Turta ikolatalı ve tuzlu karamelli." "Sen mi pişirdin?" diye sordu.

"Evet. Her şeyi burada pişirdim."

Callie sessizce, "Annem dünyanın en iyi fırıncısıdır," dedi. Walker'ın bakışları küçük kıza kaydı ve yumuşadı. "Bu doğru mu?" Callie başını salladı ve annesinin yanına doğru itildi. "Turtayı denemelisin."

"O zaman deneyeceğim. Bir dilim turta."

"Böyle giderse şeker komasına gireceksin," diye uyardım onu.

Bana bir bakış attı ve kavgacı bir tavırla, "Onun keklerini deneseydin anlardın," diye cevap verdi. Kıkırdayarak Regan'a baktım. "Sakıncası var mı, abla?"

"Al bakalım. Callie yalan söylemez. Eilidh ve ben siz gelmeden önce bir kek yedik ve o ..." Bir şef öpücüğü yaptı.

"Oh, Bayan Sinclair!" Sloane aniden arkamızdan seslendi ve Monroe görüş alanıma girince kaskatı kesildim. Sloane'un Monroe'yu sanki arkadaşmışlar gibi kucaklaması beni şaşırttı. Eski en iyi arkadaşım beni fark etti ve hızla gözlerini çevirip unlu mamullere doğru baktı.

"Sana komşumla birlikte bana hediye ettiğin kekleri mideye indirdiğimizi söylemek istiyordum, Sloane. Şimdiye kadarki en iyi keklerdi. Cidden. Hatta daha fazlasına ihtiyacım var." Monroe çantasını açtı. "Bir tanesi ne kadar?"

"Beş sterlin," diye cevapladı Walker bir ağız dolusu madlenin etrafında.

Sloane ona şaşkın bir bakış attı, dudakları seğiriyordu. "Sanırım Callie'nin en sevdiği öğretmen için indirim yapabiliriz."

Homurdandı.

Monroe kıkırdadı ve bu kalbimin yakınında keskin bir acıya neden oldu. Bu sesi on sekiz yıldır duymamıştım. "Beşliği ben ödeyeceğim. Okul için ve senin pastaların buna değer."

"Bir madeleine deneyin." Walker tepsiyi aldı ve Monroe'ya uzattı. "Tamam.

Ben de bir tane alayım." Monroe bir tanesine uzandı. "Ne kadar?" "Bir-"

Walker, "İki elli pound," diye Sloane'un sözünü kesti.

Regan'ın kahkahadan boğulduğunu duyabiliyordum ve Monroe'nun varlığına rağmen Walker'ın Sloane Harrow'un unlu mamullerine verdiği tescilli tepki ve genç ve güzel kadının ona bir tanrıymış gibi bakması ve Walk'un bundan habersiz olması içimi eğlenceyle doldurdu.

Walker, "Turtanın tadı da harika," diye ekledi.

Monroe'nun bakışları çantasına kaydı ve elini sallayıp gitmeden önce dudaklarının hafifçe kıstığını gördüm. "Bir kek ve madeleine beni fazlasıyla idare eder."

Para onun için sorun muydu? Bu yüzden mi Gordon'ın karavanında kıcı donuyordu?

Monroe'nun mücadele ettiği fikri beni rahatsız etmemeli.

"Bir çörek almalısınız Bayan Sinclair," diye seslendi Regan ona. "Eilidh ve Lewis pişirmeme yardım etti."

"Gerçekten mi?" Monroe'nun yüzü aydınlandı ve masanın etrafından dolaşarak yanlarına gitmek için beni geçti. I

Parfümünün kokusunu aldım ve i im daraldı, gözlerim vücudunu saran eteğiyle yanımdan geçerken dar kıçına kaydđ. Arkasındaki kısa yırtma  sinir bozucu bir şekilde kışkırtıcıydı.

Okula giderken giydiği kıyafetler, genç kalpli ile  akacı ve seksi resepsiyonist arasında gidip geliyordu.

"Bunlar çok güzel görünüyor. Aferin, Eilidh. Aferin Lewis."

"Teşekkürler, Bayan Sinclair." Eilidh ı ınlandı.

Lewis kaşlarını çatarak masaya baktı.

Sikeyim.

Regan şaşkınlıkla üvey oğluna bakarken Monroe'nun yüzü d   t . "Lewis, Bayan Monroe'ya ne diyorsun?"

Sinclair?"

Omuz silkti.

Çifte lanet.

"Lewis, Bayan Sinclair'i görmezden gelme."

Gözleri önce bana sonra da Monroe'ya kaydđ. "Teşekkürler."

Kahretsin. Siktir. Siktir.

Monroe yine haklıydı.

Regan gözüme takıldı ve Monroe ile benim arama baktı, yüz ifadesinde herkesin görebileceği bir uyarı vardı. Harika. Şimdi baldızım da bu havaya kapılmıştı ve Thane'in bunu duyması uzun sürmeyecekti. Ağabeyim oğlunun okulda sorun yaşamasına neden olduğum için mutlu olmayacaktı.

Mutlu değildim.

Çünkü bu, Lewis'in iyiliği için Monroe'nun etrafında olmaya dayanabilecekmi im gibi davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

" zninizle," dedi Monroe sessizce ve uzaklaştı.

Onun gidişini izlememek için kendimi zor tuttum ve kendisi, Regan ve Lewis'in pi irdiği her şeyi tattırmaya çalışan co kulu Eilidh ile sohbete daldım. Masamıza daha fazla insan geldi ve Walker benim eğlencem oldu, Sloane'un keklerini onun için satarken sergilediği huysuz ve neredeyse agresif tavırla dikkatimi dağıttı. Bir Amerikalıyı Ardnoch'a kahya olarak getiren neydi ve bu i i nasıl almıştı? Merakım bana Lachlan'a sormam gerektiğini hatırlattı.

Callie sessiz bir anda Walker'a, "Anneme turta için yardım ettim," dedi.

" yle mi?" diye sordu. "Sen de iyi bir fırıncısın o zaman?"

Callie utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ho uma gitti. Annem bir fırın açmak istiyor ve ben de yardım edebilirim." Walker Sloane'a baktı. "Fırın mı?"

    ekti. "Boş hayal."

"Onu bilemem. Sen *pi irebilirsin*, kadın."

Hırıltılı iltifat karşısında gözleri büyüdü ve Regan'a bir bakış daha attım. Baldızım Sloane ve Walker'ı sanki televizyondaki en iyi pembe diziymi  gibi izliyordu.

"Bir ara limonlu kremalı turtamı denemelisin," diye teklif etti Sloane flört edercesine. Çok açık olmasa da, bir erkeğin onun sözlerindeki daveti duymasına yetecek kadar.

Walker Ironside başını salladı. "Bu burada iyi satar. Bir dahaki sefere." Regan bana baktı, bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

Walker daimi bir bekârdı. Ya Sloane'un ona olan ilgisinin gerçekten farkında değildi ya da onu kandırmak istemiyordu. İkisi de olabilir.

Callie Walker'la en iyi tereyağı kreması tatları hakkında konuşurken (Walker'ın aktif olarak katıldığını duyacağımı hiç düşünmediğim bir konu) dikkatim dağıldı. Bir mıknaş gibi Monroe'ya yapıştım.

Onu yakışıklı bir adam ve oğluyla gülerken görünce içimdeki öfke alevlendi. Çocuğu provalarımızdan tanıyordum. Korodaydı ve Lewis'in arkadaşlarından biriydi. Martin ya da Michael ya da Mason ya da M ile başlayan bir şey.

Yakışıklı adam Monroe'ya bir pasta uzattı ve Monroe kızardı.

Adam eliyle işaret edince kız gözlerini devirdi ve adamın elinden bir ısırık aldı. Kız başını salladı, gözlerini ona dikti ve piç herif eğilip başparmağıyla kızın dudağındaki bir kırıntıyı yavaşça sildi. Sonra da başparmağındaki kırıntıyı yaladı. Monroe kızardı, bir şeyler mırıldandı, ona tatlı tatlı gülümsedi ve kafeteryadan çıkıp giderken içimde öfke dönüp duruyordu.

Adama ters ters bakarken kıskançlık omurgamı yaladı. Monroe'nun ardından kararlı bir memnuniyetle bakıyordu.

Doğru düzgün düşünmeden kendimi dışarı attım. Walker Callie'yi dinlemekle o kadar meşguldü ki gittiğimi fark etmedi ama Regan'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Onu görmezden gelerek kalabalığın arasından hızla geçtim, adımın aralarında mırıldanıldığını duydum ve onlara dostça bir Hollywood gülümsemesi sunma zahmetine bile girmedim.

Sanki ele geçirilmiş gibiydim.

Resepsiyondan sola dönüp çift kapıdan sınıflara doğru aceleyle ilerlerken botlarım koridorun parlak zemininde yankılanıyordu. Onu koridorun yarısındaki sınıfında bulana kadar başımı her kapı aralığından içeri soktum.

Monroe masasında durmuş, sersemlemiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Az önce dudağındaki kırıntıyı yalayan sik kafalı baba yüzünden mi? Aralarında bir şey mi vardı? Lewis hakkında konuşacaktım.

Daha profesyonel olacağına söz vermek için, böylece Monroe'ya saygılı davranmaya geri dönecekti. Ama sanki bir şeytan bedenimi ve ağzımı ele geçirmişti.

"Bir öğrencinin velisini beceriyormuş gibi görünürken, bir müzik öğretmeniyle flört ettiğim için bana tokat atacak kadar yüz­süz olduğunuzu biliyorsunuz."

Monroe bana döndü.

Söylediklerimi anladım.

"Affedersiniz?" diye çıkıştı, gözleri kısılmıştı.

Ona karşı hissetmediğim bir rahatlıkla, "Herkes gösteriyi izledi," diye söylendim.

Şaşkınlığıma rağmen Monroe fiziksel olarak geri çekildi.

Benden korkacak bir şeyi varmış gibi davranması beni çok kızdırdı.

Şeytanım beni hareket etmeye zorladı ve o aniden geri gittiğini fark edip durdu. "Ne istiyorsunuz Bay Adair?" Çenesini meydan okurcasına eğdi.

Onun resmiyetine öfkelen dim. "Yeğenimin kendini beğenmiş, baş belası öğretmeni olmanı istemiyorum. Ama işte buradasın."

"Kendini beğenmiş mi?"

"Burnunu havaya dikiyorsun." Yüzünü inceledim, ona tamamen baktım ve alnında eskisinden daha fazla çil olduğunu fark ettim. Sağ gözünün köşesinde de yeni bir tane vardı. "Öğrencinin babasının ağzını yalamasına izin verirken, Ava'yla beni zararsız flörtler için uyarıyorsun." Söz konusu ağız dikkatimi çekti ve içimde sapkın bir sıcaklık titreşti. Roe'nun gençken beni çıldırtan ve ne zaman ona cinsel bir şey yapmayı hayal etsem kendimi suçlu hissetmeme neden olan dolgun, somurtkan bir ağzı vardı.

Ne kadar iyi öpüştüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum. Dudakları ne kadar yumuşaktı. Lanet olsun.

Gözlerim onunkilere kaydı ve bana öfkeyle baktığını gördüm. "Geri çekilin, Bay Adair." Gördünüz mü? İşte yine oldu. Onu incittiğimi ima ediyordu.

"Bana çok yakın olmaktan mı korkuyorsun? Çok mu baştan çıkarıcı?"

Monroe dudak büktü ve onun küçümsemesini karnımda bir dilim gibi hissettim. "Bir kaktüsü sikmeyi tercih ederim." İronik bir şekilde, sözleri gururumu okşadı. "Bir ilkokul öğretmeni için oldukça çirkin bir ağız."

"Bence ağzıma takılmayı bırakıp beni rahat bırakmalısın, Brodan. Beni görmezden gelmeni tercih ederdim."

Uzaklaşmadım. Daha da yaklaştım, gözlerinde gençken bana verdiği o sıcaklığı görmeye kararlıydım. Nedenini sormayın. Ateşle oynamak için mazoşist bir ihtiyaç diyelim. "Buraya sizinle tartışmaya gelmedim *Bayan Sinclair*. Bundan sonra profesyonel olacağımı ve Lewis'in hatırı için provalar sırasında sizi kabul edeceğimi bildirmek için geldim. Ama bunu affetmek ya da dostlukla ilgilendiğim şekilde algılamanızı istemiyorum."

Gri gözleri benimkileri aradı. Sonra üst dudağını kıvırdı. "Bunu asla yanlış anlamam *Bay Adair*. Lewis'le olan ilişki mi etkilemediği sürece acılarınızla boğulabilirsiniz. Artık benim için bir hiçsiniz."

Öfke ve tam olarak itiraf edemediğim diğer duygular içimde çalkalanırken yüzümü onun yüzüne doğru ittim ve nefesinin kesilmesine neden oldum. "Buraya asla geri dönmemeliydin. Kimse seni burada istemiyor."

Gözlerinde gerçek azap parladı ve birden ailesini hatırladım. Sebep

oldukları tüm acıları.

Muhtemelen hala ona verdikleri tüm acılar.

Düşüncesizce yaptığım şaka birden korkunç bir nitelik kazandı. Benim neyim vardı böyle?

Kendimden nefret etmeye başladım, ama bir şey söyleyemeden, kelimeleri geri alamadan, tanıdık, derin bir ses odaya daldı. "Brodan."

Omzumun üzerinden baktığımda Walker'ın bana ters ters baktığını gördüm. "Ne?" "Dışarı. Şimdi."

Talebi karşısında kaşlarımı kaldırdım ama Monroe'ya döndüm. Bakışları yere düşmüş, yanaklarının rengi solmuştu.

Yine de umurumda değil, değil mi?

Onun yüzünden midem düğümlenmemiştir. Konuşmak için ağzımı açtım- "Brodan, şimdi."

Walker'ın kısık ses tonuyla, içimden bir küfür mırıldandım ve duvarı ittim.

Monroe'nun bana bakmasını bekledim ama o yere bakmaya devam etti. Gözlerim yumruk yaptığı ellerine kaydı. Parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu.

İstirap içimi doldurdu. İçimde binlerce özür ve binlerce suçlama dönüp duruyordu. Dönüp odadan çıktım ve Walker'ın yanından hışımla geçerken ona öfkeyle baktım. "Bu da ne böyle?"

Bana çabucak yetişti ama kafeteryanın kapısına ve ötesindeki kermesin gürültüsüne yaklaşıp kadar sessiz kaldı. "Brodan."

Durdum ve ona baktım. Yüz ifadesindeki bir şey beni susturdu. Arkadaşımın etrafında sadece hayranlarım bana çok yaklaştığında tanık olduğum tehditkâr bir hava vardı.

"Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim," diye uyardı Walker. "Eğer bir daha bir kadını korkuttuğunu ya da onunla böyle konuştuğunu duyarsam, beni kovsan da umurumda değil, dişlerini kendim dökerim."

Sanki bana yumruk atmış gibiydi. Öfke nefesimi kesti. "Monroe'nun gözünü korkutmuyordum." Öyle miydin?

"Seni yarı boyunda bir kadının üzerinde yükselirken ve onunla ayakkabına sıçmış gibi konuşurken gördüm. Sen bu musun, Brodan? Eğer öyleyse, şimdi söyle ve beni kovmana gerek kalmasın. Kendim çıkarım."

Boğazımda safra yükseldi.

"Buraya asla geri dönmemeliydin. Kimse seni burada istemiyor."

Kendime yönelttiğim tiksinti beni şaşkına çevirdi. Kendimi kaybolmuş hissettim. Kendimden kopmuştum. Bu ben değildim. Olmak istediğim adam bu değildi. Son birkaç hafta aklımdan geçti ve kendimin dışında durup Monroe'ya nasıl davrandığımı gördüm. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmiş olsa bile... Gerçekten böyle davranan bir adam olmak istiyor muydum? Nefret ettiğim biri? Arkadaşlarımın artık saygı duymadığı biri?

Elimi yüzümde gezdirdim, bitkin düşmüştüm. "Siktir. Siktir, siktir!" Walker taş kesilmiş bir halde bana baktı.

Onun hayal kırıklığı karşısında irkilerek, kendimi küçük bir çocuk gibi hissederek özür diledim.

"Özür dilerim, Walk. Ben... bir daha olmayacak."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."

Monroe'ya karşı savunmasız olma düşüncesi taşaklarımı büzüştürdü. "Yapamam." Kafeteryanın kapılarına baktım, arkalarındaki gürültü dayanılmayacak kadar artmıştı. "Anlamıyorsun. Ve oraya geri dönemem. Onlara kendimi iyi hissetmediğimi ve erken ayrılmak zorunda kaldığımı söyler misin?"

"Neler oluyor, Brodan?"

Monroe'nun çökmüş yüzü gözümün önünden geçti. "Beni hayatımın korkunç bir dönemine geri götürüyor. Ama haklısın." Keskin acıyı dindirmeye çalışarak göğsümü ovuşturdum. "Bu bir mazeret değil. On sekiz yıl önce... eğer Monroe'ya benim ona davrandığım gibi davranan birini görseydim, onu yere sererdim. Benim neyim var bilmiyorum."

"Biliyorsun..." Walker rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "İhtiyacın olursa benimle konuşabilirsin."

Bunu takdir ettim ve söyledim. "Ama ben sadece unutmak istiyorum. Onu deşmek istemiyorum."

"Bu senin için işe yarıyor mu bilmiyorum. Bir süreliğine senin kararlarını benim vermemin iyi bir şey olabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığımı görüyorum. Hayatın yine senin, Brodan. Kara Gölgen sende kalsın. Artık kendi kararlarını verme zamanı."

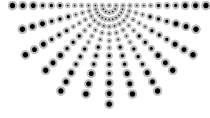
Anlayışla başımı salladım. "İlk kararım... burada olmamak." Ve Walker başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüp uzaklaştım.

Gerçek şu ki, Monroe'ya kızgın mıydım yoksa onu kum torbası olarak mı kullanıyordum emin değildim. Ama hiçbir kadın, hiçbir insan bunu hak etmiyordu ve eğer onun yanında *olacak* kadar kafamı düzeltemiyorsam, o zaman onun yanında da olamazdım.

Ama onun yanında olmamak Lewis'i hayal kırıklığına uğratmak demekti.

Böylece geriye kalan tek şey öfkeyi gömmek ve yola devam etmek oldu.

BRODAN

Adair'ler birkaç haftadır ilk kez bir arada bulunuyorlardı. Oturma odasına girdiğimde Thane'in evi kardeşlerim, eşleri ve çocuklarıyla doluydu. Son birkaç gündür sinirlerim paramparça olmuştu ama orada durup tüm bunları düşünürken içimi bir huzur duygusu kapladı.

İhtiyacım olan şey
buydu. Benim ailem.

Oda harika kokuyordu, Regan'ın yemekleriyle doluydu. Ada tavuk tacos için malzemelerle doluydu. Güzeldi.

"Brodan Amca!" Eilidh koltuktan atlamadan önce bağırdı.

Yeğenimi kollarıma aldığımda içimi saf sevgi doldurdu. Uzun bacakları komik bir şekilde sallanıyordu. "Merhaba prenses. Bugün nasılsınız? Umarım kraliyet tebaana iyi davranıyordur."

Eilidh kollarını boynuma sararken burnunu kırıştırdı. "Bazen işleri zorlaştırıyorlar. Özellikle de annem."

"Eilidh Adair," dedi mutfakta Robyn'le birlikte bize en yakın olan Regan, yarı şakayla karışık.

Eilidh yüzünü buruşturup fısıldayınca homurdandım, "Tüh. Orada olduğunu unutmuşum." "Ben sana ne yaptım ki?" Regan ellerini kalçalarına götürerek ofladı.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi kırk yaşında biri gibi.

Kahkahadan titreyen Eilidh'i ayağa kaldırdım ve Regan'a kaşlarını kaldırarak Arran ve Eredine'in yanındaki kanepeye geri döndü.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Regan şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. "Senin var mı?"

Robyn omuz silkti. "Hayır, ama şimdiden ondan bu tür bir şımarıklık görüyorsanız, ergenlik çağına geldiğinde hapi yuttunuz demektir."

"Bir Adair doğurdun, Vivien konuşmaya başladığında sana iyi şanslar."

Kız kardeşleri birbirleriyle dalga geçmeleri için bırakarak odanın içinde dolaştım ve herkesi selamladım. "En sevdiğim diğer iki yeğenim nerede?"

"Yukarıda uyukluyorum," diye cevap verdi Lachlan. Thane'in koltuğuna oturdu, gözleri kapalıydı.

Mac yemek masasında Arro'yla birlikte oturduğu yerden başını sallayınca kıkırdadım. "Kızlar ne zaman birlikte olsalar uyurlar."

Arro, "Evet, sanırım hep birlikte taşınmamız gerekecek," diye geveledi. Lachlan'ın gözleri açıldı. "Neredeyse bunu yapmak istiyor olmam çok üzücü."

Yanımdan geçerken ağabeyimin omzunu okşadım. "Uykusuz geceler mi?"

"Vivien şu anda bir gece evresinden geçiyor," diye mırıldandı, gözleri tekrar kapanmaya başlamıştı.

Bakışlarım, kocasını şefkatli bir sempatiyle inceleyen Robyn'e kaydı. O da yorgun görünüyordu. Tanrım, onları kıskanmıyordum. Ama sonra odayı geçti ve kendini sandalyenin koluna bıraktı. Lachlan'ın şakağına bir öpücük kondurdu ve saçlarını şefkatle yüzünden geriye doğru taradı. Gözleri açıldı ve onu kucağına çekmeden önce usulca gülümsedi.

Tamam.

Belki de onları biraz kıskandım.

Lachlan için de endişeleniyordum. Robyn ya da Vivien'e bir şey olursa bu onu mahvederdi.

Regan'ı ya da çocukları kaybetmek Thane'i mahvederdi. Arran'ın Eredine'i kaybetmesi. Arro'nun Mac'i ya da

Skye.

Büyürken ve sahip olduklarımızı kaybederken, kardeşlerim neyi riske attıklarını biliyor olmalıydılar. Onlar benden daha cesurdu.

Bu düşünce ruh halimi bozmaya çalıştı, ben de onu bir kenara ittim ve tabletinde oyun oynayan Lewis'in yanına gittim. Selam vermemişti ve bunun provadan kaçtığım için olup olmadığını merak ettim.

Eredine sanki aklımı okumuş gibi köşedeki geniş kanepenin diğer ucundaki yerinden, "Daha iyi hissediyor musun, Brodan?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

"Regan bize hasta olduğun için kermesten erken ayrıldığını söyledi."

"Ah. Evet. Başım ağrıyordu." Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek Lewis'in yanında kamburuma doğru eğildim ve onun dikkatini oyundan çektim. "Hey, dostum."

"Merhaba, Brodan Amca." Bana kayıtsızca baktı.

"Konuşabilir miyiz?" Başımı sürgülü kapılara doğru salladım ve dışarıyı işaret ettim.

"Bunun için ceketlere ihtiyacın olacak," diye seslendi Regan mutfaktan, yarasa kulakları olduğunu kanıtlayarak. Koridora doğru ilerledi. "Ve çok geç kalmayın. Akşam yemeği yakında hazır olur."

Ben ayağa kalkarken Regan Lewis'in ceketıyla döndü. Tabletini kanepeye bıraktı ve omuz silkmek için ayağa kalktı, hala bana bakmıyor ya da tek kelime etmiyordu. İçimi daha fazla suçluluk duygusu kapladı. Her gün taşıdığım bu suçluluk duygusuyla yaşayabilmem bile mucizeydi.

Lewis'i kaydırıcılara götürürken Regan'ın Eilidh'e "Şimdi, sana bir şey yapmamla ilgili bu şey de ne?" diye sorduğunu duydum.

"Ne yaptığını biliyorsun," diye tekrarladı Eilidh öfkeyle.

"Eilidh, annene yan bakma," diye sertçe uyardı Thane.

Sürgülü kapıyı açtım, Kasım ayının ısıran havası içimize işledi.

"En sevdiğim ayakkabılarımı mahvetti. Tamir ettireceğini söyledi ama ben onları senin dolabında buldum!"

Thane otoriter baba sesiyle, "Onun bir adı var," dedi. "Peki dolabımızda ne yapıyordun?"

"Um..."

"Eilidh."

"Noel hediyesi arıyorum."

Sürgüyü arkamdan kapattım ve Lewis, herkesin konuşmaya katılmasıyla oda gürültüye boğuldu. Lachlan ve Robyn hariç, onlar gerçekten uykuya dalmış olabiliyorlardı.

Güvertenin ışığı bizi aydınlatırken Lewis'e dönerek sırttım. "Kız kardeşin başka bir şey."

Lewis üşümüş ellerini birbirine sürterken sırttı. "Arkadaşları ona Noel Baba'nın sadece bir hediye getirdiğini ve geri kalanının bizim ailemizden olduğunu söylemişler. Sonra da ona avlanabileceği tüm güzel yerleri söylediler."

"Ava katıldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Noel'e kadar beklemeyi tercih ederim."

Başımı sallayarak döndüm ve ötesindeki karanlığa baktım. Bulutlar bu gece ayı gizliyordu ve denizi seçemiyordum. Ama denizin kıyıya çarpma sesini duyabiliyorduk. Tenimizi kemiren soğuğa rağmen, temiz deniz havası harikaydı. Kardeşlerimin mimar tarafından inşa edilmiş evlerinden sahil boyunca beni bekleyen arsayı ilk kez düşünmüyordum. Thane her birini muhteşem manzarayı en üst düzeye çıkaracak şekilde tasarlamıştı.

"Hava buz gibi," diye hatırlattı Lewis.

"Doğru." Ona baktım. "Seninle bir konuda konuşmak istiyordum. Öncelikle, Cuma günü erken ayrıldığım için özür dilerim."

Bakışlarını indirdi. "Sorun yok."

"Hayır. Öyle değil. Sana karşı iyi bir amca gibi davranmadım ve özür dilerim." Lewis kaşlarını çatı. "Okul müzikalimize yardım ediyorsun. Diğer çocuklar benim harika olduğumu düşünüyor." "Parlak mı?"

Küçük pislik sırttı. "Havalı demek, Brodan Amca."

Doğru. Bunu biliyordum.

"Her neyse, bazı arkadaşlarım senin filmlerini bile izledi."

Dudaklarım seğirdi. "Ve benim yüzümden aydınlandığını mı düşünüyorlar?" Ciddi bir şekilde başını salladı.

Sırtarak uzandım ve onu yanıma aldım. "Sen iyi bir çocuksun Lew. Ama... son zamanlarda Bayan Sinclair'e karşı biraz kaba davrandığını fark ettim ve sanırım nedenini biliyorum."

Yeğenim bana karşı sertleşti ama geri çekilmedi.

"Biliyor musun, uzun zaman önce Bayan Sinclair ve ben çok iyi arkadaştık. Biraz sen ve Callie gibi." "Gerçekten mi?" Şaşırılmış bir halde bana baktı.

"Evet. Biz senin yaşındayken. Hatta daha gençtik. Birinci sınıfta arkadaş olduk ve bir daha arkamıza bakmadık." Göğsümde bir boşluk oluştu. "Ama hayat oluyor ve özel olduğu için girmeyeceğim şeyler aramızda yaşandı. Sanırım bunu anlayacak yaştasın. Bazı şeyler sadece iki insan arasındadır."

Lewis başını salladı, ciddiye.

"Ama bilmen gereken tek şey davranışlarımın yanlış olduğu." Walker'ın tehdidi kulaklarımda çınlarken, malikânedeki odamda tek başıma düşüncelere daldığım iki gün geçirmiştım. Kendimi ne kadar hıyar olduğumu görmek için. Suçluluk ve korku beni çarpıtmıştı. Ve beni kontrol etmelerine izin vermeyeceğime yemin ettim. "Bayan Sinclair'e kaba davrandım ve buna bir son vereceğim. Her ne kadar sadakatinizi takdir etsem de, onun bana bir şekilde haksızlık ettiğini düşünmenizi ve buna göre davranmanızı istemiyorum. Bayan Sinclair iyi bir öğretmen ve onu sevdiğinizi biliyorum. Ona saygılı davranılmasını hak ediyor."

Gevşedi, içindeki gerginlik boşalmış gibi görünüyordu. Bu beni daha da bencil bir piç gibi hissettirdi.

"Tamam, Brodan Amca."

"Sen iyi bir çocuksun," diye tekrarlardım. "Ben iyi bir oyuncu muyum?" Sırıttı.

Kariyerim boyunca kullandığım Adair cazibesinin bana geri döndüğünü görünce kıkırdayarak başımı salladım. "Evet, sen de öylesin. Ama bana kalırsa, babanın izinden gideceksin. Onun benden çok daha *aydınlık olduğunu* biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Lewis bundan memnun görünüyordu.

"Oh, evet. Baban erkeklerin en iyisi. Ben ancak babanın yarısı kadar olabilmeyi umabilirim, Lew." Yeğenim göğsünü gururla kabarttı ve başını salladı. Lewis'in hayranlık duyduğu bir amca olabilirdim,

Ama Thane onun kahramana taptığı babasıydı. Sevdiği ve en çok benzemek istediği adamdı.

Yeğenime bakarken göğsümde bir ağrı hissettim, çocuğa karşı tahmin ettiğimden daha fazla sevgiyle doluydum. Bu acının özlem olduğunu fark ettim. Hatta belki de Thane'e karşı kıskançlık gibi bir şeydi. Bu beni çok şaşırttı. Ama hissettiğimi inkâr edemezdım.

Bir erkeğin kendi çocuklarını istediğinde hissedebileceği o çekim.

Sikeyim.

Dengemi kaybetmiş bir halde, gülümseyerek kafamın karışıklığını üzerimden attım. "Hadi, gidip taco yiyelim."

Tekrar içeri girdiğimizde, ailemin meraklı bakışlarıyla aynı anda nefis bir sıcaklık çarptı yüzümüze. Thane'in daha sonra bana tüm bunların ne olduğunu soracağından emindim, ama geri

kalanı sadece merak edebilirdi. Meraklı herifler.

Kısa bir süre sonra, hepimiz yemek masasının etrafında otururken, Lachlan'ın dikkatini tabağının yanındaki bebek telsizine vererek yüzünü buruşturduğu bir gürültü kakofonisi yarattık. Sonunda, Regan ve Robyn'in hazırladığı tacoları yerken sohbetimiz kesildi.

"Sadece seni uyarmak istedim," dedi Regan, sözlü sessizliği bozarak, gözleri üzerimdeydi. "Bu yaz burada herkesi rahatsız eden şu sosyal medya gazetecisi Harriet Blume, kendi platformunda senin hakkında dedikodu yapıyor."

Kızgınlığımı görmezden gelerek taco'dan bir ısırık aldım. Çenemi peçeteyle silerek, "Yeni olan ne? Dedikodu paçavraları dedikodu yapacak."

"Sık sık senin hakkında ve Celia Bergstrom kalbini kırdığı için burada saklandığın hakkında paylaşımlar yapıyor."

Homurdandım. Çekici İsveçli aktörle geçen yıl bir filmde çalışmıştım, bir kez sevişmiştik ve ikimiz için de pek unutulmaz olmamıştı. Bazen ekranda iyi bir kimya yakalasanız bile bu yatak odasına yansımıyordu. "Bırak ne saçmalık istiyorsa yazsın. Burada olmadığı sürece, tek umursadığım bu."

"İnsanların senin hakkında hikâyeler uydurmasıyla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum," dedi Arro, kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde. "Bu beni deli ederdi."

"İşte bu yüzden aktör değilsin."

"Özlüyor musun?" Thane ciddi bir şekilde sordu. Lachlan'ın gözlerini artık üzerimde hissediyordum.

"Hem evet hem hayır," diye cevap verdim.

"Karmaşık bir durum." Thane anlamış gibi başını salladı.

Regan, "Yaşamak için daha kalıcı bir yer bulmayı düşünmeye başlamalısın," diye tavsiyede bulundu. "Artık kalıyorsun."

"Kalıyor muyum?" Alay ettim.

Bana kaşlarını çattı. "Neden burada, seni seven insanların arasında kalmak istemiyorsun?"

"İyi bir noktaya değindin." Taco'nun geri kalanını ısırdım, ailemin beni izlediğini ve daha fazlasını söylememi beklediğini hissettim. Lokmayı yuttuktan sonra kıkırdadım. "Kalıyorum, tamam. Yakın zamanda ayrılmak gibi bir planım yok. Ama bir ev satın almak için acele etmeyeceğim."

"Ya da bir tane inşa etmek?" Arran bir kaşını kaldırdı. "Ya da bir tane inşa etmek. Henüz değil."

Bu onları yatıştırmış gibi görünüyordu.

"Kimin bir eve ihtiyacı olduğunu biliyorsun." Arro, Arran'a hitap etmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Monroe." Midem bulandı.

"Gordon dün bana Roe'nun karavanına koyacağı ayaklı elektrikli şömine için bir teslimat kabul ettiğini söyledi. Yangın tehlikesi yaratacağından endişe ettiği için bu konuda pek heyecanlı değil ama ondan başka ne yapmasını beklediğini sordum. Karavan yirmi yaşında ve tam bir Baltık

karavanı."

"Buna tanıklık edebilirim." Robyn başını salladı. "Ve kışın içinde kalmadım."

"Ne yapabiliriz ki?" Eredine bir yabancı için duyduğu endişeyi belli ederek sordu. "Arran onunla oradan taşınması, bizden yardım alması konusunda konuşmaya çalıştı ama dinlemedi."

"Biliyorum. Ona Mac'in yazlığını indirimli olarak teklif ettim ama geri çevirdi." Arro kocasıyla öfkeli bir bakış paylaştı.

İçimdeki öfkenin yükseldiğini hissettim.

Neden birinden yardım kabul etmedi ki?

Gecenin geri kalanı bulanıktı. Sürekli hareket halindeki sohbete zar zor katıldım ve tatlı olarak Sloane Harrow'dan çikolatalı turta alan Regan'ın üzüntüsünden erken çıktım.

Kadınlarla vedalaşırken onlara sarıldım ve kollarımı Robyn'e doladığımda "Hangi karavan?" diye fısıldadım.

Kollarımda sertleşti ve yüzümü inceleyerek geri çekildi. Sonra kararlı bir şekilde, "Sahildeki sonuncusu" diye fısıldadı.

Neden sorduğumdan tam olarak emin olmasam da onu minnetle sıktım. Ta ki kaleye doğru gitmek için sürekli ödünç aldığım Range Rover'a binene kadar ve son saniyede sahile giden yola girene kadar. Gordon'un karavan parkına.

Sahil kenarındaki mülklere doğru yolu takip ederken karavanlarda çok az ışık yanıyordu. SUV çakıllara saptı, yavaşça yolun sonuna doğru süzülürken taşlar lastiklerin altında çıtırdıyordu. Arabayı suya bakacak şekilde park ettim, gözlerim son karavana takıldı. Monroe'nun eski arabası dışarıda park edilmişti ve karavan bir fener gibi yanıyordu.

Bir hedef gibi.

Burada güvende
değildi. İnatçı kadın.

Onun aptallığına ve gururuna kızarak cipten atladım ve karavanın merdivenlerinden yukarı doğru yürüdüm. İçeriden gelen bir televizyon programının mırıltısını duyabiliyordum ve yumruğumu sabırsızca kapıya vurmak için kaldırdım.

Mırıldandığım bir küfrü duyunca içimdeki beklenti kanımı kaynatı.

Karavanın ön tarafına yakın bir penceredeki perde hareket etti ve gölgeli bir yüz dışarı baktı.

Sonra ayak sesleri kapıya doğru gürledi.

Kapı açıldı ve işte oradaydı.

Monroe Sinclair.

Uzun saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, yüzü makyajdan arındırılmış ve pijama olarak termal bir üst ve alt giymişti.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tersledi.

Bunu bir davet olarak algıladım ve kapıyı arkamdan çarparak içeri daldım. Eşarbımı çekiştirerek dar çevreye baktım. Minibüsün ön tarafındaki kanepede bir dizüstü bilgisayar açıktı ve mutfaklı bir mutfağın ortasında duruyorduk. Diğer uçta, arkadaki çift kişilik yatağa giden dar bir koridor gördüm. Banyo mutfağın arkasındaki bir kapının içinde olmalıydı. Yerde, kanepenin yanında küçük bir elektrikli şömüne vardı.

Sikeyim.

"Dalga mı geçiyorsun?" Eşarbımı mutfak tezgâhının üzerine fırlatırken ona ters ters bakmak için döndüm.

"Öyle misin?" diye bağırdı, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Gri gözleri korkunç alüminyum ışık altında parlıyordu.

Bir kadının mavi termaller içinde en ufak bir makyaj yapmadan bu kadar güzel görünmesi suç sayılmalı.

"Şuraya bak, Monroe. Senin derdin ne ki kız kardeşimin yardımını kabul edemiyorsun? O lanet gururunu dinlendirmektense bir karavanda kışını dondurmayı tercih ediyorsun."

"Bana küfretmeyi kes!"

Dişlerimi sıktım. "Burada başına her şey gelebilir. Robyn'in tam da bu karavanda Fergus tarafından saldırıya uğradığını biliyor musun? Fark şu ki, Robyn başının çaresine bakabilir."

Monroe'nun gözleri parladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. İnan bana, emeklemeye başladığımdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum Brodan Adair! Bütün bir Dothrak ordusu beni kaçırsa umurunda olmayacakken, ne cüretle buraya dalıp bana bağıırırsın!"

"Bunun her kadının fantezisi olduğunu sanırdım." Burun delikleri alevlendi. "Siktir git! Ve defol!"

"Sensiz olmaz. Eşyalarını topla, gidiyoruz." Yatak odasına doğru yürüdüm. "Bavulun burada mı?"

"Dur!" diye hırladı arkamdan.

Onu görmezden geldim, dar alanı araştırdım. Bir şeyleri nerede saklıyordu ki? Depo falan yoktu.

"Dur!" Monroe kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. "Bu çılgınlığı hemen kes. Umrundaymış gibi davranmayı bırak. Umursamadığını açıkça belli ettin. Buna ihtiyacım yok ya da hayatımda bunu istemiyorum, Brodan."

"Peki *bu* ne?" Onu sıkıştırdım ve bacakları yatağa çarpana kadar geriye doğru ittim. İçimde bir sıcaklık hissettim.

"Senin miyop davranışların!"

"Benim miyop davranışım mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Geri gelen sensin." "Çünkü gittiğini sanmıştım!"

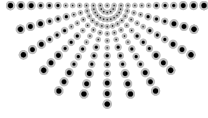
İçimdeki acı alevlendi ve bedenim onunkine değene kadar yaklaştım. "Yani dönme kararında beni de hesaba kattın mı?"

Bana ters ters baktı. "Tanrım! Benden ne istiyorsun?"

Ona ters ters baktım, artık ne istediğimi bilmiyordum.

Ben daha karar veremedi Monroe seksi bir hırıltı çıkardı, sonra uzanıp başımı kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

MONROE

O Bir dakika, Brodan'ın gelişi karşısında şok olmuştum. Cuma günkü tartışmadan sonra o hafta sonu onu zihnimden kovmak için elimden geleni yapmışım. Bana karşı o kadar acımasızdı ki, bir şeylerin öldüğünü hissettim.

İçeride. O zamandan beri acıdan başka bir şey olmadı. Annemin telefonlarından kaçıyordum çünkü başka birinin bana bir *hiçmişim* gibi davranmasına katlanamıyordum.

Bu yüzden Brodan'ın ortaya çıkması, benden nefret ediyormuş gibi bakarken bile umursuyormuş gibi davranması çok fazlaydı.

Tüm öfkem ve hayal kırıklığım içimde nasıl dışarı atacağımı bilmediğim bir ateş haline geldi. Görünüşe göre, vücudum bastırılmış tüm bu öfkeyi nasıl boşaltacağına karar vermişti.

Bir parçamın buna ihtiyacı vardı. Kederden başka bir şey hissetmeye. Diğer bir yanımda ise kendimi onun üzerine damgalamak, onu mahvetmek istiyordu.

Ben de onu öptüm. O da beni öptü.

Dudaklar, dil, açlık. Nefeslerimizi kesen vahşi, ısırmacı öpücükler. Ceketini ittim, öpüşmemize ara vermeden kollarından aşağı ittim ve sonra yatağa düştük. Dudaklar ve diller bulabildikleri her çıplak noktayı ararken eller pençeliyordu. Bacaklarımın arasına girerken göğüslerimi içime zevk acısı verecek kadar sert sıktı. Sonra parmakları termallerimin ve iç çamaşırlarımın elastik beline dolandı ve ikisini de dizlerime kadar itti.

Sabırsızlık Brodan'ın yüz ifadesini karartırken, ağız tekrar benimkini bulmadan ve başparmağı klitorisimin üzerinde kaymadan birkaç saniye önce bana baktı. Sinir demetine masaj yaparken inledim. Kot pantolonunun fermuarını indirmeye çalışırken öpücükleri daha da doyumsuzlaştı.

Parmakları içimde gezindi. Orada bulduğu ıslaklık ağızımın içinde homurdanmasına neden oldu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarırken göğsüm çılgın nefeslerle inip kalktı. Brodan sabırsızca açıp folyo bir paket çıkarırken elleri titriyordu.

Cüzdanı fırlatıp atarken ve kot pantolonunun fermuarını sonuna kadar çekiştirirken, bu beklenti beni onun altında kıvrandırdı. Kot pantolonunu ve boxer'ını kalın, şişmiş ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı iterken göz temasını hiç kesmedi.

Zihnimin arkasındaki küçük bir ses bunun berbat bir fikir olduğu konusunda beni uyarmaya

çalıştı. Bu anlık

Seksin mutluluğu, sonrasındaki eziyete asla değmezdi.

Yine de o sesi dışarı ittim.

Bir şey için çaresiz. Aramızdaki acı dışında herhangi bir şey.

Brodan prezervatifi yuvarlayıp bacaklarımın arasına düşerken bakışlarımı tuttu, beni öperken dirseklerini başımın iki yanına dayadı.

Bacaklarımı ardına kadar açtım ve o dürttüğçe ağzına doğru derin bir nefes aldım.

Brodan içime doğru itti. Sertçe.

Arzum onun yolunu kolaylaştırdı, ama o kalındı ve çaresiz kaldığım o ezici dolgunluk omurgamdan aşağı zevk kıvılcımları attı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Brodan," diye soludum, ellerimi kışından aşağı kaydırdım, parmaklarımı ipeksi, sert kaslarının içine sokabilmek için kot pantolonunu daha da ittim.

"Tekrar söyle," diye dudaklarıma karşı hırladı, içimde hareketsiz duruyordu. "Ne?" Şaşkınlıkla mırıldandım.

"Adımı söyle."

"Brodan." Dudaklarına uzandım ama ellerinin üzerine kalktı ve kalçalarını oynattı.

Eğer mantıklı düşünme şansım olduysa bile, tüm varlığım, içimdeki Brodan Adair'in sıcak, hızlı, sert sürücüsüne odaklandığı için kayboldu. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için sık itişlerle yükseldi, onun iniltileri benimkileri doldururken benim çığlıklarım da onun kulaklarını doldurdu.

Ona tutunurken tırnaklarım kollarına batıyor, zevk dolu inlemelerle itişlerini karşılıyordum.

İçimdeki gerilim, her çekilişinde ve geri çarpışında sıkılaştı, sıkılaştı, sıkılaştı. Çok doluydu. Ezici bir şekilde doluydu.

Brodan içimdeydi.

Üstümdeydi.

Etrafımı sarıyordu.

Mükemmeldi.

Ve beni çok hızlı bir şekilde uçurumun kenarına götürdü. Çok çabuk. "Yaklaştım," diye inledim.

Kalçama uzandı, büyük elini kalçamın etrafına doladı ve kalçamı kalçasına doğru çekerek itme açısını değiştirdi. Hafif bir acı vardı ama iyi bir acıydı. Çok fazlaydı. Sadece doğru miktarda çok fazla. Sert, sahiplenici ve her şeyi kuşatıcıydı.

Kot pantolonu çıplak kalçalarımı nefis bir şekilde tırmalıyordu. Sikinin dar kaslarıma girip çıkması, içimdeki gerilimi sıkılaştıran bir karıncalanma dalgasına neden oldu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Tenim sıcaktan kızardı. Daha fazlası.

Biraz daha ver.

Brodan'ın ifadesi çaresizlikten sertleşmişti, inlemeleri, oflamaları ve şiddetli ihtiyacı benimkini körüklüyordu.

İçimdeki gerilim paramparça oldu, gözlerimin arkasında ışıklar yanıp söndü ve iç kaslarım ona sertçe kenetlenip sikiinin etrafında sıkı bir yumruk gibi zonklarken adını haykırdım.

Brodan homurdandı, şok yüz hatlarını gevşetmişti. "Siktir!" Kalçaları bana daha hızlı çarptı ve sonra bir anlığına durdu. "Monroe!" diye inledi, kalçaları şişip zonklayarak boşalırken uyluğumu kavrayışı morarmıştı.

Doruk noktası onu titretirken, kalçamı bıraktı ve üzerime yığıldı. Sıcak ve ağırlığını hissettim ve az önce olanlara inanamayarak gözlerimi kapattım.

Nefes alış verişlerimiz küçük yatak odasını dolduruyordu. Nabzım neredeyse boğazımda atıyordu.

Sonunda kulaklarımdaki kan hücumu sakinleşti ve durumumuzun tamamen farkına vardım.

Brodan üstümde, bacaklarımın arasında, hâlâ içimdeyken yatağa yayıldım. İkimiz de tamamen giyiniktik, benim termal pantolonum ayak bileklerimde, Brodan'ın kot pantolonu da kalçalarındaydı.

Çılgıncaydı.

Agresif.

Sikişmek.

Ve hayatımın en iyi orgazmı.

Brodan kaskatı kesildi ve bana bakmak için başını kaldırdı. Bakışlarındaki işkence dolu bir şey, far ışığındaki bir geyik gibi donup kalmama neden oldu. Sonra ifadesi kapandı ve benden çekildi, yuvarlanıp oturmadan önce çenesindeki kaslar esnedi. Dirseklerini dizlerine dayamasını ve başını ellerinin arasına almasını izlerken dirseklerimin üzerine çıktım, korku zevkle ısınan tenimi soğuttu.

Umutsuzluk duruşu.

Her kadının, az önce kendisini iyice beceren adamdan görmek istediği şey.

"Brodan?"

Gerildi ve omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları bacaklarımın arasına düştü ve birden kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissettim. Termallerimi ve iç çamaşırlarımı geri çektim. Brodan yataktan kalktı ve koridordaki küçük banyonun kapısını iterek açtı. İçeride bir hışırtı duydum ve fermuarını çekip dışarı çıktığında prezervatifi attığını anladım.

Prezervatif.

Çünkü daha yeni seks yaptık. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Brodan?"

Attığı paltosunu almak için eğilmeden önce bana okunamayan bir bakış fırlattı. Omuz silkerken gözleri tekrar benimkilere döndü. "Peki... Arran'a kıyasla nasıldım?"

O kadar büyük bir acı içime işledi ki, bana bir bıçak saplamış bile olabilirdi. Farkına vardım.

O da beni öptü... ve intikam için beni becerdi. Beni daha çok incitmek için.

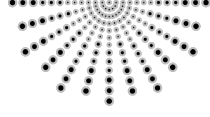
İçimi bir ürperti kapladı. Buna ihtiyacım vardı. Soğuktan başka bir şey hissetmemem gerekiyordu çünkü aksi takdirde onun önünde kırılırdım. Ve o piç kurusuna bu zevki tattırmayacaktım.

"Çık dışarı. Şimdi."

Bir kez olsun dinledi.

Brodan topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıkıp küçük karavana doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra kapı arkasından çarparak kapandı ve bundan bir dakika sonra arabası giderken çakıl taşlarının çıtırtısını duydum.

Yataktan sürünerek kalktım, karnımı sanki gerçekten de karnım değilmiş gibi tuttum ve küçük banyoya girdim. Duş olabildiğince sıcaktı, daha sonra yakacağıma söz vererek termallerimi çıkardım ve sıcak spreyn altına girdim. Cildimi ovuşturarak onu temizlemeye çalıştım, hıçkırıklarım küçük odayı sığağı kıran bir fırtına gibi dolduruyordu.

I resmileşti.

Bencil bir hıyarın tekiydim.

Kitabımın sayfalarındaki kelimeler her beş saniyede bir bulanıklaşıyordu. Monroe.

Kadını aklımdan çıkaramıyordum.

Nefes nefese inlemeleri, parfümünün kokusu, etrafımdaki sıkı, zonklayan ve sıcak hissi. Sonra ağzımdan çıktığına benim bile inanmadığım sözler karşısında yüzündeki ifade.

İhanet.

Onu daha önce hiç bu kadar kırılgan bir ifadeyle görmemiştim. Sanki ona karşı hissettiği her sıcak duygu

Sadece birkaç kelimeyle öldüm.

Çünkü onun içinde hareket ederken hissettiklerimden çok korkmuştum. Sanki sonunda evimdeydim.

Bu korkutucuydu, ben de öfkelen dim.

Artık Arran'la yattığı için kızgın bile değildim. Bunu yıllar önce unutmuştum. Beni mahveden bundan sonra olanlardı. Çünkü Monroe Sinclair hayatımda onca şey olup biterken beni terk etmiş ve her zaman korktuğum şeyi kanıtlamıştı.

Adair erkekleri sevdikleri kadınları kaybetmekle lanetlenmişlerdi.

Ama beni kırdığı için onu her cezalandırdığımda kendimden biraz daha nefret ediyordum. Ya Monroe'yu affedecektim ya da onu sonsuza dek geride bırakacaktım.

Bu sabah Ery'nin yoga ve farkındalık derslerinden birine daha girmiştim ama bu bile işe yaramamıştı. Ery beni izledi, endişeyle kaşlarını çatı ve dersin bittiğini söyler söylemez aceleyle sınıftan çıktım.

Süitimin kapısı çalındığında kitabımı yatağın üzerine bıraktım ve cevap vermek için odayı geçtim. "Lachlan?" Gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüş olan en büyük ağabeyime baktım. "İçeri gel."

Bana ağız kapalı bir gülümseme verdi ve yanımdan geçerken omzumu sıvazladı. Kapıyı kapattıktan sonra, eskiden kendisine ait olan süite bakarken arkamı döndüm.

"Nostaljik mi hissediyorsun?" Alay ettim.

Lachlan odada dolaşırken omzunun üzerinden sırttı. "Sadece Robyn ve benim burada kesintisiz olarak paylaştığımız zamanlar için."

Sırtarak yatağın kenarına oturdum, o da kendini bir koltuğa bıraktı. "Yeni ebeveynler için seks yok o zaman?"

Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Gerçekten çok yorgunuz." Sempatik bir şekilde, "Geçtiğini duymuştum. Her şey daha kolay olacak." Lachlan başını salladı. "Biliyorum. İster inanın ister inanmayın, buna değer."

Evet, belki de öyledir diye düşünmeye başlamıştım. "Seni buraya getiren nedir?" "Aria ve Mac'i kontrol ediyordum. Her şey iyi görünüyor."

O zamandan beri şatoda gördüğüm Walker'ın hayranına duyduğum merakı hatırlayarak, "Yeni bir hizmetçiniz var. Sloane. Amerikalı."

Kaşlarını çattı. "Asalarım yasak bölge, Brodan."

Sinirlenerek ellerimi savunurcasına havaya kaldırdım. "O şekilde ilgilenmiyorum. O sadece... Amerikalı olduğu için merak ettim ve sanırım Walk'a karşı bir ilgisi var."

Kaşları daha da çatıldı. "Aria'nın kiraladığı biriydi. Aileyle bir bağlantısı vardı, ben de onu ve kızını Loch Ardnach'taki kulübelere birine yerleştirmeyi kabul ettim."

"Howard'larla bir bağlantı mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

Lachlan omuz silkerek içini çekti. "Wesley ve Aria'ya güveniyorum, bu yüzden kendilerinin vermediği bilgilere cevap aramıyorum. Aria ağırlama müdürü olarak mükemmel bir iş çıkarıyor ve hayatımı kolaylaştırıyor, bu yüzden en azından bunu yapabilirim. Kahretsin, çok yorgunum."

Kardeşıme delici bir bakış attım. "Evliliğin ve babalığın buna degeceğine emin misin?"

Lachlan koltuğunda öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı. "Belirli bir neden mi soruyorsun?"

Nefes alarak, muhtemelen ikimizin de dalmak istemediği bir sohbet konusu açtım. Ama buna ihtiyacım vardı. Monroe'nun iyiliği için. "Arran bana bu yılki yıldönümü partisinde ikinizin de sarhoş olduğunu söyledi. Doğum sırasında Robyn'e bir şey olmasından korktuğunuz için kafayı bulmuşsunuz... annem yüzünden."

En büyük ağabeyimin kaşları daha da çatıldı. "Bu doğru. Neden bundan bahsediyorsun?"

Kalbim küt küt atarken yavaşça nefes verdim. Kimsenin beni kendimi gördüğüm korkak gibi görmesini asla istemezdim ama Monroe'nun zaten gördüğünü hissediyordum, bu yüzden Lachlan'ın da öyle düşünmesinin önemli olmadığını sanıyordum. "Ben... ben... birine yakınlaşmaktan korkuyorum. Bir kadına. Bence sen haklısın. Biz lanetlendik."

Lachlan bana anlayışla başını salladı. "Sevdiğimiz kadınları kaybetmek. Biliyorsun ben de eskiden aynı şeyi düşünürdüm. Ve bu yüzden Robyn'e cehennem azabı çektirdim. Beni affettiği ve geri kabul ettiği için şanslıyım."

Kardeşıme doğru eğildiğimde kan kulaklarıma hücum etti. Lachlan'ın böyle hissettiğini biliyordum ve Thane'in de tam tersi bir hisle omzuna 'lanet kırıcı' anlamına gelen bir dövme

yaptırdığını biliyordum. Thane'in hayat üzerindeki kontrol duygusu, o piçi kıskanmamın bir başka nedeniydi.

Ancak korkularımı Lachlan'a yüksek sesle itiraf etmek, yani uzun zamandır içimde tuttuğum bir şeyi gerçekten anladığını bilmek beni çok rahatlattı. "Ondan nasıl kurtuldun? Korkudan mı?"

Kardeşim bana destekleyici bir bakış attı. "Ondan kurtulamazsın, Brodan. Her zaman içinde yaşıyor... Ama sevdiğim kadın uğruna üstesinden geliyorum. Her gün. Kendime Robyn'le geçireceğim bir anın gelecekte yaşayacağım her türlü acıya değeceğini hatırlatıyorum. Hamileyken biraz kaydım ama bunun da üstesinden gelmek zorundaydım çünkü güçlü olmama ihtiyacı vardı. Onun da kendi korkuları var ve onu güvende hissettiren kişi ben olmalıyım. Onun iyiliğini kendi şeytanlarımın önüne koymalıyım. Birini sevmek özverili olmaktır, Brodan."

Duygular boğazımı tıkadı ve başımı öne eğdim.

Monroe'ya söylediğim her boktan, bencilce şey zihnimde dönüp duruyordu. "Ya sevdiğin kişiyi incittiysen? Ona zarar verdiysen. Bundan geri dönebilir misin?"

Lachlan birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Monroe'yla mı ilgili?" diye sordu. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Gördüğü şey karşısında irkildi.

"Onu kendimden uzaklaştırmak için ona yaptıklarımın yarısını bilseydin benden utanırdın kardeşim."

"Onu seviyor musun?"

"Beni terk etti. Beni terk etti."

"Onu affedecek kadar seviyor musun?"

Gözlerimde sıcak yaşlar yandı. Utanarak başka tarafa baktım. "Brodan?"

Başımı salladım, gözyaşlarımı zorlarken konuşamıyordum. "Onu özverili olacak kadar seviyor musun?"

Tekrar başımı salladım.

"O halde aranızdaki bozukluğu düzeltmeniz gerekiyor. Telfi etmelisin ve onun telfisi de bunu takip edebilir."

Yutkundum ve sesim kısık bir şekilde, "Robyn'i böyle mi geri aldın?" diye sordum. Lachlan başını salladı, gözlerinde bir mizah parıltısı vardı. "Bu ve bir ton yalvarma." Bu düşünce karşısında burnum kııştı. "Ciddi misin? Yaltaklanmak mı?"

Lachlan yüz ifadem karşısında gülerek ayağa kalktı ve beni işaret etti. "Sadece bekle. Yıl bitmeden seni ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktürüp ona yalvartacak."

"Sanırım bundan daha fazla gururum var."

"Peki, tamam. Ama sevdiğin kadın uğruna gururunu tuvalete atmazsan, geceleri yatağında seni sıcak tutacak tek şey gururun olacak."

Kazanamayacağım bir savaşa girmek üzereymişim gibi hissederek başımı salladım. İçimde panik

titreşti. "Doğru. Gururuma elveda de. Anladım."

Bu düşünce bile içimi huzursuz etti. Nefesimin altında bir küfür mırıldandım ve ayağa kalktım. "Sanırım bir koşuya ihtiyacım var."

"Robyn de kafasını toparlamak istediğinde koşuyor."

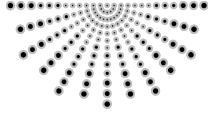
"O kadına kafayı takmışsın." Belki de aşka teslim olmak berbat bir fikirdi.

"Söylesene," dedi Lachlan alaycı bir tavırla, "en son ne zaman Monroe Sinclair'i düşünmedin?"

Sikeyim.

Ona ters ters baktım. "Anlaşıldı."

MONROE

I Brodan'ın mecazi anlamda karnımı deşmesinden bu yana iki gün geçmişti. Okul çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcıydı. Ama dersten önceki ve sonraki saatlerde, onun anısı bana eziyet ediyordu.

Eve dönmek büyük bir hataydı. Okul yılının bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Oradan defol git.

Bir başka dikkat dağıtıcı şey de annemdi. Kalça sorunlarına ek olarak, osteoartrit geliştirmişti. Bir uzmanla randevusu vardı, ben de onu Inverness'e götürüp getirmek için okuldan izin aldım.

Kulübesine döndüğümüzde saat bir civarındaydı. Bütün sabah sessiz ve uysaldı, sert dilinden kurtulmuş gibiydi. Aslında, bu sefer bazı cevaplar alma umuduyla babamı tekrar gündeme getirecek kadar cesur olmamı sağladı.

Küçük mutfakta çay yapmayı bitirdim ve yemek masasında oturan anneme bir fincan ve biraz bisküvi götürdüm.

Nefesimi içime çekerek, cesaretimi kaybetmeden önce söylemeye karar verdim. "Babamı bulmaya gidiyorum. Arro, Mac'in onu bulabileceğini söyledi." Bu doğrudu. Geçen hafta yine kahve içmiştik ve Arro'ya babamdan bahsettiğimde Mac'in uzmanlığını önermişti.

Annem bir an için dondu kaldı, dudakları birbirine sıkıca kenetlenmeden önce bardağı havada tutuyordu.

Kızgınlıkla iç çekmemeye çalışarak, dün gece birikmesine izin verdiği bulaşıkları yıkamak için küçük mutfağına girdim.

"Neden?"

Keskin kelimeye omzumun üzerinden baktım. "Ne?"

"Neden o yaşlı piçi bulmak istiyorsun?" Zehir her kelimeyi renklendiriyordu. Uysal ruh hali buraya kadarmış.

Bu kadın, babamın beni terk etmesi yüzünden hayatım boyunca bana bir pislikmişim gibi davranmıştı ama babamdan da en az benden nefret ettiği kadar nefret ediyordu. "Barışmak için."

Annem küçümser bir tavırla homurdandı. "Bunun için artık çok geç."

"Asla çok geç değildir." Gözlerindeki sert parıltıyla midem bulandı. "Ne oldu?" "O

öldü."

Korkudan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çayından rahat bir yudum alarak sakince cevap vermeyi bekledi: "Altı yıl kadar önce beni arayıp kanserden ölmek üzere olduğunu ve seninle temasa geçmek istediğini söyledi. Ona cehennemde çürüyebileceğini söyledim." Morag'da taze ekmek kalmadığını söyler gibi çayından bir yudum daha aldı.

Elindeki fincanı tokatlamak istedim.

Tenim aniden soğudu. "Yalan söylüyorsun."

Annemin gözleri öfkeyle parladı. "Neden yalan söyleyeyim ki? Kayıtlarda ölümüne bakın. Tam da olması gerektiği gibi içten dışa çürüyerek ölmüş."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Benimle konuşmak mı istedi?"

Omuz silkti. "Nasıl olduğunu görmek istediğini söyledi. Söyleyecek şeyleri olduğunu söyledi. Ona bizi terk ettikten sonra sana yaklaşılamayacağını söyledim."

Söyleyeceğin şeyler mi vardı?

Babam özür dilemek istemiş

miydi? Barışmak için mi?

Bana huzur vermek için mi?

Kendine huzur vermek için mi?

Ve bunu bizden çaldı.

Göz kapaklarımdan öfke gözyaşları taşıtı. "Bana yalan söylediğini söyle."

Gözleri büyüdü. "O adamın yaptığı onca şeyden sonra bana bunu yapma. Ben seni koruyordum."

İnanamayarak güldüm ve bu o kadar korkunç bir sestti ki o bile irkildi. "Hayatın boyunca beni hiç korumadın. İnadına yaptın bunu. Bana babamın öldüğünü hiç söylemedin. Altı yıl boyunca!"

"O senin için asla bir baba olmadı!"

"Hayır, değildi. Ama belki konuşabilirdik." İçimden bir hıçkırık koptu, sesi hiç de bana benzemeyen bir feryat. "Barışabilirdik."

Alay etti. "Bunun olacağını düşünüyorsan bir rüyada yaşıyorsun demektir. Şu haline bir bak.

Melodramatik kız."

"Biliyorsun, her zaman boktan bir anne oldun, ama aynı zamanda berbat, korkunç bir insansın!"

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Hem de o adamın üzerinden!"

"O adam beni pek çok yönden kırdı anne... ve onunla son konuşmaya ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı.

Onu affetmem gerekiyordu. Ve sen bunu benden çaldın!"

"Bazı insanlar affedilmeye değmez," diye tısladı.

Bir anda içimde bir şeyler koptu. Çantamı ve anahtarlarımı kaptığım gibi üzerime bir sakinlik

geldi ve ona doğru eğilip "Bunu söylediğini hatırlıyorsun," diye tısladım.
Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun? ayım için yardıma ihtiyacım var."

Durdum ve ona dönüp baktım. "Keyfine bak. Geri dönmeyeceğim."

"Monroe!" diye bağırdı ben odadan çıkıp n kapıya doğru yürürken. "Monroe!"

Kapıyı çekerek açtım.

"Seni bencil, nankör küçük orospu!"

Duygularımı onun çığlıklarına kapatarak kapısını çarptım ve arabama bindim.

Kendimi kontrolü elimde tutmaya zorlarken vücudumdaki her kas ağrıyordu. Arabayı onun evinden karavana sürdüm, park ettim ve kum tepelerini sudan süpüren sert, buz gibi bir esintiyi hissetmek için dışarı ıktım.

Kum tepelerinden aşağıya, sahile doğru tökezleyerek inerken saçlarımı hızlıca okşaması için sabırsızlanarak onu ittim. Kumların üzerinde kıyıya doğru yürürken adımlarım hızlıydı. Sanki evren teselliye ihtiyacım olduğunu biliyordu, burada başka kimse yoktu.

Ayaklarım kıyıya vurdu, bastırdığım tüm duygular içimde kaynarken su botlarımı ıslattı. Gğşm kabardı, nefes almaya çalışırken omuzlarım kalktı.

Ciğerlerimden bir çığlık koptu, dizlerimin bağı zlp ıslak kuma düştüğümde hıçkırığa dönüştü. Çok eski ve derin bir acı sonunda dışarı çıkmıştı ve denesem bile bedenimin çığlıklarını durduramazdım.

"Roe!" Sesi zihnimde bir anı gibi duydum ve görmezden geldim.

"Roe!" şimdi daha yüksek sesle geliyordu.

Sonra güçlü kolların beni sarmasıyla sarsıldım ve enem yukarı doğru zorlandı.

Brodan.

"Roe, ne oldu böyle?"

Konuşamadım, düşünemedim. Kalbimin uzun zamandır kilitlediğim köşesinden hıçkırıklar dökülürken sadece ona doğru çöktüm.

Kolları etrafımda sıkılaştı ve çenesini başımın üzerinde hissettim. "Kahretsin Sunset, dm koparıyorsun." Ağlamam dinmeyince beni sıkıca kavradı. "Ben buradayım, Roe. Yanındayım. Sorun yok. Ben yanındayım."

Soğuk kumsalda Brodan'ın kollarında ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama sonunda hıkırıklarımı hafifledi, acı kaburgalarımı sanki geçmiş çok sıkı tutuyormuş gibi sararken bile.

Sonra farkına vardım. Beni

kim teselli ediyordu.

Bir daha asla teselli etmek istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım biri.

Brodan'ı ittim ve o şaşkınlıkla kıcının üzerine düşerken ben de tökezleyerek ayağa kalktım.

şöyle bir baktı

Eskiden sevdiğim genç çocuğa o kadar benziyordu ki kalbimin yeniden kırıldığını hissettim.

"Günbatımı mı?"

Lakap karşısında irkildim. "Yapma," diye sızlandım. "Sakın buna cüret etme."

"Roe..." Brodan ayağa kalktı ve yine üzerimde yükseldi. Üzerinde bir tişört ve eşofman altından başka bir şey yoktu, tişört etkileyici omuzlarına kadar uzanıyor, gölgesinde kendimi küçük hissetmememe neden oluyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bu..." Yüzünde korkuya benzer bir şey titreşti. "Bu bizimle mi ilgili?"

Alay ettim, "Hayır. Seninle hiçbir ilgisi yok. Pazar gecesi sen gittiğinde duş aldım ve cildim çiğ olana kadar vücudumu fırçaladım."

Yüzünü buruşturdu.

"Ve seni bir daha asla umursamayacağıma yemin ettim. Yani... bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve şu anda beni teselli etmene kesinlikle ihtiyacım yok." Gitmek için döndüm ama o sırada Brodan önümdeydi. Beni durdurmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Lütfen. Roe, konuşalım. Söyleyecek çok şeyim var."

"Sanırım kendini çok açık ifade ettin. Bu bir intikam sikişiydi, değil mi?"

Dehşet yüz ifadesini gevşetti ve ben biraz bocaladım. "Hayır," dedi kısık sesle, bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilince durdu. "Hayır, öyle değildi. Sana bunu neden söylediğimi bilmiyorum ve Arran'la yattığın için kızgın bile değilim. O gece ikinizin de kafasının güzel olduğunu biliyorum... asıl mesele sonrasında yaşananlardı. Beni terk ettin, Monroe. Kızgın olduğum şey bu."

İnançsızlık, birkaç saniye önce ona karşı hissetmemeye kararlı olduğum öfkeyi yeniden alevlendirdi. "Seni terk mi ettim?" Ona inanamayarak baktım. "Aşağılanmışım ve sen başka biriyle ciddi bir ilişki içinde olduğunu açıkça belirttiğin halde sanki seni aldatmışım gibi kendimi suçlu hissettirdin. Bana asla olmayacağını söylediğin bir ilişki olduğunu da eklemeliyim, ki bu bir yalandı. Sen sadece benimle bir ilişki yaşamak istemiyordun!

"Yıllarca duygularımla oynadın. Ama kendimi kötü adam gibi hissettirdin. Ve sen asla peşimden gelmedin. On üç yıllık arkadaşlıktan sonra ilk hatamda beni bir kenara attın. Peşimden gelmesi gereken sendin. Ama gelmedin. Sahip olduğum tek şey *sendin*. Senin sahip olduğun tek şey *ben değildim*." Gözyaşları, aptalca, sinir bozucu gözyaşları, gözlerimi yaktı. "Terk edilen *sen* değildin, Brodan."

Tartışmak için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Sana o kadar aşıkım ki neredeyse ölüyordum."

Umutsuzluk, gerçek ya da üretilmiş, yüz ifadesini

sıkılaştırdı. Kendimle alay ettim. "Bir keresinde bitirmeyi

bile düşünmüştüm." Brodan sanki ona bir bıçak

saplamışım gibi baktı. "Roe."

"Merak etmeyin. Bu sadece sevdiğim neredeyse herkesin beni sevemediğini fark eden genç bir

kadının melodramatik düşünceleriydi. Kendimi suçlamak istedim, bu yüzden bir üniversite binasının tepesinden atlamayı düşündüm. Ama orada, uçurumun kenarında dururken

ve sevdiğim insanların bana bok gibi davranmasına neden olacak kadar korkunç eylemler için nedenler aradım ve bu zalimliği haklı çıkaracak hiçbir şey bulamadım. Aileme beni sevmedikleri için kızgındım ama sana beni istediğim gibi sevmediğin için kızgın değildim. Kafamı karıştırdığın ve beni arkadaş olarak bile sevmediğin için sana kızgındım.

"Ama kötü bir insan olmadığımı biliyorum. Bir değerim var. Hata ailemde ve sendeydi. Bu yüzden o anda geri adım atmaya karar verdim ve bir ömür sürse bile acının beni tüketmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Beni herkesin seilmeyi hak ettiği şekilde seven birini bulana kadar aramayı bırakmayacaktım. Nazik, koruyucu ve sevgi dolu birini.

"Üzücü olan şu ki, belki saçmalığına güleceksiniz ama son birkaç aya kadar bir parçamın hâlâ o kişinin siz olabileceğinizi umduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Ve bu aklıma geldi çünkü Pazar gecesi nihayet aradığım kişinin *asla* sen olmayacağını anladım."

Gözyaşları Brodan'ın gözlerini aydınlattı. Gerçek mi? Kim bilebilirdi ki?

İçime attığım her şey serbest kalmıştı. Pervasızca özgür. "Eski bir sevgilim vardı, sevmeye çalıştığım biri. Tıpkı babam gibi beni çok fena dövdü."

Yüzünden şok ve öfke geçti. Bu da mı gerçektir?

"Beni sevmesi gereken insanların bana zarar vermek istemesine neden olan şey ne?"

"Monroe," diye fısıldadı, sanki acı çekiyormuş gibi. "Çok özür dilerim."

Omuz silktim, kırılğan, soğuk ve olanlardan dolayı neredeyse hissizleşmişim. Babam gitmişti ve onunla asla yakınlaşamayacaktım. Annem bunu benden çalmıştı. Hayatım boyunca sevdiğim tek adamın, beni yetiştiren insanlar kadar acı bir hayal kırıklığı olduğunu.

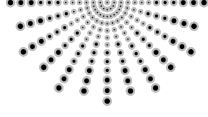
"Bana hiç el kaldırmadın ama ben yine de senin kum torbanım."

"Monroe, hayır-" Bana doğru bir adım attı ama ben ellerimi kaldırdım, yüz ifadem ona geri durması için sert bir uyarı niteliğindeydi.

"Bunun bir önemi yok. Ardnoch'tan ayrılıyorum. Temelli olarak. Yıl biter bitmez, Alçak Diyar'da bir iş bulacağım. Burada çok fazla acı var." Ona baktım, elimle aramızda işaret ettim. "Bir zamanlar çok güvenli olan bu yer bile... Artık her yer acı dolu. Hayatını seni gerçekten seven biri olmadan yaşamamanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Brodan. Bunun ne kadar yalnızlık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ama birini bulmaktan vazgeçmeyi reddediyorum. Umuttan vazgeçmeyi, çünkü o olmadan ne anlamı var ki? Bu yüzden buranın gitmesine izin vermeliyim. Gitmene izin vermeliyim. Yoksa yok olacağımdan korkuyorum."

Hıçkırarak ona ve aramızda geçen ve kaybolan yıllara sırtımı döndüm.

BRODAN

Yıllar önce Monroe'yu ilk kaybettiğimde, sonraki aylarda hissettiğim kadar kötü hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Oyunculuğa yönelmemin sebebi onlardı. Kendimi başka insanların içinde kaybetmek istedim.

başka hayatlardaki karakterler, böylece kendi hayatımda kaybettiklerimi düşünmek zorunda kalmıyordum.

Birkaç yıl önce, kafamı allak bullak eden bir mektup almıştım ve kendimi o anki kadar suçlu ya da başarısız hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçi Fergus'un benim yüzümden aileme verdiği zarar kesinlikle en kötüsünü yapmıştı.

Ancak hayatımdaki hiçbir şey beni şu anki ıstırap durumuma hazırlayamazdı.

Bir zamanlar Monroe Sinclair benim için o kadar önemliydi ki, onu güvende ve mutlu kılmak için ne pahasına olursa olsun, ona zarar vermeye çalışan herkese karşı onu korurdum.

Onun bu kadar çok acı çekmesinin kaynağı olmam nasıl mümkün olabilirdi?

Sanırım onun beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğine inanmak için kendime izin vermiştim. Bu onun gitmesine izin vermemi kolaylaştırdı.

Ama itiraflarıyla beni paramparça ederken, bir şeylerin farkına vardım.

Sersemlemiş bir halde, beni o sahilde bırakmasına izin verdim. Ona o alanı vermiştim. Çünkü Roe ile tekrar konuşmadan önce ortaya çıkarmam gereken bir gerçek vardı.

Ertesi gün öğleden sonra Bayan Sinclair'in kapısını çaldığımda yürüyen yaralı gibiydim. Beklerken, sanki her şeyin ne kadar acı verdiğiyle başa çıkmak için bu duyguya ihtiyacım varmış gibi öfkem artıyordu. Dün gece hiç uyumadım. Monroe'nun annesinin kapısından uzak durmak için kendimi zorladım, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Cevaplar gerekiyordu.

Onlar çok önemliydi.

Açılması biraz zaman aldı ama sonunda Bayan Sinclair karşıma çıktı, onu son gördüğümde bu yana geçen on sekiz yılda kırk yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Eğer yaptığından emin olduğum şeyi yapmış olsaydı, fiziksel çöküşü için kara ruhunu suçlardım.

Gözlerini kısarak bana baktı, sonra da kırışmış yüzündeki tanıma ifadesi gevşedi. "Ne istiyorsunuz?" "Konuşmamız gerek." Bir akvaryum balığı gibi bön bön bakarken onu geçip

içeri daldım.

Sonunda sıkıntılı bir iç çekişle kapıyı kapattı ve bastonunu halı kaplı zemine vurarak beni içeri kadar takip etti. Kulübesinde durmak zamanda geriye gitmek gibiydi. Neredeyse hiçbir şey

son geldiğimden beri değişmişti. Lafı açılmışken... Kendini bir koltuğa bıraktığında yüzümü ona döndüm.

"Yıllar önce Monroe'ya bıraktığım mektubu... ona vermedin, değil mi?"

Dudakları birbirine yapıştı ve sonra gözleri kısıldı. "Monroe'nun son zamanlarda huysuz bir çocuk gibi davranmasının sebebi sen misin? Sana eşlik etmesi için Hollywood sürtükleriyle Hollywood'da olduğunu sanıyordum. Monroe'dan sana ne?"

"Soruya cevap ver."

"Zengin ve ünlü olduğunuz için yaşlı bir kadının evine girip onu sorgulayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hiç sanmıyorum."

"Mektup mu?"

Bana dudak büktü ve ilk kez o kadının yüzünde saf kötülüğü gördüm. Monroe'nun tüm hayatı boyunca maruz kaldığı şeyin bu olduğunu bilmek beni mahvetti.

"Bunu ona sen vermedin." Bu bir soru değildi. Zaten biliyordum.

Sikeyim.

Bu ihmalkâr ineğe kızı için iyi bir şey yapması için güvendiğim için aptal herif. Sinirlerime hakim olamadan ön kapı çarptı ve koridorda ayak sesleri duyuldu.

Birden Monroe elinde iki market poşetiyle orada belirdi. Gözleri şok içinde açıldı ve bakışları benden annesine kaydı.

Bayan Sinclair, "Geri dönmeyeceğinizi sanıyordum," diye homurdandı.

"Sadece son bir alışveriş yapmak ve babamın nereye gömüldüğünü sormak için geldim."

Babasının öldüğü haberi karşısında donup kaldığımda tekrar aramıza baktı. "Neler oluyor?"

Monroe'nun annesi, "Bu çocuk sadece gidiyordu, olan biten bu," diye tersledi.

"Monroe, çantaları yere bırak. Lütfen," diye rica ettim.

"Çık dışarı!" Bayan Sinclair hırladı.

Ona ters ters baktım. "Gerçeği öğrenmeden olmaz."

"Tanrım, şimdi ne olacak?" Monroe sanki daha fazla tutamıyormuş gibi poşetleri yere bıraktı, yiyecekler ayaklarının dibindeki halıya döküldü.

Ona doğru belli belirsiz bir adım attım, güzel yüzünü içime çektim, gerçeği söylerken ona sarılabilmeyi diledim. Ona bir daha asla sarılamayacağımı biliyordum. Bu düşünceye karşı sertçe yutkunarak, "Seni asla terk etmedim, Monroe" dedim.

Çenesi geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?" "Bu kadar yeter!"

Parmağımla Bayan Sinclair'i işaret ettim ve "Sen kapa çeneni" dedim.

Onunla bu şekilde konuştuğuma inanamıyormuş gibi dudakları birbirine çarptı. Auld cadı.

Roe'ya dönerek, "O gece kaçtığında telefonunu unutmuşsun. Sana ulaşamadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu isteyip istemediğini de bilmiyordum, o yüzden buraya geldim."

Monroe başını yavaşça salladı.

"Buraya telefonunuz ve bir mektupla geldim. Mektupta verdiğim tepki için özür diledim ve sadece iyi olduğunu bilmek istediğimi söyledim. "Hâlâ benim en iyi arkadaşım olduğunu ve eğer hâlâ senin dostunsam beni aramanı istedim."

Monroe'nun gözleri yaşlarla doldu ve suçlayıcı bir tavırla annesine döndü. "O mektubu ya da telefonumu hiç almadım."

"O olaydan sonra haftalarca seni aramaya çalıştığım için bu mantıklı." Ona doğru bir adım daha attım. "Aptal gururumun yoluma çıkmasına izin verdim çünkü sana okulda gelmeliydim. Ama kendimi benimle işinin bittiğine ikna ettim."

"*Seni terk ettiğimi.*" Monroe'nun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben onun acısını kendi acım gibi hissettim. Lanet olsun. Tam bir Yunan trajedisiydik.

Haksız da sayılmazdı. Çoğunu ben yaptım.

Sonumuz trajedi olmayacaktı. Beni ne kadar korkutsa da, onunla yaşamak onsuz yaşamaktan milyonlarca kez daha iyi olmalıydı.

Gözyaşlarıyla dolu gri gözleri annesine kaydı. "Neden?"

Bayan Sinclair kibirle çenesini kaldırdı. "Sen Adair gibi biri için yaratılmamışsın. O çocuğun sana zarar vereceğini hep biliyordum. Seni koruyordum."

"Ölen babamın beni görmek istediğini söylemediğinde beni koruduğun gibi mi?" diye çıkıştı.

Ne oluyor lan?

Dün sahilde koşarken ileride Monroe'yu gördüğümde, gökyüzünü yırtan çığlığının sesiyle dünya ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi hissetmiştim. O ses beni dehşete düşürmüştü. Çektiği acı peşimi bırakmıyordu. Şimdi sanırım acıya neyin sebep olduğunu biliyordum.

Annesine ters ters bakarken içimde öfke çalkalanıyordu. "Sen yapmadın." "Kendi evimde benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim!"

"Peki." Monroe başını salladı. "Babamın mezarını boş ver. Senden bir daha hiçbir şey istemiyorum. Kendim öğreneceğim. İstersen tecritte çürüyebilirsin, umurumda değil. Beni bir daha *asla* arama." Monroe döndü ve sinsice gözden kayboldu.

"Tıpkı baban gibi! Aileni terk ediyorsun! Seni korkunç sürtük!" Bayan Sinclair arkasından bağırdı.

"Yeter!" diye bağırdım ve o da korkmuş gibi sandalyesinde geriye doğru çöktü. Öfkeli yanım onun korkusundan sapkın bir tatmin duyuyordu. "Monroe'yu duydun. Onunla bir daha asla iletişime geçme."

"Yoksa ne olur?"

"Onu senden korumam gerekirken koruyamadım... ama bu hatayı bir daha yapmayacağım. Mecbur kalırsam, seni Monroe'dan uzak tutmak için Ardnoch'tan sürerim."

"Bunu yapamazsın."

"Bir Adair'in neler yapabileceğini bilerseniz

şaşarsınız." "Beni tehdit mi ediyorsun? Yaşlı bir kadını mı? Zavallı."

"Hayır, acınası olan kendi çocuğunu bile sevemeyecek kadar kin ve kendinden nefretle dolu bir kadın." Başımı ona doğru eğdim, sesim vaatle kalınlaşmıştı, "Monroe'yu bir daha geçersen seni bu kasabada parya yaparım. Anlaşıldı mı?"

Alay etti, "Demek o sahte cazibenin ardında saklanan şey buymuş. Sen bir zorbasın."

"Birini tanımak için biri gerekir." Ona son bir kez karanlık bir bakış attım ve o soğuk kulübeden çıktım. Dışarıda, sağda solda Monroe'yu aradım ve onu arabasında otururken bulunca içim rahatladı. Aceleyle yanına gittim ve yolcu tarafına bindim.

Monroe irkildi, bana döndü, yüzü solgun, gözleri perişan, yanakları yaşlıydı. Ona dokunmak, gözyaşlarını yüzünden silmek istedim ama bunun için çok erken olduğunu biliyordum. "Brodan. Beni terk ettiğini sanıyordum."

On sekiz yıl öncesinden bahsettiğini biliyordum. "Ben yapmadım. Ama ben yaptım."

Monroe başını salladı. "Ama Arran yüzünden beni bir kenara attığını düşünmüştüm ve sana çok kızmıştım. Ve tüm bu lanet zaman boyunca mektubunu benden sakladı. Yeni bir telefon almam gerekti ve numaram sana ait olduğu için numaramı transfer etmediler."

"Kahretsin." Tabii ki. Teknik olarak Lachlan'a aitti. Belli ki ödemeyi bırakmıştı ve konuyu açmadı çünkü Monroe kimsenin tartışmasına izin verdiğim bir konu değildi.

"Onca zaman," diye fısıldadı kederle. "Kaybedilen onca zaman. Ve şimdi aramızda kalan tek şey kırgınlık ve incinmişlik."

Sözleri içime işledi. "Aramızdaki tek şey bu değil, Roe."

"Evet, öyle." Arkasını döndü. "Bu geçmişi değiştirmez. Bana nasıl davrandığını değiştirmez. Kime dönüştüğünü. Ben senin hedef tahtan oldum, Brodan. Ama... kalbim artık buna dayanamıyor."

Panik beni sardı ve ellerine uzanıp sıkıca kavradım. "Lütfen bana öyle biri olmadığımı kanıtlamam için bir şans ver. Sana bir daha asla böyle davranmayacağım."

Bana kuşkuyla baktı. "Sana inanmıyorum. Seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim bir şekilde sevmiştim."

Duygular burnumu yaktı ve boğazımı düğümledi.

"Ama ben geride bıraktığım çocuğu seviyorum. O adamı sevmiyorum. Bana senin davrandığın gibi davranan birini asla sevemem."

Kahretsin, bu acıttı. Ellerini bıraktım ve gözyaşlarımı geri çekmeye çalışırken zoraki bir of çektim. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi benim hissettiğim kadar kaybolmuş geliyordu.

Başımı salladım. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedim ona sertçe. "Güle güle, Monroe." Arabasından indim, Kasım sonunun soğuk havası evrenden gelen bir tokat gibi tenimi kırbaçlıyordu. Kapıyı kapatmadan önce durmak zorunda kaldım.

Monroe haklıydı. Son birkaç aydır ona düşman gibi davranan bir adamı sevmesinin imkânı yoktu. Onu beceren ve sonra da onunla alay eden bir adamı.

Olmak istediğim adam bu değildi. Bir daha

asla. Travmaları ve korkuları tarafından
yönlendirilen bir adam.

Utanç duyduğum biri.

Yine de bir insan değişebilirdi, değil mi? Bir insan eskisinden daha iyi olabilir miydi?

Arkamı döndüm ve arabanın içine doğru eğildim.

Monroe'nun geniş gözleri

benimkileri tuttu. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Hoşça kal değil." Kararlılık içimi doldurdu. "Hayatımı bana zarar verebilecek her şeyden kaçarak geçirdim ama artık bitti. Seni bir daha asla bilerek incitmeyeceğimi tüm varlığımla biliyorum."

"Brodan-"

"Bana inanmıyorsun. Biliyorum. Nedenini anlıyorum. Ama eninde sonunda bana inanacaksın.

Bunu kanıtlayacağım. Sadece bana zaman ver."

"Ne amaçla?" O kadar bitkin görünüyordu ki onu kollarıma alıp sonsuza dek orada tutmak istedim.

Ancak bu sonuç için sabır gerekiyordu. "Seninle

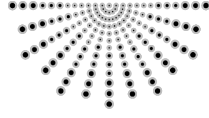
birlikte olmak için," diye dürüstçe cevap verdim.

Dudakları şokla aralandı.

"Çocukken korkmuş küçük bir çocuk gibi davranmasaydım sahip olabileceğim şeyi istiyorum.

Seni istiyorum." Bir gün için yeterince şok yaşadığına karar vererek ona küçük bir gülümseme verdim ve kapısını kapatmak için ayağa kalktım.

Cipime doğru yürürken yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırlayınca kendi kendime hüznle gülümsedim. Sabır erdemlerimden biri değildi ama Monroe için dünyadaki tüm sabra sahip olacaktım. Lachlan'ın uyardığı gibi korku arka plandaydı ama artık onun kazanmasına izin vermeyecektim.

I Bunun nasıl olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi.

Bir an karavanda oturmuş, çocuklarımın notlarını işaretliyor, gökyüzünün kararmasını izliyordum

saat dört buçuktan önce. Bir dakika gibi kısa bir süre içinde Mackennon Galbraith'in kulübesindeydim.

Tekmelenen çakılların çıkardığı gıcırtı beni karavanın penceresine götürdükten sonra kapı çalındı. Sürpriz bir şekilde, iki SUV arabamın yanına park etmişti ve sonra içlerinden çok uzun boylu iki adam atladı. Karavan kapısının dışındaki güvenlik ışığı onları ortaya çıkardı ve Brodan ile Mac'i görünce nefesimi tuttum.

Burada ne halt ediyorlardı?

Son birkaç gün çok ağır geçmişti. Ortaya çıkanlar yüzünden duygusal ve fiziksel olarak tükenmişim ve hâlâ Brodan'ın beni istediğini söylemesinin etkisindeydim.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, küçük bir parçam hala geçmişteki *kıza* aitti ve bir rahatlama ve coşku parlaması yaşadı. Ancak, yetişkin ben ona inanmadım. Suçluluk duygusu onu yönlendiriyordu (ya da yanlış yönlendiriyordu) ve çok geçmeden ikimizin birlikte olmasının ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayacaktı. Artık farklı dünyaların insanlarıydık. Ben bir ilkokul öğretmeniydim, o ise ünlü bir Hollywood aktörüydü. Çok az anlam ifade ediyorduk. Ama aramızdaki en önemli engel benim ona olan güven eksikliğimdi.

Steven'la ilişkim şiddete dönüştükten sonra, bir daha asla bir erkeğin bana duygusal ya da fiziksel olarak kum torbası gibi davranmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz vermişim.

Brodan'ın bana asla kötü davranmayacağına dair verdiği söz, geçmişte yaptıkları karşısında boş bir yemin gibi geldi.

İşte bu yüzden, arabamdaki anımızdan sonraki akşam onu Mac'le birlikte karavanın merdivenlerinde gördüğümde gerçekten şaşırmışım.

Gerginlikten dudaklarımı yalayarak kapıyı açtım ve Brodan bir an için gözlerini kocaman açarak bana baktı. Mac onu dürttü ve boğazını temizledi. Brodan hızla gözlerini kırptırdı ve sonra içeri girdi.

Öfkeyle oflayıp puflayarak Mac'in de içeri girmesine izin vermek için geri çekildim. Küçük

alandanda etrafa bakınırken karavanı gölgede bırakıyorlardı. "Ah... yardımcı olabilir miyim?"

Brodan bana döndü, yüz ifadesi kararlılıkla granitleşmişti. "Burası Baltık, ve sen

bu ölüm tuzağında daha fazla

kalmayacağım." "Affedersiniz-"

"O haklı," diye sözümü kesti Mac. "Gordon'un karavanı eski. Parkındaki yeni modeller gibi uygun yalıtımla inşa edilmemiş. Kışın burada kalamazsın, Monroe."

Patronluk taslamalarına bir kaşımı kaldırdım. "Sen Mac olmalısın."

Elini uzattı. "Özür dilerim. Mac Galbraith. Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum."

İri elini sıkarken, yakışıklı yüzüne yakından bakarken, aralarındaki çekimi *kesinlikle* görebiliyordum. Brodan ve Lachlan Adair'lerin en uzunlarıydı ama Mac'in boyu onlardan bile uzundu. Ben onun yanında ufacık kalıyordum, o ise ezici bir erkeklik sergiliyordu. "Sen de öyle. Gerçi ikinizin de burada ne elde etmeyi umduğunuzu hâlâ anlayabilmiş değilim."

Brodan benim öğretmen sesime sıırttı ve ben onun gülümsemesindeki şefkat karşısında hareketsiz kaldım. Bu bakışı on sekiz yıldır görmemiştim. "Seni buradan çıkarıyoruz. Hemen şimdi."

Şaşkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Nereye?"

"Castle Sokağı'ndaki kulübem," diye ekledi Mac, bakışları yeniden karavanın çevresinde gezinirken. "Arabada okuyabileceğin bir kira sözleşmesi var. Şimdilik seni toparlayalım. Mutfak aletlerinden herhangi biri sana ait mi?"

Başımı salladım, konuşamayacak kadar telaşlıydım.

"Tamam. Çok fazla kutuya ihtiyacımız olacağını sanmıyorum ama arabadan birkaç tane getireyim." Mac karavanın dışında kayboldu.

Yatak odasına doğru yürümeye başlamış olan Brodan'a döndüm. "Ne yapıyorsun?" "Burada bir bavulun var mı?"

"Yatağın altında," diye cevap verdim düşünmeden. "Brodan! Buraya öylece dalıp yönetimi ele alamazsın."

"İnatçı gururun seni bu bok çukurunda tutarken yapabilirim," diye karşılık verdi. "Seni haftalar önce buradan çıkarmalıydım."

"Senin haddine değil-" Yatağın yanında dizlerinin üzerinde durduğunu görünce birden kestim. "Ne yapıyorsun?"

Altına uzandı ve bir ayakkabı kutusuyla birlikte bavulum ortaya çıktı. Yanaklarım kızardı, kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Ne-"

"Yapma!"

Ama artık çok geçti.

Ayakkabı kutusunun kapağını

çıkarmış. Meraklı herif.

Her tarafım ateş içindeyken, Brodan'ın dudaklarında kahkahalar ve gözlerinde çok iyi hatırladığım muziplikle içindekilere bakmasını izledim. Pembe vibratörümü kutudan çıkardı.

"Yeterince büyük olduğuna emin misin?" diye alay etti.

Yatağın üzerine atıldım ve onu elinden kaptım. "Onu yerine koy!"

"Bu dürüst bir soru. Yani, bunu gördükten sonra kendimi biraz yetersiz hissediyorum."

"Kapa çeneni." Kutunun içine ittim ve kapağı tekrar kapattım. "Buraya öylece gelip eşyalarımı karıştırmaya başlayamazsın."

"Neden? Ortalıkta bilmem gereken başka seks oyuncakların mı var?" Yatağın altına baktı. "O şey o kadar yer kaplarken sığmalarına şaşırdım."

"Seni öldüreceğim."

Kıkırdarak ayağa kalktı. "Utanmana gerek yok, Roe. Oyuncak seçiminiz öyle olmasa bile mastürbasyon tamamen doğaldır."

"Sen bir piçsin."

Bavulu elinden kaptığım gibi küçük gardırobu açtığımda Brodan'ın kahkahaları karavanı doldurdu. Elbiseleri askılarından çıkardım ve Brodan sırtımın yanında dururken gerildim.

"Yanında sadece bu mu var? Geri kalan kıyafetlerin nerede?" "Bütün

kıyafetlerim bunlar," diye sıkılmış dişlerimin arasından

homurdandım. Homurdandı, sesi tedirgin geliyordu.

Utanarak ona dönüp ters ters baktım. "Hepimizin parası yok ve ev büyüklüğünde kıyafetlerle dolu bir gardırobu karşılayamayız."

O solgun gözler benimkilere kilitlendi. "*Seni* yargılamıyorum,

Sunset." Bu lakap içimi parçaladı. "Brodan-"

"Seninle ilgilenmem gerekirdi," dedi huysuz bir şekilde kendini suçlayarak.

Sertleştım. "Ben kendime bakarım. Hem zaten"-dolaba döndüm-"Ben senin bakacağın biri değilim."

Bir an sessizlik oldu ve sonra sıcaklığını sırtımda hissettim. Eğildiğinde nefesi kulağımı gıdıkladı ve tüylerim diken diken oldu. "Sen her zaman bana aittin. Ve bugün bu konuda başarısız olmayı bıraktığım gün."

"Kutuları aldım!" Mac karavanın diğer ucundan seslendi ve Brodan uzaklaşırken bir nefes verdim.

Hayatımı toparlamam yarım saatten az sürdü ve sanırım bunu her şeyden daha depresif buldum. Sonunda Brodan ve Mac'in beni karavandan çıkarmasına izin verdim çünkü ikisinin de haklı olduğunu biliyordum. Soğuk sonbaharda orada yaşamak berbattı ve kışın da korkunç olacağını tahmin edebiliyordum.

Brodan'ın yatak odasında bana söylediği sözleri aklımdan çıkarmaya çalışarak, biraz da sersemlemiş bir halde onları takip ettim ve arabamı parktan çıkarıp köy yoluna, köyün merkezine doğru sürdüm. Sıra evlerin arkasında bana ayrılan park yerine park ettim ve arka kapı olmadığı için binanın etrafından dolaşarak Brodan ve Mac'in kulübenin önüne park ettikleri Castle Sokağı'na doğru yürüdüm.

Sıra evi gezerken, tüm bu durumun gururumu incitmesini umursamadığıma karar verdim.

Kulübe çok güzeldi. Rahat ve davetkârdı. Ön kapı oturma odasına açılıyordu.

Girişin tam karşısındaki duvara dayalı merdiven. Oturma odasının köşesinde bir odun sobası (cennet!) duruyordu ve iki koyu renkli, yıpranmış deri kanepeden biri şömineye, diğeri duvara monte edilmiş devasa televizyona bakıyordu. Gerçek bir televizyon. Onlardan birine sahip olmayalı uzun zaman olmuştu sanki. Ekose minderler, battaniyeler, tabureler ve hırpalanmış ahşap bir sehpa vardı.

Odanın arka tarafındaki bir kapıdan küçük bir mutfığa giriliyordu. Mutfak yenilenmişti ve şık beyaz dolapları, beyaz fayans döşemesi ve gri kuvars tezgahıyla son derece moderndi. Çok güzel. Mutfaktan açılan bir kapı alt kattaki küçük bir banyoya açılıyordu.

Üst katta düzenli bir misafir yatak odası ve bir ana yatak odası vardı. Ana yatak odası büyük değildi ama rahattı. Orijinal bir şömine önceki kiracılar tarafından kullanılmış olmalıydı çünkü ızgarada kül ve yanında bir sepet taze odun vardı. Yatak odasında da ateş mi var? Burası gerçekten cennet gibiydi. Yatak alanın çoğunu kaplıyordu ve iskeleti koyu meşeden yapılmıştı. Dolgun, lüks yastıkların üzerindeki bir yığın dekoratif minder, hemen içine dalma isteği uyandırır.

Evet, kesinlikle gururuma değdi, diye karar verdim kira sözleşmesini imzalarken. Mac ve Arro'nun benden evin değerinden çok daha az kira talep ettiklerini biliyordum. Bu da canımı yaktı ama aynı zamanda inanılmaz derecede minnettardım ve bunu Mac'e de söyledim. Rahatsızca omuz silkti. "Arro, Arran ve Brodan'ın hesabına göre sen ailedensin. Ailemize iyi bakarız."

Duygular boğazımı tıkadı ve Brodan'ın araştıran bakışlarıyla karşılaştım.

"Sana söyledim," dedi sessizce. "Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

İçimi bir korku kapladı. "Kulübe çok güzel Brodan, ama bunun yeterli olmadığını bilmelisin. Ben satın alınamam."

"Bunu biliyorum." Bakışları Mac'e kaydı.

Mac bana bilgi vermeden önce başıyla ani bir selam verdi, "Buzdolabında biraz yiyecek ve süt var. İşte anahtarların ve numaram." Anahtarları ve bir kartı uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

Onları ben aldım. "Tekrar teşekkür ederim. Arro'ya onu arayacağımı söyle."

"Ben yaparım." Bana başıyla selam verdi, döndü ve kulübeden çıkmadan önce Brodan'ın omzunu sıvazladı.

Kulübenin kapısı arkasından hafifçe kapanır kapanmaz Brodan bana doğru adım attı. Temkinli bir şekilde gerildim.

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ama durdu. "Eğer çok yorgun değilsen, acaba konuşabilir miyiz? Onca yıl önce olan ve bilmeni istediğim bazı şeyler var."

Dürüst olmak gerekirse, kalbimin daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildim, ama sahilde ona tüm acımı kusmuştum, sadece bana ulaşmaya çalıştığını öğrendim. Sadece annem yoluma çıktı. Tekrar. Annemin açtığı yaraları tam olarak sindirecek zamanım olmamıştı ama Brodan'ın öylece çekip gitmediğini bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Belki de aramızda çok az şey değişmiş olsa bile, ona hikâyeyi kendi tarafından anlatması için

bir şans vermem doğruydu.

"Pekala."

Teslimiyetime şaşırdı ama sertçe başını salladı. "Oturalım mı?"

Rahat koltuklara baktım. Televizyon açıkken oturup çocukların çalışmalarını rahatça izleyebileceğim bir yer. Tembel cumartesi öğleden sonraları, odun sobası köşede sıcak sıcak çtırdarken kestirebileceğim bir yer.

Bana Lowlands'de çalışırken sahip olduğum küçük bir kulübeyi hatırlattı. Ona yine sahip olabilirdim ve Ardnoch dışında neredeyse her yerde bunu kendim karşılayabilirdim. Bu yüzden Brodan'ın bu gece ne itiraf ettiğinin pek bir önemi yoktu. Gelecek yıl yine de gidiyor olacaktım.

Neden kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu ki?

Zihnimin gerisinde bir uyarı zili çaldı ama onu kapattım. "Mutfakta kahve ya da çay olup olmadığına bakabilirim."

Gergin bir şekilde başını salladı. "Bir fincan çay harika olur."

Hiç gergin olduğunu düşünmediğim Brodan'ın endişeli görünmesinden endişelenerek ona temkinli bir bakış attım ve mutfığa girdim. Daha önce fark etmediğim şey, Arro'nun bana çay, kahve, bisküvi, kraker, peynir ve çeşitli atıştırmalıklarla dolu bir sepet bırakmış olmasıydı. İçimi bir sıcaklık kapladı. Şu Arrochar Galbraith iyi biriydi.

Birkaç dakika sonra salona döndüğümde Brodan'ın ceketini çıkardığını ve kanepelerden birine oturduğunu gördüm. Çay ve atıştırmalık tepsisini bıraktım, fincanımı aldım ve karşı kanepeye oturdum.

"Kendine biraz atıştırmalık al. Arro bana bir sepet bıraktı."

Brodan gülümsedi. "O saçma sapan görüntüsünün altında çok anaç biri var."

"Bana çok iyi davrandı." Brodan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Daha önce onun bilmeye hakkı olduğunu düşünmemiştim ama mektubunu duyduktan sonra bu bilgiyi ortaya koymaya karar verdim. "Arran'la geçirdiğim o gecenin çoğunu hatırlamıyorum. O kadar sarhoştum ki... Tek hatırladığım senin ortaya çıktığın. Çok sarhoştum çünkü Arran Vanessa konusunda ciddi olduğunu doğrulamıştı."

O kadar nötr bir ifadeyle beni inceledi ki ne düşüneceğimi bilemedim. Sonra Brodan derin bir iç çekti. "Sana doğruyu söyledim, o gece için artık kızgın değilim. Arran ve ben bunu aştık. Ayrıca, Arran'ın bana birçok kez hatırlattığı gibi, sen benim kız arkadaşım değildin. Bundan eminim."

Nedenini sormak istedim ama gerçeği bilme ihtiyacımı tekrar kazanılabileceğimin kanıtı olarak yanlış yorumlamasından korktum.

Brodan koltuğa yaslandı, gözlerinin arkasındaki hüznün gölgeleri ön plana çıkıyordu. Ona sempati duymak istemiyordum, ama bir zamanlar olduğu çocuğa olan sevgim hâlâ devam ediyordu. Hâlâ bana istemediğim şeyleri hissettiriyordu.

"Seni çok sevdim Roe," diye itiraf etti kısık sesle.

Kalbim göğsümde sıçrarken vücudumdaki her kas gerildi.

Gözlerinde ona musallat olan hayaletleri gördüm. Ve o hayaletlerden biri olduğumu fark ettim.

Bunca zaman

... Bir zamanlar onun için önemliydim.

"Çok korkmuştum. *Dehşete kapıldım.*" "Neyden?"

"Seni kaybetmek." Yorgun bir şekilde omuz silkti. "Annemi ve sonra da teyzemi kaybettik. Annem olmadan babamın bu yarım insana dönüşmesini izlerken, birini sevmenin bana bunu yapmasına asla izin vermek istemedim. Çocukken her şey yolundaydı. Sevdiğim herkesi kaybetmekten korktuğum gibi seni kaybetmekten de korkuyordum ama büyüdükçe ve sana aşık olduğumu fark ettikçe duygularımı gömmeye çalıştım."

Merhamet ve acı birbirine karıştı. "Sana aşık olduğumu biliyor muydun?" "Şüphelenmiştim. Sonra sarhoşken bana söyledin."

Hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Çok utanç vericiydi."

Brodan başını salladı. "Asla mahcup olma. Bu beni çok mutlu etti ama daha çok korkuttu.

Bu yüzden sana yalan söyledim. Sana bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Sarsıldım. "Vanessa hakkında yalan mı söyledin?"

Utanarak başını salladı. "Başka biriyle çıktığımı düşünürsen hayatına devam edersin diye düşünmüştüm." Sert bir şekilde güldü. "Sadece bunun nasıl görüneceğine hazırlıklı değildim. Nasıl hissettireceğine. Seni Arran'la gördüğümde... kahretsin Roe, sanki biri bağırsaklarımı deşmiş gibiydi. Sana yaptığım şey bu mu? Kızlarla? Vanessa'yla?"

Oraya geri dönmek istemedim. Bunu tekrar yaşamak istemedim. "Brodan..."

"Boş ver." Nefes verdi. "Arran'a da onun hakkında yalan söyledim, yalanı satmak için. Ama ona asla yalan söylemedim.

Vanessa... biz sadece öylesine konuşuyorduk. Ama onu kaleye geri getirmek karışık mesajlar gönderdi." "Onunla ciddi düşündüğünüzü mü sandı?"

"Olmadığımızı açıkça belirttim." Şimdi acı çekiyor gibi görünüyordu ve kalbim korkuyla çarpıyordu. "Yemin ederim Roe, bunu açıkça belirttim. Birlikte hatırlayabildiğim tüm anları tekrar tekrar gözden geçirdim ve bunu açıkça belirttim."

"Ne oldu?"

"O gece eve gelmem sadece bir heves değildi. Bir gece önce bir şey olmuştu ve... sadece... sana ihtiyacım vardı." Gözleri parladı. "Bu hikayeyi kimseye anlatmadım."

Kulaklarımda kan uğuldadı. "Brodan..."

"Bir grup Vanessa'nın evine gittik. Sıradan bir takılma olması gerekiyordu. Anstruther'ın hemen dışındaki kırsalda büyük bir evde yaşıyordu. Ailesinin hafta sonu için güneyde olması gerekiyordu ama o gece eve geldiler. Vanessa ailesiyle konuşmak için odadan çıktı ve babasının bağırdığını duyabiliyorduk. Geri döndüğünde yanakları kıpkırmızıydı ve o piçin ona vurduğunu biliyordum ama bu konuda konuşmuyordu. Bize ailesinin bu gece kalabileceğimizi kabul ettiğini ama sabah gitmemiz gerektiğini söyledi. Aradan bir saat geçti ve sonra babası hepimizin takıldığı odaya geldi

ve elinde bir tüfek vardı."

Brodan'ın sesi anıyla birlikte derinleşirken tüm vücudum ürperdi.

"Aman Tanrım."

"Ziyan olmuştu ve kolayca sinirleniyordu. Şey... odadan çıkmamıza izin vermedi. Bizi tuttu.

Silah zoruyla, bir an büyük bir şakaymış gibi gülerek, bir an sonra öfkeyle ağzından köpükler saçarak. Kızlar ağlıyordu, hatta birkaç delikanlı bile. Piç kurusu bizi travmatize ettiğini umursamıyordu," diye alay etti.

"Ne oldu?"

"Sonunda gitmemize izin verdi ama adamlardan biri Vanessa'nın yalvarmasına rağmen polisi aradı. Vanessa'nın iyiliği için ifade vermeyi reddettim. Lachlan'ın şöhreti nedeniyle de benim adımla bu işin dışında tutmaya karar verdiler, aksi takdirde olay basına yansıtılacaktı. Öyle de oldu, yerel haberlere çıktı ve babası tutuklandı. Bunun için altı ay hapis yattı. O gece Vanessa ile olan sıradan ilişki bitirdim. Yaptığım en boktan şeylerden biriydi. Gençtim ve korkuyordum ve onunla ciddi olmadığım halde onun karmaşasına karışmak istemedim. Bencilce olduğunu biliyorum. Kimse beni bu yüzden benden daha fazla azarlayamaz."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, bunu yaşamış olmasından nefret ediyordum... ve sonra rahatlamak için eve gelip beni Arran'la bulmasından. Birdenbire, o geceki şiddetli tepkisi daha anlamlı gelmeye başladı. Zaten uçurumun kenarındaydı ve biz onu uçurumun kenarına getirmiştik.

"Olaydan sonraki haftalarda bana mesaj attı. Derslerime geldi, onu geri almam için yalvarıyordu... babasından uzaklaşmasına yardım etmem için. Ona bu konuda yardım edebileceğimi ama erkek arkadaşı olamayacağımı söyledim. Biri olmadan diğerini istemiyordu." Koltuğunda öne doğru kaydı. "Ona karşı sabırsızdım."

Her ne kadar sabırsızlığını artık kendi gözlerimle görmüş olsam da, on dokuz yaşındaki Brodan'la böyle hayal edemiyordum. O her zaman çok sabırlı ve nazikti.

Sanki aklımı okumuş gibi fısıldadı, "Seni kaybetmiştim, Roe. Başıma korkunç ve boktan bir şey geldi ve sana ihtiyacım vardı ama seni kaybetmiştim. Sen gitmiştin. Ve sanki ailemdeki erkeklerin üzerinde gerçekten bir lanet varmış gibi hissettim. Ona yardım edemedim çünkü sensiz boğuluyordum."

Sözlerindeki keskin duygular karşısında gözyaşlarım ben onları durduramadan serbest kaldı. İzlerinden kurtulmak için yanaklarıma vurdum.

"Bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum... Sadece aklımın nerede olduğunu bilmeni istedim. Ne kadar berbat durumda olduğumu. Beni terk ettiğini düşündüm. Sana kızgındım çünkü seni çok özlemiştim. Sonra... birkaç yıl önce bir şey oldu. Beni gerçekten mahveden bir şey ve bununla başa çıkmakta zorlandım. Sen gelene kadar üstesinden geldiğimi sanıyordum. Fergus'u biliyor musun? Lucy Wainwright hakkında?"

Başımı salladım. "Haberlerde gördüm. Arro da beni biraz daha bilgilendirdi."

"Fergus kendini kaybetmeden yaklaşık bir yıl önce, üniversiteden bir arkadaşım aracılığıyla Vanessa'nın intihar ettiğini öğrendim."

Ona ve Brodan'a duyduğum sempati göğsümde derin bir sızıya neden oldu. "Çok özür dilerim."

Çenesinde bir kas esnedi. "Birkaç hafta sonra, o geceden birkaçımız mektuplar aldık. Vanessa onları kendini öldürmeden önce yazmış. O geceden ve sonuçlarından sorumlu olduğunu düşündüğü

bizler için bırakmıştı. Mektubumda... beni sevdiğini ve benim de onu sevdiğimi hissettirdiğimi, ancak onu terk ettiğimi söylüyordu. Onu babasına bıraktığımı. Benden onu korumamı istemişti.

ve ben başarısız oldum."

İçimi bir korku kapladı ve ona doğru uzanıp elini ellerimin arasına aldım. "Brodan, hayır. O adamın yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ve belli ki Vanessa o mektubu yazarken aklı başında değildi."

Duygularıyla savaştığını izledim ve onu acı içinde görmenin hâlâ içimi kemirmesinden nefret ettim. "Bunu biliyorum." Boştaki eliyle elimi kapattı. "Mantiken biliyorum. Ama bu benim kafamı karıştırdı. Uçurumun kenarından düştüm. Kavgalar çıkarıyor, film setlerinde pislik gibi davranıyordum. Magazin basını buna bayıldı. Sonra Fergus ve Lucy, Lachlan, Robyn ve Mac'in peşine düştüler ve bu beni sarmalımdan çıkardı. Ama aynı zamanda daha da kötüleştirdi. Bir terapistle gitmeye başladım. Kimse bilmiyor. Ama bir yıldan biraz fazla bir süre boyunca onunla haftalık seanslar yaptım. Çok yardımcı oldu. Ben de üstesinden geldiğimi düşündüm. Ama seni tekrar görmek her şeyi tetikledi." Beni kendine doğru çekti, bakışlarında pişmanlık vardı. "Roe... Tüm o öfke, korku ve acıyı sana yönlendirdim ve çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Ne söylediğimi, ne yaptığımı her düşündüğümde midem bulanıyor."

Yüzüne, acı çeken her özelliğine baktığımda sadece gerçeği gördüm. "Sana inanıyorum. Ve seni affediyorum." Canlı bir rahatlama yüz hatlarını gevşetti. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ama ellerimi nazıkçe çekip arkama yaslandım. Hareketlerimi bir avcı dikkatiyle izliyordu. Ben daha "Ama bu seninle birlikte olabileceğim anlamına gelmiyor" demeden önce gözlerinde hayal kırıklığı parıldıyordu.

Brodan sertçe yutkundu.

"Bütün bunları bana anlattığın için minnettarım. Bu çok şey ifade ediyor. Dostça davranmayı deneyebileceğimi düşünsem de... beni bu kadar derinden incitebilmen beni dehşete düşürüyor, Brodan. O zamanlar olduğumuz insanlar değiliz ve artık var olmayan iki çocuk arasındaki aşka tutunuyoruz."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı.

Kendimi ona karşı korumam gerektiği için ayağa kalktım. "Sana arkadaşlık teklif edebilirim ama daha fazlasını değil."

Brodan da yavaşça ayağa kalktı, üzerimde yükseliyordu, o kadar yakışıklıydı ki canımı acıtıyordu. "Arkadaşlığı kabul edebilirim... ama bundan sonra birbirimize karşı dürüst olacaksak, seni tekrar kendime aşık etmek niyetinde olduğumu söylemeliyim."

Şaşkın ve gergin bir kahkaha attı. "Ne?"

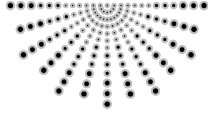
Ölümcül bir ciddiyetle başını salladı. "Ardnoch'ta kalıyorum. Hayatımla ilgili ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ama bildiğim tek şey evimi dayanılmayacak kadar özlediğim... ve Ardnoch sensiz gerçek bir ev değil, bu yüzden sana daha iyi bir adam olabileceğimi kanıtlayacağım. Kendim için. Ailem için. Senin için. Ve sen de bana tekrar aşık olacaksın."

Küstahlığı karşısında kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kendinden bu kadar emin misin?"

Gözlerinde kararlılık parlıyordu. "Aklıma bir şey koyduğumda nadiren başarısız olduğumu

biliyorum. Kendini hazırla Monroe Sinclair, çünkü önümüzdeki on sekiz yılı birbirimizden ayrı geçirmemek için son on sekiz yılı telafi etmeyi aklıma koyuyorum."

BRODAN

GArran ve Eredine'in evine geri döndüğümde, kapıda durmuş beni ve kardeşimi izlerken Ery'ye el salladım.

"Burası harika görünüyor." Sağa döndüğümüzde Arran'a döndüm. Thane'in onun için tasarladığı ev birkaç ay önce tamamlanmıştı ve kardeşim hiç vakit kaybetmeden Eredine'den yanına taşınmasını istemişti.

"Bayıldık." Arran bana hızlı bir gülümseme fırlattı. "Arsalarınız sizi bekliyor."

Kök salma düşüncesiyle içimi bir beklenti kapladı. "Evet, bu konuyu Thane ile konuşmayı planlıyorum."

Arran bir kaşını kaldırdı. "İnşaat mı yapacaksın?"

Başımı salladım.

"Bu sabah bu yüzden mi konuşmak istedin?"

Bana ait olan arsanın yanından geçtik ve orada denize bakan büyük pencereleri olan bir ev hayal ettim. Monroe'yu da orada benimle birlikte hayal ettim. Adair'lerin Caelmore'da sahip oldukları arazinin sonunda tarlaların arasından kum tepelerine doğru inen bir patika vardı ve küçük bir halk plajına ulaşıyordu. Arran'ı oraya götürdüm.

"Brodan?"

"Sahile vardığımızda konuşalım. Koyun pisliğinden kaçmakla o kadar meşgul olacağım ki konuşmaya konsantre olamayacağım," diye geveledim. Bu doğrudu. Arazimiz yerel bir çiftçinin arazisine bitişikti ve o da kendi arazisini otlatmak için kullanıyordu.

Kardeşim bana meraklı bir bakış attı ama sessiz kaldı. On dakika sonra, tarlaların ve kum tepelerinin arasından geçerek aşağıya, sahilin altın kumlarına doğru yol aldık.

Kış soğuğuna rağmen sadece hafif bir esinti vardı ve yılın bu zamanı için su kıyıya hafifçe vuruyordu. Küçük kumsal boyunca başka kimse yürümüyordu, ben de buna güveniyordum.

Arran'a beni takip etmesini işaret ederek

yürüdüm. Sonra konuştum.

Vanessa ve babasının hikâyesini Monroe ile paylaştıktan sonra dünyanın aslında sona ermediğini fark ettim. Daha da iyisi, Roe'nun beni affetmesi daha az utanmamı sağladı. Yıllar

boyunca, kendimi en çok

O gecenin ardından Vanessa'yı geride bıraktığım için vefasız bir korkak olduğumu, babasının ellerinde yaşadığım o küçük anın Vanessa'nın onunla yaşadıklarının yanında hiçbir şey olduğunu bildiğim için. Kendime, onu sevmediğim için bunun beni ilgilendirmediğini söyledim.

Ama gerçekten de gençtim ve kendi kaybım yüzünden o kadar yıkılmışım ki bencil burnumun ötesini göremiyordum. Birkaç yıl önce bana gönderdiği mektup, kendi eylemlerimin dışına çıkmamı sağlamıştı ve kendimde gördüğüm şeyden nefret ediyordum. Ben lanet bir korkaktım. Bu duygular, dünyanın beni bir tür kahraman olarak görmesi gerçeğiyle daha da artıyordu.

Dünyanın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Terapistim bana akıl ve mantık göstermeye, bunu aşmama yardımcı olmaya çalışmıştı. Bir dereceye kadar başardığımı sanmışım. Ama başaramadım.

Roe beni affedene kadar olmaz.

Eğer beni affedebilirse, ileride daha iyi bir adam olabileceğimi biliyordum. Eğer o beni affedebilirse, aniden ailemin de affedeceğini biliyordum.

O sabah sahilde Arran'a her şeyi anlattım.

İşim bittiğinde, kardeşim sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmedi. Tedirgindim, acaba durumu gözümde fazla mı büyüttüm diye düşündüm. Ama sonra ağabeyim durdu ve kolumdan çekerek beni durdurdu.

Bana ters ters bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neden bana yıllar önce söylemedin, kardeşim? Colin'in ölümünü ve bu yüzden ne kadar suçluluk duyduğumu biliyordun. O kadar insan varken benim anlayacağımı düşünmedin mi?"

Yıllar önce, Arran Tayland'dayken sarhoş olmuş ve okyanusta yüzmeye başlamıştı. Arkadaşı Colin başının dertte olduğunu düşünmüş ve onu kurtarmak için koşmuş, ancak kendisi de boğulmuştu. "Senin suçluluğun yersizdi. Benimki değil."

"Komik, ama ben de öyle düşünüyorum - seninki yanlış yerde, ama benimki değil. Çünkü suçluluk duygusu böyle işler."

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadım kabaca.

Kardeşim nefesinin altından küfretti ve sonra beni kollarına aldı. Ona bir can simidiymiş gibi sarıldım, içimdeki gerilimi hafifleten bir rahatlama hissettim. "Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi hoyratça, "ve bu bizi asla değiştirmeyecek kardeşim."

Duygular boğazımı düğümledi ve başımı salladım, onun da karşılık verdiği minnettar bir vuruşla sırtını sıvazladım. Birbirimize güven verici bir bakış atarak uzaklaştık ve sonra sahile geri dönmek için arkamızı döndük.

"Lachlan, Thane ve Arro'ya söylemelisin," dedi Arran. "Yıllardır senin için endişeleniyorlar. Gerçeği bilmek onlara biraz huzur verecektir."

"Edeceğim," diye söz verdim. "Ama seninle konuşmak istememin tek nedeni bu değil."

"Monroe," diye tahmin etti Arran. "Vanessa'nın babasıyla olan olayın bizi bulduğun gece

olduğunu söylemiştin. Şimdi neden kendini tamamen kaybettiğini anlıyorum."

"Evet, kesinlikle gergindim, ama hata yapmayın, öfkem büyük ölçüde sizi aşık olduğum kızla birlikte bulduğum içindi."

Arran boğuk bir sesle, "Bana söylemeliydin," derken işkence görmüş gibiydi.

"Biliyorum," diye ona güvence verdim. "Ve seni suçlamıyorum. Hayatımda ilk kez bu konuda dürüst olmak istiyorum. Bunu itiraf etmem için beni kışkırtmaya çalıştığını fark etmediğimi sanma."

Kardeşim aramızda eliyle işaret etti. "Sanırım işe yararmış olabilir."

"Roe'nun etrafında olmak işe yaradı. Ama döndüğümünden beri ona karşı tam bir hıyar gibi davranıyorum." Kardeşim bana karanlık bir bakış attı. "Ben de öyle duydum."

"Duyduğundan daha kötü." Ona karavandaki geceyi anlattım. Arran bana öyle sert bir bakış attı ki, bana vurabileceğini sandım.

"Bir şey söylemek ya da yapmak zorunda değilsin." Ellerimi savunurcasına kaldırdım. "Bunun için kendimden yeterince nefret ediyorum, inan bana."

Homurdandı.

"Arran, onun gönlünü almaya çalışıyorum." "Ne amaçla?"

Şüpheli ses tonu karşısında dürüstçe, "Onu geri kazanmak için" diye cevap verdim.

Bunu düşündü, sonra beni şok ederek sordu: "Bunun sadece bir heves olmadığına emin misin? Kısa bir süre önce Ery ile çıktığım için bana kızmıştın çünkü *ona* karşı bir şeyler hissediyordun."

Eredine'e karşı hissettiklerimi ne kadar kolay atlattığımı sık sık düşünmüştüm ve biraz kendi kendimi analiz ettikten sonra şaşırtıcı bir sonuca vardım. "Bana Roe'yu hatırlattı."

Arran'ın kaşları kalktı.

Kuru kuru kıkırdadım. "Birbirlerine benzemediklerini biliyorum ama gülümsemesinin ardında Roe'nun gözlerinde hep o lanetli bakış vardı. Lanet ailesi yüzünden. Ve o bakışı her yakaladığımda, onun için daha iyi hale getirmek istedim. Birinin onu sevdiğini, onu düşündüğünü, onunla birlikte olmak istediğini bilmesini istedim. Bunu sadece arkadaşlık yoluyla yapabilirsem bile. Ery'nin gözlerinde o bakışı gördüm ve sanırım bu yüzden ona çekildim. Ery'yi seviyorum," diye söz verdim ona, "ama platonik olmaktan öteye gidemeyecek kadar kolay bir şekilde onun fikrinden vazgeçebildim. Ve bunu biliyorum çünkü Monroe'yu her gördüğümde ..." Gözlerimi kaçırdım, artık çok geç olduğuna dair içimde bir korku yükseliyordu. "Sanki yıllardır uyuyormuşum gibi geliyor, sonra birden o orada ve ben uyanığım. Onu kaybetmekten çok korkuyorum, Arran. Ne yapmalıyım?"

Kardeşim bir elini omzuma koydu ve sempatiyle sıktı. "Daha önce hiç yalvarmadığın kadar yalvarıyorsun."

İçimden bir kahkaha patladı. "Lachlan da aynısını söyledi."

"Ağabeyimiz biliyor olmalı. Robyn'i geri almak için kışını yırttığını duydum. Onun için Boston'a bile uçmuş."

Bu düşünceye kıkırdadım çünkü ağabeyim, özellikle Hollywood günlerinde, benden bile daha

büyük bir kadın avcısıydı. "Güçlüler nasıl da düştü."

"Bak kim konuşuyor. Bu arada" -Arran kaşlarını çattı- "bunu gerçekten düşündün mü? Son birkaç haftadır burada biraz huzur ve sükûnet bulmuş olman ünlü olduğunu unutman gerektiği anlamına gelmez Brodan. Eğer onunla burada bir yuva kurmayı seçersen dünya Monroe'yla yakından ilgilenecektir. Sence bu tür bir incelemeyle başa çıkabilir mi? Sen başa çıkabilir misin? Kendin için bu saçmalığa katlanmak farklı, ama sevdiğin birini etkilediğinde on kat daha zor olacak."

Bunu düşünmüştüm. Tabii ki düşünmüştüm. "Denemek zorundayım, Arran. Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmaya çalışmadığım için pişmanlık duyarak yaşayamam. O aradığım kişi." Çaresizce omuz silktim. "O her zaman öyleydi. Bu beni çok korkutuyor ama onsuz boş bir hayat yaşamaya devam etmek beni daha çok korkutuyor."

Arran nefesini dışarı üfledi. "Kahretsin, biz Adair'ler düştüğümüzde bunu yarım yamalak yapmayız, değil mi?" "Evet, belki de bu yüzden bu kadar korkutucu."

"Eğer Roe'nun istediğin kişi olduğundan eminsen, o zaman çok basit. Monroe ile kelimeler işe yaramaz.

Eylemler. Bırakın eylemlerinizi sizin adınıza konuşsun."

"Bana karşı kapalı. Sadece benim yaptıklarım yüzünden değil, başkalarının yaptıkları yüzünden de. Daha önce kötü bir ilişkisi vardı."

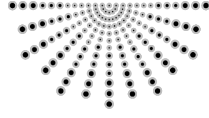
Arran kaşlarını çattı. "Öldürmemiz gereken biri mi var?" Acımasızca başımı salladım. "Büyük ihtimalle."

"Siktir." Başını iki yana salladı. "Hayat bazen çok adaletsiz. O herkesten daha zor zamanlar geçirdi." "Daha iyi hale getirmek istiyorum."

"O zaman yapacağın şey bu. Roe'nun hayatını daha iyi hale getirin, sizin için değil onun için ve bunu yaparken onun seçimlerini elinden almadan."

Kum tepelerinden tarlalara doğru yürürken bunu düşündüm. Gurur göğsümde kabardı. "Sen iyi bir adamsın, Arran."

Bana ciddiyle baktı. "Sen de öylesin kardeşim. Söz veriyorum."

I Ön kapımdan çıkıp birkaç dakika içinde Flora'ya doğru yürüyebilmek oldukça yenilikçiydi. Kulübede yaşamak hayatımı değiştirdi. Kendimi ne kadar mutsuz hissettiğimi fark etmemiştim. Her akşam eve o karavanla dönmek ve her sabah o karavanda uyanmak.

Artık eve dönüp ateşe biraz odun atmak, bir kadeh şarap doldurmak ve arka planda televizyon çalarken çocuklarımın çevrimiçi ödevlerini kontrol etmek için sabırsızlanıyordum.

Bunun için Adair'lere (yani Brodan'a) teşekkür etmem biraz garipti ama geceleri kafamı dinleyebileceğim güzel bir yerim olduğu için bununla başa çıkabilirdim. Son birkaç gecedir uykuya dalmak pek kolay değildi. Suçlu tabii ki Brodan'dı.

Bana *iyi* davranıyordu.

Son iki gündür müzikal provalarında bana karşı nazik, özenli ve saygılıydı. Açıkça flörtöz ya da profesyonelce değildi. Sadece kibardı. Onda farklı bir şeyler vardı. Daha hafif bir şey. Üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. Ellen ve David bile onun tavrındaki değişiklik hakkında yorum yaptılar. İtirafının ve beni affetmesinin böyle bir değişikliği etkileyip etkilemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Benim görüşüm onun için gerçekten bu kadar önemli olabilir miydi?

Ugh.

Kargaşa içindeydim.

Her ne kadar yeni tavrını takdir etsem de, bana daha önce nasıl davrandığını unutamıyordum.

Cumartesi günü kahve içmek için buluşmak istediğinde, ona dürüstçe Sloane Harrow ile Flora'da brunch için planlarım olduğunu söyleyerek rahatlardım.

Gerçek şu ki, Adair olmayan bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Arro'yu ne kadar sevsem de, Brodan'la mutlu eden her şeyi destekleyeceğine şüphe yoktu ve bunun ben olduğumu düşünürse, baskı olurdu. Regan da aynısını yapardı.

Arkadaşlığımız ilerlediğinde bu konuları konuşabileceğim tarafsız bir arkadaş bir çözüm gibi görünüyordu. Bu yüzden Sloane'u aradım ve onu brunch'a davet ettim. Neyse ki Callie günü Lewis'lerde geçiriyordu. Onu yeni video oyununu oynaması için davet etmişti. Sınıfta bir elmanın iki yarısı gibi olmuşlardı ve bana Brodan'la çocukluğumuzu her hatırlattıklarında göğsüm ağrıyordu.

Hepsi buydu, kendime sürekli söyledim. Brodan şu anda bana aşık değildi. Sadece uzun geçmişimiz ve çocukken paylaştığımız aşk yüzünden kafası karışmıştı. Bunu yakında anlayacaktı ve sonunda yine kim incinecekti? Ben. Bu nedenle, beni ona tekrar aşık etmek için yaptığı planlara karşı güçlü duruyordum.

Dün gece onu Google'da bile arattım. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Ama zayıftım ve ona karşı bir zırha ihtiyacım vardı.

Birbiri ardına çarpıcı güzellikteki fotoğraflarını görmek ve flört geçmişiyle ilgili makaleler okumak yardımcı oldu. Ben o kadınlara hiç benzemiyordum. Başlangıç olarak, hepsi spot ışıkları altında rahat görünüyordu. Ben kesinlikle değildim. Ve Brodan Adair ile bir ilişki içinde olmak bildiğim hayatı değiştirecekti. Yüzüm magazin gazetelerinde ve internette boy gösterecek, kıskanç insanlar kötü yorumlar yapacak ve neden beni seçtiğini sorgulayacaklardı. Bu spekülasyonlar kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden olacaktı.

Hayır, teşekkürler.

"Bu ciddi bir bakış." Sloane'un sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Flora'ya otomatik pilota girdiğimi fark ettim. Döndüğümde Sloane'u pencere kenarındaki bir masada buldum. "Merhaba." Kendi kendime alaycı bir şekilde güldüm. "Çok özür dilerim. Rüya alemindeydim."

Göz alıcı gülümsemesini parlattı ve boş sandalyeyi işaret etti. "Endişelenmeyin. Orayı sık sık ziyaret ederim." Kıkırdayarak koltuğa oturdum. "Nasılsınız?"

"Callie ve ben artık İskoçya'nın dağlık bölgelerinde yaşadığımız için hâlâ 'çimdikle beni' anları yaşıyoruz ama onun dışında iyiyiz."

Onları buraya neyin getirdiğini sormak istedim ama bunu bana söylemesi için Sloane'a bırakmanın daha iyi olacağını hissettim. "Ama burayı seviyorsun?"

"Sevilmeyecek ne var? Herkes çok arkadaş canlısı. Callie yeni bir en iyi arkadaş buldu ve benim de istikrarlı bir işim ve yaşamak için güzel bir yerim var."

"O şatoda dolaşmak, tüm o ünlü yüzleri görmek tuhaf değil mi?" Omuz silkti. "Ben Los Angeles'lıyım. Bir ya da iki ünlü yüz görerek büyüdüm." "Doğru."

"Hiç kaleye gittin mi?" Sloane sordu. "Görülmesi gereken bir yer."

Koridorlarda koştuğum anılar zihnimi doldururken nostalji beni ele geçirdi. "Yenilenmeden önce buraya oldukça aşındıydım. Eskiden Adair'lerin aile eviydi ama sadece küçük bir kısmında yaşıyorlardı."

"Gerçekten mi?" Sloane öne doğru eğildi, çenesi yumruğunun üzerindeydi. "Yani hepsiyle arkadaş mısın? Kermeste bunu hissetmiştim."

Melankoli tehdit etti. "Eskiden Brodan'la çok iyi arkadaştık. Biz çocukken. Tıpkı Callie ve

Lewis gibi. İyi bir arkadaş bulması harika." Konuyu değiştirmeye çalıştım.

Sloane'un bütün yüzü aydınlandı. "Çok rahatladım. Regan da çok tatlı biri. Herkese yaptığım pastalardan bahsediyor ve doğum günü pastaları için birkaç sipariş aldım."

Flora masamızda durdu. "Size ne ikram edebilirim hanımlar?"

Siparişlerimizi almadan önce onu sıcak bir şekilde selamladım ve o da bir elini omzuma koyup sıktı. Flora'nın gözleriyle karşılaştım, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı ve bunu bildiğini biliyordum. Geçen akşam annesini görmeye gitmiştim ve ona artık anneme yardım etmeyeceğimi söylemiştim. Nedenini bile söylemiştim. Belle anlamıştı. O da babamın öldüğünü bilmiyordu. Anlaşılan annem kimseye söylememişti. Belle benim için çok üzülmüştü ve ona iyi olduğumu anlatmak için elimden geleni yapmıştı. Belli ki Flora'ya söylemiş.

Sanırım annemle ilgili hislerimi görmezden geliyordum. Brodan'ın dikkatimi dağıtması, annemin yalanlarını düşünmekten daha kolaydı. Babamın yattığı yeri aramayı düşünmek.

Henüz bunu düşünemezdim.

Sloane ve ben kolayca sohbete geri döndük. Geçmişlerimizle ilgili kişisel ayrıntılardan kaçsak da birbirimize karşı rahattık ve bir gün zor şeyleri paylaşabileceğimizi hissediyordum. İnsanlar hakkında her zaman içgüdülerim vardı, bir insanın sıradan bir tanıdık mı yoksa eğlenceli ama sığ bir ilişki yaşayabileceğim bir arkadaş mı yoksa derin, gerçek bir dostluk paylaşabileceğim biri mi olacağı konusunda.

Yıllardır ikincisini hissetmemiştim, bu yüzden Glasgow'da kimsenin hayatını alt üst etmeden Highlands'e geri döndüm. Elbette, orada arkadaş olduğum öğretmenlerden arada bir mesaj alıyordum ama hepsi bu kadardı.

Sloane Harrow uzun zamandır Adair'ler dışında kendimi bu kadar rahat hissettiğim ilk kişiydi, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibiydi.

Kızına benim öğretmenlik yapmam ideal değildi ama Ardnach küçük bir yerdi ve bu tür şeylerden kaçınılamazdı.

Sloane bana Regan'ın kendisini ve Callie'yi burada yalnız oldukları için Noel'i Adair'lerle geçirmeye davet ettiğini söylemek üzereydi ki dikkati dışarıya kaydı ve cümlenin ortasında durakladı. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve pencereden dışarı baktım.

Koltuğumda gerildim.

Brodan ve Walker kafeye doğru yürüyorlardı.

Kahretsin.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Sloane'un aniden parlayan gözlerini görünce rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Ünlü insanlara alışkın olduğumu sanıyordum."

Bakışları benimkilere kaydı. "Oh. Oh hayır, evet, öyleyim. Öyle değil... Brodan'ın korumasına biraz aşık oldum."

Rahatladım ve verdiğim tepki için kendimden nefret ettim. "Ah."

"O sadece çok ..." Hülyalı bakışları tekrar pencereden dışarı kaydı. "Sağlam, seksi ve uzun

boyu. O da arazide çalışıyor, biliyorsun. Ne zaman onu iş yerinde görsem, yemin ederim dizlerimin bağı çözülüyor.

jöleye dönüşür. Bu da ne böyle? Bir erkeğe hiç böyle tepki vermemiştim. Ve o aksan... nefis. Ve benim yemeklerimi çok seviyor." Sloane'un dudakları bir an için birbirine yapıştı. "Ama fırıncılığın ötesinde bir varlığım olduğunu bilmiyor gibi. Bir ilişkiye ihtiyacım olduğundan değil. Aslında bir ilişkiye kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var." Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Yine de biriyle yatmak güzel olurdu."

Kıkırdadım, başımı salladım. "Evet, o hissi bilirim."

Sloane sırtıttı. "Ve o adama bir ağaç gibi tırmanabilirim."

Tam Flora'nın kapısının üstündeki zil çınlarken kahkahayı patlattım.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gerilerek omzumun üzerinden baktığımda Brodan'ın bana gülümsediğini gördüm. Walker onun yanında duruyordu. İkisi her zamanki gibi küçük kafeyi doldurmuştu. Omuz silktim. "Sadece kız muhabbeti."

Sloane'a bakmadan önce her özelliğimi ezberliyormuş gibi yüzümü inceledi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de." Ona güzelce gülümsedi ve hemen ardından Walker'a döndü. "Merhaba Walker."

"Sloane." Önce ona sonra da bana başını salladı. "Monroe."

"Merhaba."

"Flora, aşkım, nasılsın?" Brodan kalabalık kafeden seslendi. "Bu güzel hanımlara katılabilmemiz için fazladan yer var mı?"

Flora başıyla onaylarken bir kız öğrenci gibi titredi ve Walker da onu takip ederek katlanır bistro sandalyelerini almak için arka tarafa gitti.

Sikeyim.

Sloane neredeyse zevkten kıvranıyordu. "Görünüşe göre misafirimiz var."

Tabii ki, aşık olduğu kişiyle oturmak onun için heyecan vericiydi. Brodan'la oturmak benim için o kadar heyecan verici değildi. Bu beni kızdırdı.

Ona planlarım olduğunu söyledim, o da kasıtlı olarak planlarımı bozdu.

Gözlerimi ona dikerek, çok uzun boylu bedenlerini küçük sandalyelere sıkıştırmaya çalışırken hoşnutsuzluğumun içimden yayılmasına izin verdim. Brodan tabii ki yanıma oturdu. Dirseklerini küçük masaya dayadı, böylece kolu benimkine değdi. Sırıttı hınzırca çocuksu ve bir o kadar da seksiydi. "Burası çok rahatmış."

Ona ters ters baktım.

Piç kurusu daha sert sırtıttı.

Sloane aniden, "Ah, pardon," dedi, Walker'a bir bakış fırlatırken yanakları kızarmıştı.

Ona el salladı. "Seni tekmeleyen benim." Brodan'a kaşlarını çattı ama arkadaşı ve patronu dikkat etmiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Brodan içtenlikle.

Dalkavukluktan etkilenmemeye kararlı bir şekilde ona sert sert baktım. "Ezilmiş görünüyorsun."

Walker da öyle."

Walker olumlu anlamda homurdandı.

"Kesinlikle ezilmedim." Bacağını masanın altından benimkine doğru bastırdı. "Tam kıvamındayım." "Daha çok kafan yerinde değil," diye cevap verdim.

"Sanırım yıllardır ilk kez öyleyim."

İçimi çektim. "Burada ne işin var?"

"Brunch için sana katılıyorum."

"Seni kimse davet etmedi." "Ben davet ettim."

"Bu sayılmaz."

Sırıttı. "Sadece beni davet edemeyecek kadar utangaç olduğunu düşünmüştüm." "Senin yanında hiç utangaç olmadım, Brodan Adair."

"Oh, bilmiyor muyum?" Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

Onu öldürecektim. "Yani... ölmek için seçtiğin yol bu mu?"

O kadar büyük gülümsedi ki neredeyse beni kıracaktı. "O anda senin altında olmayı tercih ederdim, ama bir erkek alabildiğini alır."

"Brodan!" Onu ittim, masamızın dışında kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Brodan başını geriye atıp kendini bıraktığında Sloane kahkahadan boğuldu. Bakışları üzerime çekti ve yerin beni bütünüyle yutmasını istedim. "Olay çıkarıyorsun."

Yüzüme bakarken kahkahası sustu. "Bir gün seni yine güldüreceğim, Sunset." Acı içime işledi ve sanki bunu görmüş gibi gözleri karardı.

Sloane masadan kalkarken boğazını temizledi. "Aslında şimdi yapmam gereken işler olduğunu hatırladım, o yüzden gerçekten gitmeliyim. Walker." Ona doğru baktı. "Benimle çıkar mısın? Regan ve Thane'e çok misafirperver oldukları için biraz kek yaptım ve fazladan var. İstersen senindir."

Walker bir durumdan ayrılmak için bahane arayan bir adam olsaydı, sanırım bunu yapardı. Bunun yerine başını rahatça salladı ve yavaşça ayağa kalkarak Sloane'un geçmesine izin vermek için geri çekildi. "Sloane-" Ona yalvaran bir bakış attım.

Özür dileyerek gülümsedi. "Sonra görüşürüz. Seni ararım."

Başımı salladım, gidişine surat asmamaya çalışıyordum.

"Yürü." Brodan vedalaşırken arkadaşının adını söyledi.

"Brodan." Walker omzuna öyle sert vurdu ki, Brodan irkildi. Walker Ironside'ı gerçekten sevdiğime karar verdim. "Monroe."

"Güle güle." Ona yorgun bir el salladım. Sonra gittiler.

Ve kafedeki herkes bize bakmamaya çalışıyordu... ve başarısız oluyordu. "Sen de gidebilirsin," dedim nefesimin altında Brodan'a.

Ama Flora elinde bir tepsi yemekle yaklaştı. "Sanırım bu artık ikiniz için?"
Brodan sahte bir masumiyetle, "Flora'nın çabalarını boşa harcayamayız," diye cevap verdi.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Umarım bir sandviçte boğulursun."

Flora tabakları yerleştirirken bir homurtuyla boğuldu. Bana göz kırptı. "Afiyet olsun." Brodan'a bakarak, "Yemek için kalıyorsan, gidebilirsin," diye homurdandım.

Sırıttı. "Yakınlığım çok mu baştan çıkarıcı?"

"Bu tereyağı bıçağını kalçana saplamak için mi? Evet. Çok cazip."

"Buna ben girdim," diye mırıldandı nazikçe, ama Sloane'un boş sandalyesini almak için ayağa kalktı.

Artık onun sıcaklığı ve tıraş losyonuyla sarmalanmadığım için biraz nefes alabiliyordum.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun, Brodan?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Seninle zaman geçirmek istedim ve bunu kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Yani zorla mı yaptın?"

"Ben... Ben... Siktir." Sandalyesinde geriye doğru çöktü ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Özür dilerim." Masadan kalktı. "Ben gidiyorum."

"Otur." Bıkkınlık içinde iç çektim. Teslim olmamalıydım ama hâlâ sevgimi koruduğum o kayıp küçük çocuğa o kadar çok benziyordu ki.

O kadar hızlı oturdu ki neredeyse komikti. "Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum." "Tutamayacağın sözler verme, Brodan Adair."

"Bana ikinci isim takmana bayılıyorum," diye takıldı. "Bana bir şeyler yapıyor." "Sen de benimle flört etme." Onu uyarmak için çatalımı ona doğrulttum.

Brodan başını salladı. "Hayır, buna söz veremem."

Gözlerimi devirdim ve birkaç saniye onunla uğraşmamak için sandviçime yumuldum. Sonra, hâlâ bir izleyicimiz varmış gibi hissederken, aklıma şu soruyu sormak geldi: "Hollywood'dan arayan yok mu? Gelmenizi bekleyen film setleri yok mu?"

Hamur işinden aldığı lokmayı yuttu. "Sanırım oyunculukla işim bitti."

Nefesim kesildi ama bu haberin beni etkilediğini görmesine izin vermedim. "Düşünüyor musun?" Omuz silkti. "Eskiden bu terapistle giderdim."

"Bundan bahsetmiştin." Bu beni hâlâ şaşırtıyordu ama bu yüzden ona hayranlık duyuyordum. "Buna sevindim."

"Evet, oyunculüğün benim kaçışım olduğunu konuşmuştuk. Başkalarının hayatlarında kaybolmak istiyordum çünkü kendi hayatımla uğraşmaktan daha kolaydı. Özellikle de babam öldükten sonra."

Annemden Stuart Adair'in ölüm haberini almıştım. O zaman onun ve çocuklarının, Brodan'ın yasını tutmuştum. Brodan'a gitmek istemiştım. Cenazesinde yanında durmak için, ama o zaman hoş karşılanmayacağıma inanmıştım. Şimdi farklı olduğunu biliyordum.

"Baban için çok üzgünüm, Brodan. Cenazesine gelemediğim için üzgünüm. Pişmanım."

Brodan masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Anlıyorum. Ve teşekkür ederim." Beni bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Öldüğünde çok kızmıştım çünkü onu gerçekten tanıma fırsatı bulamamışım gibi hissediyordum. Onun bizi uzaklaştırdığı kadar ben de onu uzaklaştırmıştım. Karmaşık bir ilişkimiz vardı ve bu bende bir sürü pişmanlık bıraktı. Bu yüzden kendimi oyunculuğa gömdüm. I

Bunun ne kadar doğru olduğunu şimdi anlıyorum. Çekimler arasında ne kadar boş olduğumu. Bunun benim hayatım olmasını istemiyorum, Roe. Babama dönüşmek ve korku ve kederden o kadar sakat kalmak ki onu seven insanları kol mesafesinde tutmak. Eve dönmek istiyorum. Yeğenlerimin büyüdüğünü görmek istiyorum. Belki," bir an durakladı, "belki kendi çocuklarım olur."

Bunun üzerine içim burkuldu. "Oh."

"Yani, hayır, oyunculuğa geri dönmeyeceğim. Ama hikaye anlatma dünyasını hala seviyorum, bilirsiniz. Bir senaryo üzerinde çalışıyorum."

Şaşkınlık beni boğdu. "Gerçekten mi?"

Brodan neredeyse utanmış gibi başını salladı. "İyi olup olmadığını bilmiyorum. Aslında... okuyup okumayacağınızı merak ettim."

"Ben mi?" Bir elimi göğsüme bastırdım. Kesinlikle yanılıyordu. "Brodan, ben senaryo yazımı hakkında ne bilirim ki?"

"Tanıdığım herkesten daha fazla kitap okuyorsun ve ben de okuyucu bir aileden geliyorum. Ama onların fikirlerini değil, seninkileri istiyorum. İyi bir hikaye biliyorsun. Tek bilmek istediğim bu. Eğer iyi bir hikâye olduğunu düşünüyorsan, dürüst fikrini istiyorum. Sana güveniyorum."

Şey... lanet olsun.

"Brodan-"

"Lütfen."

İç çekerek başımı salladım. "Tamam. Senin için okuyacağım."

"Harika." Gülümsedi. "Onu alıp sana geleceğim. Şarap da getiririm. İyi bir şey."

Gözlerimi kıstım. "Seni fırsatçı piç."

Brodan kıkırdadı ve özür dilemeden omuz silktilti.

"Gelecek Perşembe okula getireceksin. Kendi zamanımda okuyacağım ve sana geri döneceğim. Şimdi çeneni kapa ve şu sandviçlerden ye."

"Senin bu otoriter yanını seviyorum." Bakışları için için yanıyordu. "Bunun yatak odasına nasıl yansıdığını görmek isterim."

Kendimi onun cilveli ve ukala cazibesine karşı siper ederek sertleştirdim. Gözlerine bakmadan sessizce, "Yatak odama en son girdiğinde beni küçük düşürdün, bu yüzden bir daha asla oraya dönmeyeceksin," dedim.

Brodan bir kez daha elini bileğime dolamak için masanın öbür ucuna uzandı. Acı dolu keder yüzünü karartmıştı. "Eğer o sözleri geri alabilseydim, alırdım. Ama bil ki o sözleri seni aşağılamak için söylemedim. O sözleri seni kendimden uzaklaştırmak için söyledim çünkü seninle birlikte olmanın ne kadar muhteşem bir şey olduğundan çok korkuyordum." Kavrayışı sıkılaştı. "Bu konuda asla yalan söylemem Monroe. Ve bu sözleri asla seni kazanmak için söylemem. Bu sözleri söylüyorum çünkü bunlar gerçek. Ben onu mahvedene kadar... seninle geçirdiğim o gece hayatımın en güzel gecesiydi, kale kulesindeki öğleden sonramızdan sonra ikinci sıradaydı."

Sözleri karnımda derin bir dönmeye neden olurken tenimdeki ısı kızardı. Bacaklarımı masanın

altında birleştirdim ve bileğimi tuttuğu yerden çektim. Birlikte olduğu onca güzel ve deneyimli kadın, dünyanın dört bir yanından kadınlar vardı ve o benim bunlara inanmamı bekliyordu.

Karavandaki aceleyle sevişmemizin ve kuledeki deneyimsiz okşamalarımızın hayatının en güzel anları olduğunu mu? "Konuş benimle, Sunset."

Gözlerinin içine baktım. "Sana inanmıyorum. Ve durmanı istiyorum. Bu beni incitiyor, Brodan." "Neden bana inanmıyorsun?" diye neredeyse yalvarıyordu. "Monroe?"

"Çünkü," diye tısladım, masanın üzerine eğilerek. "Dünyanın geri kalanıyla birlikte senin bir olağanüstü kadından diğerine geçişini izledim ve sen benim özel olduğuma inanmamı bekliyorsun." Homurdandım ve masadan geriye doğru itildim. "Benimle ilgili tek özel şey, Brodan, sana hayır diyen ilk kadın olmam. Ben bir meydan okumayım ve sen sıkılacaksın. Her zamanki gibi." Ayağa kalktım ve çantamdan cüzdanımı çıkarıp birkaç not bulmaya çalıştım. Bana ters ters bakarken onları masanın üzerine fırlattım. "Beni rahat bırak."

Kafeden aceleyle çıktım, arı kovanına çomak sokup sokmadığımı artık umursamıyordum ve hızla kulübeye doğru yürüdüm.

"Roe!" Brodan arkamdan seslendi.

Siktir!

Etrafımda döndüm. "İngilizce anlamıyor musun?"

Bana doğru yürürken yüz hatlarına kararlılık ve öfke damgasını vurdu ve ancak aramızda birkaç santim kalınca durabildi. "Evet, pek çok kadınla birlikte oldum. Ve bu ilişkilerin her biri boştu çünkü onlardan seksin hızlı rahatlamasından başka bir şey istemedim."

Kıskançlık içimi ekşitti. "Brodan-"

"Birini sana uyan kişi yapan nedir bilmiyorum." Bıkkınlıkla omuz silkti. "Ama sen küçüklüğümden beri o kişisin. Önce en iyi arkadaşım olarak."

"Brodan-"

"O zaman..." Sanki koşuyormuş gibi zor nefes alıyordu. "Sonra bir gün sahilde yürüyorduk ve sen söylediğim bir şeye gülümsemek için döndün ve gülümsemeni burada hissettim." Bir yumruğunu karnının alt kısmına koydu. "İçimde kelebekler uçuştı. Hayatımda hiç kelebekler uçuşmamıştı." Brodan bir adım daha yaklaştı. "On beş yaşındaydık ve o sabah hava sıcaktı, sen de bu mavi askılı yazlık elbiseyi giymiştin. Ama biz sahilde yürürken hava değişti. Rüzgâr saçlarını ve elbiseni savurmaya devam etti. Sutyen takmamıştın ve elbisen her santimini sarıyordu... Seni kumsala yatırıp sevişmek istedim."

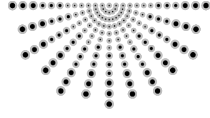
Şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. O öğleden sonrayı hatırladım. Brodan bana karşı soğuk ve mesafeli davranmıştı ve bu onun yapacağı bir şey değildi, endişelenmişim.

"O günden beri seni sevmekle seni istemeyi birbirinden ayıramadım. Ve eğer bu duygulara teslim olursam, benim her şeyim olacağını biliyordum. Çünkü sen tam uyuyordun, Roe. Bana uyuyorsun. Benim için ne ifade ettiğinin farkında olmayan o korkak küçük çocuk olmayı reddediyorum... Sen zaten benim her şeyimdin. Her zaman da öyle olacaksın. Ayrı geçen 18 yıl, geride bıraktığın boş acıyı uyuşturdu. Ama şimdi buradasın, karşımdasın ve biliyorum ki sen benim eksik parçamsın. Hiç kimse bana senin gibi uymayacak. Hiç kimse."

Gözyaşlarım ben onları durduramadan serbest kaldı.

Brodan uzanıp yüzümü avuçladı ve tuzlu damlaları başparmaklarıyla fırçaladı. Alnını alnıma yaslamak için eğildi. "Bir gün bana inanacaksın," diye söz verdi alnıma nazık bir öpücük kondurmadan önce.

Sonra gitmişti, Flora'nın yerine doğru yürüyordu. Beni orada milyonlarca duyguyla karışık bir halde bırakarak.

B Daha ne olduğunu anlamadan 1 Aralık olmuştu. Yirmili yaşlarımdan başından beri her yıl olduğu gibi, bir yıl daha neredeyse bitene kadar haftalar birbiri içinde eriyip gitmişti.

Çocukların arkasında durup provalarını izlerken içim gururla doldu. Müzikal bir araya geliyordu. Callie son birkaç hafta içinde kendine daha fazla güvenmeye başladı ve en tatlı sesiyle harika bir Dorothy oldu. Lewis, Korkuluk rolünde komik bir şekilde beceriksizdi ve David'in en uzun öğrencilerinden biri olan Andrew, Kötü Cadı rolünde aşırı derecede alçaktı.

"Harika gidiyorlar," diye mırıldandı Brodan yanıma gelirken.

Üst kolu omzuma değdiğinde gerilmemeye çalıştım. Benden çok daha iriydi. Büyük adamlar beni temkinli yapar. Brodan da öyleydi ama fiziksel olarak değil. "Öyleler," diye kabul ettim.

Dünkü provada, bir önceki hafta sonu brunch'a katıldığından beri onu ilk kez gördüm. Zihnimde dönüp duran o içten sözleri söylediğinden beri. Söyledikleri gibi içime sızmalarını istemiyordum. Aslında onları unutmak istiyordum. Ama ne zaman denesem, onun ıstırap dolu yüzü zihnimde canlanıyor ve aptal, ihmal edilmiş, hırpalanmış kalbim onun beyanatına sarılıyordu.

Kendimi koruma ihtiyacım yüzünden dün ona pek sıcak davranmamıştım ama Brodan benim soğukluğuma karşı bağışıklık kazanmıştı. Bu bana Brodan Adair'in bir şey istediğinde tünel görüşüne sahip olduğunu hatırlattı. Bu adam kadar kararlı kimse yoktu. Bu yönü hiç değişmemişti. Bu düşünce beni korkuttuğu kadar heyecanlandırdı da. Kendime ve ona karşı duyduğum hayal kırıklığı patlayıcı seviyedeydi. Okulda onun etrafında olmaktan çekinmemin bir başka nedeni de buydu. Bir gün onun üzerinde patlayacağımdan korkuyordum ve buna tanık olmak istemiyordum.

"Senaryom yanımda. Acaba okuldan sonra onunla size uğrayabilir miyim?" "Posta kutusuna atıver," diye mırıldandım.

"Monroe."

Ses tonunu duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde neredeyse savunmasız bir ifade ile bana baktı. "Senaryo konusunda ciddiym. Bu bir numara değil. Benim için bir anlamı var. Ve benim için anlamı olan bir şeyi önemsemeni hak etmediğimi biliyorum... ama önemsemeni istiyorum."

Lanet olsun!

Derin bir iç çekerek sınıfa döndüm. "Tamam. Ama sadece prova sırasında sessiz olursanız."

Gerginliğin azalmasıyla vücudunun gevşediğini hissettim. "Teşekkür ederim." Lanet olsun. Bu adam söz konusu olduğunda çok yumuşak bir dokunuşum vardı.

Dersten sonra doğrudan eve gittim, artık bakmam gereken bir annem yoktu. Onu düşünmek bir anda aklımdan çıkmıştı çünkü duygularımla başa çıkmaya hâlâ hazır değildim. Kulübenin köşesini döndüğümde Brodan'ın cipini park etmiş, ona yaslanmış halde buldum. Kısa gün alacakaranlığa dönerken köyün sokak lambaları yanmış, Brodan'ın üzerine sarı bir parıltı düşürmüştü. Yaklaştığımda bakışları benimkilere kilitlendi ve cipi itti. Kolundaki A4 boyutundaki deri zarfı fark ettim.

"Bunu yaptığınız için teşekkürler," dedi.

Anahtarımı kilide sokarken, "Bunu bana okulda da verebilirdin," diye homurdandım.

Sırtımda sıcaklığını, yanağımda nefesini hissettim ve başını eğerek yumuşak bir sesle, "Yapmam için ısrar edebilirdin," dedi.

Tüylerim diken diken olup boynuma ve omurgama yayıldı ve kapıyı iterek açarken nefesimin altında ona küfrettim. Elbette haklıydı. Beni eve kadar takip etmesine izin vermem için hiçbir neden yoktu.

Yalnızlık dışında.

Göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak Brodan'ın kulübeye girmesine izin vermek için kenara çekildim. Neyse ki kalorifer zaman ayarlıydı, bu yüzden eve döndüğümde güzel ve sıcaktı. Brodan içeri girdi, bakışlarını odanın içinde gezdirerek etrafı inceledi.

"Hiçbir şey değiştirmemiş ya da eklememişsin," diye not etti. "Düşündüm de, kitapların nerede?"

Ön kapıyı kapattıktan sonra postalarımı almak için eğildim. Tüm kitaplarımı uzun zaman önce Glasgow'da bırakmıştım. "Bir e-okuyucum var."

"Peki ya eşyalar?"

"Eşyalarımı toplamama yardım etmiştin," diye cevapladım kuru bir sesle, postaları karıştırırken. "Yani eşyaların gerçekten bu kadar mı?"

"Hepsi benim-" Küçük posta yığınının sonuna doğru ilerleyip Noel kartını bulduğumda kestim. Daha açmadan Noel kartı olduğunu anlamıştım çünkü adres etiketindeki el yazısını tanıyordum. İçimde adrenalin salgılanırken yanaklarım kızardı, iade etiketi olup olmadığını kontrol etmek için kartı çevirirken ellerim titredi.

Hiç yoktu.

Beni burada nasıl buldu?

"Mümkün değil," diye fısıldadım çılgınca, elimdeki postayı bırakıp kartı açtım.

Noel için süslenmiş bir şöminenin önünde oturan ve köşede bir ağaç bulunan sevgi dolu bir çiftin resmedilmiş bir görüntüsüydü. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kartı açtım ve midem bulandı.

Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin. Mutlu Noeller, Monroe.
Her zaman sevgiler, Steven

"Monroe?"

Beni Ardnoch'ta bulmak yeterince kolaydı... ama kulübeye taşındığımı nereden biliyordu? Sadece birkaç haftadır burada yaşıyordum. Kartı anneme göndermesi gerekirdi. Burada olduğumu nereden biliyordu?

"Roe?"

Buraya mı gelmişti? Beni mi izliyordu?

Bir gün gölgelerden çıkacak mıydı? Belki de hiç beklemediğim bir anda.

İstediği şey bu! Her doğum günü ve her Noel... Bunu kafamı karıştırmak için yaptı.

Çünkü o lanet bir korkaktı! "Neler oluyor? Ver şunu bana."

Brodan kartı elimden kaptı ve beni odaya geri getirdi. "Brodan-"

Yüzü öfkeyle karardı, soluk mavi gözlerini karttan bana doğru kaldırırken buz parçaları gibiydi.

"Bu da ne böyle? Steven kim ve neden seni tehdit ediyor?"

Bir yanım Brodan'a defolup gitmesini ve beni boktan varlığımla baş başa bırakmasını söylemek istiyordu. Ama daha da büyük bir parçam çok yorgundu. Çok yalnızdım. Konuşacak birine ihtiyacım vardı... ve o oradaydı.

"Steven benim eski sevgilim." El çantamı yan masaya bıraktım ve yorgun gözlerle Brodan'a baktım. "Sana güvenmememin tek nedeni sen değilsin."

Çenesindeki kaslar esnedi. "Söyle bana. Lütfen."

Başımı salladım. "Sanırım önce köpüklü bir kahve içmek istiyorum. Ya sen?"

Sabırsızlığı belliydi ama başını sallayarak kontrol etti. Sanki bir duman bulutu içinde kaybolacağımdan korkuyormuş gibi, Brodan beni yavru bir köpek gibi mutfığa kadar takip etti ve dolabın arkasında bulduğum viskiyle kahve yapmamı izledi. Sonra beni oturma odasına kadar takip etti ve birlikte oturduk, fincan soğuk avuçlarımın arasında sıcacıktı.

"Gün batımı mı?" diye sordu sessizce.

Konuşurken ona tam olarak bakamıyordum. "Seni unutmam uzun zaman aldı. Üniversitede felaket denemeler, beni boş bırakan sıradan seksler oldu."

Ona baktığımda, elindeki bardağı sıkıca kavradığını fark ettim, sanki bana da bakmaktan korkuyormuş gibi bakışlarını içkiye dikmişti. Bu onu rahatsız mı ediyordu? Beni başkalarıyla düşünmek mi? Nedense bu canını yakıyordu. Hiçbir tatmin yoktu.

"Öğretmenlik eğitimi için Edinburgh'a taşındığımda Nick adında bir itfaiyeciyle tanıştım. Bana hatırlattı ki

biraz senden."

Brodan şimdi bana bakıyordu, ıstırabı açıktı. "Ne lanet bir çiftiz biz Sunset."

Acı göğsümü parlak bir alevle ısıttı ve gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Başımı sallarken acımasız bir gülümsemeyle onlara karşı koydum. Boğazımdaki ani yumrunun etkisiyle konuşabilmem bir dakika sürdü. "Nick ve ben dört yıl boyunca birlikteydik, ta ki arkamdan bir iş arkadaşıyla yattığını öğrenene kadar. Birlikte olmaya karar verdiler ve ben de ayrıldım. Arkadaşlarımızın çoğu onun arkadaşıydı, bu yüzden onu ve yeni kadını seçtiler."

"Şerefsizler," diye ısırdı Brodan. "Hepsi." Ben de aynı şekilde homurdandım.

"Roe... bilmelisin ki ben hiç kimseyi aldatmadım ve asla aldatmam."

"Biliyorum. Bir kızdan bıkıp diğerine geçtiğinde her zaman çok dürüst olurdun." İrkildi.

Pişmanlık beni beklenmedik bir şekilde vurdu. Steven'ın bana eziyet etmekten hoşlanması Brodan'ın suçu değildi ve onun bana yaptığını ben de Brodan'a yapmak istemiyordum. Ona vurmaya devam etmek istemiyordum. "Özür dilerim."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Bana şu diğer adamdan bahset. Şu Steven denen adamdan."

"Steven Shaw. Onunla Glasgow'a öğretmenlik yapmak için taşındığımda tanıştım. Benden on yaş büyüktü, karizmatikti, zekiydi ve finans sektöründe çalışıyordu. İşinin tam olarak ne olduğunu hala bilmiyorum ama başarılı olduğunu biliyordum çünkü beni pahalı hediyelere boğdu ve ben de onun tarafından ayaklarımın yerden kesilmesine izin verdim. Süslü akşam yemekleri, süslü tatiller, Glasgow'un Batı Yakası'nda süslü bir daire." Acı acı sıırıttım. "Ama beni kendine çeken yaşam tarzı değildi. O çekti. Bendim. Benim gibi birini arıyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Savunmasız biri. Sevilmek için çaresiz biri. Senden sonra, Nick'ten sonra..." Viskimin içine baktım. "Steven üzerimdeki kokuyu bir köpekbالیğının kanı kokladığı gibi almış olmalı."

"Roe." Adım Brodan'dan sürüklenerek, kaba ve yırtık pırtık bir şekilde çıkmış gibiydi. Ona baktım ve kendini suçladığını gördüm.

Başımı salladım. "Hiç kimse bir başkasının hayatından ya da seçimlerinden sorumlu değildir."

"Ama seni sevdim ve artık umursamadığını düşündüğüm için senden uzaklaştım. Korkunun kazanmasına izin vermek daha kolaydı. Korkaklığım yüzünden kimsenin seni sevmediğini düşündün. Bunun için kendimi affedemem."

"Suçlu sen değilsin, Brodan. Steven'dan başka kimsenin suçu yok. O bir bok parçası. Sen kendini affetmeyebilirsin ama ben seni affediyorum. Ben bizi affediyorum. Sen de bizi affetmelisin."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sen her zaman benden daha bilgeydin." Sonra, yumuşadığı kadar hızlı bir şekilde yüz hatları sertleşti. "Şimdi bana o piçin sana ne yaptığını anlat."

Devam etmeden önce kahvemden bir yudum daha aldım. "Steven bana olan tutkusuyla beni kendine çekti. Beni ne kadar çok istediğini ve bana ne kadar çabuk aşık olduğunu. Bana hiç

kimseye bu kadar çabuk aşık olmadığını söyledi. Kendimi özel hissettim çünkü bana öyle hissettirdi. Bana sevildiğimi hissettirdi. Ve hatta

Onu aynı şekilde sevmiyordum, beni ne kadar çok istediğine bağımlıydım.

"Ancak ilişkimizden bir yıl sonra işini kaybetti ve hıncını benden çıkarmaya başladı. Steven tıpkı babam gibi oldu." Babamı düşünmek bir duygu volkanını harekete geçirmekle tehdit ediyordu, bu yüzden hızlıca devam ettim, "Bana vurduktan sonra onu her terk etmeye çalıştığımda, özür diler ve bana yeniden sevildiğimi hissettirirdi."

"Lanet olsun," diye ısırdı Brodan, içini titreten bir iç çekişle.

İtiraf ederken ona bakamıyordum: "Onunla bu kadar uzun süre kaldığım için utanmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu kısmen korku, kısmen manipölasyondur ve küçük bir parçam belki de bunun ben olduğuma inanmaya başlamıştı. Belki de insanların beni bu şekilde 'sevmesinin' bir nedeni vardı."

"Roe, hayır," diye fısıldadı Brodan sertçe.

"Biliyorum." Hayatımda buna inandığım bir nokta olmasından nefret ediyordum. "Artık daha iyi biliyorum. Steven'ın arkasından bir danışmanla konuştum ve bana çok yardımcı oldu. Bu döngüyü kırmam uzun zaman aldı ama sonunda onu terk ettim ve uzaklaştırma kararı aldım. O sırada otuz yaşındaydım. Ondan kurtulmam üç yılını aldı. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca doğum günümde ve Noel'de bana kart gönderdi. Başka hiçbir şey yapmadı. Bunca zamandan sonra, onun sadece bir korkak olduğunu düşünüyorum. Bana gerçekten bir şey yapmak gibi bir planı yok ama beni gergin seviyor. Onu unutmamı istemiyor. Ben sadece

... sadece birkaç haftadır postalarımı buraya gönderdiğimi düşünürsek, kulübeye bir tane göndermeyi nasıl bildi bilmiyorum."

Aramıza sessizlik çöktü ve sonunda kendimi Brodan'a bakmaya zorladım.

Tüm vücudu öfkeyle titriyordu.

Sonra sessiz bir öfkeyle, "Onu bulacağım ve işini bitireceğim," dedi.

Korku içimi sarstı. "Hayır, yapmayacaksın. Lütfen, Brodan. Sakın bir şey yapma. Dediğim gibi, kartları sadece benimle uğraşmak için gönderiyor. Hiçbir şey yapmaya niyeti yok. Yedi yıl oldu."

"Yedi yıl çok uzun bir süre." Brodan ayağa kalktı. "Bu iş artık bitecek."

"Brodan-"

"Onu öldürmeyeceğim. Kendimi kontrol etmek için her şeyimi harcayacak olsam da. Ama Walker ve ben onu bulacağız ve senin artık yasak bölge olduğunu bilmesini sağlayacağız. Kimse sana bir daha bulaşamayacak, Monroe. Deneyen herkesi mahvederim."

Kalbim onun sözleri karşısında çılgınca çarpsa da ayağa kalktım ve kendimi ona "Ben başımın çaresine bakabilirim" diye hatırlatmaya zorladım.

"Evet, yapabilirsin ve bunu çok iyi yapıyorsun aşkım. Ama bu benim de seninle ilgilenemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Benim aşkım.

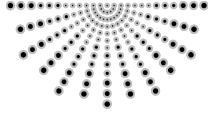
Sevgi dolu sözleri aklımı başımdan aldı ve karnımda uçuşan kelebekler bana ihanet etti. Ona inanırsam aptallık etmiş olurdum.

Ama yorgunluktan Walker'ı arayıp Steven'ın tam adını verdiğinde ve ben de bilinen son adresini verdiğimde itiraz etmedim. Brodan, Walker'a onun bulunmasını istediğini ama her şeyi daha sonra açıklayacağını söyledi.

onu gördüğünde. Telefon görüşmesinden sonra Brodan, yemek pişirirken senaryosunu okumam için ayaklarımı uzatmamda ısrar etti. Adamın yemek yapmayı bilmesi beni şaşırttıysa da bunu sakladım. Tıpkı şaşkınlığımı gizlediğim gibi.

Tıpkı benim gerçeklerden saklandığım gibi.

Oturma odamda oturmuş, mutfağında yemek yapan adam tarafından yazılmış, beni güldüren, ağlatan ve bayıltan harika bir senaryoyu okurken... on sekiz yıldır ilk kez kendimi güvende hissettim.

Tyerde kar yoktu, ama bunun bir önemi yoktu. Ardnoch bir Noel kartpostalı gibiydi. Sabahın karanlık saatlerinde kurulan sokak panayırını inceledim ve teller halinde dizilmiş peri ışıklarını, sahte karla kaplı, kırmızı ve yeşil tezgah kaplamalarını, kışlık giysileriyle gelen müşterileri ve keskin, dumanlı havanın, sıcak şarabın ve sıcak çöreklerin kokusunu içime çektim. Dışarıda beklerken Monroe'nun kapısında uzun zamandır hissetmediğim bir memnuniyet yaşadım.

Uzun süredir gezgin bir adamın bedenine hapsolmuş küçük bir kasaba çocuğuydum.

Arkamdaki kapı açıldı ve Monroe'nun kulübeden çıktığını görmek için arkamı döndüm. Muhteşem saçları sabahın alçak güneşinde bakır renginde parlıyordu, yeşil beresinin altından omuzlarına dökülen saç telleri ona çok yakışıyordu. Kapısını kilitledi ve bana döndü, gözleri uzun zamandır görmediğim bir ışıkla doluydu.

Kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Akşam yemeğini hazırladığım ve onun senaryomu okuduğu gecedan beri aramızdaki ilişki değişmişti. Roe hâlâ temkinliydi, biraz temkinliydi ama artık düşmanlık yoktu. O gece hiç uyumamıştım. Senaryom hakkındaki değerlendirmesinden heyecan duymak istiyordum. Çok beğenmişti. Kadın karakterlerimle ilgili birkaç notu vardı, ki bunlar harikaydı.

Ama beni uyanık tutan senaryom değildi. Bir arabaya atlayıp Glasgow'a gitme isteğimi reddederek dönüp durdum. Steven Shaw, onu ölü bir adama dönüştürmeyeceğime dair söz verdiğim için çok şanslıydı. Walker pek yardımcı olmadı. Aslında *onu dizginlemem* gerekiyordu. Korumamın kadınlara karşı şiddete sıfır toleransı vardı. Bu onu soğukkanlı, mantıklı güvenlik şefimden öfkeli bir silaha dönüştüren tek şeydi.

Shaw'a bir mesaj vermek istiyorduk ve ikimiz de bunu ikimizin de yapmamasının daha iyi olacağı konusunda hemfikiridik çünkü muhtemelen o piçi sakatlayacaktık. Bu nedenle, Walker'ın tanıdığı bazı adamları göndererek Monroe Sinclair'in resmen yasak bölge olduğunu ve eğer ona doğru nefes alırsa bir sonraki adımının tüple nefes almak olacağını sakın ama güçlü bir şekilde anlatmalarını istedik.

Onun bu değerli kadına zarar verme düşüncesi göğsümde atan organımı bir mengene gibi sarmıştı. "İyi misin?" Roe'nun hoş geldin gülümsemesi biraz soldu.

Sırttım. "O şapkanın içinde çok tatlısın. Bir an için konuşma yeteneğimi kaybettim."

Onu daha da sevimli kılan bir inançsızlıkla gözlerini devirdi ve o gün Castle Caddesi'nde araba sürmeyi yasaklayan Noel sokak panayırına bakmak için döndü. "Keşke biz çocukken de böyle bir şey olsaydı." Roe kaldırımından inip şamataya doğru adım attı.

Ben de onu takip ettim ve nazikçe kolunu tutup benimkinin içinden geçirerek yanıma yatırdım. Boyumuz bunu biraz garip kılıyordu ama umurumda değildi. Onun sıcaklığı, parfümünün kokusu her şeye değdi.

Roe bana *ne yaptığını biliyorum* der gibi bir bakış attı ama geri çekilmedi. Bu kesinlikle bir gelişmeydi. İyimserliğim arttı.

"Önce Sloane'un tezgahını kontrol edelim. Regan'ın son dakikada ona bir ahır ayarlaması çok hoş."

Aslında Lachlan'dı. Regan, kasaba komitesinin son dakikada bir satıcının, özellikle de bir "yabancı" fuara katılmasına izin vermesini sağlamaya çalışmış ve başaramamıştı, bu yüzden önde gelen bir işletme sahibi olarak komitede yer alan Lachlan ile konuştu. Onları ikna etmekle kalmamış, yerel konseydeki bir arkadaşına Sloane için hızlı bir şekilde izin aldırılmış.

Roe'yu kalabalığın içinden takip ederken, bazı insanların bana bakarken iki kez dönüp baktıklarını fark ettim. Onlara başımla selam verdim ama Ardnach'un dışındaki turist akınının bir sorun yaratmayacağını umdum. Tanımadığım genç bir kadının gizlice telefonu ile fotoğrafımı çekmeye çalıştığını ve başaramadığını görünce gerilmemeye çalıştım. O fotoğrafın internetin uçurumunda nereye gideceğini kim bilebilirdi ki? Yabancıların özel anlarında fotoğraflarını ya da videolarını çekip eğlence için internette yayınlamaktan tiksinti duyan bir toplum haline gelmiştik; bu kültür kesinlikle ünlülere olan davranışlarımızdan doğmuştu.

Monroe'ya baktığımda, onun tezgahlardaki ürünleri incelemekle meşgul olduğunu ve bunu fark etmediğini fark ettim. Neyse ki.

"Sloane ve Callie var. Onun ahır şimdiden çok kalabalık." Roe'nun sesi arkadaşı için heyecanlanmış gibiydi ve içimi bir sevgi seli kapladı.

Roe'nun beni kabine götürmesine izin verdim ve ön tarafa doğru ilerlerken kıkırdadım. Sloane ve Callie ıslıl ıslıl gülümseyerek bize baktılar. "Başardınız!"

"Yaptık," dedi Roe, tüm unlu mamullere bakarak. "Bunu nasıl başardınız? Şunlara bir bakın!"

Roe'nun yanındaki kadın Sloane'a "İki zencefilli kurabiye adam, dört cupcake ve dört mini Noel Baba cheesecake'i alacağım!" diye *bağırdı*.

Sloane bize özür dileyen bir bakış attı ama Roe onu el sallayarak başından savdı ve ardından göğsüme sert bir tokat atarak, "Brodan, Noel Baba cheesecake'lerine baksana. Bunlar çok sevimli!"

Benimle olan rahatlığı bana eskiden nasıl olduğunu hatırlattı. Deli gibi sıırıttım. "Çok sevimliler." Bu doğrudu. Sloane her bir pastanın üstüne krem peynir sıkmış ve şekerle toz haline getirilmiş çilekler eklemişti, sonra da bunun üzerine bir nokta krem peynir sıkmıştı, böylece çilekler Noel Baba şapkaları gibi görünüyordu.

"Ooh, ne alacağımı bilemiyorum." Roe dudağını ısırды, bakışları tezgahın üzerinde gezinirken sanki

hayatının en önemli kararını verdi.

"Her şeyden birkaç tane alsak nasıl olur?" Ben önerdim.

Gözleri benimkilere kaydı. "Bunu yapamayız. Hepsini kim yiyecek?" "Ailemle tanıştın, değil mi?"

Monroe güldü, gözlerinin kenarları kırıştı, sesi ve görüntüsü o kadar tatlıydı ki, kahkahasını dudaklarından öpmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerimdeki ateşi fark etmiş olmalı ki kızardı ve gözlerini hızla kaçırdı. "Ailen pazarı kendi başına ziyaret etmeyecek mi?"

"Evet, ama bu gidişle onlar gelmeden Sloane satılmış olacak." Bunu düşündü. "Belki de birkaç şey almalıyız."

Birkaç dakika sonra durak biraz boşalmıştı ve Sloane'a "Bana her şeyden dört tane ver" dedim.

"Dört tane!" Monroe'nun nefesi kesildi. "Bunu nasıl taşıyacağız?"

Sloane, "Onu senin için tezgahın arkasında tutacağım," diye teklif etti. "Daha sonra alabilirsin." "Gördün mü?" Çözüm karşısında sııttım.

Roe küçük bir çocuk gibi bakarak, "Şimdi bir Noel Baba şapkası istiyorum," diye mırıldandı. Kıkırdadım. "Merak etme, Noel Baba şapkanı alabilirsin aşkım."

Sloane, ikramları kutulamaya başlamadan önce Roe'ya iri gözlerle baktı. "Günün en büyük satışı bu olacak."

"Yardım edeceğim anne," dedi Callie, daha fazla ikram kutusuna uzanarak.

"Sen de fırıncı olmak istiyor musun Callie?" diye sordum. "Yoksa oyunculuğa mı merak sardın?" Bana gülümsedi. "Müzikalde olmayı seviyorum ama sanırım fırıncılığı daha çok seviyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ben bir aktörüm ve unlu mamuller yemeyi daha çok seviyorum." Callie kıkırdadı ve Roe'nun dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

Roe homurdandı. "Unlu mamulleri daha çok seviyor gibi görünmüyorsun."

"Peki ya yaptıysam?" Sorduğum soruda bir parça ciddiyet vardı. Formda kalmak için çok fazla özveri gerekiyordu. Kişisel antrenörüm yanımda olmadığı için her sabah Walker'la birlikte daha kimse uyanmadan sitenin spor salonuna gidiyordum. Zamanımız olduğunda, sonrasında cam çatılı havuzda tur atıyorduk.

Monroe bana şefkatli bir gülümseme verdi. "O zaman hâlâ Brodan olurdun. Sadece daha sevimli."

Rahatlamış bir şekilde sııttım ve eğilip kulağına mırıldandım: "Artık çok sevimliyim ve ne kadar sevimliyim keşfedebilirsin. Ne zaman istersen."

Geri çektiğimde yanakları pembeleşmişti ve arzuyu gördüğümde tanıdım. Ancak, "Zaten sarılmak için bir *oyuncağım* var" diye cevap verdi.

Onun söz konusu oyuncakla olan görüntüsü zihnimde canlandı ve kasıklarımaya sıcaklık doldu.

Hay sikeyim. Hayal kırıklığı içinde ona baktım.

"Uslu dur." Benim iyiliğim için fazla kendini beğenmiş görünüyordu.

"Anne, Walker orada," dedi Callie yüksek sesle ve bana yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Omzumun üzerinden baktığımda Walk'un dün gece Ardnach'a birlikte döndüğü kadın koluna yapışmış halde pazarda sert adımlarla yürüdüğünü gördüm. Bu sabah spor salonunda bana iki köy kuzeyindeki bir bardan biriyle takıldığını ve artık ayrılmayacağımızı bildiğimiz için onu kiraladığı bungalova geri getirdiğini söylemişti. Walker da burayı en az benim kadar sevdiği için o da kalmaya karar vermişti. Ancak işiyle yaşam alanını birbirinden ayırmayı seven bir adamdı, bu yüzden Arro'nun eskiden yaşadığı yere yakın bir yer bulmuştu. Walker bu sabah evden çıkarken kadın hâlâ yatağında uyuyordu ve döndüğünde kadının gitmiş olacağını umuyordu.

Belli ki böyle bir şey olmamış.

Roe'nun kolunun benimkine dolandığını hissedince ona baktım ve endişeyle Sloane'a baktığını gördüm. Güzel sarışın, Walker'ı başka bir kadınla görünce çok üzölmüş görünüyordu.

Kahretsin. Sloane'un Walk'a karşı bir şeyler hissettiğini unutmuşum.

Keşke ona diğer kadının Walker için muhtemelen çok az şey ifade ettiğini söyleyebilseydim ama zaten bunun bir önemi olmazdı. Adamı yarım on yıldır tanıyordum ve bu süre içinde hiçbir kadınla uzaktan yakından ciddi bir ilişkisi olmamıştı.

Walker tezgâha yaklaşırken Sloane'un yüzünü sahte, neşeli bir gülümseme süsledi. Ona başıyla selam verdi ve sonra kızını selamladı. "Nasıl gidiyor, Callie?"

Gölümsedi. "Harika! Bay Adair her şeyden dört tane aldı."

Walker bana kaşlarını çatı. "Her şeyi almadın, değil mi?"

Homurdandım. "Sakin ol, Tatlı Diş, senin için daha çok var." Kaba olmak istemediğim için arkadaşına baktım. "Merhaba."

Bana bakakaldı. "Sen Brodan Adair'sin!"

Sesinin yüksekliği karşısında irkildim ve Walker'ın yüzünün kararmasını izledim.

"Filmlerine bayılıyorum." Bana kirpiklerini kırıştırdı. "Sen harika bir oyuncusun. Özellikle *Redemption Road*'a bayıldım."

Tabii ki o yaptı. Duşta çıplak olarak çekildiğim film. Tam önden değil, ama kığım ve her yerim. O sahneden bir sürü meme yapılmıştı.

Roe'yu yavaşça yanıma doğru çekerken "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kadın ipucunu almadı. "Biliyor musun, seninle oturup kahve içmeyi ve filmlerin hakkında konuşmayı çok isterim."

Walker'a ters ters baktım.

Özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi. Sonra ona döndü. "Eminim isterdin, ama onun koruması olarak bu benim için zor bir hayır."

"Kıskanmana gerek yok," diye mırıldandı.

"Evet, tamam, bu iş bitti," diye mırıldandı Walker ve sonra Sloane'a birkaç not uzattı. "Benim için bir kutu ayır, bu bana ne getirirse. Bunun için geri geleceğim."

Sloane onun gözlerine bakmadan aldı. "Elbette."

"Tamam, sen, hadi gidelim."

Walker onu götürürken, "Ama fuarın geri kalanını da görmek istiyordum," diye homurdandı. Roe yüzünü buruşturdu. "O gerçek miydi?"

Omuz silktim. "Olur böyle şeyler."

"Bu sana ve Walker'a karşı kabalıktı."

Sloane homurdandı ama bu neşeli bir ses değildi. "Walker da pek görgülü biri sayılmazdı. Onu bizimle tanıştırmadı bile. Kadınlara böyle mi davranıyor?"

Callie'ye bakarak, dokuz yaşındaki bir çocuğun önünde bunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için sözlerimi sakınıyordum. "O, uh... dün gece tanıştığı sıradan bir tanıdık ve sanırım bugün kendini davet ettirdi."

"O zaman daha sağduyulu davranmalı." Sloane parayı önlüğünün içine doldurdu ve öfkeyle Walker için bir kutuya kek koydu.

Tezgâhının etrafında daha fazla insan toplanmıştı ve belli ki morali bozuktu, bu yüzden Monroe ona geri döneceğimizi söyledi ve uzaklaştık. Roe Noel Baba cheesecake'ini ısırırken, "Demek Sloane'un Walker'a karşı bir ilgisi var." dedim.

Roe kolumu sıktı ve bir lokma yuttu. "Bana bunun sadece bir aşk olduğunu söyledi." "Görünüşe göre bundan daha fazlası var."

Omuz silkti. "Sana söyleyemem."

"Söyleyebilseydin bile söylemezdin."

Roe bana sırtıttı, dudağında bir topak krem peynir vardı. "Kız kodu."

Ona sevgiyle gülümsedim ve dudağındaki krem peyniri başparmağımla sildikten sonra ağzıma attım. Gözleri büyüdü ve sonra yutkundu. Sertçe.

Çok, çok iyi.

"Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı. Herkes öyle olurdu," dedim ona.

Roe beni şakacı bir şekilde itti. "Bütün gün pohpohlanmayı mı beklemeliyim, Brodan Adair?" "Benim planım da buydu."

"Bende daha iyisi var." Bir hamburger minibüsü görünce yüz ifadesi aydınlandı. "Neredeyse öğle yemeği vakti geldi ve o cheesecake yetmedi. Açlıktan ölüyorum."

"Buna izin veremeyiz." Kolundan çekiştirerek onu hamburger kuyruğuna doğru çektim. "Ne istiyorsun?"

Menü panosunu inceledi ve neredeyse ağzının sulandığını görebiliyordum. "Ne alırdınız?"

"Tercihen sen, ama bu arada bir çizburger alacağım."

Bıkkın bir kahkaha attı. "Sen yorulmazsın."

"Ooh, güzel söz, Bayan Sinclair." Kollarımı beline dolayarak onu göğsüme çektim ve kulağına mırıldandım: "Ne kadar yorulmak bilmez olduğumu tahmin bile edemezsin."

Başını arkaya yatıran Roe homurdandı. "Aman Tanrım, kes şunu." Ona karşı kahkahalarla titredim. "Kendime

engel olamıyorum."

"Vay anasını, sen Brodan Adair'sin." Erkek sesi Roe ile geçirdiğim anı böldü ve

kollarımdan çekildi.

Davetsiz misafirle yüzleşirken, genç adama hırlamamak için kendimi zor tuttum. Yanında genç bir kadın vardı ve bana far görmüş iki geyik gibi göz kırptılar. Sinirimi yutarak başımla selam verdim.

Adam ellerini başına doğru kaldırdı ve ardından parmaklarını açarak bir patlama sesi çıkardı. "Ne kadar havalı! Yani buraya gelmişken ünlü birini görebileceğimizi biliyorduk ama Brodan Adair!" Yanındaki kadını kendine doğru çekti. "Sen ikimizin de listesindesin."

Sormadım çünkü ne demek istediklerini zaten biliyordum. Biri bana bunu ilk kez söylemiyordu. Yine de ben sormuşum gibi davrandı. "Seks listelerimiz," diye açıkladı.

Kahretsin.

Roe'ya bir bakış attım. O da şaşkınlıkla çifte baktı.

"Bilirsin, seninle tanışırsak, birbirimize seni becermek için izin veririz."

"Pardon?" Monroe bir adım öne çıktı, öfke yanaklarını kırmızıya boyamıştı.

Genç adam onun tepkisi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Oh, oh, bu bir iltifat."

"Öyle mi?" Roe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alaycı bir tavırla konuştu. "Hiç tanımadığınız birine onu becermek için izniniz olduğunu söylemek iltifat mı? Çünkü benim dünyamda buna cinsel taciz denir."

"Roe," diye mırıldandım, onu nazıkçe geri çekerek. "Sorun yok."

Çift Roe'ya delirmiş gibi baktı. O haklıydı. Ama bazı insanlar beni bir sürü filmde gördükleri için tanıdıklarını sanıyorlardı. Normalde aşmayacakları sınırlar artık onlar için yoktu. Bu durumun internette çirkin bir anekdota dönüşmesini istemediğim için çifte "İmza ister misiniz?" diye sordum.

Geniş geniş sırttılar. "Sizinle bir selfie çekebilir miyiz?" Ben itiraz edemedim Roe'ya bir telefon uzattılar.

Roe elindekine köpek boku torbasıymış gibi baktı.

Sırtını sıvazladım. "Sorun yok," diye tekrarladım.

Neyse ki başka bir şey söylemeden fotoğrafı çekti ama aramızdaki rahatlık gitmişti. Birkaç hamburger aldıktan sonra, sahip olabileceğimiz her türlü mahremiyetin yok olduğu ortaya çıktı. Panayırdaki turistler burada olduğumu duymuşlardı. Kenarda durup hamburgerlerimizi yiyorduk ama ikimiz de halkın ilgisini üzerimizde hissediyorduk.

"Seninle böyle konuşmalarına nasıl razı olabiliyorsun?" Monroe sordu.

Omuz silkerek açıkladım: "Görmezden gelmek, onlara bir fotoğraf ya da imza vermek ve çekip gitmek daha kolay. Bu işle birlikte geliyor. Onlar için ben bir yabancı değilim."

"Ama sen öylesin. Ve seninle cansız bir seks oyuncayıymışsın gibi konuştular."

Sözleri karşısında homurdandım. "Kızgın olduğunda çok seksi oluyorsun. Bu benim için bir sorun olabilir." "Kapa çeneni," dedi öfkelenmeden.

"Sen hep böyleydin." "Ne gibi?"

"Benim sana karşı olduğum kadar bana karşı da korumacısın. Michelle Kingsley'in beni avluya itip durduğu zamanı hatırlıyor musun? Beni kurtarmak için koşarak gelmiştin."

"O mükemmel burnunu kırmadığım için şanslı," diye mırıldandı Roe, hamburgerci minibüsündeki genç çift yüzünden hâlâ tedirgin olduğu belliydi.

"İtiraf et." Onu dürttüm. "Beni hâlâ önemsiyorsun."

Monroe bana ciddi ciddi baktı. "Asla böyle bir şey söz konusu değil, Brodan." Kahretsin, onu o kadar çok öpmek istiyordum ki.

"Bay Adair."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım ama son rahatsız edicilerimizle yüzleşmek için döndüğümde bir gülümseme yapıştırdım. Dört kişilik bir aileydi, hepsi de utangaç bir heyecanla bana bakıyordu. Gülümsememi genişlettim. "Merhaba."

Anne dedi ki, "Bay Adair, biz büyük hayranınızız. Sizi bir fotoğraf için rahatsız edebilir miyiz?" Ve böylece başladı.

Fotoğraf çekirmek isteyen dördüncü grup geldiğinde Roe'nun iyi olup olmadığına bakmak için döndüm ve durduğu yerin boş olduğunu gördüm.

İçim burkuldu. Hayranımla birlikte kameraya gülümsemek için oyunculuk yeteneklerimi konuşturdum. Tam başıyla teşekkür edip uzaklaşırken, iki yaşlı kadın bana yaklaşmak ister gibi baktı. Tam cesaretlerini topladıkları sırada telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve Roe'dan bir mesaj buldum.

Sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim. Kendimi biraz hasta hissediyorum ve bölmek istemedim. İyi günler dilerim.

Metnin resmi tonu karşısında kaşlarımı çattım. Korktuğum başıma gelmişti.

Roe'yu bana bir şans daha vermesi için ikna edebilsem bile, şöhretim onun için çok fazla olabilirdi.

Yaklaşan kadınlara başımla selam vererek yanlarından hızla geçip Sloane'un tezgahına gittim. O gün için temizlik yapıyordu. Belli ki muhteşem fırıncılığıyla ilgili söylentiler yayılmıştı. "Merhaba," dedim.

"Oh, hey. Kutularınızı aldık. Hepsini taşıyabilir misin?"

"Üst üste koy." Kollarımı uzattım.

Tabii ki burnuma kadar yükseldiler. Sadece üstlerini görebiliyordum ve sokakta dikkatlice yürümeye çalışırken Callie'nin ne kadar gülünç görüldüğüme kıkırdamasıyla oradan ayrıldım. İşin iyi tarafı, Castle Sokağı'ndan Monroe'nun evine doğru yavaşça ilerlerken kutuların beni gizlemesiydi. Kapısını çalmak yerine tekmelemek zorunda kaldım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre sonra açtı.

"Ne oluyor?" Roe kutuların arkasından sordu.

"Eşyalarını topla ve benimle gel."

"Brodan-"

"Hasta olmadığınızı biliyorum, Roe. Fuar için üzgünüm." Bu çok gülünçtü. "Bak, seni göremediğim zaman seninle konuşamam. Sadece eşyalarını al. Lütfen."

Monroe içimi rahatlatmak için dediğimi yaptı. "Şimdi arabama gidelim." "Şunlardan birkaç tane alayım."

"Hayır. Beni saklıyorlar."

Gloaming'in dışına park ettiğim cipime ulaşmak için fuardan geçerken kıkırdadı. Kutulardan hiçbirini düşürmemiş olmam bir mucizeydi. Kutuları yükledikten sonra cüzdanımdan bir sürü not çıkardım ve Roe'ya uzattım. "Ben burada bekleyeceğim. Sen geri dön ve biraz sıcak şarap ve taşıyabileceğin kadar sıcak çikolata al."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ailem henüz gelmedi, bu yüzden pazarı onlara götürüyoruz." "Brodan-"

Ona doğru adım attım. "Bir süre daha böyle olacak. Ama artık emekli olduğum için şöhretim azalacak.

Bu kadar kötü olmayacak."

Roe içini çekti. "Brodan-"

"Sadece... bugün arkadaş olarak birlikte vakit geçirmemiz gerekiyordu. Bunun mahvolmasını istemiyorum.

O yüzden hadi gidip çok yorgun yeni ebeveynlere biraz Noel neşesi getirelim." Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam."

Range Rover'a binmeden önce onun uzaklaşmasını izleyerek rahatladım. Sonra Regan'ı arayıp herkesi evinde toplamasını söyledim. Bu fikre bayıldı çünkü ailesiyle bir arada olmayı seviyordu. İkimizin ortak noktası buydu.

Çok geçmeden Monroe elinde etkileyici bir sıcak şarap ve sıcak çikolatayla döndü. "Ailen sadece arkadaş olduğumuzu biliyor, değil mi? Ve bunu sorun etmiyorlar mı? Eredine bu konuda iyi mi?" Arabayı alandan çıkarıp beni Ardnach'tan çıkaracak yan yola girdiğimde Monroe bana ateş etti.

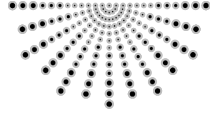
"Biliyorlar ve bu konuda iyiler. Eredine bu konuda iyi. O sadece benim mutlu olmamı istiyor ve senin arkadaşın olmak beni mutlu ediyor."

Roe inledi. "Sen tatlı dilli bir şeytansın, Brodan Adair."

Sırıttım. "Oh, işte-"

"Diliniz hakkında imada bulunmayın."

Kahkahalar içimi titretti. Çünkü lanet olsun, beni çok iyi tanıyordu.

T Çocukların arkadaşları ve aileleri için Noel müzikallerini sahnelemelerine sadece bir haftalık prova kalmıştı. Bu, yakında Brodan'ı iki kez görmek için gerçek bir bahane kalmayacağı anlamına geliyordu.

Haftalık.

Ona karşı yumuşadığımı hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Aramızdaki o tanıdık dostluk ve şefkat duygusundan hoşlanmadım desem yalan olur. Thane ve Regan'lara pişmiş yiyecekler, sıcak çikolata ve sıcak şarap götürdüğümüzde, Adair'ler iki çift ebeveynin yorgunluğuna rağmen beni rahatlıkları ve iyi mizahlarıyla sardılar. Fuarı onlara getirdiğimiz için minnettardılar.

Thane arka bahçedeki şömineyi yaktı ve hepimiz manzaramız deniz, olağanüstü bir sevgiyle dolu bu muhteşem ev olunca oraya toplandık. Brodan buna sahip olduğu için mutluydum ve sahip olmadığım için kendi adıma biraz hüznüydüm. Ama Adair ailesi tarafından karşılanmak hoşuma gitti. Arran beni kocaman kucakladı, beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. Lewis ilk başta dikkatliydi, sanırım amcasıyla olan ilişkimi anlamaya çalışıyordu. Kısa süre sonra rahatladi ve ben Arro, Robyn ve Eredine ile sohbet ederken o da amcaları, kız kardeşi ve üvey annesiyle futbol oynamanın keyfini çıkardı.

Geçmişte sert ve misafirperver olmayan Eredine artık tamamen farklı bir insan gibiydi. Çekingen ama nazikti ve işimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Ayrıca Arro ve Robyn'in bebek kızlarını bir süre kucağıma aldım ve özlemimi gizlemek için çok uğraştım.

Ancak bir ara başımı kaldırdığımda Brodan'ın yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Muhtemelen hiçbir zaman kendi çocuğum olmayacağına inanarak bir bebeği kucağıma almanın benim için nasıl bir his olduğunu hissediyor muydu? Okuldaki çocuklarım bu boşluğu doldurmak zorunda kalacaklardı.

Kendime sakladığım üzüntüye rağmen, eğlenceli bir akşama dönüşen güzel bir öğleden sonraydı. Dışarıdan yemek söyledik ve ben sıcak şarapla çakırkeyif oldum. Brodan beni eve bıraktı, tüm bu süre boyunca benimle alay etti ve sonra fırsatçı piç beni kulübeye ve üst kattaki yatağa taşıdı. Ceketimi, şapkamı ve atkıımı, sonra da botlarımı çıkardı ve beni yatağa yatırdı. Bayılmadan önce alnıma kondurduğu öpücüğü hatırlıyorum.

Yani, evet.

Brodan'la bir arkadaşlığa kendimi tamamen teslim etme fikri kesinlikle ilgimi çekmişti. Ancak aramızdaki titreşim, olduğundan çok daha güçlü bir cinsel gerilimle boğuşuyordu

Hormonlu gençlerken. Tam aramızda bir şeyler rahatlamaya başladığında, Brodan bana beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakardı ve ben de kontrolün sınırında gezindiğimi bilirdim.

Onunla ilgili çalkantılı duygularıma rağmen, baskın olan gelecek haftanın son provamız olacağını bilmenin verdiği hayal kırıklığıydı. Bu yüzden, sondan bir önceki prova haftamızın sonunda bana çıkma teklif ettiğinde içimde rahatlama ve korku karışımı bir his vardı.

"Sana bir şey verebileceksem bunun sadece dostluk olacağını söylediğimi sanıyordum, Brodan," dedim sesim titreyerek.

Bana o kibirli, kendini beğenmiş bakışını attı ve şöyle cevap verdi: "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Aramızdaki her zaman arkadaşlıktan öte bir şey olacak. Artık bu konuda yalan söylemeyi bırakalım."

Ve o sinir bozucu derecede haklı olduğu için içimi çekip ona dürüstçe "Hazır olduğumu sanmıyorum" dedim.

"Bana bir şans vermezsen asla hazır olmayacaksın." Bana doğru bir adım daha atmıştı. "Senden söz vermeni istemiyorum. Senden benimle bir kez çıkmanı istiyorum. Ondan sonra ne olacağını göreceğiz."

Regan ve Thane'lerde geçirdiğimiz güzel öğleden sonrasında önceki sabah yaşananlar aklımdan çıkmamıştı ve özür dileyerek fısıldamıştım: "Şöhret olayını kaldırabileceğimden emin değilim."

Brodan anlayışla başını salladı. "Çok fazla olursa bunu sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum." "Brodan-"

"Monroe, bana bir şans ver. Bir on sekiz yılı daha boşa harcamayalım."

Bu yüzden şu anda Brodan'ın beni almasını beklerken sinirden kahvaltı bile edemiyordum. İlk randevumuz için.

"Buraya nasıl geldim ben?" Dizim hızla zıplarken kendi kendime mırıldandım. Bu adama karşı kendimi korumaya yemin ederken nasıl olmuştu da bir randevu sözü vermiştim?

Bu sadece bir randevu, dedim kendime. Söz vermedim. Sadece bir randevu. Onu öpme. Bu kesinlikle işleri karmaşıklatacak, seni telaşlandıracak ve ona henüz tam olarak güvenmemenin tüm nedenlerini unutman için seni baştan çıkaracaktır.

Bunu ona söylemelisin. Öpüşmek ya da elleşmek yok, kendime emrettim. *Sınırlarını en baştan netleştir.*

Kapının zili çaldı, sarsıldım ve derin bir nefes alarak ayağa kalktım. En son ne zaman bir randevu için bu kadar gergin olduğumu hatırlayamıyordum.

Tanrı aşkına, bu sadece Brodan.

Kışlık ceketimi düzelterek içimdeki sakinliği topladım ve kapıyı açmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Brodan kaldırımında duruyordu, yün ceket ve gri atkısıyla çok güzeldi, yanakları soğuktan kızarmıştı. O meşhur soluk mavi gözleri beni görünce sevinçle parladı. "Günaydın, Günbatımı."

Bana böyle hitap etmemesini söylemekten çoktan vazgeçmiştim. Sırıttım. "Günaydın Adair."

Bir elini uzattı. "Gitmeye hazır mısın?"

Uzattığı eline, sonra da yüzüne baktım. "Önce kurallar olmalı." Brodan kolunu indirdi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Tamam mı?"

Dudaklarımı yalayarak kendimi toparladım ve kibarca emrettim: "Bu randevuda öpüşme olmayacak. Kesinlikle seks olmayacak. Tüm yetilerimizi kullanabilmemiz için fiziksel arzular göz ardı edilecek."

"Neden? Bu randevuda denklem mi çözeceğiz?" diye takıldı.

"Sen olan bulmacayı çözüyor olacağım Brodan, yani aslına bakarsan evet. Ne istediğime karar verebilmem için zihnimin açık olması gerekecek ve eğer şehvet işime karışırsa bunu yapamam."

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Muhteşem cinsel kimyamızın önemli bir karar faktörü olduğunu düşünmüyor musun?"

Tipik bir erkek. "Bazı insanların aksine, ben vajinam tarafından yönlendirilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Bana doğru bir adım attı, bakışlarında meydan okuma parlıyordu. "İyi o zaman. Bahse girerim senden daha uzun süre dayanabilirim."

Şaşırdım, ağzım açık kaldı. "Neyden? Beni öpmekten mi?" "Öpüşmekten, sevişmekten... her şeyden."

Uzun ve alaycı bir şekilde homurdandım. "Denemeni görmek isterim."

"Ve yapacaksın. Bahse girerim, eğer önce kırarsan, benimle en az üç ay çıkmayı kabul etmek zorundasın."

"Ne?"

Başını salladı, yüz ifadesindeki beklenti açıktı. "Ve eğer ilk ben kırılırsam... sadece bir ay."

"Pfft. Eğer önce sen ayrılırsan, seninle çıkmak zorunda kalmam."

"Hayır, bu bahse girmeyeceğim."

"Ha, çünkü önce kırılmamak için kendine güvenmiyorsun."

"Peki." Kaşlarını çatı. "Eğer ilk ben kırılırsam, benimle çıkmak zorunda değilsin."

Elimi uzattım, bu bahsi kazanacağımdan oldukça emindim ve bunun beni neden huzursuz ettiğini düşünmemeye çalışıyordum. "El sıkışalım."

Brodan elimi sıkı, hâlâ öfkeyle bakıyordu. Beni bıraktığında öyle özlem dolu bir bakış attı ki kalbimde bir çatlak hissettim. Gözlerimi kaçırarak içeri uzanıp büfeden anahtarlarımı ve çantamı aldım, sonra da kilitlemek için dışarı çıktım. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

Brodan bizi güneye götürdüğünde ve nehri geçerken, bir an için bizi Inverness'e götürdüğünden endişelendim. Noel panayırı da bir şey ifade ediyorsa, şehirde bir an bile huzur bulamayacağımızdan emindim.

Brodan, "Hayır, Portmahomack'a gidiyoruz," diye açıkladı.

"Gerçekten mi?" Küçük liman kasabası, Ardnoch ve Caelmore da dahil olmak üzere Sutherland'e doğru uzanan kıyıya bakıyordu. Her ne kadar kartpostal güzelliğinde olsa da, küçük ve sevimli bir plaj dışında pek bir şey yoktu.

"Barda sakın bir öğle yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Ardnoch'un meraklı gözlerinden uzakta. Ve sanırım kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği birkaç yerden biri."

Haklı olduğunu düşündüm. Aralık ortasıydı. Turistlerin çoğu kış için evlerine gitmişti ve Portmahomack bize biraz mahremiyet sunabilirdi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Buz tutmuş sahil boyunca ilerlerken sordum. "Ne?"

"Yabancılar sizden selfie çekmenizi istiyor ve gittiğiniz her yerde mahremiyetinize izinsiz giriyor mu?"

"Eskiden öyle değildi. Şimdi gerçekten hayatımı geri istediğim için, sanırım bununla başa çıkmakta daha zorlanabilirim. Fuar benim için eğlenceli değildi, bilesiniz diye söylüyorum."

Bunu anlayabiliyordum ve onun adına bundan nefret ediyordum. Yine de ikimiz de bunun yaptığı seçimlerin sonucu olduğunu biliyorduk. "Bu şekilde ayrıldığım için özür dilerim."

"Hayır, anlıyorum. Bu çok fazla." Anlayışlı ses tonuna rağmen parmak eklemleri direksiyonun etrafında sıkılaştı. Konuyu değiştirerek, "Senaryonu başkalarının görmesine izin verdin mi?" diye sordum.

Brodan rahatladı ve bana bir gülümseme attı. "Ben yaptım. Cesaretimi toplayıp menajerim Anders'e gönderdim. Haftalardır beni rahatsız ediyordu, bu yüzden senaryo onun gününü güzelleştirdi. Emekli olduğum için mutlu değil ama sanırım fikrimi değiştireceğimi düşünüyor, bu yüzden bırakıyor ve senaryoyu insanlara -oyunculara, yapımcılara vb. Ben de yapımcı olmak ve senaryoyu tamamlamak isterim ama beklememiz gerekecek."

"Bu sette olmak anlamına mı geliyor?" Bu onun tekrar sürekli seyahat etmesi anlamına mı geliyor?

"Bazen. Hepsi değil." Sanki endişemi hissetmiş gibi ekledi: "Eskisi gibi olmayacak. Her zaman gitmeyeceğim. Gitmek de istemiyorum. Yılda bir film beni tatmin eder."

Şüphe peşimi bırakmıyordu. "Kendini hastanede tükettikten sonra, Brodan, yılın büyük bir bölümünde Ardnoch'ta kalmaktan mutlu olacağını düşünemiyorum."

"Sana söyledim," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı, "pek çok şeyden kaçıyordum. Ama hep evimi özledim. Ve son birkaç aydır evde olmak, burada olmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemi sağladı. Sana daha sonra söyleyecektim ama şimdi sen konuyu açınca Lewis, Callie ve çocuklara oyunculuğu öğretmekten ne kadar keyif aldığımı düşündüm. Gerçek şu ki, oyunculuğu çocukların anlayabileceği bir şekilde açıklayabileceğimi bilmiyordum." Bana çocukluğumdaki Brodan'ı hatırlatarak biraz bilinçsizce güldü. "Drama öğretmenliği yapmayı düşünmemin saçma olacağını mı düşünüyorsun?"

Nabzım hızlandı. "Ciddi misin?" Kaşlarını çatı.

"Hayır, öyle demek istemedim," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım. "Sadece bunu yapmak istemene şaşırdım. Bence bu işte harika olurdun."

"Evet?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Highlands and Islands Üniversitesi'nde bir drama kursu var. Yıllar içinde benden birkaç kez konuk konuşmacı olarak ders vermemi istediler ama yapmadım. Ama sanırım bunu değiştirmek isteyebilirim."

Bu ne kadar harika olsa da, mezun olduğum okulun Inverness'teki Ardnoch'a arabayla sadece kırk dakika uzaklıkta olduğunu düşününce, ona şunu söylemek zorunda hissettim: "Brodan, sen neslinin en iyi aktörlerinden birisin. Bunu öylesine söylemiyorum. Ülkedeki en iyi oyunculuk okullarında konuk olarak ders verebilirsin. Hatta dünyanın."

Bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle cevap verdi: "Her ne kadar bunu takdir etsem de, ki ediyorum Roe, bildiğinden çok daha fazla... bu okulların hiçbiri sana ya da aileme yakın değil."

Kulaklarıma kan hücum etti ve korkumu bastırarak ona şunu hatırlattım: "Gelecek yıl burada olup olmayacağımı bilmiyorum. Alçak Bölgeler'de bir iş için nabız yokladım. Nerede olacağıma göre karar vermemelisin."

Başını bana doğru çevirdi. "Bu konuda ciddi olduğunu fark etmemiştim."

Sahil otoparkına giden tabelaları takip ederek Portmahomack'a girdik. Orada sadece birkaç araba vardı ve Brodan SUV'u bir noktaya kaydırды, motoru kapattı ve bana döndü. Gözleri yüzümü aradı. "Roe?"

"Ardnoch'ta benim için çok fazla acı olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Bunu düzeltmek için çalıştığımızı biliyorum ve buna minnettarım Brodan, ama beni inciten tek kişi sen değilsin."

"Senin lanet olası anan," diye öfkeyle ısırdı.

"Bayan Waddle geçen sabah Flora'da annemin bana ihtiyacı varken onu terk ettiğim için beni azarladı." Başımı salladım, öfke göğsümü yakıyordu.

"Bayan Waddle?"

"Annemden birkaç kapı ötede oturuyor. Hatırlıyor musun, ne zaman evinin önündeki *halka açık* yolda dursak bize evinin önünden çekilmemizi söylerdi."

Brodan'ın gözleri tanıdık geldi. "Arran ve ben onu bir porno dergisine abone yaptık." Bunu hatırlayınca kahkahayı bastım. "Siz de küçüktünüz, öyleydiniz."

Sırıttı. "Bunu hak etti." Sonra gülümsemesi soldu. "Özellikle de Flora'nın evinde sana bunu söylediği için. Annenin sana neler yaşattığına dair en ufak bir fikri bile yok."

Dudaklarım kıpırdadı. "Flora benden önce onun ağzının payını verdi. Ama Ardnoch'ta yaşamak böyle bir şey işte. Herkes işinize burnunu sokuyor ve herkes buna hakkı olduğunu düşünüyor."

"Bunlar sadece olumsuz kısımlar. Sorun Bayan Waddle değil. Sorun senin annen ve baban hakkında konuşmaman."

"Yapamam." Yalvardım, "Lütfen, Brodan, yapamam. Ne zaman bunu düşünmeme izin versem, içimde bir şeyler yeniden paramparça olacakmış gibi hissediyorum."

Duygu gözlerini parlattı. "Seni zorlamayacağım. Ama yüzleşmeye hazır olduğun anda bana geleceğine söz vermeni istiyorum."

Gözlerimi kaçırıp suya baktım. "Birbirimize söz vermeyelim."

Serin parmaklarının çeneme dokunduğunu hissederek yüzümü tekrar ona çevirmesine izin verdim. "Burada bir sorunumuz var, Sunset. Çünkü birbirimize verdiğimiz *tüm* sözleri yerine getirmek istiyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Fısıldadım. "Benim hakkımda mı? Ben hiçbir şeyden emin değilim, Brodan."

Çaresizce omuz silkti. "Bir keresinde bir yönetmeni, Avrupa'nın en yüksek gökdelenlerinden birinden temel atlama da dahil olmak üzere kendi dublörlerimi yapmama izin vermesi için ikna ettim. Yine de hiçbir şey beni son birkaç aydır evdeyken hissettiğim kadar canlı hissettirmedi... seninle."

Adam beni eritmeye kararlıydı. "Brodan..."

Sonra sözleri içime işledi ve pervasızlığına duyduğum öfke içimi doldurdu. Omzuna sert bir tokat attım.

"Ow." O noktayı ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Kendini lanet olası bir gökdelenin attığın için." Öfkeyle kemerimi çözdüm ve arabadan dışarı fırladım. Tuzlu, kırılgan deniz havası bana sertçe çarptı ama buna ihtiyacım vardı.

Sürpriz bir şekilde arabadan indi ve bana ulaşmak için kaputun etrafından dolanırken kulaktan kulağa sıırttı.

"Gülümseyecek neyiniz var?"

Başını benimkine doğru eğdi ve dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Çünkü benden gerçekten hoşlanıyorsun." Sarsılarak uzaklaştım. "O dudakları kendine sakla, yoksa bahsi bitiririm."

Liman caddesinde yürürken Brodan'ın adımlarında bir sıçrama vardı. "Benden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorsun." "Hoşlanmıyorum."

"Sen de yap."

"Hiç de bile. Tam bir baş belasısın Adair." "Ama kendimi bir binadan attığımı umursuyorsun."

"Randevumuzun devam etmesini istiyorsan, bana hatırlatıp durma."

"Benden hoşlanıyorsun."

"Eğer durmazsan, seni başka bir binadan aşağı atarım."

Kendi kendine çocukça sıırttı.

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamadım.

"Elini tutacağım çünkü bahiste bu şart koşulmamıştı," diye açıkladı. "Dokunmak ima edilmişti."

"Evet, dilimle klitorisine dokunmak gibi mi? El ele tutuşmak değil."

Sözleri karşısında klitorisimin zonkladığına yemin edebilirim. Sessiz sokağın ortasında durup ona bakakaldım. "Bunu az önce söylemedin."

Brodan yüzümü aradı, orada bulduğu şeyden çok hoşlanmıştı. "Oh... oh, bu çok iyi."

Yanıt vermedim.

Neredeyse bir jig yaptı. "Seks konuşması olmayacağını hiç belirtmemiştik, değil mi?"

"Brodan-"

"Ve şu pembe yanaklara bak, sadece sana oral seks yapmamdan bahsediyorum."

"Brodan-"

"Bu eğlenceli olacak." Ellerini neşeyle birbirine sşrttü. "Yıldızları görene kadar seni ellerin ve dizlerin üzerinde becermek gibi, ama bu bekleyebilir."

"Brodan!" Etrafta onun ięrenę sözlerini duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için çılgınca etrafıma bakındım. "Ve o tatlı, dar amına her soktuğumda adıımı böyle söylemeye devam edeceksin."

İhtiyaçtan zonklarken, arzu ve dehşet içinde ona bakarken tüm vücudum sıcaktan kızardı.

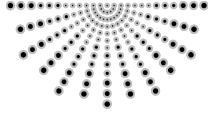
"Siktir." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu *beni* sertleştiriyor."

"Güzel," diye tersledim, ona doğru ilerledim. "O zaman belki benimle herkesin içinde bu şekilde konuşurken iki kere düşünürsün."

"Evet," diye kabul etti, yetişmek için acele ediyordu. "Bunu yalnız kaldığımız zamana saklayacağım." Çaresizlik içinde gözlerimi kapattım.

Bu hayatımın en işkenceli bahsi olacaktı. Brodan elime uzandı, ben de ona ters ters baktım.

O da gülümsedi. "Sanırım buluşma şu ana kadar iyi gidiyor."

D Monroe Sinclair'e işkence etmek enfes bir işkenceydi. Teknik olarak sadece bir haftadır çıkıyorduk ve otokontrolümün sınırları zorlanmıştı. Yine de, kırılan tarafın ben olmayacağıma kararlıyım. Tehlikede olan çok şey vardı. Ayrıca, Roe'nun bir öpücük için geleceğimizi tehlikeye atacağını düşünmesi biraz canımı yakmıştı. Hormonlarını kontrol edemeyen ergenlik öncesi bir tazi olduğumu mu düşünüyordu, Tanrı aşkına?

Ancak, önce onu kırmaya ikna etmeye çalışmak kendime eziyet etmenin bir biçimiydi. Kulağına müstehcen şeyler fısıldamak beni onun içinde olmak için can attırıyordu ama dışarıdan mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışıyordum. Çünkü onun bu kadar telaşlı olması onu kızdırıyordu, bense sakın ve soğukkanlıydım. Ve Roe'nun sinirlenmesi muhteşem bir manzaraydı. Ateşin vücut bulmuş hali gibiydi.

Herhangi bir erkeğin onu Shaw'un yaptığı gibi manipüle ettiğine inanmak benim için zordu ve onu bir anlığına ezdiğini bilmek onu öldürmek istememe neden oluyordu. Ancak, o piçi uyarmakla yetinmek zorundaydım. Walker'ın bağlantıları geçen hafta onu ziyaret etmişti ve Walk, zorbanın tehdit karşısında neredeyse altına işediğini ve Monroe'yu rahat bırakacağına söz verdiğini söyledi. Adamlarımız Steven Shaw'ın artık tehdit kartpostalları göndermeyeceği konusunda teminat aldı.

"Monroe Sinclair'in Hayatını Daha İyi Hale Getir" listesinden bir iş çıkarıldı.

Şimdi tek yapmam gereken bana gerçek bir şans vermesinin onun hayatını da daha iyi hale getireceğine onu ikna etmektir. Ben göreceğim

o.

Walker bana ilkokula kadar eşlik ederken, "Yüzünde bir ifade var," dedi. Dün ve bugün yapılan provaların ardından bu gece nihayet çocukların sahne alacağı geceydi

Müzikal. Onlar için dört gözle bekliyordum. Gerçekten çok çalışmışlardı ve güzel bir şekilde bir araya gelmişti.

"Ne tür bir bakış?" Ebeveynlerin bakışlarından kaçınarak, yanlarından geçip sahne arkasına doğru yürüyebileceğimizi umarak sordum.

"Bir şey istediğinde hep aynı bakışı atıyorsun." "Oh, o bakış.

Evet, o bakışı takıyorum."

Walker homurdandı. "İyi şanslar."

"Ne istediğimi biliyor musun?" Sırıttım.

"Dikkatini veren herkes ne istediğini biliyor."

"Güzel." Kermeste Roe'yla flört eden babayı fark ettim. "O zaman benim olanı geri çekecekler."

Walker kayıtsızca, "Tam bir hıyar gibi konuşuyorsun," dedi. Ancak yüz ifadesi, ebeveynlerin arasında bir yol açacak kadar şiddetliydi.

Güldüm. "Düşünmeden duramayacağın bir kadın bulana kadar bekle. Sen de bir hıyara dönüşeceksin."

"Asla olmayacak." Birden gözleri önümüzde, kulise açılan kapıların yanında kısıldı. "Sloane." Sesi gürledi ve bakışları daha da üzerimize çekti.

Söz konusu sarışın onun sesiyle irkildi ve bize doğru döndü. Sloane küçük bir tebessüm etti ama gözlerini Walker'dan kaçırdı. "Selam."

"Callie'yle birlikte olmak için mi içeri girmek istiyorsun?" Walk kulise giden kapıya uzanarak sordu.

"Oh, içeri girmeme izin verildiğini sanmıyorum." Tedirgin görünüyordu. "Ama Callie çok gergindi ve onunla birlikte olmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Haydi," diye ısrar etti Walker. "Seni içeri alacağız." "Emin misiniz?"

"Evet."

Bana baktı.

"Eğer senin orada olman Callie'yi sakinleştirecekse, o zaman sen de orada olmalısın." Ona önümüzden gitmesini işaret ettim ve o da minnetle gülümsedi.

Çocuklar kostümler içinde gülüşerek, bağırarak ve birbirlerini kovalayarak etrafta dolanırken sahne arkası gürültüden geçilmiyordu. David köşedeki piyanoda prova yaparken yetişkinler de etraflarında dolaşıp organize olmaya çalışıyordu. Monroe bana üst okulla (bizim müzikalimiz) başladıklarını ve *Fındıkkıran*'ı sahneleyecek olan alt okulla bitirdiklerini söyledi.

Kızıl saçlar sert ışıklar altında parlıyordu ve Monroe'nun Callie ile konuştuğunu gördüm. Monroe'yu kendi halinde görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bunun hiç geçip geçmeyeceğini merak ettim. Tüm vücudumun yaşamla titreştiğini hissetmeden bu kadına bakabileceğim bir gün gelecek miydi?

Sloane, Callie'ye ulaşmak için önümüzde acele etti ve Monroe onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Sonra sanki beni hissetmiş gibi gerildi ve yavaşça dönüp bana doğru baktı.

Gözlerimiz buluştu ve bana yavaş, muhteşem bir gülümseme verdi. Etrafımızdaki her şey durdu.

Sadece Monroe'ydu. Sanki onun da görmek istediği tek şey benmişim gibi bana gülümsüyordu.

Parmaklarım kaşınırken nabzım hızla atmaya başladı ve bir gün beni bırakıp gidebileceği düşüncesiyle paniğe kapıldım.

Kahretsin, bu kadına korkunç bir şekilde aşık olmuştum.

Harika bir ruh halinde olmalıydım.

Müzikal harika geçmişti. Sadece birkaç replik atlanmıştı ve seyirciler bunu çok sevimli bulmuş görünüyordu, yani iyiydik. Çocuklar veliler tarafından uzun süre ayakta alkışlandı ve biz onları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde seyircilerin önündeki, şimdi alt okul tarafından boşaltılan koltuklara götürmeye çalışırken enerji doluydular.

Heyecan içindeki çocukları doğuş gösterisi boyunca sessiz tutmaya çalışmak kolay değildi, ancak herkesin keyfi yerindeydi ve kendilerini Noel havasında hissediyorlardı. Bu doğal bir ruh hali yükselticiydi.

Ancak oyunlar sona erdi ve ebeveynlere ayrılmadan önce çay ve kahve ikramı ile fırınlanmış ikramlar sunuldu. Bu karşılama sırasında anneler (ve birkaç baba) Brodan'a yaklaştı.

Kışkırtıcı bir şekilde koluna dokundular, gülümsediler ve kirpiklerini ona doğru fırlattılar. Sinirlenmiştim.

Arada bir bakışlarımı yakalıyor ve özür dileyen bir gülümseme takınıyordu, ama hiçbir zaman kendini ortamdan uzaklaştırmıyordu, belli ki tüm bu flört ve ilgiden hoşlanıyordu. Ya da... ya da iddiayı kaybetmem için beni kasıtlı olarak kışkırtmaya çalışıyordu.

Bu korkunç bir düşünce değil miydi?

Kendimi bu adama karşı korumakta haklı mıydım? Yoksa her şeyi abartıyor muydum?

Neden beni böyle içten içe bükebilme yeteneğine sahipti?

Onu daha fazla görmek zorunda kalmamak için döndüm ve neredeyse Haydyn Barr ile çarpışıyordum. "Oh, özür dilerim."

Bana gülümsedi. "Gerek yok. Güzel kadınların bana rastlamasından oldukça hoşlanıyorum." Bu iltifat karşısında yüzüm kızarınca sinirli bir şekilde güldüm ve etrafıma bakındım. "Michael nerede?"

"Sahne arkasında diğer çocuklarla birlikte. Sanırım büyük geceden sonra stres atmaya ihtiyaçları var. Harika bir iş çıkardın. Michael gerçekten çok eğlendi." Haydyn kıkırdadı. "O çocuğun hoşlandığı tek şeyin Nintendo olduğunu sanıyordum. Mucizeler asla bitmez."

İçten bir gülümseme dudaklarımı okşadı. "Buna sevindim."

Birden uzanıp saçıma dokundu ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözlerimin içine bakarken kaskatı kesildim. "Başıboş saç," diye açıkladı.

Rahatsız hissederek dokunduğu yeri okşadım. Onu yönlendirmenin ya da oğlunun öğretmenine izinsiz dokunabileceğini düşünmesine izin vermenin adil olmadığına karar vererek, bunun uygun olmadığını (özellikle diğer ebeveynlerin önünde) söylemek için ağzımı açtığımda belimde büyük bir el hissiyle sarsıldım. Tanıdık tıraş losyonu duyularımı doldururken sıcaklık yan tarafıma yayıldı.

Brodan elini sahiplenerek kalçamdan aşağı kaydırды ve Haydyn'e sertçe bakarken bana doğru eğildi. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum." Ses tonunda tehditten daha fazlası vardı ve ona karşı

sertleştim.

Haydyn gözlerini hızla kırpıştırdı. "Ah... hayır. Doğru ya. Brodan Adair. Sizinle tanıştığım
memnun oldum." Elini kaldırdı

Brodan'ın elini sıkamak için. "Filmlerinize bayılıyorum."

Brodan Haydyn'in uzantısına bir böcekmiş gibi baktı. "Bu çok hoş." Tekrar Haydyn'e baktı, o da aniden Brodan'ın beni nasıl tuttuğunu fark etti.

"Oh." Bilinçsizce bir adım geri attı. "Siz ikiniz..." "Evet, birlikteyiz."

"Fark etmemiştim." Haydyn ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Özür dilerim."

"Artık biliyorsun." Brodan bizi öğrencimin babasından uzaklaştırdı ve nefesinin altından, "Pislik," diye mırıldandı.

Yanına yaklaştığımda, "Affedersiniz" diye bağırdım. Sonra onu tuttuğu yerden çektim ve kafeteryadan hışımla çıkmamak için elimden geleni yaptım çünkü dillerin dolaşmasını istemiyordum. Ebeveynlere acı dolu bir gülümseme vererek odadan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım, merdivenlerden yukarı çıktım ve koridor boyunca sınıfımın sessizliğine doğru ilerledim. Arkamda ayak sesleri duyduğumda henüz odaya varmamıştım.

Omzumun üzerinden baktığımda Brodan'ın beni takip ettiğini gördüm. Ters ters baktım ve onunla yüzleşmek için dönerek sınıfıma girdim.

Birkaç saniye sonra ortaya çıktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bu ne cüret?" Öfkeyle ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını çattı. "O pisliğin seninle flört etmesini mi istiyorsun?"

Bağırsaklarım öfkeyle çalkalanırken, sadece bir bakışla onu kızartmaya çalıştım. "Ben de tam Bay Barr'a iznim olmadan bana dokunmasının uygunsuz olduğunu söylemek üzereydim. Bunu yapmak bana düşerdi. Sanki uğruna kavga edilecek bir malmışım gibi gelip etrafıma işemene ihtiyacım yoktu."

Brodan yavaşça nefesini verdi ve sonra burnunun kenarını sıktı.

Yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışarak beni kızdırmasını beklerken titriyordum. Onun yerine, beni şok etti.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın." Bana yalvaran bir bakış attı. "Özür dilerim Sunset."

Sersemlemiş bir halde sönmüştüm. "Üzgün müsün?"

"Evet, özür dilerim." Bana doğru bir adım attı. "Kadınlara karşı hiçbir zaman bölgeci olmadım... sadece sana karşı. Bundan gurur duymuyorum ve içimdeki sahiplenici pisliği dizginlemek için daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Ben sadece ... Benim hakkımdaki fikrini değiştirmenden korkuyorum. Çekip gideceğinden. Hatta belki başka birini bulursun."

Ona kızmak istedim ama daha önce onunla flört eden ebeveynlere verdiğim kıskanç tepkiyi düşündüğümde ikiyüzlü davranmış olacaktım. Yine de iyi bir hatırlatmaydı. "Bizim hakkımızda henüz karar vermedim, Brodan. Ve hayranlarını izlemek" -kafeteryada onu bekleyen lejyonu göstererek kapıya doğru işaret ettim- "sana yaltaklanmaları tam olarak bize bir şans vermek istememe

neden olmuyor."

Brodan kaşlarını çatarak bana doğru bir adım daha attı. "Onların benimle hiçbir ilgisi yok. Başkalarının ne yaptığına ben karışamam, Roe."

"Kendinizi durumdan tam olarak kurtaramadınız."

"Çocuklarının oynadığı müzikali ben yönettim." Sesi öfkeyle yükseldi. "İstediler ki

Teşekkür ederim, bu konuda konuşmak için. Bunuyaparken flört ederlerse elimden bir şey gelmez ama ben flört etmiyordum, bunu sen de biliyorsun. Diğer insanların davranışları benim sorumluluğumda değil Roe ve onları bana karşı kullanman hiç adil değil." Birdenbire yıkılmış gibi göründü. "Ve hayatımı bu yüzden benden uzaklaşacağın korkusuyla yaşayamam."

Onun yerine benden uzaklaştı.

Panik, dizlerimi titreten bir beklenmediklikle göğsümü ele geçirdi. Bu tartışma nasıl bu kadar yıkıcı ve nihai bir şeye dönüşmüştü?

Kıskançlığımın beni yenmesine izin vermiştim. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Lanet olsun.

Yeniden arkadaş olduğumuz süre boyunca, Arran'la geçirdiğim o geceyi bir kez bile bana karşı kullanmadı. Kayıp gecem için bana şefkat ve anlayış göstermişti, bizi mahveden katalizör olmasına rağmen.

Hala kalbimi ona tam olarak emanet edip edemeyeceğimi bilmiyordum ama denemek istediğimi ve birbirimize karşı bir şeyler yaparsak ilişkimizin ayakta kalamayacağını biliyordum.

Aceyle odadan çıktım, sınıf kapısını arkamdan çarparak kapattım ve kilitledim. Brodan'ın koridorda yürüdüğünü görebiliyordum, neredeyse gözden kaybolmuştu.

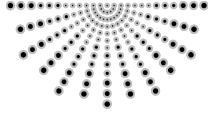
"Brodan!" Arkasından aceyleyle
bağırdım. Yürümeye devam etti.
"Brodan!"

Beni rahatlatmak için durdu ve arkasını döndü. Yaklaştığımda çenesindeki kasların gerildiğini, yüz ifadesinin temkinli olduğunu gördüm.

Neredeyse birbirimize dokunana kadar durmadım, ellerimi nazikçe göğsüne koyarken bakışlarını tutmak için çenemi eğdim. Kalbi avuçlarımın altında hızla atıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

O temkinli davranmaya devam edince devam ettim, "Brodan, özür dilerim. İkimiz de kıskançtık. Bu işi çözmeye çalışırken ikimiz de gerginiz. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Tüm vücudu rahatlamayla sarktı ve bana doğru uzandı, alnını benimkine yaslamak için eğilirken kollarını belime doladı. "Ben de daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

“Y Ailenizin Noel'e gelmemde bir sakınca görmeyeceğinden emin misiniz?" Thane ve Regan'ın evine yaklaşırken Noel panayırının öğleden sonrasında olduğundan daha gergin hissederek sordum.

Noel günü aile içindi. Annem ve ben on yılı aşkın bir süredir Noel'i birlikte geçirmemiştik, dolayısıyla bu konuda bir değişiklik olmamıştı. Onu her zaman arardım, her ne kadar aradıktan sonra kendimi bok gibi hissetsem de. Hayır, yıllar boyunca Noel gününü arkadaşlarımla ve başkalarının aileleriyle geçirdim. Biri Noel'i yalnız geçirdiğinizi duyduğunda, teklifler yağmaya başladılar. Ne de olsa cömertlik mevsimiydi.

Ancak otuzlu yaşlarımı Noel'de yalnız geçirmiştik. Steven'dan sonra Glasgow'dan taşınmış ve Renfrewshire'da yeni bir hayata başlamıştım. Yeni iş arkadaşlarıma ve dostlarıma Noel'i yalnız geçirdiğimi söylemekten utanırdım, bu yüzden eve gittiğim konusunda yalan söyledim.

Bu benim bir aileyle geçireceğim ilk Noel olacaktı. Ne olabileceğine dair kışkırtıcı bir alay.

En büyük kardeşlerine ait iki eve doğru giden taşra yoluna saparken Brodan, "Tabii ki yok," diye beni temin etti. "Sloane, Callie ve Walker da orada olacak."

Hatırlatma karşısında rahatlayarak başımı salladım ve araba yolunu dolduran bir dizi arabanın arkasından geçerken evi inceledim. Thane ve Regan'ın evinin kapalı girişinde büyük bir Noel ağacı vardı ve kapıya da kocaman bir çelenk asılmıştı. Çok güzel, sıcak ve davetkâr görünüyordu.

"Otuz yaşımdan beri her Noel'i yalnız geçirdim," diye itiraf ettim birden.

Brodan tek kelime etmeden motoru kapattı.

Bu konuda ne düşüneceğinden korkarak gözlerimi isteksizce ön girişten ayırdım ve ona baktım. Brodan yarı ıstırap, yarı suçluluk duygusuyla bana baktı.

"Yapma bunu," diye fısıldadım neredeyse. "Yalnız kalmak zorunda değildim, Brodan. Ben de beni buna sürükleyen seçimler yaptım."

"Eğer sana layık bir ailen olsaydı, hiçbir Noel'i yalnız geçirmezdin." Uzandı ve yanağını okşadı. "Sana bunu vermek istiyorum" - evi işaret etti - "hayatının geri kalanı için... ama eğer bunu istemediğine karar verirsen, bana söz ver..." Gözlerinde acı parladı. "Onu başka biriyle bulacağına söz ver. Çünkü dünyada yalnız olduğunu bilmenin acısını çekmektense, başka birini sevdiğini bilmenin acısını çekmeyi tercih ederim. Sen bunu hak ediyorsun."

Bundan çok daha fazlası, Monroe."

Ben durduramadan bir hıçkırık kaçtı ve içimde derinlerde tuttuğum korku patladı. "Ya *seni* hak etmiyorsam?"

Brodan'ın gözleri açıldı, sorum karşısında şok olduğu belliydi. Kafa karışıklığı da. Cevap vermek için ağzını açtı, ama ikimiz de sürücü tarafındaki cama çarpan bir tıkırtıyla sıçradık. Yaşadığımız anın içinde o kadar kaybolmuştum ki Regan'ın evden çıktığını fark etmemiştim bile.

Brodan içinden küfrederek bir düğmeye bastı ve pencere Regan'ı ve onun ışıltılı, gamzeli gülümsemesini ortaya çıkaracak şekilde alçaldı. "Mutlu Noeller çocuklar! Çekilebilir misiniz-" Gözlerimi sildiğimi görünce sözünü kesti ve gülümsemesi düştü. "Aman Tanrım, özür dilerim. Bir şeyi mi böldüm?"

"Hayır." Ona sahte bir gülümseme verdim. "Mutlu Noeller, Regan. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim." "Elbette." Endişeli bakışları Brodan'a kaydı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Mutlu Noeller. Neye ihtiyacın vardı?"

"Boş ver. Arro ve Mac araba bile kullanmayabilir, bu yüzden park sorunu olmayabilir. Haydi. içeri."

Emniyet kemerimi açtım ve Brodan'ın araştıran bakışlarına karşılık vermeyi reddettim.

"Hediyeleri unutmasan iyi olur

arkada." Cipten atladım ve arka yolcu kapısını açtım. Neyse ki davetiyem herkese küçük bir şeyler alabilmem için yeterince erken gelmişti. Özellikle Arro ve Mac'e kulübede kalmama izin verdikleri için küçük bir teşekkür hediyesi vermek istiyordum.

Regan aceleyle ön verandaya çıktı ama bizim de onu takip etmemizi bekledi. Brodan herkes için hediye paketlerini aldı ve arabanın etrafında döndü. Gözleri bana dönmeden önce baldızına kaydı. "Bu tartışmanın bittiğini sanmayın," diye mırıldandı.

Harika.

"İçeri gelin, içeri gelin." Regan bize el sallayarak eve girdi ve ben ilk kez onun ren geyiği saç bandı taktığını, kulaklarından Noel süsleri sarktığını ve elbisesinin kırmızı ve yeşil olduğunu fark ettim. Beni gülümsetti.

Ta ki biz içeri adım atana ve kapıyı arkamızdan kapatırken "Ooh, dur," diyene kadar.

Brodan ve ben onun istediğini yaptık, ayakkabılarımızı çıkarmamızı istediğini düşündüm. Düşük seviyeli Noel müziği eşliğinde kahkaha ve sohbet sesleri ve lezzetli yemek kokuları bize doğru sürükleniyordu. Beklenti karnımda çırpınıyordu ve dikkatimi dağıttığı için rahatlamıştım.

Regan şeytanca sırtarak anımı mahvetti. Parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Hiçbir çift ökseotunun altından geçemez. Bu bir giriş şartı."

Nabzım titriyordu. Brodan, beni şaşırtacak şekilde, bu yıl çok ama çok iyi bir çocuk olmuştu. Bahsin gerekliliklerine sadık kalıyordu. Bazen kendini benden daha iyi kontrol ettiğini hissediyordum, özellikle de kulağıma müstehcen şeyler fısıldadığında. Bu, dudaklarımızın haftalardır birbirine değmediği anlamına geliyordu. Ve arabasındaki savunmasız anımdan sonra,

bunun gerçekleştiği zaman olmasını istediğimden emin değildim.

"Bahsimiz," diye mırıldandım.

Omuz silkti, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Noel yemeğimi istiyorum, o yüzden sanırım

geçici ateşkes."

"Peki." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kısa bir süreliğine onun dudaklarına bastırdım ve sonra geri çekildim. "İşte oldu."

Regan hayal kırıklığıyla suratını astı. Röntgenci. "Bu bir öpücük değildi. Ökseotuna saygısızlık ediyorsun."

Brodan yüzümü aradı. Orada her ne bulduysa Regan'a sessizce sordu: "Onu bu işten sıyrırım, olur mu?"

"İyi. O ökse otunu oraya benim koyduğumu biliyorsun, böylece Thane her gün işe gitmeden önce beni öpmek zorunda kalıyor." Arsızca sırıttı.

Brodan, "Nedense kardeşimin zorlandığını hissettiğinden şüpheliyim," diyerek bu düşünceyi aklımdan çıkardı.

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Regan. "Bu taraftan." Önümüzden geçerek bizi ana yaşam alanına götürdü. Oda güzelce dekore edilmişti, uzak köşede büyük bir ağaç vardı ve etrafı çocukların çoktan açtığı ve diğerlerinin paketlenmiş olduğu hediyelerle çevriliydi.

Odada telaşlı bir hareketlilik vardı. Eredine mutfaktaydı, elinde bir kadeh şarap vardı ve Arran adada oturuyordu. Lewis, Thane ile kanepede oturmuş, yeni ve parlak bir dizüstü bilgisayar olduğunu tahmin ettiğim şeye bakıyordu. Eilidh ve Callie büyük koltukta birbirlerine sokulmuş, tablet bilgisayarda her ne yapıyorlarsa kıkırdıyorlardı. İkisi de en şirin Noel elbiselerini giymişlerdi, Callie yeşil, Eilidh kırmızı ve mükemmel bir kartpostal gibi görünüyorlardı. Callie'nin annesini ararken Sloane'u Robyn ve Bebek Vivien'in yanında otururken, Walker'ı da yemek masasının yanında Lachlan'la sohbet ederken buldum.

Kayıp olan tek kişiler Arro, Mac ve Bebek Skye'dı.

"Bakın kimler gelmiş millet!" Regan duyurdu.

Gözler bize çevrildi, gülümsemeler ve "Mutlu Noeller" çığlıkları kulaklarımıza ulaştı. Regan çantalarımızı bırakmamızı işaret etti ve Arran bize sarılmak için yaklaşan ilk kişi oldu. Arabadaki an hâlâ aklımdayken, Arran bana sıkıca sarılıp yanağımdan öperken gerilmemeye çalıştım. "Mutlu Noeller, Roe. Burada olduğun için çok mutluyum."

Brodan'a bakmak istedim. İfadesini görmek için. Bilmek istedim. Ama bir korkak olarak dikkatimi Arran'a verdim ve "Mutlu Noeller. Burada olduğum için mutluyum."

Eredine tezgâhın etrafından dolandı, önce Brodan'a sonra da bana sarılırken ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Ceketlerimizi çıkarıp yerleşmeden önce birbirimize sarıldık ve tokalaştık (ve nasıl gülümseyeceğini bildiğinden emin olmadığım Walker'dan bir selam aldım).

Çok geçmeden Arro, Mac ve Skye da geldi ve ev tamamen doldu. Brodan ve ben mutfakta yardım etmeyi teklif ettik ama Regan ve Eredine her şeyin kontrolleri altında olduğunu söylediler. Bize ihtiyaçları olursa bağırırlardı.

Bir kadeh şaraptan sonra biraz rahatladım, Sloane ve Robyn'le sohbet ettim ve Brodan, Thane ve Lewis ne yapıyorsa onunla ilgilenirken, meraklı gözlerini ara sıra üzerimde hissedebiliyordum.

"Ailen tatil için İskoçya'ya gelememi mi?" Lachlan Vivien'i almaya geldikten sonra Robyn Sloane'a sordu. O ve Mac kızları üst kata indirmek için ortadan kaybolmuşlardı.

Bakışları Callie'ye kayarken Sloane rahatsız görünüyordu ve başını salladı. "Kendi başımızayız."

Robyn, zeki bir kurabiye olarak, konuyu burada bıraktı. "Evet, bazen keşke kendi başımıza olsak diyorum." Yarasa kulaklı Regan, "Buna amin derim!" diye seslendi.

Kız kardeşi homurdandı ve ben de "Ailenle anlaşıyor musun?" diye sordum. Belki de ortak bir noktamız vardı.

"Evet ve hayır. Regan'ın babası, benim üvey babam, en iyisidir. Ama annemiz..." "Pasif Saldırganlık Kraliçesi," diye yardımcı oldu Regan.

Robyn yüzünü buruştururken dudaklarım seğirdi. "Haksız değil. Annem bu yıl Noel için Boston'a gelmemizi istedi çünkü buraya uçuyorlardı. Ama Vivien yüzünden bunu yapmamızı istemek için en kötü yıldır. Şimdi de Regan ve ben son birkaç aydır pek de ince olmayan bir suçluluk duygusuna maruz kaldık ve o buraya uçmayı reddetti. Parasını ödemeyi teklif etmemize rağmen. Üvey babam annemi yalnız bırakmıyor, o yüzden mutlu Noeller."

Sözleri beni irkiltti. "Özür dilerim. Zor bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Robyn'in yüz ifadesini sempati doldurdu. "Pekala... bugünlük bunu unutalım ve Regan'ın berbat yemeklerinin tadını çıkaralım."

"Hey!" diye bağırdı söz konusu aşçı ve saniyeler sonra çiğ bir brüksel lahanası odanın öbür ucuna uçtu ve Robyn'in kafasına çarptı.

Robyn kıkırdadı ve eğilip onu aldı. "Yine de iyi nişan alıyorsun." "Sana tatlı yok, Robbie."

"Oh, hadi ama. Herkes şaka yaptığımı biliyor," diye homurdandı Robyn ve ayağa kalkarak odanın diğer ucundaki kız kardeşine doğru yürüdü. "Sürümüz için lezzetli bir Noel yemeği hazırladığın için çok minnettarım ve sana takıldığım için özür dilerim. Kafanda o boynuzlar varken bunu yapmamak gerçekten zor olsa da."

Sloane ve ben kız kardeşlerin şakalaşmasına kıkırdadık. Odanın etrafına bakarken Sloane sessizce, "Bu çok güzel," dedi. "İşte olması gereken bu."

Gözlerimiz buluştu ve onda benimkini yansıtan bir hüznü gördüm. Aramızda bir anlık derin bir bağ oluştu ve elini sıkmak için uzandım. "Mutlu Noeller, Sloane."

O da karşılığında elimi sıktı. "Mutlu Noeller, Roe."

"Bu ne viskisi?" Brodan koklarken kaşlarını çatarak sordu.

Akşam yemeğinden önce hediyeler değiş tokuş edilmişti ve Adair'lerin cömertliği karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Her çift bana bir hediye vermekle kalmamış, Sloane, Callie ve

Walker'a da birer hediye vermişlerdi.

Bir şeyler de. Artık parfümden eve götürebileceğim bir spa kuponuna kadar her şeye sahiptim.

Senaryo yazarlığı hakkında bir kitap ve tıraş losyonundan bir şişe hediye etmem Brodan'ı çok memnun etmişti. Ne sürdüğünü doğru tahmin etmemden etkilenmişti. Bir parfüm dükkanında lanet kokuyu bulmaya çalışırken neredeyse burnumu yakıyordum ama o çocuksu gülümsemeyi görmek için buna değerdi.

Ancak, bana hediyesini vermek için yalnız kalana kadar beklemek istediğini söylemişti, bu yüzden akşam yemeği boyunca beklenti içinde kaldım. Yemeğe gelince, lezzetli ve gürültülü bir olay olmuştu. Skye ve Vivien yemeği birkaç kez böldüler, ebeveynleri onları kontrol etmek için lokmanın ortasında yerlerinden fırlayıp üst kata çıktılar. Eilidh ve Lewis kimin daha çok patates püresi yiyeceği konusunda ağız dalaşına girerken Callie şaşkınlıkla onları izledi. Arro bir kadeh şarap içti ve yorgunluktan neredeyse yemeğine çakılıyordu, bu yüzden Regan ona ekstra güçlü bir kahve yapmak için kalktı.

Adair'ler arasında şakalaşma ve sohbet vardı ve beni, Sloane'u ve Walker'ı sanki hep oraya aitmişiz gibi işin içine çektiler. Regan'ın Caelmore'da bir anaokulu açabilmek için işletme diploması almaya çalıştığını öğrendim, bu konuda büyük eksikliğimiz olduğu için mükemmel bir fikirdi. Arran bize Gloaming'den en son hikâyeleri anlatarak bizi eğlendirdi. Sloane'un birkaç kez Walker'a baktığını gördüm, özellikle de Callie'nin diğer tarafında otururken. Sloane'un kızına karşı başka hiç kimseye olmadığı kadar yumuşak davranıyordu ve itiraf etmeliyim ki bunun Sloane'un ona olan aşkını neden artırdığını anlayabiliyordum.

Kaotik ve neşeliydi ve daha önce hiç böyle bir Noel yemeği yememiştim.

Artık yemek sonrası yetişkin içkileri olan viski ve Baileys (viski içmeyenler için) servis edilmişti.

Thane, Brodan'ın sorusuna yanıt olarak, "Tobermory sanırım," dedi.

"Biz Macallan içiyoruz," diye yanıtladı Brodan kızgınlıkla.

"Bu bir hediye idi. Deneyebileceğimizi düşündüm."

"Sadece Macallan içmiyoruz," diye ekledi Lachlan. "Ben biraz Talisker severim."

"Evet, Talisker güzeldir," diye onayladı Mac.

"Daha turbalı bir viskiyi tercih ederim," diye önerdi Walker.

"Caol Ila gibi." "Hayır, çok dumanlı," diye karşı çıktı Arran.

"Aynen öyle." Walker ona ters ters baktı.

Sloane'a baktım ve "Ciddi misin?" diye sordum. Baileys bardağının arkasına bir gülümseme sakladı.

"Hey, bu da bir fikir." Brodan yıldırım çarpmış gibi Lachlan'a baktı. "Sen ve ben bir içki fabrikası açmalıyız."

Lachlan homurdandı. "Evet, bunu yapmak için birkaç milyon pound vereceğim, değil mi?" Brodan omuz silkti. "Bunu karşılayabiliriz."

"Göt herif," diye alay etti Arran.

Kardeşi Lachlan'la konuşmaya devam ederken ona orta parmağını gösterdi. "Ciddiyim, Lachlan.

Ünlü Adair kardeşler tarafından tanıtılan bir Ardnoch viskisi. Halk bunu yer bitirir. Ve biz de

Hepimizin üzerinde anlayabileceği bir viski."

Kalbim Brodan için biraz daha hızlı atarken Lachlan bunu düşündü. Bu fikir onu gerçekten heyecanlandırmıştı. "Araştırmayı yap, bana rakamları ve gerekenleri getir, sonra konuşabiliriz."

"Gerçekten mi?" Brodan sırıttı, kesinlikle heyecanlıydı. En büyük ağabeyi kıkırdadı.

"Gerçekten."

Arran şakayla karışık, "Birkaç milyonu bir içki fabrikasına yatırmak güzel olmalı," dedi ve kadehini kaldırdı. "Çok parası olan hıyarlara."

Walker kendi bardağını Arran'inkiyle tokuşturdu.

Lachlan ve Brodan birbirlerine baktılar, omuz silktiler ve sonra da kadehlerini kaldırarak bizi güldürdüler.

Ancak Thane elini kaldırdı ve ciddi bir sesle, "Her kuruş için çok çalışan ve evim dedikleri yere refah getiren adamlara," dedi.

"Ah, ağabey." Arran kendini Thane'in üzerine atarak ona sıkıca sarıldı.

"Çekil üstümden!" Thane gülerek onu itti.

"Viskini dökme!" Regan odanın öbür ucundan bağırdı, dostça kavgayı fark etmişti.

"Merak etme, Macallan değil," diye karşılık verdi Brodan.

"Tanrı aşkına, sana lanet olası Macallan'ı bulacağım," diye homurdandı Thane ve mutfığa doğru yürüdü.

"Sağ ol, ağabey," diye arkasından seslendi Brodan.

"Ona çok kötü davranıyorsun. İkiniz de." Lachlan sırtarak başını salladı. "O çok kolay biri." Brodan sırıttı.

"Kardeşine karşı nazık ol, Brodan Adair," diye uyardım.

Dönüp bana baktı, gözleri Noel ışıklarının altında parlıyordu. "Bak ne diyeceğim, benimle gelersen sana iyi davranacağım."

"Nerede?"

Elini uzatarak, "Sadece benimle gel," diye ısrar etti.

Elimi Brodan'ın elinin içine koymadan önce Sloane'a şaşkın bir bakış attım. Beni oturma odasına doğru götürmeye başladı ve yanaklarım sebepsiz yere kızardı.

"Gidiyor musun, Brodan Amca?" Eilidh, Callie'yle birlikte yerde oturdukları yerden bağırdı. *Evde Tek Başına* filmindeki evin Lego versiyonunu inşa ediyorlardı.

"Henüz değil, prenses." Ona göz kırptı. "Yakında döneceğim." "Döndüğünde bize bu konuda yardım edecek misin?"

"Elbette," diye söz verdi.

Kalbim eridi çünkü bunun boş bir söz olmadığını biliyordum.

Ana odanın gürültüsünü geride bıraktık ve Brodan beni koridorda ön girişe doğru çekti.

Ökseotundan hemen önce bir kapı açtı ve bizi bir ofise götürdü. Kapıyı arkamızdan sessizce kapattı ve bardağımı elimden alıp kendi bardağıyla birlikte masanın üzerine koydu. Nabzım hızlandı,

Sakin bir ifade takınmaya çalışarak onunla yüzleştim.

"Her şey sırayla. Neden beni hak etmediğini düşünüyorsun?" diye sordu önsöz vermeden.

Lanet olsun.

Bu konuda köpek gibi davranacağını biliyordum.

Korunmanın bir anlamı yoktu. Eğer içimdeki özlem acısı bir şey ifade ediyorsa, kalbimi ondan korumak için verdiğim bu savaşı çoktan kaybediyordum.

"Bana davranış şeklin için seni affettim," dedim. "Ama Arran için kendimi affettiğimden emin değilim. Affettiğimi sanıyordum. Ama o bana her yaklaştığında, nasıl olup da o geceyi ve bizi nasıl mahvettiğini hatırlamadan izleyebildiğini sorup duruyorum kendime. Birlikte olmadığımızı biliyorum ama sen benim en iyi arkadaşımydın ve ben seni incittim."

Derin bir şekilde kaşlarını çattı ama yüzümü ellerinin arasına almak için bana doğru adım attı. "Öncelikle, önce ben seni incittim. İkincisi, bana o gecenin senin için nasıl bir şey olduğunu, ben ortaya çıkana kadar nasıl bir boşluk olduğunu anlattığında, sana sempati duymaktan başka bir şey hissetmedim. Çünkü ben de o yollardan geçtim ve bu duygunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum."

Şaşırdım ve "Ne oldu?" diye sordum.

Ellerini yüzümden omuzlarıma doğru götürdü, sonra kollarımdan ellerime doğru indirerek parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Birkaç yıl önce, Vanessa'dan o notu aldığımda mı?"

Devam etmesi için başımı salladım.

"Dediğim gibi, kendimi kaybettim. Fergus'un psikotik krizinin hemen ardından oldu. Çok içiyor ve parti yapıyordum. Sonra bir sabah uyandım ve ..." Bana temkinli bir bakış attı. "Odada birden fazla çıplak yabancı vardı. Kadınlar ve erkekler. Ve ben hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama ben de çıplaktım."

Ellerim onun ellerinde sıkılaştı. "Brodan."

"Ödümü kopardı. Yani alkolün etkisiyle kendinden geçmenin ve ne yaptığını bilmemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yan not, o olaydan sonra her türlü cinsel sağlık kontrolünü yaptırdım, yani birlikte geçirdiğimiz gece için endişelenmenize gerek yok. Senin ve Arran'ın birlikte geçirdiğiniz geceye gelince... Sana ve Arran'a kızgın değilim. Ya da sarıldığınızda kıskanmıyorum. Arran, Ery'ye sırılsıklam aşık ve senin onun için böyle hissetmediğini biliyorum. O geceyi senin yaptığın bir şey olarak görmüyorum. Senin *başına* gelen bir geceydi. Öyle olduğu için üzgünüm. Hepimizin başına geldiği için üzgünüm."

Onun şefkati beni kırdı.

Elini çekiştirerek kapıyı açtım ve beni koridora kadar takip etmesini işaret ettim. Öyle yaptı, burnu şaşkınlıkla kırışmıştı.

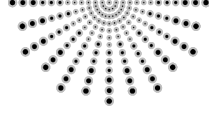
Ökseotunun altında durduk ve onun güzel yüzüne baktım. "Bahis kapandı, Brodan. Artık oyun oynamak istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Yüzündeki rahatlama ifadesini hızla hararetli bir kararlılık izledi. Beni sert vücuduna doğru çekti

ve bana ulaşmak için eğildi.

Sonra sıcak ağzı benimkinin üzerindeydi ve eve dönmüş gibi hissettim.

MONROE

I gecenin geri kalanını nasıl sabırla geçirdiğimi bilmiyordum.

Brodan, söz verdiği gibi, Eilidh'in bazı Legolarını yapmasına yardım etti. Walker, Sloane ve Callie'yi

çünkü Callie yorulmaya başlamıştı. Bu sırada Robyn, Lachlan, Arro ve Mac de küçük çocuklarıyla birlikte evden ayrılmıştı. Eilidh'in gözleri yorgunluktan çöktüğünde Regan ona yatmaya hazırlanma zamanının geldiğini söyledi. Eilidh gözyaşlarına boğulduğunda, bu bana Eilidh'in ne kadar genç olduğunu hatırlattı. Çok yorgundu ama Brodan Amca ile oynamayı bırakmak istemiyordu. Brodan uzun bacaklı çocuğu kucağına alıp yatıştırdıktan sonra, onu takip eden minnettar Thane'in yanından yukarı taşırken, yemin ederim bir yapışkan su birikintisi içinde eridim.

Bu ve koridordaki ateşli öpüşmemiz arasında, hazır olduğumu biliyordum. Brodan bilmiyordu.

Ama yapmak üzereydi.

Vedalaştıktan sonra kulübeye dönüş yolumuz sessizdi ve Brodan'ın muhtemelen bunun nedeni hakkında endişelendiğini biliyordum.

Ancak ona "Arabanı kulübenin arka tarafına park et" dediğimde bunu açıkça belirttim.

"Ne?" Hızlıca bana baktı.

"Bu gece benimle kal."

Brodan'ın direksiyonu tutuşu sıkılaştı ve aramızdaki atmosfer cızırdarken sanki tam olarak konuşamıyormuş gibi bana ani bir baş işareti yaptı. Arabadan kulübeye kadar olan yürüyüşümüz boyunca şehvet sisi içindeydim. İçeri girdiğimizde, ışıkları açma zahmetine girmeden kapıyı kilitledim. Bunun yerine ayakkabılarımı çıkardım ve merdivenlere doğru yürüdüm, ceketimi çıkarıp yere bıraktım. Kalbimin hızlı atışını yalanlayan bir rahatlıkla hareket ettim. Bunu en son yaptığımızda Brodan duygularımı ölçüsüzce incitmişti.

Tekrar yapmayacağına dair büyük bir inanç sıçramasıydı.

Noel kazağım ceketimi takip ederken Brodan'ın hızlı nefes alışını duydum ve merdivenleri sütyenimden başka bir şey giymeden çıktım. Saçlarım sırtımın ortasındaki çıplak tene değdi ve Brodan'ın parmaklarının beni okşamasını beklerken titredim.

Beni takip ederken merdivenler onun ağır ayak sesleri altında gıcırdadı.

Koridorda yürürken omzumun üzerinden bir bakış attığımda, Brodan'ın yüzüne sert bir şekilde kazınmış olan harareti yoğunluğu görünce midem takla attı. Neredeyse bir yabancı gibi görünüyordu ama yine de ifadesi beni çok heyecanlandırmıştı. Tüylerim diken diken oldu ve göğüslerim aniden ağırlaştı.

Yatak odasına geçip panjurları kapatmak için pencereye doğru ilerlediğimde nefes alışverişim hızlandı. Yumuşak bir ışık karanlık odayı doldurdu ve Brodan'ın başucu lambalarından birini açtığını görmek için döndüm.

Kendimi gergin hissediyordum. On sekiz yaşımıza geri dönmek gibi değildi ve tüm gençlik hayallerimin gerçekleştiğine inanamıyordum. Çok uzun zaman zımpara kağıdı gibi üzerimizden geçmiş, bizi yeniden şekillendirmiş, eskisiyle aynı malzemeden yapılmış bir şeye dönüştürmüştü ama... farklıydı. Köşeler tıraşlanmış, deneyimler gençliğin ve saflığın cilasını silmişti.

Yine de Brodan'ın bu yeni halini, yıllar önce sevdiğim çocuğu istediğim kadar çok istiyordum. Odanın diğer ucundan ona bakarken, düşüncelerimin onun gözlerine yansıdığını gördüğümde gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Acıyor," diye fısıldadı kısık sesle. "Ne kadar çok zaman kaybettik." Başımı salladım. "Biliyorum."

Brodan titreyen bir nefesle odayı geçip yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma bastırdı. "Artık kaybetmek istemiyorum," dedi dudaklarına doğru hırıltılı bir sesle.

"Ben... Ben söz veremem," dedim ona sessiz bir dürüstlikle. "Ama denemek istiyorum. Eğer yapmazsam hayatım boyunca pişmanlık duyarım."

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı. "Bu gece yapmak zorunda değiliz. Eğer çok fazla geliyorsa." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Seninleyken her zaman fazla geliyor, Brodan."

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Evet, seninle de."

Sonra, kelimeleri durduramadan ağzımdan kaçırdım: "Bende ne buluyorsun?"

Bu güvensiz sorunun ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için yanaklarım utançtan kızardı. Oysa bu soruyu aylardır içimde saklıyordum. Çocukken, Brodan'ın duygularıma karşılık vermemesi yüzünden kendimi hiç suçlamamıştım. Sanırım onu o kadar iyi tanıyordum ki, içten içe, beni böyle sevmekten korktuğu için romantik olarak mesafeli durduğuna inanmıştım. Sorun *ben değildim*. Ama şimdi... dünyayı gezmeye, olağanüstü şeyler yaşamaya alışkın olduğunu bildiğimden ve onu ve tüm göz alıcı gündelik kadınlarını Google'da aramak gibi aptalca ve acı verici bir göreve katlandığımdan, yardım edemedim ama ülke dışına sadece bir kez seyahat etmiş minyon bir ilkokul öğretmenin tam olarak ölçülmediğini hissettim.

Sorduğum soru üzerine Brodan'ın kaşları kalktı.

"Boş ver." Güldüm, utanmıştım. "Aptalca bir soru. Ben harikayım tabii ki. Neden beni istemeyesin ki?"

Sahte kabadayılığımı anladı, elleri boynumdan aşağı ve omuzlarımdan aşağı kayıyordu.

"Çocukluğundan beri acıya katlanmış ve beni alçaltan bir güce sahip bir kadın görüyorum."

Gerildim.

Ama Brodan devam etti, sesi giderek daha tutkulu bir hal alıyordu. "Kendilerini koruyamayacaklarını düşündüğü kişileri koruyan, her gün bu kadar çok çocuğun yanında olmak zorunda kalsalar çoğu insanın sabrını zorlayacak çocukların zihinlerini şekillendirmekten gerçek bir zevk alan bir kadın görüyorum."

Kıkırdadım çünkü bu doğruyd.

Brodan kahkahalarım karşısında gülümsedi, ama ciddiyetini hiç kaybetmeden devam etti. "Kendini başkalarının önüne koyarak kendi iyiliğine zarar veren bir kadın görüyorum. En büyük dost, en sadık arkadaş, tuhaf ve harika şeyler hakkında saatlerce konuşabilen ya da ihtiyaç duyduğunuzda, taşıdığı küçücük omuzdan yaslanabileceğiniz en büyük omuzu yaratabilen bir kadın görüyorum." Eğilip omzuna bir öpücük kondurdu ve onun şefkati karşısında gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım.

Başını kaldırdığında fısıldadı, "Hak etmediğim iyi bir kadın görüyorum... ama ben her zaman bencil bir piç oldum ve bir şey istediğimde, onu hak edip etmediğimi nadiren önemserim."

"Brodan."

"Şimdi sana seni *istediğim* tüm yolları göstermeme izin ver aşkım." Beklenti karnımı doldurdu ve sessizce başımı salladım.

Yüzümü inceledi ve eğilerek önce alnıma, sonra da sağ gözümün köşesine en nazik öpücüğü kondurdu. "Alnında yeni çiller var ve gözünün tam köşesinde de bir tane var," diye fısıldadı kısık sesle, sesi neredeyse acı çekmiş gibiydi. "İlk ne zaman ortaya çıktıklarını bilmemek beni dayanamayacağım kadar rahatsız ediyor."

"Brodan," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Beni ağlatmayı bırak. Şu anda hiç seksi değil."

Dudaklarıma karşı güldü ve ağzını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Daha fazlasını isteyerek elimi uzattım ama o kendini tuttu. "Karnındakilerin hâlâ orada olduğunu fark ettim."

"Ne?" Mırıldandım, hapsedilmiş bir şehvetin sersemliğine çekildiğimi hissediyordum.

"Karnındaki çiller. Ergenlik çağındayken bazen bluzun yukarı kalkar, ben de o çilleri görür ve her birini keşfetmeyi düşünürdüm. Lanet olsun, kaç kez senden kasıklarımı saklamak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin."

Bir kahkaha attım. "Bilmiyordum."

Sırıttı. "Biliyorum. Çok masumdun."

Gülümsemem neredeyse boğucu bir hal almıştı. "Bu işi biraz ilerletirsen, artık masum olmadığımı görebilirsin."

Brodan'ın ifadesi karardı. "Size zaman ayırmak istiyorum." "Bize işkence etmek mi istiyorsun yani?"

"Belki birazcık," diye alay etti ve boğazıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Parmaklarım yanımda seğirdi, ona ulaşmak için çaresizdim. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını

da merak ediyordum.

"Gölüşünün beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikrin yoktu. Ne kadar güzel olduğunu. O kadar çok gece vardı ki, elimi sikimin etrafına sarıp, seninle aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını hayal ettim.

"Eğer sana sahip olmama izin verirsem." Nefesim kesildi.

"O zamanlar beni düşündün mü? Beni düşünürken kendine dokundun mu?"

Başımı salladım.

Gözleri kısıldı. "Diğer erkeklerle birlikteyken beni düşündün mü?"

Öfke arzusun içinde dalgalanıyordu. "Diğer kızlarla birlikteyken beni düşündün mü?" Karşı çıktım.

Brodan başını salladı. "Yaptığımı söylemekten utanıyorum." Gözlerimi kapattım. "Tam bir çift olduk." "Bu senin de yaptığın anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye itiraf ettim. Birden fazla kez, bir erkekle birlikteyken gözlerimi kapatmış ve onun Brodan olduğunu hayal etmiştim. Bu onlar için adil değildi. İkimiz için de adil değildi.

"Bir yıl önce yapmıştım," diye mırıldandı Brodan. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"8 Şubat'tı."

Bir nefes verdim. "Benim doğum günüm."

Başını salladı, sanki uzaklaşmaktan korkuyormuş gibi elleri belime yerleşti. "Ben... o sadece barda tanıştığım bir kadındı. Tüm deneyim boştu. Bir kez başladığımızda, kendi derimin içinde kapana kısılmış gibi hissettim. Onu itmek, defolup gitmesini söylemek istedim ama bunu itiraf etmek bir şekilde kırıldığımı kabul etmek gibi geldi," diye itiraf etti mutsuz bir gülümsemeyle.

"Aklımda hep sen vardın. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu, doğum günün için para harcayıp harcamadığını, üzerinde 'İyi ki doğdun anne' yazan kartlar hazırlayan çocuklar olup olmadığını merak ediyordum. Ve hala canımı yakıyor," diye fısıldadı inanamayarak, "bunu hayal etmek. Bensiz hayatını hayal etmek. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve o senmişsin gibi davrandım."

Kalbim çılgınca atarken uzandım ve yanağını okşadım. Brodan sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatarak dokunuşuma karşılık verdi. "Artık hayal etmek zorunda değiliz. Duralım... tamam mı? Sadece burada olalım. Şu anda. Artık birlikte buradayız."

Gözleri açıldı ve başını salladığında gözlerinde şiddetli bir ışık yandı. "Öyleyiz. Ve sen hâlâ o kadar güzelsin ki bu beni öldürüyor."

"Öyle mi?" Gülümsedim, tenim zevkten kızarmıştı. "Göster bana. Ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü göster bana, Brodan Adair."

Ve öyle de yaptı.

Elleri belime doğru ilerledi, parmak uçları kaburgalarımı okşadı ve göğüslerimin üzerinde tüylerim diken diken oldu. Çok ağırdılar, onun elleri ve ağzı için çaresizdiler.

"Brodan..."

Avuç içleri yavaşça karnımda gezindi ve Brodan başparmaklarını kot pantolonumun kemerine soktu, gözlerimiz birbirine bağlı kalırken yüz ifadesi kararlı ve sıcaktı. Yavaşça düğmelerini açtı ve

fermuarımı açtı, sonra kotu kalçalarımın üzerinden aşağı çekti. En iyi dar kot pantolonumdu ve bana sıkıca yapışmıştı, bu yüzden aşağıya doğru yönlendirmek zorunda kaldı, bunu yapmak için kalçalarına doğru alçaldı. Sıcak nefesini pamuklu iç çamaşırimda hissettim ve ihtiyaçtan ürperdim. Bir elimi güçlü omzuna koyarak, kotu çıkarabilmesi için bir ayağımı diğerinin ardından kaldırdım.

İri ellerini baldırlarımın etrafında kavuşturup gözlerimin içine baktığında, rahmimin derinliklerinde bir çekilme hissettim. Bu, bacaklarımın arasındaki kumaşın bir kez daha ıslanmasına neden oldu ve Brodan'ın bakışları oraya kaydı. Elleri daha yukarı tırmandı ve sonra başparmaklarını iç uyluklarıma doğru kaydırды ve "Bacaklarını aç" dedi.

Başka bir uyarılma dalgası içimden geçti ve ona uyarken inledim. Yavaşça iç çamaşırimın altını itti ve iki kalın parmağı içimde kolayca kayarken nefesim kesildi.

"Siktir, evet, siktir," diye heyecanla mırıldandı ve sonra alnını karnıma yaslararken inledi. "Ne kadar harika hissettirdiğini unutmuşum."

"Ne kadar harika hissettiğinin hatırlatılmasını istiyorum," dedim biraz nefes nefese.

Brodan bana baktı ve sırıttı. "Yakında, aşkım." Sonra parmaklarını üzerimden çekerek iç çamaşırimı bacaklarımdan aşağı indirdi. İç çamaşırlarımı çıkardım, vücudum ihtiyaçtan titriyordu. Brodan sol bacağını omzunun üzerinden kaldırarak beni şaşırttı. Nefesim kesildi ve denge için diğer omzuna tutundum. Bana bir kez daha hınzırca sırıttı. "Sanırım ana yemekten önce Günbatımımın iyi bir yalamaya ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

Çıkardığım sesin ne olduğunu bile bilmiyordum, sadece gırtlaktan gelen bir anlaşılmaydı. Ona karşı savunmasız ve yine de tamamen sınırsız bir şekilde açık tutulurken tırnaklarım omzunu ısırdı. Ağzını üzerimde istiyordum. Bunun hemen gerçekleşmesi şarttı.

"Bu bir evet mi, aşkım?" Başparmağıyla klitorisimi okşadı. "Evet, evet, evet," diye mırıldandım, ona doğru dalgalandım.

Gözleri zaferle parladı ve sonra başını kalçalarımın arasına eğdi ve beni girişten klitorise kadar yaladı.

"Uhhh," diye inledim, bir elim saçlarına kaydı, dili benden zevk alırken parmaklarım yumuşak tellere kıvrıldı. İhtiyaç içime çarptı ve ağzına karşı hareket etmeye çalıştım. Parmakları uyluğuma saplandı ve iniltisini her sinir ucumda hissettim.

"Brodan," diye nefes nefese kaldım.

Klitorisimi emdi, sertçe çekti ve içimde güzel bir gerilim oluşurken nefes nefese kaldım. Dili klitorisimin etrafında dolaştı ve sonra içime girmeden önce kirli, doymak bilmez bir yalamayla aşağı kaydı.

"Evet," diye bağırdım, tamamen parçalanmaya doğru gittikçe yükselirken umutsuzca ağzına doğru ittim.

Çaresizliğimi hisseden Brodan klitorisime döndü ve iki parmağını yavaşça içime soktu. Tepe noktamdaki sinir demetini emerken beni yavaşça becerdi ve işim bitmişti.

Orgazmım, görüşümü ışıkla dolduran ateşli bir patlama gibiydi, Brodan'ın ağzına karşı titrerken salınım içimde lezzetli bir şekilde titriyordu.

Titreyen bacağımı yavaşça indirdi ve iç kaslarım zonklayarak ona doğru sallandım. Brodan ayağa kalktı ve ben de ona doğru eğildim. Sadece salıverilmemin görkemi değil, buna rağmen bedenimin hâlâ gergin hissediyor olması da beni şaşkına çevirmişti.

Daha fazlasını istedim.

Brodan açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana bakarken belimi sıkıca kavradı. Tüm o şehvet, arzu, ifadesindeki o vahşi ihtiyaç benim içindi. Başka kadınlarla birlikteyken beni düşünmüştü. Bu kalbimi kırmıştı ama aynı zamanda beni muzaffer bir şekilde bölgeci yapmıştı. Sanki o benimdi.

O anda, karşılığında her santimime sahip olması umurumda değildi.

Ellerini omuzlarıma götürdüğünde göğsüm heyecanlı nefeslerimle birlikte kabardı. Gözleri parmak uçlarını takip ederek köprücük kemiğimin üzerinde dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerledi ve göğüslerimin yükselişine doğru indi. Sütyenimi çıkarmak istiyordum. Ağzını tekrar üzerimde görmek istiyordum. Meme uçlarım beklentiyle sütyenimin üzerine çıktı.

"Bana eziyet etmeyi bırak," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle.

İhtiyaç dolu yalvarışıma cevap olarak Brodan kalçalarımı kavradı ve beni kendisine çekti, böylece ereksiyonunun çeliğini çıplak karnımda hissedebiliyordum.

Yavaşça yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni o kadar derinden öptü ki kendi tadımı alabildim. Onun kontrolüne hayret ettim. Tempoyu ben belirliyor olsaydım, öpüşmemiz aç, ıslak ve hınzırca olurdu. Ama Brodan'ın öpücüğü durgun, seksi ve o kadar şefkatliydi ki neredeyse tekrar ağlayabilirdim. Ellerim pazılarının etrafında kıvrıldı, gücünü hissettim ve daha fazla ne yapmak istediğimi bilmiyordum: onu içime almak mı yoksa ikimiz de bir ömür boyu gözyaşı dökerken bana sarılmasına izin vermek mi?

Ama ona daha fazlasını söylemedim. Bu gece geçmişe bakmayı bırakacak ve sadece anı yaşayacaktık.

Öpücüğüne karşılık verdim, onca yıllık özlemi ona yönlendirdim ve sanki bunu hissetmiş gibi Brodan belimi sıktı, parmakları ihtiyacıyla neredeyse tenimi ısıırıyordu. Sonra kendini yeniden kontrol eder gibi oldu. Nefes alış veriş yavaşladı, gerginliği azaldı. Elleri hafif vuruşlarla vücudumun üzerinde gezindi. Kaburgalarımı, belimi, karnımı, her santimetrekaremi öğrendi. Avuç içleri kıcıma doğru kayarak yanaklarımı avuçlarının içinde sıktı ve az önce kazandığı o kontrol bir anda yok oldu.

Brodan'ın öpücüğü derinleşti, daha aç hale geldi ve beni sikine doğru çekti. Ben de onu aynı açlıkla öptüm ve dillerimiz derin, ıslak vuruşlarla okşadı. Bacaklarımın arasında zonklayarak, pazılarını daha sıkı kavradım, kalçalarımı ereksiyonuna doğru ittim, onu içimde istedim.

Ellerimi kollarında gezdirdim, kazağının altından sert ve kaslı vücudunu keşfettim. Benden çok daha iriydi. O gece karavanda bunun farkına varmışım. Buna bayılmışım. Beni bu kadar narin ve kadınsı hissettirmesine bayılmışım. Araştırmalarım onu sakinleştirdi ve Brodan'ın öpücüğü daha nazik bir hal aldı. Alt dudağımı ısırды ve sonra ellerini sırtımdan sütyenime doğru kaydırırken

gözlerimin içine bakarak uzaklaştı. Tecrübesini belli eden bir rahatlıkla sütyenimi çözdü ve yere düşene kadar kollarımdan aşağıya doğru itti.

Bakışları yavaşça benimkilerden ayrıldı ve ifadesi kapüşonlu bir hal alınca ürperdim. Çıplak göğüslerimin görüntüsüyle ziyafet çekerken elleri pazılarımın etrafında sıkılaştı. Meme uçlarım

ağız için yalvaran sıkı, muhtaç tomurcuklar onun incelemesi altında

zirveye ulaştı. "Gün batımı," diye mırıldandı beni avuçlarken.

İnledim ve dokunuşuna doğru eğildim. Göğüslerimle oynarken, onları şekillendirip yoğururken, meme uçlarımı okşayıp çimdiklerken karnımda arzu dalgaları dalgalanıyordu. Dikkati her zaman yüzüm ve göğüslerim arasında gidip geliyordu. Onun dokunuşuna doğru itildim. "Brodan, Brodan ..."

Ağız dudaklarımı ikinci kez bulduğunda, adı dudaklarımın arasından henüz geçmişti. Bu öpücük sert, sert, çaresizdi ve her iki meme ucumu da işaret ve baş parmaklarının arasına sıkıştırırken inlemesi içimi doldurdu. Nefesim kesildi ve onun tatmin hırıltısı beni zevkten kızarttı. Hazır olmanın ötesindeydim. Kazağının kumaşını ellerimin altında hissederek yumruklarımı kazağın içine soktum ve dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Kumaşı çekiştirdim, onu çıplak görmek istiyordum. Elbette onu filmlerde görmüştüm ama o filmdeki bir yabancıydı. Bu Brodan'dı. Benim Brodan'ım. Umarım. Sonunda mı?

Brodan beni bıraktı, geri çekildi ve kazağını çekip çıkardı. Kazağını arkasına atıp botlarını ve kot pantolonunu giyerken ona bakakalmıştım. Çok güzel yaratıldığını, sıkı bir eğitimle erkek mükemmelliğinin bir heykeli gibi yontulduğunu biliyordum. Ama tam olarak hazır değildim. Çıplak halde daha iri görünüyordu. Omuzları o kadar genişti ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Pürüzsüz, zeytin rengi teni, belirgin göğüs kaslarının, altılı karın kaslarının ve bir yüzücünün sivriltilmiş belinin üzerinde dalgalanıyordu. Kalın kalçaları ve kaslı baldırları karnımın alt kısmında bir başka sert dönüşe neden oldu ve kıcını görmeyi arzuladım.

Boxer külotunu ereksiyonunun üzerinden sıyırmak zorunda kaldığında inledim ve serbest bırakıldığında, horozu o kadar sertti ki karın kaslarına doğru gerildi.

Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, hayranlık içindeydim.

Yine de, Brodan Adair karşımda karın kasları olmayan ya da kalçalarında ve pazularında kaslar olmayan sıradan bir adam olarak dursaydı... yine de olağanüstü olacağını biliyordum.

Bakışlarımı tuttu, şefkat ve şehvet bakışlarında birbirine karışıyordu. Cüzdanından bir prezervatif çıkarıp ereksiyonundan aşağı yuvarlamasını izlerken vücudumun her parçası ona doğru kabardı.

Bana doğru uzandı, kendini yatağın kenarına bırakırken elimi tuttu. Sonra beni üzerine oturmam için yönlendirdi, uyarılmışlığı karnımda sıcak bir şekilde hissediliyordu. Onun üzerine yayılmanın verdiği savunmasızlıkla nefesim kesildi.

Brodan'ın yüz ifadesine bakarken parmaklarım onun büyük omuzlarında kıvrıldı. İhtiyaç, şiddetli ihtiyaç, nezaketle savaşıyordu. Onu bu yüzden seviyordum. Bu kelime aklımdan geçer geçmez onu kafamdan attım. Kendimi ona *her* yönden vermeye tam olarak hazır değildim.

Bir an için şüpheye düştü.

Ama Brodan elini enseme gezdirerek dikkatimi kolayca dağıttı ve saçlarımı karıştırıp bir avuç aldı. Sonra başımı nazıkçe geriye çekti, göğsümü dikleştirdi ve sağ meme ucumu ağızıyla kapattı.

Duygu içime çarptığında nefesim kesildi, emerken, yalayıp ısırırken kalçalarım otomatik olarak

ona karşı dalgalandı. Bacaklarımın arasındaki gerginlik, o göğüslerimin arasında hareket ettikçe sıkılaşıyor ve geriliyordu, sıcak ağzı, dili-

"Brodan," diye inledim.

Sonra durdu ve yalvarmak için başımı kaldırdım, bana dokunmaya devam etmesi için yalvardım ama kalçalarımı kavradığında durdu. Bana rehberlik ederek beni yukarı kaldırdı ve ben ona baktım, sikini eline alıp bacaklarımın arasına koymasını bekledim. *Evet, evet, evet.* Kendimi onun üzerine indirirken heyecanım zonkluyor, sıcak ucunu kaygan açıklığıma karşı hissediyordum. Elektrik karıncalanmaları omurgamdan aşağıya ve karnımın etrafına, seksimin derinliklerine doğru yayıldı.

Brodan kalçamı kavradı, parmakları tenimde kenetlenirken diğer eliyle sağ göğsümü kavradı ve sıktı. Alçalırken onun ezici, yoğun hissi karşısında nefesim kesildi.

Son orgazmımdan kalan gerginlik beni tekrar boşalmanın eşiğine getirmişti. Haykırdım ve yükselip tekrar aşağı inerken omuzlarına yapıştım. Brodan'ın tutuşu sıkılaştı ve ben ona sadece saniyeler gibi gelen bir süre boyunca bindiğimde, doruk noktam içimi parçaladı, iç kaslarım dalgalandı, çekiştirdi ve Brodan'ı daha derine çekti. Titriyor, kalçalarım sarsılıyor, karın kaslarım spazm geçiriyordu, tutunmak için kollarımı boynuna doladım. Alnını benimkine yasladı, omuzları heyecanla bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Sarsıntıların sonuncusu da geçtiğinde, içimde onun ezici doluluğunu hissettim ve işimin bitmediğini anladım. Aman Tanrım. Adam beni bir seks canavarına dönüştürüyordu.

Kızarak tepkisini görmek için başımı kaldırdım ve gözlerindeki arzu fırtınası iç kaslarımın onun etrafında nabız gibi atmasına neden oldu.

Brodan bu his karşısında homurdandı ve sonra sesi kısık bir şekilde, "Seninle gelmemek ne kadar zordu biliyor musun?" dedi.

"Neden yapmadın?" Yumuşak dudaklarına karşı sordum.

Cevap olarak, Brodan ben ona sarılmışken ayağa kalktı ve sonra bizi yatağa düşürmek için döndü, ben sırt üstü yattım. Bu hareket onun içime girmesine neden oldu ve ben boğuk bir zevk çığlığı attım.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı Brodan kalın bir sesle ve sonra ellerini bileklerime dolayarak başımın iki yanında yatağa sabitledi.

Kontrolünü kaybetti.

İçime girdi. Sertçe.

"Oh, Tanrım!"

İçimde hareket ederken gözlerinde memnuniyet parlıyordu. Onu hissetmek istedim; kıcını ellerimle kavramak ve her vuruşta sıkılıp serbest kaldığını hissetmek istedim, ama beni tuttu.

Bu beni daha da heyecanlandırdı.

İçime girip çıkan her kalın sürükleyişle içimdeki gerilim yeniden arttı. Sürüşleri daha hızlı, daha sert geldi. Sonra bileklerimi bıraktı ama sadece dizlerinin üzerine kalkabilmek için. Bacaklarımı tutarak beni daha da açtı ve kalçalarımı yataktan yukarı kaldırdı, parmakları uyluklarımın arkasını ısıırıyordu. Sonra içime daha da hızlı ve sert bir şekilde pompaladı. Yüz hatları arzuyla gerilirken kalçaları benimkilere çarpıyordu. Bakışları vücudumda geziniyor, itişlerinin

gücüyle titreyen göğüslerimi izliyordu ve yüz ifadesinin saf şehvetle karardığını gördüm. Onu üstümde, aramda görmek,

Beni doyamıyormuş gibi sikmesi, benim felaketim oldu.

Tekrar paramparça oldum. Brodan'ın sikini sağan kaslarımın enfes hissi doruk noktamı uzattı. Onun altında ürperdim ve titredim, bu his içimde yuvarlanırken inanamayarak nefes nefese kaldım.

"Siktir, Sunset. Sikeyim!" Brodan beni kendine doğru daha sıkı çekip bıraktığında kalçalarımındaki tutuşu neredeyse acı vericiydi. Sikinin içimde şiştiğini ve doruğa ulaştığında kasıldığını hissettim, zonkluyor ve zonkluyordu, serbest bırakılırken titrerken uzun iniltisi neredeyse hayvansı.

Nefes nefese kaldığında beni tutuşu gevşedi, bakışları paramparça olmuş bir huşu içinde benimkilerle buluştu. Tamamen anlamıştım.

Yavaşça içimden çıktı ve hafif bir sancı hissederek tısladım. "İyi misin?" Üstümde durdu, endişesi rahat yüz hatlarına kazınmıştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sanırım benim için başka biriyle seks yapmayı sonsuza dek mahvettin."

Sırıttı, yavaş, durgun ve seksi bir şekilde iki yana açılmış kalçalarımın arasından geçip üzerime eğildi. Beni bacaklarımın arasından sahiplenici bir şekilde kavrarken sert karnının nemli derisi benimkine sürtündü. "Güzel. Çünkü bu artık benim."

Dudaklarına karşı sırıttım. "Bu tür konuşmalar başka kadınlarda işe yarıyor mu, Brodan Adair?" Gözlerinde sert bir parıltı belirdi. "Bunu başka bir kadına hiç söylemedim ya da söylemek istemedim."

"Peki, seni eğitmeme izin ver," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, tüm zamanların en muhteşem orgazmından sıyrılmıştım. "Şu anda elinle okşadığın şey sadece bana ait. Ama az önce beni zevkten dört köşe ettiğin için, belki, muhtemelen, ortak mülkiyet teklif etmeye hazırım. Altmış kırk, belki."

Brodan gözlerinin kenarları kırışarak bir kahkaha attı. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü aletim şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığı bir cennet versiyonunu deneyimledi ve ikimiz de kendimizi oldukça bağlı hissediyoruz."

"O zaman sadece ben değildim. Bu ..." Söyleyecek sözüm yoktu.

"Lanet olası destansı," diye ekledi Brodan ve beni aklıkla öptü. Beni bıraktığında mırıldandı, "Şu prezervatifle ilgileneceğim, sonra uyuyacağız. Dinlenmeye ihtiyacın olacak çünkü önümüzdeki hafta boyunca seni bu yataktan çıkarmayı planlamıyorum."

Temizlenmek için onunla birlikte yataktan çıktım ve banyo aynasında bana sırtarak baktı. Gerçeküstüydü. İçimde bir sersemlik vardı, sanki yeniden genç kız olmuştum. Ama düşüncelerimin arka planında karanlık bir korku mırıltısının dolaştığını da hissedebiliyordum. Brodan aynı korkuları paylaşıyor gibi görünmüyordu, bir zamanlar bağlanmaktan ne kadar korktuğunu düşününce bu beni şaşırttı.

Bunun yerine elimden tutup beni yatak odasına götürdü ve çıplak uyumayı sevmediğim için gecelik giymeme yardım etti.

Tam yatağa girmek üzereydik ki, "Kahretsin. Sana hediyeni vermeyi unuttum." "Oh, bu-"

Ama çoktan aceleyle odadan çıkıp aşığıya inmişti. Saniyeler sonra yukarı çıktığını duydum ve sonra elinde uzun kadife bir mücevher kutusuyla, üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan oradaydı.

Aman

Tanrım.

"Brodan..."

Kolunu belime doladı ve kutuyu uzatırken beni yanına çekti. "Mutlu Noeller, Sunset."

"Ama..." Elim siyah kadifenin üzerinde gezindi. "Ben... Ben sana sadece tıraş losyonu aldım." Brodan kahkahalarla bana doğru sallandı. "Sadece aç şunu."

Karnımda kelebekler uçuşurken kutuyu aldım ve açtım. Şaşkınlık, hayranlık ve ardından şefkat içimi doldurdu.

Siyah kadifenin üzerinde ince altın bir zincir ve altın bir kolye vardı. Ama sıradan bir kolye değil. Bir daire şeklindeydi, alt yarısı som altındı, üst kısmı ise ufukta batan bir güneşi ve ışınlarını andıracak şekilde lazerle kesilmişti. Güneşin ortasında küçük elmaslardan oluşan bir küme vardı. Modern ve sıradışıydı.

Ve çok anlamlı.

"Bu bir gün batımı," diye fısıldadım, görüşüm bulanıklaştıkça metale hafifçe dokundum.

"Mektubum hakkında annenle yüzleştikten sonraki gün aldım," diye itiraf etti Brodan. "Noel günü bunu sana verebileceğim bir yerde olacağımıza inanmak istedim."

Gözyaşlarımı kırıpıştırarak ona gülümsedim. "Bayıldım. Mükemmel olmuş.

Teşekkür ederim." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, aşkım."

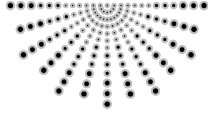
Bir an için sadece kolyeye bakabildim, sadece son birkaç hafta içinde aramızda yaşananlar yüzünden hâlâ kafam karışık. Brodan kıkırdadı ve kolyeyi benden alıp yatağımın başucuna koydu. "Ona sabah bakabilirsin. Hadi biraz uyuyalım."

Başımı salladım, sersemlemiştim.

Yatağa girdikten sonra, odanın karanlığında kaşıklaştık, etrafımızda hafif nefes alış verişlerimiz dışında ses yoktu.

Brodan'ın kolu bana sıkıca sarıldı, eli göğüslerimin arasında duruyordu. Onun elini kendi elimle kapattım ve gözlerimi kapattım, bu inanılmaz geceyi kabullenmeye karar verdim. Fazla düşünmemeye.

Sayamayacağım kadar uzun yıllar boyunca yatmayı hayal ettiğim adamla yatmaktan zevk almak için.

I Kendimi her zaman Monroe'ya uyumlu biri olarak görmüşümdür. Bir aktör olarak, insanları okumakta, ruh hallerini hissetmekte usta olduğumu düşünmeyi severdim. Empati kurabiliyordum. Ama Roe'da daha fazlası vardı. Ne zaman

Çocukken ve ev hayatının ne kadar berbat olduğunu ilk fark ettiğimde Roe'yu bir şahin gibi izlemiştim. İhtiyacı olduğu anda üzerine çullanıp onu kurtarmaya hazırdım. Monroe nadiren kurtarılmaya ihtiyaç duyardı ama çoğu zaman birinin onu önemsediyiğini bilmenin rahatlığına ihtiyaç duyardı. Bu nedenle, o kişi olmama ihtiyaç duyduğu anları gözledim.

Bu, onun değişen ruh hallerinin her zaman farkında olana kadar gelişen bir alışkanlıktı. Görünüşe göre, hala öyleymişim. Ve endişelendim.

Noel'den sonraki günler büyüleyiciydi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Ailemle Boks Günü planlarımızı iptal etmiştik çünkü ben on sekiz yaşında azgın bir kıza dönüşmüştüm ve Roe'ya doyamıyordum. İki muhteşem, unutulmaz gün boyunca birbirimizin vücudunun her kıvrımını ve çukurunu öğrenmiştik. Ağızlarımız her santimi kaplamıştı. Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyordu.

Ne yazık ki, yaşayanlar diyarına dönmek zorundaydık. Malikaneden birkaç kıyafet almam gerekiyordu. Ve yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Yine de köye bir çift olarak gitmeye kararlıydım. Köylüler arasında dedikodu anlamına gelse bile bunu saklamak istemiyordum. Ancak Ardnoch'un güvенеbileceği tek şey, kardeşimin seçkin kulübünün getirdiği ekonomik patlamanın olumlu sonuçlarını takdir etmektir. Buna karşılık, orada kalan ünlülerin mahremiyetine saygı gösteriyorlardı. Bana da aynı mahremiyetin sağlanacağına ve dedikoduları kendi aralarında tutacaklarına inanıyordum.

Dışarı çıktık ve Roe'ya dokunmadan ya da onu öpmeden beş dakika geçiremediğim için, kahve ve yiyecek almaktan eve döndüğümüzde muhtemelen köylüler arasında bir çift olduğumuz iyi biliniyordu. Aile üyelerimi de tek tek ziyaret etmiştik ve bizim için mutlu olduklarını biliyordum. Arro ziyaretimizden sonra mesaj atmıştı:

Zamanı gelmişti!

Bunu bir dizi dans eden kadın emoji izledi. Bunun iyi bir şey olduğunu tahmin ettim.

Ailemden bazıları Lachlan'ın malikânedeki Hogmanay partisi için hazırlanıyordu. Her yıl yeni yıla üyeleriyle birlikte giriyordu ve Vivien'in doğumuna rağmen Robyn bunu kaçırmaması için ısrar etmişti.

Bu bir gelenektir. Eredine Hogmanay'dan hoşlanmadığı için Arran'la birlikte Eilidh ve Lewis'e bakıcılık yapmayı tercih etmiş, Arro ve Mac de Skye ve Vivien'le birlikte onlara katılmıştı. Bu da Robyn, Lachlan, Regan ve Thane'in partiye katılacağı anlamına geliyordu.

Roe'ya gitmeyeceğimi söylemiştim. Yeni yıla onunla girmeyi tercih ettim ve bunun gelecek için iyi bir alamet olmasını umdum. Ama daha çok, onu o dünyaya, şaşaa, ihtişam ve şöhret dünyasına götürürsem, bunun onu korkutabileceğinden endişeleniyordum. Benim şöhretim konusunda zaten ketumdu.

Ancak partiden sadece birkaç gün sonra onun kulübesindeki kanepede otururken, okuduğum bilim kurgu kitabının üstünden Roe'yu dikkatle izledim.

Şimdiye kadar korkumun yerleşmiş olacağını düşünmüştüm. Onu kaybetmekten. Ara sıra bir titreşim oluyordu ama onunla birlikte olmanın verdiği coşku bunu bastırıyordu.

Şimdi korku vardı. Geri

çekilme korkusu.

Fikrini

değiştirmesinden.

Bir saat önce mutfakta onu öpmek için eğilmiştim ve döndü, ben de sadece ağzının kenarını yakalayabildim. Bana gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme vermişti.

Günlerdir birbirimizden ayrılmamışken şimdi diğer koltukta oturuyordu.

Televizyonda sessizce oynayan diziye yapışmıştı. İki gece önce bir film izlemiştik ve oynadığım tüm filmlere tıklamak için bir akış uygulamasında gezinirken bunun komik olduğunu düşündü. "Tanrım, Brodan, insanlar bu muhteşem yüzü her yerde görmekten bıkacak."

Kumandayı geri almak için onu gıdıkladıktan ve kıkırdamaları dindikten sonra bana uyarıcı bir bakış attı ve şöyle dedi: "Ciddiyim, bayılmana şaşmamalı. İliklerine kadar çalışıyordun."

Bu doğrudu. Dikkatimi dağıtacak bir şeyin peşine takılmıştım. Bu yüzden gurur duymadığım bazı filmler yapmıştım. Emin olmak için bir hayat dersiydi.

Roe'nun bir sonraki saplantım olmasını istemedim. Çok çabuk sönen tutkulu bir alev patlaması.

Yavaşlayacak ve böyle anları görmezden gelmeyecektim. Saatlerce düşündükten sonra nihayet "Bir sorun var," dedim.

Monroe'nun bakışları benimkilere kaydı. "Oh? Ne oldu?"

İç çekerek kitabımı bıraktım ve dirseklerimi dizlerime dayayarak ona doğru eğildim. "Seninle. Sende bir sorun var."

Bana bakmak için tamamen döndü. "Benim hiçbir sorunum yok."

"Arro'dan döndüğümüzden beri bir tuhafısın. Uzaktın."

"Hayır, görmedim." Kaşlarını çattı ve tekrar televizyona döndü. "Ben buradayım."

Arkadaşlarımın, partnerlerinin kendilerine aynı soruyu sormasından şikâyet ettiklerini duyduğum için içimde bir hayal kırıklığı kabardı. Bu düzeyde bir sorgulamaya katlanmak zorunda kalmadığım için şükretmiştim. Bir de şimdi bak.

"Roe. Beni mızımız bir kız arkadaş gibi gösterme."

Bana ters ters baktı. "Cinsiyetçi şeyler söyleme."

"Bunun neresi cinsiyetçi?"

"Çünkü erkekler de en az kadınlar kadar sizin sorduğunuz şeyleri soruyor. Ama güvensiz olan biziz? Pfft."

"Sormakta haklı mıyım? Aklınızda bir şey mi var?"

"Önemli değil." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sıkıldın mı? Başka bir kitaba mı ihtiyacın var?"

Ya da başka bir şey mi izlemek istersin?"

Sinirlenerek koltuktan kalktım ve önünde dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını açtım ve onu kendime doğru çektim.

"Brodan," diye sıçradı, ağzı açık kalırken elleri omuzlarıma geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Tüm dikkatini bana vermeni istedim."

Elleri kollarımdan aşağı kayarak sırtıma dolandı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

Odaklan.

"Sende kesinlikle var," diye mırıldandı, gözleri hararetle kısılmıştı.

Sikeyim.

"Ben ciddiym, Sunset." Küçük belini sıktım. "Ne kaçırdım?" Roe iç

çekti. "Brodan, önemli bir şey değil. Ben sadece... saçmalıyorum."

"Anlat bana."

Alt dudağını dişledi. "Monroe?"

Bir ağır iç çekiş daha. "İyi... Ben sadece... Benden utanıyor musun?"

"Ne oluyor lan?" Öfkeyle ağzımdan kaçtı.

Gerildi ve uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu sıkıca

tuttum. "Hayır, bu saçmalığı sorup kaçamazsın. Açıkla."

Gözleri parladı. "Bana patronluk taslama, Brodan

Adair." Farklı bir sıcaklık kaynadı.

Odaklan.

"Söyle bana, Monroe."

Beni serbest bıraktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu konuda götlük mü yapacaksın?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Hayır. Özür dilerim. Devam et."

Yüz ifadesi kuşkuluydu ama beni rahatlatmak için açıkladı: "Genel olarak demek istemedim. Belli ki buradaki herkesin birlikte olduğumuzu bilmesinden memnunsun ama... kardeşinin Hogmanay partisine davet edilmeyi düşünmedin bile. Ben... sen... bir ilkokul öğretmeniyle böyle bir şeye katılmak senin için utanç verici olur mu?"

Şok beni birkaç saniye boyunca donuk ve suskun bıraktı. Böyle bir şey düşüneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Hay sikeyim. Onu daha yakına çektim ve kolları göğsünün üzerinden inerek tekrar omuzlarıma yaslandı. "Günbatımı, hayır. Tabii ki hayır." Geçmişte çok fazla yalanın bizi raydan çıkardığına karar vererek dürüstçe cevap verdim, "Seni oraya götürmek istemedim çünkü o insanlarla çevrili olmanın, o dünyada olmanın seni benden uzaklaştıracağından endişeleniyorum. Sen... bana şöhreti kaldırabileceğinden emin olmadığını söylemiştin."

Anlayış Monroe'nun yüzünü yumuşattı ve bana doğru ilerledi, göğsü göğsüme değene kadar bacaklarını sırtıma doladı. "Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Hayatının bu kısmı hakkında asla güvensiz hissetmeni istemiyorum. Eğer bu işi yürütmek istiyorsak, bununla başa çıkacağım."

"Evet?" Şüphelerim rahatlamamla birlikte dağıldı. "O zaman bu partiye gitmek istiyorsun?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Eski şatoya ne olduğunu görmeyi ne kadar istesem de... Böyle bir şey için elbisem yok."

Bana kalsa bir milyon elbisesi olurdu ama Roe'mun bağımsız bir çizgisi vardı ve ona elbiseyle ilgileneceğimi söyleyerek gururunu zedelemek istemedim. Kendini kötü hissetmeyeceği bir şekilde yapılması gerekiyordu. Bir yolunu bulurdum.

Şimdilik dudaklarına karşı mırıldandım: "Eğer merak ediyorsan sana şatoyu gezdirmemi engelleyen bir şey yok."

Beni usulca öptü. "Gerçekten mi? Çünkü görmek isterim."

"Bunu ayarlayabiliriz, ama önce ..." Ayağa kalkarken onu kollarımın arasına aldım ve merdivene doğru yürürken korkudan attığı çığlık beni güldürdü.

"Yine mi?" diye sordu nefes nefese, yanakları kızarmıştı.

"Beni çok güvensiz hissettirdin aşkım," diye takıldım. "Biraz güvenceye ihtiyacım var." "Peki senin sikiinin de öyle mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Söz konusu uzantı sertleşti. "Tek bir cümlede süslü ve edepsiz konuşmana bayılıyorum."

Kahkahaları merdiven boşluğunu ve hızla atan kalbimi doldurdu. Kanımda çok fazla duygu dolaşıyordu, çığ ve vahşi. Yatak odasına vardığımızda, onu yatağa fırlattım ve sıcak, sıkı vücudunun içine girmeden önce tamamen soyunması için zaman bile vermedim ve her düşünceyi ve her duyguyu benimkiyle ona döktüm.

MONROE

Ocak ayında başlayacak ders için hazırlamam gereken bazı işler vardı, bu yüzden Brodan Hogmanay partisinin ayrıntıları konusunda Lachlan'a yardım etmek için onu ziyaret edeceğini

söylediğinde bunu sorgulamadım.

Bunun yerine, küçük baloncuğumuzu ne kadar sevsem de, programım üzerinde çalışma ve çocukların çevrimiçi olarak tamamlayabilecekleri ev ödevi sayfaları oluşturma fırsatını değerlendirdim. İş için organize olmak beni daha iyi bir ruh haline soktu ve Brodan ile bu gece yeni yılı karşılama planlarımız vardı. Aklımda başka bir şey yokken bunu yapmayı tercih ederim.

Brodan'ın o gün öğleden sonra elinde iki giysi torbasıyla ortaya çıkması şok etkisi yarattı.

Onları kanepenin üzerine serip "Geri döneceğim," dedikten sonra kulübeden çıkıp kaybolduğunda ve bir dakika sonra iki ayakkabı kutusuyla geri döndüğünde dizüstü bilgisayarımın ona baktım.

"Bu da ne...?" Bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkarak sordum.

Brodan bir giysi çantasına uzandı, fermuarını açtı ve içinden bir İskoç eteği ile ceket çıktı. "*Tamam mı?*"

Muzipçe sırttı ve ben de elimde olmadan gülümsedim, çünkü bir sonraki giysi çantasının fermuarını açıp göz alıcı, koyu yeşil bir elbise çıkardı. "Senin için," dedi. "Bu gece için. Partiye gidiyoruz."

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye mırıldandım. On sekiz yıl sonra ilk kez Ardnach Kalesi'ne girerken midemde kelebekler deli gibi uçuşuyordu. Hem de Brodan Adair'in kolunda. Bileğimi kırmayacağımı umduğum on santimlik topuklu ayakkabılarımı giymiştim.

Brodan koyu yeşil, kırmızı, siyah ve beyaz Sutherland tartanından yapılmış eteği içinde inanılmaz görünüyordu. Beyaz gömleğinin üzerine koyu gri bir ceket ve yelek giymişti. İskoç eteği Brodan gibi İskoçlar için yapılmıştı.

Makyözüm ya da saçımı şekillendirecek kuaförüm olmamasına rağmen, sanırım ben de oldukça iyi temizlenmiştim. Brodan'ın bu kadar kısa sürede üzerime tam oturan bir elbise ve ayakkabıyı nasıl bulduğu da adamın gizemlerinden biriydi. Bunu nasıl yaptığını bana söylememekten de zevk alır, ben bu konuda çok meraklı olduğumda gülerdi. Bana eziyet etmeyi severdi. Elbise kendim için asla seçmeyeceğim bir şeydi ama itiraf etmeliyim ki içinde kendimi güzel hissediyordum. Saten çay boyu elbisenin katmanlı, dolgun eteği, kıvrımlı beli ve dramatik bir şekilde kesilmiş straplez tatlı yakasıyla eski bir Hollywood havası vardı. Göğüslerim etkileyici bir şekilde yukarı kalkmıştı ve göğüs dekoltemin hemen üzerinde Brodan'ın bana Noel için aldığı altın kolye duruyordu. Taktığım tek takı buydu.

Eski Hollywood temasına uymak için saçlarımı biraz yüksek tuttum ve ardından yumuşak dalgalarla yandan at kuyruğu yaptım. Ayakkabılarım elbiseme uygun olarak askılı yeşil sandaletlerdi.

Brodan'ın bana bir elbise almasına karşı çıkmak istemişim ama beni Hogmanay partisine götüreceği için o kadar heyecanlıydı ki hediye kabul ettim. İçimden gelen tepki, ilişkimiz sırasında

Steven'in cömertliğini bana karşı kullanması nedeniyle onu reddetmekti. Ancak, Brodan Steven değildi ve onun cömertliğinin iyi bir yerden geldiğine güvenmek zorundaydım.

Brodan'ın kim olduğunu bildiğime güvenmek zorundaydım.

"Vay canına." Ana resepsiyona girdiğimizde aval aval baktım.

Güzel kemikleri hâlâ yerinde dursa da, Lachlan şatoyu görkemli ihtişamına geri döndürmüştü. Parke döşemeler restore edilmiş ve cilalanmıştı. Dekor geleneksel İskoç tarzındaydı ama bir o kadar da gösterişliydi. Büyük merdivene, çocukken takılıp düştüğümüz yıpranmış merdiven yerine yeni bir kırmızı-gri tartan yün yolluk yerleştirilmişti. Merdiven, Lachlan'ın üç pencereyi sanki hep oradaymış gibi görünen tavandan tabana vitraylarla değiştirdiği sahanlığa açılıyordu. Güzel Noel çelenkleri ve peri ışıkları, kabul salonunun her iki ucundaki galerili balkonlar boyunca dizilmişti. Balkonlardan birbirimize bağırdığımızı hatırlıyorum. Birisi mucizevi bir şekilde boyalı tavanı restore etmişti.

Girişin bitişiğindeki duvarda ve merdivenin karşısındaki büyük ocakta bir ateş yanıyordu. Sehpaların üzerine serpiştirilmiş Tiffany lambalar, köşedeki devasa Noel ağacı gibi mekâna sıcak bir ışıltı veriyordu.

Her yerde konuklar vardı. Aralarında tanımadığım ünlü yüzler de vardı. Elllerinde kanepete psileri ve şampanya flütleri taşıyan servis elemanları, eğlenenlere içecek ikram etmek için odanın içinde dolaşıyordu.

"Lachlan'ın Hogmanay partisi gıpta ile izlenir. Üyeler burada olmak için her yerden geliyor," demişti Brodan ayrılmadan önce. Önümdeki kanıtı görebiliyordum. Biraz sıkıştıktı.

"Brodan Adair, yaşadığım ve nefes aldığım gibi." Tanıdık bir güzelliğe sahip, hoş bir İngiliz aksanıyla önümüzde durdu.

Angeline Potter.

Ağzımı açmamaya çalıştım.

Ama filmlerini severdim.

Gözleri Brodan'a dönmeden önce bana kaydı. "Bana burada yaşadığını söylediler ama bunun bir yalan olduğunu düşünmeye başlamıştım. Nerelerdeydin?" Bir elini tanıdık, cilveli bir şekilde yakasına sürttü.

Birdenbire ondan o kadar da hoşlanmamaya başladım. Gözlerim onun eline dikilince Brodan boğazını temizledi ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Buralardaydım."

"Birkaç haftalığına buradayım... Düşes Süiti. Beni arayın." Kadın ona boğucu bir sırtışıla karşılık verdi. "Bunu yapmayacağım," dedi açıkça. "Bu benim kız arkadaşım, Monroe."

Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylemişti. Bir an için beni şok ettiler ama küçük bir gülümsemeyi başardım.

Angeline düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Tanıdık geliyorsun. Andy Bradshaw'ın son filminde mi oynuyorsun?"

Beni film yıldızı mı sandı?

Kendimi yaramaz hissederek omuz silktim.

"Oldukça iyi olduğunu duydum." Brodan'a dönmeden önce omuz silkmemi evet olarak algıladı.

"Eğer özgür değilsen, sevgilim, lütfen bana sağlam güvenlik şefinin kız kardeşini atlattığını söyle."

Mac mi?

Brodan sırttı. "Angeline, Mackennon Galbraith kız kardeşimi asla unutamayacak. Ya da küçük kızı

daha yeni sahip oldular."

"Doğru." Suratını astı ve sonra derin bir iç çekerek etrafına bakındı. "Oh, peki o zaman. Görünüşe göre bu gece daha önce seviştiğim biriyle sevişeceğim. Ta ra." Bununla birlikte, hızla uzaklaştı.

Homurdandım ve Brodan bana sıırttı. "Arayan Angeline Potter'dı," diye fısıldadım.

"Öyleydi."

"Ve benim bir aktör olduğumu

düşündü." "Öyle sandı."

"Gerçek hayatta oldukça komik

biri." Brodan'ın dudakları

birbirine yapıştı.

"Ondan hoşlanmıyor musun? Filmlerinde çok sevimli görünüyor."

"Sevimliliğin tam tersi. Sette sorunlara neden oluyor ve birlikte film çekerken bir arkadaşımın kocasını becerdi. Anlatılanlara göre, özünde bencil biri. Ve tam bir drama kraliçesi. Ayrıca, sanki burada yaşıyor gibi. Lachlan onun üyeliğinden ödediğinden daha fazlasını almaya çalıştığıyla ilgili şakalar yapıyor ama haksız olmayabilir. Bir keresinde onun-"

"Bana daha fazla anlatma." Burnumu kırıştırdım. "En sevdiğim filmlerden bazılarını mahvediyorsun."

Brodan gülerек beni daha da yanına çekti. "Gel, sevdiğimiz insanları bulalım ve belki yanımızdan vızır vızır geçen şu kanepelerden biraz alabiliriz."

Bu gece daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Aslında, Brodan, kardeşleri ve ortakları olmasaydı biraz fazla gelebilirdi. Her ne kadar Lachlan gecenin büyük bir bölümünde Robyn ile birlikte ev sahibesi rolünü oynamak zorunda kalsa da Thane ve Regan ile birlikte çok güldük. Hiçbir gösteriş yoktu. Regan'a çocukluk hikâyelerimizi anlattık ve ilk kez bu hikâyelerin daha az acı verdiğini fark ettim. Sadece bir hafta olmuştu ama şimdiden geçmişin yaralarını sardığımı hissediyordum.

Arka planda küçük bir orkestra eğleniyordu ama modern pop müziğin enstrümantal versiyonlarını çalıyorlardı. Regan bana bir yıl Hogmanay partisinde indie rock grubu High Voltage'ın çaldığını söyledi.

Ateş Hogmanay kutlamalarının önemli bir parçası olduğundan, Brodan'ın ateş dansçılarını izlemem için beni herkesle birlikte dışarı çıkarması beni şaşırtmadı. Ancak dansçıların geniş arazinin garaj yolundan aşağıya doğru ilerleyişinin, alevlerinin kalenin ötesindeki zifiri karanlığı aydınlatmasının ne kadar muhteşem bir görselliğe sahip olduğu beni şaşırttı. Ateş püskürtenler gece gökyüzüne ateş topları fırlatırken, dansçılar ateşten yelpazeler çevirirken ve diğerleri havada

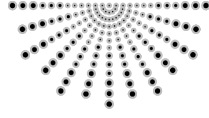
taklalar atarken herkesle birlikte ben de nefes nefese kaldım.

O kadar uhreviydi ki Ardnoch Malikanesi'nde olduğumu neredeyse unutuyordum. Unutmamın pek mümkün olmadığı bir andı ve böylesine zor bir yılın ardından gerçeküstüydü.

Hayat ne kadar çabuk değişebiliyor.

Bir kez olsun, benimki daha iyiye doğru değişmişti ve bu yılki okul döneminin sonunda bunu bırakıp gitmeye gerçekten hazır olup olmadığımı merak ediyordum. Brodan'la birlikte Ardnoch'ta kalmak istediğimi itiraf etmeye hazır olmadığımı bilsem de bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

MONROE

O eş dansçıları gösterilerini bitirdikten sonra, Lachlan haggis alayını anons ederken daha fazla yiyeceklerle bekleyen sunucular bulmak için geri döndük. Bu törene katılmayalı uzun zaman olmuştu.

Böylesine geleneksel bir Hogmanay kutlamasında, daha önceki asık suratlı düşüncelerimi bir kenara itip tadını çıkardım. Gaydacı haggisleri getirirken, "Auld Lang Syne" ın kederli melodisi tüm şatoyu doldururken göğsümde sıcak bir gurur sızısı hissettim. Açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu ve Brodan bir şekilde bunu fark ederek beni ısıtmak için avuçlarını kollarımda gezdirdi.

Sunucular ellerinde daha fazla şampanya ve viski sosuna bulanmış lezzetli haggis böreği şeyleriyle üzerimize geldiler ve ben yemek cennetindeydim. Müzik aniden durduğunda hepimiz dönüp Lachlan'ın ana merdivenin ilk sahanlığında durduğunu gördük. Konuşma bittiğinde Brodan'ın kardeşi kadehini kaldırdı. "Ardnoch'ta Hogmanay'i kutlamak üzere burada bulunduğunuz için teşekkür ederim, değerli konuklar," diye derin sesi büyük salonda yankılandı.

Herkesle birlikte ben de kadehimi kaldırdım ve bana şefkatle gülümseyen Brodan'a sııttım. "Bu yıl Ardnoch'ta bazı değişiklikler oldu. Aria Howard'a aramıza hoş geldin dedik. personel." Kadehiyle Robyn'in yanında duran güzel, kıvrımlı esmer kadını işaret etti. "Yeni ağırlama müdürümüz olan Aria, ben eşim ve yeni kızımız Vivien ile biraz zaman geçirirken buranın saat gibi işlemesini sağladı. Aria'ya!"

Kadehlerimizi ona doğru kaldırdık ve esmer kadın herkese kibarca gülümsedi. Sloane'un burada işe girmesine yardım eden kadın buydu. Sloane'un gizemli göçü hakkında şu ana kadar edindiğim tüm bilgi buydu. Merakım iyice artmıştı. Aria Howard kimdi? Ve neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Ve eğer beni hoşgörürseniz Robyn ve Vivien'e. Ardnoch'u hep evim olarak düşünmüştüm ama ikinizle de tanışır tanışmaz" -bakışları karısının üzerindeydi, yüz ifadesi öyle bir sevgiyle parlıyordu ki Brodan'a yaslanmama neden oldu- "Siz gelene kadar buranın sadece bir yer olduğunu anladım. Gerçek evime. Robyn ve Vivien'e."

"Robyn ve Vivien'e!" diye tezahürat yaptık. Regan, Robyn'in yüzündeki rahatsız edici gülümsemeye keyifle kıkırdadı.

"İlgi odağı olmaktan nefret eder," dedi Regan neşeyle.

"Bazen sevgini göstermek için tuhaf bir yöntemin oluyor. Bunu biliyor musun, karıcığım?" Thane kuru bir sesle söyledi.

"Sana sevgimi nasıl gösterdiğime aldırıyor gibisin."

"Och, yeter." Brodan yüzünü buruşturdu. "Hiçbir kardeşin bu görüntüye ihtiyacı yoktur." Thane kendini beğenmiş bir şekilde sırttı.

Lachlan kalabalığın giderek artan mırıltıları arasında tekrar konuştu. "Umarım hepinize baktığımda her biriniz kendi evinizi bulmuşsunuzdur, bu yeni yıla girerken olmayı dört gözle beklediğiniz bir yer. Bu gece, dünü geride bırakıyor ve yeni başlangıçları kucaklıyoruz." Lachlan kadehini tekrar kaldırdı ve biz de onu takip ettik. "Siz mutlu olun ve düşmanlarınız da bunu bilsin! *Slàinte Mhath!*"

"*Slàinte Mhath!*" diye bağırdık.

İhtişama, parıltıya ve ünlü yüzlere rağmen, eğlenmekte olduğumu itiraf etmeliyim. Lachlan'ın sadece konuklarını eğlendirmekle kalmayıp İskoç mirasına da saygı gösteren bir Hogmanay düzenlemesi beni şaşırtmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, İskoç olmaktan ve bunun bir parçası olmaktan, dünyanın farklı yerlerinden gelen tüm bu insanların da geleneklerimizden keyif aldığını görmekten gurur duymaktan başka bir şey hissetmedim. Bu gece buraya geleceğim için çok gergindim ama yine de harika vakit geçiriyordum. Brodan'a söylemek için sabırsızlanıyordum çünkü beni hayatının bu alanına soktuğu için gergin olduğunu biliyordum.

Saat giderek gece yarısına doğru ilerledi ve bir süre sonra Regan ve Thane, Lachlan ve Robyn'i ve tüm konukları çanlara doğru geri sayım yapan drone gösterisi için dışarıda takip ederken, Brodan beni geride tutarak şaşırttı.

Geleneksel frakları ve beyaz eldivenleriyle sadece personel kalana kadar merakla bekledim.

Son misafir de gittikten sonra, koyu yeşil yelek giymiş, kendisini diğer personelden ayıran yaşlıca bir adam Brodan'a yaklaştı. Ona başıyla küçük bir selam verdi ve "Bay Adair, ihtiyaçlarınızı karşıladık," dedi.

Brodan gülümsedi. "Teşekkür ederim, Wakefield." Sonra elimi çekti. "Hadi gel."

"Brodan, nereye gidiyoruz?" Üç kadeh şampanyanın verdiği baş dönmesiyle soluk soluğa sordum.

Beni küçük orkestranın önünden geçirip üst kata çıkardı. "Brodan!" Elini çekiştirerek tısladım.

"Yasak değil, Roe," diye omzunun üzerinden alay etti. "Aslında burası benim süitime giden yol." "Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır."

"Brodan-" "Bu bir sürpriz."

Şatodaki birçok değişikliği görmeye çalıştım, çocukluğumuzda karanlık, nemli ve boş olan

şatonun pelüş halı kaplı koridorlarında aceleyle ilerlediğimize inanamıyordum. Ona ayak uydurmak için koştururken elbisemin etekleri hışırdadı, kayışlı sandaletlerimin içinde ayaklarım ağrıyordu.

"Abi-" Kalenin kulesinin girişinde durduğunda sözünü kestim.

Mümkün değil.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Neler yapıyorsun?"

"Bekle ve gör." Kapıyı açtı ve elini uzatarak beni içeri çekti. Döner merdiven hâlâ daracıktı ama artık loş, soğuk ve nemli değildi ve taş zeminler halı yollukla döşenmişti. Brodan beni yukarıya, bir zamanlar evimiz olan kule boşluğuna doğru çekerken nefes alış verişim kulaklarımda yankılanıyordu.

Beni parmaklarıyla doruğa çıkarırken aramızdaki dostluk engellerinin ilk kez yıkıldığı yer.

Tadilatı incelerken bile anılar gözümün önüne geldi. Kule, küçük ve rahat bir kütüphaneye dönüştürülmüştü. Ağzına kadar kitapla dolu gömme kitap rafları, rahat bir koltuk ve ayaklarımın altında halı. Burası da sıcaktı, Lachlan bir çeşit ısıtma sistemi ve yalıtım kurmuş olmalıydı. Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde Wakefield'in bahsettiği gereksinimler olduğunu tahmin ettiğim şeyler vardı.

İki kadeh şampanya, bir kova buz içinde bir şampanya şişesi, içinde birkaç kırmızı nergis çiçeği olan bir vazo ve parlak çikolatalı ganaj ve altın varak süslemelerle kaplı küçük bir pasta. Bir Fransız pastanesinden fırlamış gibiydi. Yanında iki çatal duruyordu. Kovanın yanındaki telefonda hafif bir müzik çalıyordu.

"Neler yapıyorsun?" Sessizce sordum, bir gülümseme dudaklarımı dürttü.

Brodan'ın sıcaklığını sırtımda hissettim ve sonra çıplak omzumu öptüğünde ürperdim, fısıltı yumuşaklığındaki öpücükler askısız sütyenimin arkasındaki meme uçlarımı sıktı. Sonra elbisemin fermuarını çekiştirdi, yavaşça indirirken çıkardığı ses odada yankılandı, kumaş göğüslerimin ve belimin etrafında gevşedi.

"Seni buraya getirmek istedim," dedi sesi hırçınlaşarak, "yıllar önce başladığım işi bitirmek için. O gün sahip olmam gerektiği gibi seni benim yapmak için."

Kollarında dönerken ve elbisenin yere düşmesine izin verirken bir rüya gibiydi. Yeleğinin düğmelerini açarken elbiseden çıktım. Birbirimizin vücudunun her santimini keşfetmiştik ve yine de daha fazlası için açlık devam ediyordu. İçimdeki Brodan'ın mutluluğunu tekrar tekrar yaşamak için.

Yine Brodan'ın izniyle iç çamaşırlarımla uyumlu askısız sütyenimi çıkardım, ama çıplak kıkına kadar soyunurken iç çamaşırlarımı çıkarmamam için kalın bir sesle mırıldandı. Sonra beni pelüş halının üzerine indirdi, beni altına doğru uzattı ve ellerini başımın üzerinde birleştirirken gözlerimin içine baktı.

Çarpıcı solgun bakışlarında milyonlarca duygu kaynaşıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı. "Sadece kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmam gerekiyordu."

Ondan geriye doğru sayan yüksek sesler ben bir şey söyleyemedenden dışarıdaki havayı kirletti ve gülümsedim

Brodan onlarla birlikte geri sayımı mırıldanırken.

Yeni yılı karşılayan çığlıklar havayı alkışlarla doldurdu.

"Mutlu Yıllar, Brodan."

"Mutlu yıllar, aşkım." Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Ama onu bacaklarımın arasında sert ve sıcak hissedebiliyordum.

Çıplak, güçlü sırtını okşadım ve beklentiyle fısıldadım, "Bunu daha ileri götürmek istiyorsak gerçekten iç çamaşırımı çıkarman gerekiyor."

"Niyetim o," diye söz verdi, göğsümün üzerinde öpücükler bırakarak. "Ama önce küçük bir hatırlatma..." Eli karnımdan aşağıya doğru indi ve parmakları yüksek kesimli iç çamaşırının kumaşının altından kayarken kaslarım arzuyla kasıldı. Sonra parmakları o sinir yumrusunun üzerindeydi, yuvarlanıyor ve bastırıyordu, zevk omurgamdan aşağı zonkluyordu. Kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kaldırdım. Başımı kaldırdı ve ben doruğa doğru tırmanırken yüzünde vahşi bir kararlılıkla beni izledi. "İşte bu, Sunset. Bul onu."

Bunu yapar yapmaz iniltilerimi ağzına aldı. Şiddetli, özlem dolu öpücüğü beni sarıp sarmaladı. Tekrar üzerime atıldığını hissettim, ikimiz de nefes nefese kalana kadar kendini içime akıttı. Ağzı benimkini terk ettiğinde, bu beni her yerimden öpebilmek içindi. Şefkatli öpücükleri boynumdan, göğsümden, göğüslerimden, karnımdan aşağıya doğru bir yol izledi ve büyülenmiş gibi görüldüğü her çil üzerinde zaman geçirdi.

İç çamaşırımın bel bandına ulaştığında, yeniden arzuyla dolup taşmıştım. Parmakları kumaşın içinde kıvrılırken gözlerimiz buluştu ve külotumu çıkarmasına yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım. Bu harekette Brodan'ı tahrik eden bir şey vardı ve kendime her zaman külotumu çıkarabilmesi için üzerinde bırakmam gerektiğini hatırlattım. Bu düşünce beni gülümsetti ve bu manzara karşısında gözlerinde merak parıldadı.

Ama sonra iç çamaşırımı çıkardı ve Brodan'ın ağzı üzerimdeydi, dili klitorisimin etrafında dönüyordu, parmakları ziyafet çekerken kalçalarımı sıkıca kavırıyordu. Ben rahatlamayla patlayana kadar öptü, yaladı ve yaladı. Bu esnada titremem ancak durmuştu ki Brodan tekrar üzerime çıktı ve içime girerken bakışlarımı tuttu.

"Koruma mı?" Nefes almak için önsezim vardı.

Brodan sırtıttı. "Sen çok sert boşalırken taktım aşkım."

Yavaş, kalın bir kayışla içine bastırdığında bir inlemeye dönüşene kadar kıkırdadım. Beni tekrar öptü, derin ama durgun bir şekilde ve ben onu sardım, kalçalarım kalçalarını kavradı, kollarım sırtına dolandı, onu kendime çektim.

Sonunda, inlemelerimi tutamadığım için öpüşmemizin tatlılığını bozдум. Her yavaş itişte Brodan beni doruğa doğru itiyordu. Zevkimi görmek ve hissetmek Brodan'ın sonunu getirecek gibi görünüyordu ve kendini sabit, işkenceli bir tempoda tutmaya zorlarken vücudundaki gerginliği ve gerginliği hissettim.

"Brodan," diye fısıldadım yalvarırcasına. "Brodan."

"Buna asla doymayacağım," dedi bana kısık sesle. "Boşalıırken adımı söylediğini duymak."
Onun sözleri beni tatmin uçurumuna doğru daha da itti. Tırnaklarım omuzlarına saplandı.

Dişlerini gıcırdattı ve o eziyet dolu temposunu sürdürürken bile içime daha sert girdi. "Benim için gel, Sunset. Boşaldığını hissetmeme izin ver."

Ve aynen öyle yaptım.

Haykırdım, başımı geriye attım ve kalçalarımı onun etrafında sıktım, iç kaslarım onun horozunun etrafında spazm geçirirken itişlerine doğru eğildim.

Brodan sertleşti ve sonra içimde zonklarken hayvani bir hırıltı çıkardı, doruğa ulaşırken kalçaları yavaşlayarak titremeye başladı.

İnleyerek üzerime çöktü, başını boğazıma gömerken bile ağırlığının çoğunu benden uzak tutmaya dikkat etti. Son titremeleri içinden geçerken alt bedenini benimkine bastırdı.

Yukarıdaki taş tavana bakarken onun nemli sırtını okşadım. Her yeni yılı Brodan'la birlikte böyle karşılama düşüncesi aklımdan geçti ama korku beni kovaladı. Çok ileriye düşünmek istemiyordum. Kendime onun da benim de tutamayacağımız sözler vermek istemiyordum.

Brodan başını kaldırıp beni tatlı tatlı öptüğünde, gözlerimin içine baktığında ve kalın bir sesle, "Seni çok seviyorum Monroe Sinclair," dediğinde donup kaldım.

Kollarında donup kaldım.

Kısmen kendinden geçmiş, kısmen dehşete düşmüş.

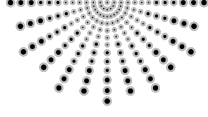
Çünkü ben de onu seviyordum. Aramızda olan her şeye rağmen Brodan Adair'i sevmekten asla vazgeçmediğimi biliyordum.

Ama ben... sevdiğim insanlar beni incitmeye meyilliydi. "Brodan..."

Hayal kırıklığı gözlerinde parladı, ama beni şaşırtarak dudaklarıma doğru fısıldadı, "Sorun değil. Ben sabırlı bir adam değilim, aşkım. Ama senin için binlerce ömür beklerim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve titreyerek ağladım: "Sen romantik bir piçsin. Senden nefret ediyorum."

Brodan kahkahalarla başını geriye attı ve hâlâ içimde olduğu için bu hissi tüm vücudumda hissettim. Brodan gözyaşlarını yanaklarımdan öpene kadar kıkırdadım. "Hayır, sevmiyorsun," diye mırıldandı her öpüşünde. "Beni seviyorsun. Ama bunu bana kendin söylemeye hazır olana kadar bekleyebilirim."

O Kızartma tavaşının tıslamasıyla kulübenin kapısının açılıp kapandığını duydum.

Monroe, "Ah, okula döndüğüm en uzun ilk haftaydı," diye seslendi ve çantalarını bıraktığını, muhtemelen ayakkabılarını tekmelediğini duyabiliyordum. İçimi bir beklenti kapladı ve mutfak kapısından içeri girişini izlemek için döndüm.

Yüzümün reklam panolarına asıldığını, galalarda yüzlerce hayranımın beni karşıladığını gördüm. ... ama Monroe Sinclair'in eve dönmesini beklemek, gerçekleştiğine inanmadığım bir rüyaydı.

Yorgun ama mutlu bir gülümseme takındı. "Bir şeyler güzel kokuyor."

"Tavuk fajita," dedim bana uzattığı dudaklarını öpmek için eğilmeden birkaç saniye önce. "Zor bir gün müydü?"

Roe derin bir iç çekti ve ben de onun için doldurduğum bir kadeh şarabı işaret ettim. "Sen benim kahramanımsın." Bardağı aldı ve tezgâha yaslanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çocuklar duvarlardan zıplıyor gibiydi. Noel'den sonraki ilk günün kötü geçeceğini hepimiz biliyorduk, hep öyle olur... ama bu bütün hafta sürdü. Hiper bunu karşılamıyor bile."

Başımı salladım, bakışlarım onunla tavadaki baharatlı tavuk karışımı arasında dans ediyordu. "Thane bu hafta okuldan Eilidh ile ilgili bir telefon aldı. Görünüşe göre, başka bir kız Eilidh'in küçük arkadaşına Noel için ne aldığı ya da almadığı konusunda zorbalık yapıyormuş. Eilidh de onun suratına bir tokat atmayı kendine görev edinmiş. Onunla gurur duymam yanlış mı?"

Monroe beni şakacı bir şekilde itti. "Bunu ona söylemesen iyi olur, Brodan Adair." "Neyi? Yeğenimin arkadaşı için ayağa kalkmasından gurur duyduğumu mu?"

"Bu o kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun. Ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, etrafta dolaşıp insanların yüzüne tokat atamaz."

Sırıttım. "Bu korkunç bir kural."

Başını sallayarak gözlerini devirdi. "Her neyse, Eilidh'in öğretmeninden duydum. Çok zor bir andı. Görünüşe göre kız sersemlemiş. Fiziksel şiddete göz yumamayız ama belki de kendisinden daha az şeye sahip olan insanlara eziyet ederken iki kez düşünür."

"Evet. Thane'e göre Eilidh de o an herkes kadar şaşırmış. Ağlamış."

Küçük sevgilim. Yanlış yaptığını biliyor."

Monroe bana yaklaştı. "Onu sevme şekline bayılıyorum."

Seni nasıl sevdiğimi seviyor musun? kelimeleri dilimin ucuna geldi ama onları geri ittim. Monroe'ya onu sevdiğimi söyleyeli iki hafta olmuştu. Bir kez daha söylemişim ama o karşılık vermemişti. Acı verse de anlıyordum. Ve bekleyebilirdim.

"Akşam yemeği hazır." Tavayı ateşten indirdim ve tavuğu hazırladığım tortillaların içine kaşıkla koydum. "Zor bir iş haftasının ardından eve döndüğünde seksi bir adamın yemek pişiriyor olmasının ne kadar harika olduğunu biliyor musun?" Monroe fajitalarının üzerine sosları atarken neşeyle alay etti. "Yemek yapmayı nereden öğrendin?"

Aşçı?"

"Bir keresinde bir filmde şefi oynamıştım."

"Oh, evet, bunu hatırlıyorum. Bir korku filmiydi, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam biraz iğrençti." Burnunu kırıştırdı.

Göğsümde bir sızı hissettim. Son birkaç aydır, Roe'nun bana anlattığı ufak tefek şeylerden, muhtemelen filmlerimin her birini izlediğini fark etmişim. Bu konuda onunla hiç dalga geçmedim çünkü işler tam tersi olsaydı ben de onun tüm filmlerini izlerdim. Ve onu görüp de bu kadar kopuk hissetmek beni öldürürdü.

Boğazımı temizledim. "Evet, karakterimin işe aldığı bir aşçı yardımcısının insan-"

"İck, yapma. Yeme." Demek istediğini anlatmak için fajitadan kocaman bir ısırık aldı ve ben de homurdandım.

"Her neyse," dedim yemeğimle birlikte onu oturma odasına kadar takip ederek, "yönetmen ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmem için bazı aşçılık dersleri almamı istedi. Üst düzey bir İngiliz şef bana gerçek bir şef gibi dilimleme ve doğrama konusunda eğitim verdi ve bana bazı yemek pişirme ipuçları ve tarifleri vermesini sağladım. Doğuştan yetenekli olduğumu söyledi."

"Tabii ki öylesin." Oturdu, ayakları altında kıvrıldı. "Aklına koyduğun her şeyde iyisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tüm ciddiyetimle sordum.

Ses tonumu yakalayan Roe lokmasını yuttu ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Olan biten şeydu: Ardnoc'h'a kendimi tamamen adamaya hazırdım ve oturup yazdığım senaryoyu birilerinin beğenmesini beklemek bir iş olarak kabul edilemezdi. Bu hafta çok meşguldüm ve Monroe'ya danışmam gerektiğini bildiğim iki büyük karar almıştım. Onun da bir şekilde bu kararlara katılacağını umuyordum. Bir de onu tamamen ilgilendiren ve gündeme getirmem gereken üçüncü bir konu vardı. "Üç şey var. Birincisi, son birkaç haftadır Thane'le birlikte bir evin çizimleri üzerinde çalışıyoruz."

Yemeyi bıraktı; gözleri biraz büyüdü.

Şu anda düşündüğümünden daha gergin hissederek ilerledim. "Mirasımızın bir parçası olarak, Lachlan Caelmore'daki bazı arazileri paylaştırdı, böylece hepimizin bir ev inşa etmek için bir arsası olacaktı. Benim arsam Arran ve Arro'nun arsalarına yakın. Suyun hemen üzerinde. Yapı, Arran ve

Arro'nun

erkek ve kız kardeşlerimin evleri. Büyük bir aile evi, modern tasarım, suya bakan çok sayıda cam."

Roe yutkundu. "Bu... bu... inanılmaz." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki."

"Çizimlere bakmanızı istiyorum. Fikrini almak isterim." *Çünkü umarım burası benim olduğu kadar sizin de eviniz olur.*

Yavaşça başını salladı. "Onlara bakmaktan mutluluk duyarım." "Gerçekten senin fikrini almak istiyorum, Sunset."

Benim yüz ifademde ne gördüyse, onun yüzünde de bir aydınlanma oldu. Dudakları bir *O harfi* oluşturdu. Sonra nefesi kesildi. "Brodan... ben... kalmaya karar vermediğimi biliyorsun..."

Acım alevlendi ama belli etmemeye çalıştım. "Evet, biliyorum. Ama ne olur ne olmaz."

Yüzündeki ani ve üzgün belirsizlik karşısında konuyu değiştirdim. "İki, Lachlan ve ben arazilerimize baktık ve bir içki fabrikası için iyi olabilecek bir arazi bulduğumuzu düşünüyoruz. Lachlan benimle birlikte bu işe girmek istiyor ve ben de tüm araştırmaları yapmaya hazırlanıyorum."

Muhteşem gülümsemesi gerçektir. "Brodan, bu harika bir haber! Senin için çok heyecanlıyım. Bence sen ve Lachlan'ın viskisi büyük bir hit olur. Reklamın için şimdiden bir kancan var. Harika olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sevdiğim bir işi yürütme ve bunu evde yapma düşüncesi içimde bir beklenti seline yol açtı. Daha fazla istihdam sağlayacak ve yerel ekonomiyi de canlandıracaktı.

"Tabii ki istiyorum." Uzandı ve bacağıma sıktı. "Dediğim gibi, aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Ben de buna güveniyordum. Ve içki fabrikası için değil.

Monroe Sinclair'in hayatını o kadar güzel zamanlarla dolduracağıma güveniyordum ki beni terk etmeyi asla düşünmeyecekti.

Ama konuşmamız gereken başka bir şey daha vardı. Ve bunu dört gözle beklemiyordum. Roe'nun okuldaki haftası ve hafta sonu için planlarımız hakkında daha fazla konuştuk ve akşam yemeğini bitirip kanepede birlikte otururken konuyu açtım.

"Konuşmak istediğim üçüncü bir şey daha var. Sana söylemem gereken bir şey."

Bana doğru döndü, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. "Sesin ciddi geliyor. İçki fabrikasının yanı sıra bir de yün fabrikası açmaya mı karar verdin?"

Onunla alay ederken kaburgalarını gıdıkladım ve ciyaklayarak kaçmaya çalıştı. Gülerek onu kollarıma çektim. "Kıvranmayı bırak."

"Beni gıdıklama o zaman." Roe suratını astı ve ben de hızlı bir öpücük çaldım çünkü ağzı tam oradaydı ve bu yeterli bir nedendi. Geri çekildiğimde saçlarını yüzünden çektim, o mutlu, neredeyse

hülyalı ifadesini kaybetmek üzere olmasından nefret ediyordum.

"Baban hakkında konuşmaya hazır mısın?"

Kollarımda kaskatı kesildi. Ama geri çekilmedi. Onun yerine, gri gözlerine o çok nefret ettiğim gölgeler süzüldü ve sessizce cevap verdi, "Onu bulmak istiyorum, Brodan. Belki... belki mezarını bulmak... belki hâlâ ona veda edebilirim. Belki onu hâlâ affedebilirim. Eğer istediği buysa. İstediyinin bu olduğuna inanmak zorundayım."

Kıçımı koltuktan kaldırarak, arka cebimde bir delik açmış olan kâğıt parçasını çıkardım ve ona uzattım. Üzerinde Dumfries ve Galloway'deki bir mezarlığın adresi vardı. "Onu senin için buldum."

Kâğıdı alırken küçük bir nefes aldı. Üzerindeki kelimeleri yutarcasına okudu. "O kadar güneyde ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Brodan, onu nasıl buldun?"

"Bağlantılarım var. İnsanları nasıl bulacağını bilen insanlar."

Gözlerinde yaşlar birikti ama fısıldarken dökülmediler: "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Kollarını bana doladı ve benimkiler de ona sarıldı, neredeyse bırakmaya korkarak onu kendime çektim. Şampuanından saçlarına sinen narenciye kokusunu içime çektim. Sadece... onu içime çektim, orada tuttum. Nefes vermekten korkuyordum.

Birkaç saat sonra şöminede ateş çıtırdıyordu ve Roe çıplak bir şekilde kanepede sırtını göğsüme yaslamış yatıyordu. Ona sarıldığımda kolumun üzerinde tembel daireler çizdi ve sadece alevlerin patlamasıyla bozulan sessizliği dinledik.

Hatırladığım hiçbir şeye benzemeyen bir huzur çöktü üzerime. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşarak geçen bir gecenin ardından sevdiğim kadınla sevişmişim. On sekiz yıldır ilk kez içimdeki boşluğu kovalamıyordum. O kollarımdayken kendimi bütün hissediyordum.

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

Monroe başını çevirdi, bana bakarken saçları göğsümü gıdıklıyordu. "Korkuyor musun, Brodan?"

Korku boğazımı bir yumruk gibi sıktı ve sadece başımı sallayabildim. "Ben de," diye itiraf etti.

Sonra kollarımın arasında kıpırdandı ve bana doğru döndü. Elleriyle ensemini kavrayarak fısıldadı, "Yine de tutunmak istiyorum. Benimle tutunur musun?"

Cevap olarak kollarımı doladım ve onu kendime çektim, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. Artık sonsuza kadar dayanabilirdim. Beni korkutan bu değildi. Beni dehşete düşüren şey, ya elimden kayarsa ya da benim tutuşumdan daha güçlü bir kuvvet tarafından benden çekilirse ne olacağıydı?

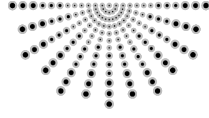
Sikeyim.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve kendime on sekiz yıllık birlikteliğimize mal olanın bu tür bir düşünce olduğunu hatırlattım.

Her seferinde bir gün
geçirmeliydik. Her seferinde bir
gün.

Ve belki de sonunda hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olma hissine alışacaktım.

MONROE

G Komşu köy Golspie'deki bir kafede Sloane'la buluşmak için yürürken, suçluluk ve utanç sokak boyunca kıcımlı tekmeledi. Mesajlaşmamıza rağmen, o zamandan beri birbirimizi görmemiştik.

Tatildeydik ve Ardnach'un meraklı kulakları ve gözleri bizi izlemeden hasret gidermek istiyorduk. Ayrıca, Flora's Cumartesi günleri her zaman çok kalabalık oluyordu ve masa bulmak zorlaşıyordu.

Brodan o gün araştırma modundaydı ve Sloane öğleden sonra izinliydi. Callie, şatodaki temizlik işi ve kek pişirip satma ek işi arasında bu nadir görülen bir durumdu. Ancak bugün Callie öğleden sonrayı yine Lewis'le geçirecekti. Thane ve Regan çocukları öğle yemeğine ve Inverness'te alışverişe götürüyorlardı.

Bu da Sloane'un özgür olduğu anlamına geliyordu.

Buna sevindim çünkü konuşacak birine çok ihtiyacım vardı.

Bu sabah, Brodan'dan bana tutunmasını istedikten ve karşılığında ona aynı sözü verdikten saatler sonra, kişisel e-postamı açtığımda Lowlands'de bir öğretmenlik işi için mülakata seçildiğimi öğrendim. Edinburgh yakınlarında.

Korkmuş bir yanımla görüşmeye gitmek istiyordu. Ama bunu yapmak beni çocukluğumuzdaki Brodan kadar kötü yapmaz mıydı? Onun benden kaçtığı gibi ben de ondan kaçmış olacaktım.

Aramızdaki fark, gençken Brodan'a hiç kötü davranmamış olmamdı. Ardnach'a döndüğünde bana sevmediğim bir yönünü göstermişti. Artık onun da bu yönünden hoşlanmadığını biliyordum ama bana bir daha asla böyle davranmayacağına olan inancım tamdı. Ya da bir gün korkusuna yenik düşüp beni geride bırakmayacağına.

Şu anda aramızda her şey harikaydı ama dünyanın geri kalanı henüz aramıza girmemişti. Kimse çıktığımızı bilmiyordu ama bu haber olur olmaz, yüzüm internetin her yerine yapıştırılacaktı. Anonimliğim -kabul etmediğim değerli bir şey- kaybolacaktı. Brodan'ın oyunculuğu bırakmış olması önemli değildi. O artık Hollywood kraliyet ailesindendi. Adı Hollywood Şöhretler Kaldırımı'nda bir yıldızın üzerindeydi. Her şeyi anladığımı sanmıştım ama röportaj daveti kafamı yeniden karıştırdı.

Zihnim uğulduyor, kalbim çarpıyor ve midem bulanıyordu. Köyün ara sokağındaki sessiz

kafeye girdiğimde başımın ağrımaya başladığını hissettim. Birkaç kişi daha çay içmek için içerideydi ama ben

Sloane köşedeki bir masada, meraklı kulaklardan uzakta.

Bana sarılmak için ayağa kalktı ve ben de ona sıkıca sarıldım. "Nasılsın?"

"Biraz yorgunum," diye cevap verdi Sloane ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Çok fazla çalışıyorsun."

Omuz silkerek iç geçirdi. "Yapmak zorundayım. Sonsuza kadar malikanede kalamam. Callie'ye gerçek bir ev vermek güzel olurdu."

İçimi bir endişe kapladı çünkü ben öğretmen maaşıyla Ardnoch'ta tek başıma bir ev tutamıyorsam, Sloane kazandığı parayla bunu nasıl yapacaktı? Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Umarım fırıncılıkla yeterince iş yaparsam, bu ve ev idaresi arasında kira için yeterli param olur," dedi.

"Ve bu arada, kendini yerin dibine mi sokacaksın?"

"Size ne ikram edebilirim hanımlar?" diye sordu benim yaşlarımda bir kadın olan garson.

Siparişlerimizi verdik ve o gittikten sonra bir abla gibi nasihat ettim. "Kendini hasta edecek kadar yorarsan Callie'ye hiçbir faydan olmaz."

Sloane bana yorgun bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Ben sadece... burada bizim için çalışmasını istiyorum. Sürekli tasarruf yapmamızı istemiyorum."

"Bunu başaracaksın... ama kendine de dikkat etmelisin." "Tamam.

Söz veriyorum deneyeceğim."

"Güzel. O zaman sana ders vermeyi

bırakabilirim." "Bunu isteyecek kadar

önemsemen güzel."

Sıcak bir bakış attık ve sonra hemen konuya girdim. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Benden mi?" Sloane bir elini göğsüne bastırdı. "Önünüzde gördüğünüz bu dağınıklıktan mı?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Bir danışma kurulu gerçekten

işime yarayabilir." "Tamam. O zaman bana her şeyi anlat, ben de

yardımcı olmaya çalışayım."

"Öncelikle sana Brodan ve benim hakkımda biraz daha bilgi vermem gerekiyor." Ona hikayemizi anlattım ve çok fazla ayrıntıya girmeden, gençken birbirimize olan arkadaşlığımızı ve sevgimizi elimden geldiğince açıkladım. Nasıl bittiğini ve hayatıma geri döndüğünde nasıl biri olduğunu anlattım. Sonra da mülakattan ve mülakata girip girmeme konusunda kararsız kaldığımdan bahsettim. "Brodan ilk döndüğündeki halinden farklı bir adam gibi. Bana kendini Ardnoch'a adanmış gibi geldi. Başka kimseye söylemediğini bildiğim şeyler anlattı. Ve bana beni sevdiğini söyledi."

Sloane'un gözleri parladı. "Gerçekten mi? 'Seni seviyorum'

dedi." "Şimdi iki kez. Ve ben karşılık vermedim."

"Neden yapmadın?"

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Sevdiğim başka bir insanın beni hayal kırıklığına

uğratmasından korkuyorum. Beni inciteceğinden.
Beni kırabilecek güce sahip ve bu korkutucu."
"Onu seviyor musun?" Sloane sordu, sesi ciddiye.

Başımı sallarken duygularım neredeyse beni boğuyordu.

"Otuz iki yıl birini sevmek için çok uzun bir süre, Monroe. Sırf *sen* gitmeye karar verdin diye bu aşk bitmeyecek. Seni takip edecek ve korkarım risk almadığın için pişman olacaksın. I ... ben olsaydım kalırdım." Uzandı ve yumruk yaptığı elimi sıktı. "Ayrıca, buradaki en yakın arkadaşım sensin ve bencilce seni kaybetmek istemiyorum."

Elini kendi elimle kapattım. "Teşekkür ederim."

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Güneydeki işe başvurduğumda zihinsel ve duygusal olarak nerede olduğumu düşündüm. Sonra Brodan'ı denklemden çıkarırsam Ardnoch'taki hayatın nasıl olacağını düşündüm. Highlands'deki yaşamın onun için çok küçük olduğuna karar verirse. Bana ne kalırdı?

Arkadaşlar.

Daha önce sahip olmadığım arkadaşlar.

Sloane, Arran ve Arro. Okuldaki meslektaşlarım. Flora. Belle. Hepsi artık hayatımın bir parçasıydı.

Ardnoch, Brodan olmadan evim değildi ama o gitmiş olsa bile öyle bir yerdi. Sadece bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacağına güvenmem gerekiyordu. Brodan beni sevdiğini söylerken ciddiydi. Evi planlarken ve tasarımı benim fikirlerimi dikkate almasının nedeni, içinde onunla birlikte yaşayacağım konusunda kararlı olmasıydı.

İstiyorum, itiraf ettim, kalbim ağrıyordu.

Her akşam eve, Brodan'ın yanına gelmek ve onun kollarında kanepeye uzanıp saçma sapan bir televizyon izleyerek günüm hakkında sızlanmak istiyordum.

Gecenin karanlık saatlerinde onunla sevişmek ve onun yanında uykuya dalmak, sevildiğimi ve ihtiyaç duyulduğumu hissetmek istedim.

Son birkaç haftadır sahip olduğum şeyin sonsuza dek sürmesini istiyordum.

"İçimden bir ses az önce bir karar verdiğini söylüyor," diye tahmin etti Sloane, bakışları araştırıyordu.

"Sanırım yaptım." Parlak gözyaşlarımın arasından ona gülümseyerek başımı salladım. "Yemin ederim, bu adam beni pelteye çeviriyor." Nefes vererek elimi salladım. "Tamam, şimdi bu kadar yeter. Senin hakkında konuşalım. Burnumu sokmak istemiyorum ve bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin ve söz veriyorum alınmayacağım ... ama neden Highlands?"

Sloane daha önce bitkin görünüyorduysa da, ciddiyetle başını sallarken birden tamamen tükenmiş gibi göründü. "Tamam. Sana söyleyeceğim şey aramızda kalmalı."

Gerildim ama cevap verdim, "Nasıl sır tutulacağını bilirim, Sloane. Bunu zorlaştıran bir köyde büyüdüm, bu yüzden güven bana, ben bir kasayım."

Başını salladı, çenesindeki kaslar esnedi. Sonra beni şok eden ve dehşete düşüren bir hikâye anlatmaya başladı.

Sonunda, burada ve güvende olduğu için rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Hem o hem de

Callie.

Artık Ardnoch'ta temelli kalmaya karar verdiğime göre, ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim.

Sloane ve kızının burada geliştiğinden emin olmak için. Korunduklarından emin olmak için.

O öğleden sonra kendimi kulübeye bıraktığımda nabzım deli gibi atıyordu. Yapıyordum.

Hâlâ korkuyor olsam da yapıyordum.

Brodan'a benim de ona aşık olduğumu ve Ardnoch'ta temelli kalacağımı söyleyecektim.

"Bir içki fabrikası kurmak için neler gerektiğine inanamazsın," diye açıkladı Brodan kapıyı arkamdan kapatırken. Izgarada yanan ateş soğuk yanaklarımı ısıtıyordu. Paltomu çıkarıp silkindiğimde, onu sevdiğimi söylemek için sabırsızlanırken selamıyla durakladığımı hissettim.

Bilgisayarın başından kalktı ve eliyle işaret etti. "Alacağı milyonlarca poundu bir kenara bırakırsak, hiç fark etmediğim bazı şeyleri göz önünde bulundurmamız gerekecek. Öncelikle, içki fabrikası için uygun olabileceğini düşündüğümüz arazinin araştırılması gerekecek çünkü buradan yıl boyunca istikrarlı bir su kaynağına ihtiyacımız olacak. Adalardan birinde bulunan bir içki fabrikası, adadaki kuraklık nedeniyle birkaç kez üretime ara verdi. Sürekli su kaynağı olan bir arazi şart." Gözleri heyecandan ya da korkudan, belki de her ikisinden de biraz genişlemiş bir şekilde eliyle işaret etti.

"İhtiyacımız olan bakır imbikler için beş yıllık bir bekleme listesi var. Yani, muhtemelen başka bir yerden de alışveriş yapabiliriz ama bunlar dünyanın en iyi şirketleri ve biz de en iyisini isteyeceğiz. En iyisini beklemek de zaman ve paraya mal olur. Sonra viskiyi istediğimiz hale getirmemiz gerekecek, bu da zaman alacak ve ardından olgunlaşması için en az üç yıla ihtiyacı olacak. Asıl viskiyi tesis dışında daha küçük bir yerde üretirken ana damıtımevini de inşa edebiliriz. Bu bakır imbik olayını aşmamız gerekecek çünkü bunu hayata geçirmek için *sekiz* yıl bekleyemeyiz." Alnını ovuşturdu, aniden bitkin görünüyordu.

Onu sevdiğimi söylemekle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp koltuğa döndüm ve avuç içimle kolunu okşadım. "Hey, eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Ama... paran ve damak tadın var, Brodan. Ve sabretmeyi çok çabuk öğreniyorsun, yakışıklı."

Brodan'ın ifadesi yumuşadı ve bana sarıldı. "Ben sadece... gerçekler karşısında biraz bunaldım."

"Tüm bu girişim zaman ve para gerektirecek ve konfor alanınızın dışında ... ama bunu daha önce yaptınız. Bu yıl seni konfor alanının dışına iten birkaç şey oldu. Bak onlar nasıl sonuçlandı."

Benim takılmam üzerine sırtıttı. "Evet, oldukça güzel oldular, değil mi?"

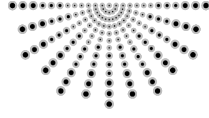
Bunun benim için mükemmel bir an olduğunu düşünerek, söylemek için ağzımı açtım. Ona söylemek için. Ama kelimeler takılıp kaldı ve ben daha onları çıkaramadan Brodan beni kanepede yanına çekti. "Şimdi karar vermemiz gereken bir diğer şey de içki fabrikasını halka açıp açmayacağımız. Ben istiyorum ki

birkaç şey hakkında fikrinizi almak

istiyorum. İşte, bak..." Aynen böyle,
anım gitmişti.

Ya da boğulurdum.

Hayal kırıklığımı bir kenara iterek kendimi konuşmaya katılmaya zorladım.

I O sabah Flora'dan kahvemi aldığımda olağan dışı bir şey fark etmemiştim ama Brodan'a onu sevdiğimi henüz söylemediğim için dikkatim dağılmıştı. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Kendimi başka şeylere kaptırmıştım ve bu benim açımdan tamamen saçmalıktı. Onu seviyordum. Brodan'ı seviyordum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi, o halde ona söylememenin ne anlamı vardı? Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bu gece, kendime söz verdim. Ne olursa olsun bu gece ona söyleyecektim.

Bu kararı tam da o sabah gelen çocuklar için vermiş olduğumdan, etrafımdakilerin daha fazla farkındaydım ve sadece koridorda yanından geçtiğim meslektaşlarımın bana garip bir şekilde baktığını değil, bekleyen çocukların ötesindeki ebeveynlerin de bir araya toplanıp fısıldaştıklarını ve baktıklarını fark ettim.

Belki de paranoyaklaşıyorumdur diye düşündüm... ama hayır.

Zil sesiyle birlikte çocukları binanın içinde karşılarken gözlerini üzerimden ayırmayan bir sürü veli vardı. Çocuklar yerleştikten sonra, P4'ten bir öğretim asistanı öğretmeni adına bir soru sormak için sınıfıma gelene kadar garip hissi omuz silktim. Bana sertçe baktı, gözleri biraz yuvarlak ve şaşkıındı.

Bu da ne?

Sonunda, teneffüste personel odasına girdiğimde ve benim varışımla birlikte tüm konuşmalar kesildiğinde, öfkem arttı. Ellen'a doğru yürüdüm. "Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordum.

Ses tonum karşısında bir kaşını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Herkes bana bakıyor ve fısıldaşıyor. Bir şey mi yaptım?"

Ellen bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Monroe, neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

Gerçekten öyle görünmüyordu.

Arkamda biri boğazını temizledi ve döndüğümde genç P2 öğretmeni Summer Smith'in telefonunu uzattığını gördüm. Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Sanırım nedeni bu olabilir."

Kaşlarımı çatarak telefonunu aldım ve ekranı okur okumaz midem bulandı. Ulusal bir bulvar

gazetesinin internet sitesinde "Yıldız Yaylalarda Aşk Buluyor" başlığıyla bir makale ve Brodan'ın beni Castle Caddesi'nde tutkuyla öperken çekilmiş kocaman kanlı bir fotoğrafı vardı.

Kır evi. Kol kola caddede yürürken daha küçük görüntüler izledi. Onun yanında küçücük görünüyordum. Neredeyse komikti. Bir tanesinde söylediği bir şeye gülüyordum, o bana öyle bir şefkatle bakarken ben dümdüz önüme bakıyordum ki nefesim kesildi. O fotoğrafa bakan herkes beni sevdiğini anlayabilirdi.

Gözlerimi fotoğraftan makaleye kaydırmam bir anımı aldı. Haberi hızlıca okudum ve orijinal haberin kaynağı olarak tanıdık bir sosyal medya fenomeninin adını verdiklerinde içimi bir korku kapladı. Bağlantıya tıkladım ve profili açıldı.

Harriet Bloody Blume.

Onunla geçen yaz tanışmıştım ve bana Adair'lerle ilgili detayları anlattırmaya çalışmıştı.

Brodan ve benim resmimizi gridinde görünce tıkladım ve arka planında kitaplarla oturduğu bir video açtım. Personel odasındaki herkesin duyabileceğini umursamadan, yalanlarını kusarken onu dinledim.

Panik, kalbim çok hızlı atana kadar içimde birikti. Hırçın ineğin beş milyon takipçisine ve dolayısıyla tüm dünyaya onunla özel olarak konuştuğumu söylemesini dinlerken avuçlarım terden sıırılsıklam oldu. Ve birisi -mesela Brodan- ona inanabilirdi çünkü ilişkimiz hakkında ayrıntılara sahipti. Okuldan beri arkadaş olduğumuzu biliyordu. Onu sevdiğimi ve onun beni terk ettiğini biliyordu. Onun tarafından terk edilmiş hissettiğimi biliyordu. Ve şimdi de çıktığımızı ve Castle Sokağı'ndaki kulübede birlikte yaşadığımızı biliyordu. Noel'i ve Yeni Yılı onun ailesiyle geçirdiğimi. Ciddi olduğumuzu.

Bütün bunları nereden biliyordu?

"Yalan söylüyor," diye fısıldadım, omzumda rahatlatıcı bir el hissettim. "Ona bunların hiçbirini anlatmadım.

Yalan söylüyor."

Ama Brodan... Ya bana inanmadıysa? Ya Harriet'in doğruyu söylediğini düşündüyse?

Daha önce de sonuçlara atlamıştı. Daha önce benden nefret etmişti.

Aman Tanrım.

Bunun için benden nefret ederdi.

İçimde mide bulantısı yükseldi ve odadan çıkıp koridoru geçerek banyoya koşmadan önce Summer'a telefonunu geri vermeyi başardım. En yakın tuvaletin önüne düştüm ve tüm korkumu ve aşağılanmışlığımı kustum.

BRODAN

Arran, Gloaming'i bir milyon dolar gibi gösteriyordu. Yeniden düzenlediği boş odaları inceledikten sonra aşağıya indim ve restoranın içinden geçerek bara doğru yürüdüm. Kardeşim barın arkasındaydı,

bardakları temizliyordu ve günün bu saatinde içeride sadece birkaç müşteri vardı. Arka taraftaki büyük ocakta çıtırdayan ateş, karanlık ve tarihi odaya hayat ve sıcaklık veriyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim barda bir tabureye kayarken. "Burası bir butik gibi görünüyor, bir han değil."

Arran sırtıttı. "Evet, işe yaramış gibi görünüyor çünkü Mayıs'tan Ekim'e kadar tamamen doluyor."

"Bu harika, Arr. Cidden." "Teşekkürler, kardeşim. Bir şey ister misin?"

"Evet, bize bir Irn-Bru ver. Sonra biraz içeri girmem gerekecek. Ev için Thane ile çizimleri tamamlamak üzere Inverness'e gidiyorum."

Arran bunu düşündü. "Peki... menajeriniz emekliliğiniz konusunda şimdi ne düşünüyor?"

"İnkâr içinde." Omuz silktim. "Yine de reklamcım ile konuştum ve bunu duyurmaya hazırlanıyoruz. O."

"Ve sen mutlusun?"

Kardeşimin gözlerinin içine bakarak dürüstçe cevap verdim: "Yıllarca oyunculuğu sevdiğimi düşündüm. I

Bundan keyif alıyordum. Ama kaçıışı sevmeyi asıl işi sevmekle karıştırmıştım. Emekli olmaya karar vermek... sizlerle evde olmak, Monroe ile birlikte olmak... sanki taşıdığım bu büyük ağırlık omuzlarımdan kalktı. Kendimi özgür hissediyorum, Arran."

Arran rahatlayarak gevşedi. "Bunu duyduğuma daha fazla sevinemezdim. Eve döndüğüne sevindim." "Ben de öyle."

Kıkırdadı. "Evet, ikimizin eve dönüp tek kadınlı adamlar olacağımızı hiç düşünmüş müydün?"

"Asla," diye itiraf ettim. "Bu beni çok korkutuyor. Ama buna değer."

Cebimdeki telefonum çaldı ve reklamcım Annie'den gelen mesajı görmek için telefonumu çıkardım.

Konuşmamız lazım.

Yazısının altında bir link vardı. Tıkladım ve Harriet Blume'un bir videosu açıldı. Sesi açtım ve sosyal medya fenomenini dinlerken kardeşimin yaptığı işi bıraktığını hissettim.

Sikeyim.

Monroe ve benim Castle Sokağı'ndaki görüntülerimiz ekranı doldurdukça öfkem arttı. Özel lanet anlar.

Magazincilerin özel anları paylaşmasına alışık olmadığımdan değil... ama bu farklıydı. Bu Monroe'ydu.

Arran videoyu izlemek için barın etrafında dönmüştü ve nefesini içine çekti. "Hayır kardeşim, bu geçen yaz buralarda takılan küçük yılan. Monroe'yu taciz ettiğini gördüm ve Roe o zaman bile ağzını sıkı tutuyordu ve bu sen ve o barışmadan önceydi. Bu engerek yılanına bu bilgileri vermiş olması mümkün değil."

Roe'yu kararlılıkla savunan kardeşime döndüğümde içimi farklı bir öfke kapladı.

Sevdiğim kadın yerine bir yabancıya inanmak. "Bunu biliyorum amına koyayım." Ona ters ters baktım. "Roe yerine ünlü bir vlogger'a güveneceğimi mi sanıyorsun?"

Kardeşim savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Tabii ki hayır. Özür dilerim."

"Ama biri o veleden bahsetmiş." Hızlıca Google'da adımları arattım ve Monroe ile benim hakkımda makale üstüne makale çıktı. Tabureyi ittim. "Bu her yerde var. Ve vlogger sadece buradaki insanların bilebileceği şeyleri biliyor. Biri konuşmuş. Bu köy mahremiyetimizi korumak için çok fazla, ha?"

"Nereye gidiyorsun?" Ben kapıya doğru yürürken Arran da peşimden koştu.

"Roe'ya. Her yerde, Arran. Muhtemelen biliyordur ve okulda çıldırıyordur."

Bir yandan arabayı olabildiğince sakın bir şekilde ilkokula götürmeye çalışırken, bir yandan da Thane'i arayıp olan biteni anlattım. O da benim kadar öfkeliydi ve işin aslını öğreneceğimize söz verdi. Kim konuştuysa onu bulacaktık.

Ancak okula gittiğimde resepsiyon görevlisi bana Roe'nun hasta olduğu için erken ayrıldığını söyledi.

Ne oluyor be?

Castle Caddesi'ne doğru geri dönerken onu aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan telesekretere düşüyordu. Endişem ve öfkem birbirine karıştı. Ona ulaşmak için çaresizdim.

Range Rover'ı arabanın yanına sürerken arabasını park ettiği yerde görmek beni daha iyi hissettirdi. Kendimi arabadan dışarı attım ve binanın etrafından koşarak kulübeye girdim.

Roe kapıya bakan kanepede oturuyordu, ben içeri daldığımda yüzü bembeyaz kesilmişti. Oturduğu yerden fırladı ve titreyen ellerini kaldırdı. "Brodan, yemin ederim ben yapmadım. Yalan söylüyor. Bizim hakkımızda bilmemesi gereken şeyler bildiğini biliyorum ama ben değildim. Yalan söylüyor."

Yalvaran, yakaran ses tonu, buğulu gözlerindeki korku ve panik... kalbim göğsüme çarptı.

Harriet Blume'a inanmam onu

korkuttu. Ne oluyor lan?

Bir an için kızmak istedim ama sevdiğim kadının sıkıntı içinde olduğunu görünce sakinleştirici birkaç nefes aldım ve neden böyle düşündüğünü düşündüm.

Ve karar verdi... Neden böyle düşünmesin ki? Geçmişte ona davranışlarımdan sonra. Bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum.

Verdiğim zarar. Onu sevdiğimi söylediğim için sihirli bir şekilde yok olmamıştı.

Odanın öbür ucuna doğru yürüdüm ve onu kollarıma çekip başının üstünden öperek sınıksız sarılmadan önce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aşkım, biliyorum. Biliyorum," diye onu temin ettim.

Titreyen vücudu eridi ve bana karşı hıçkırdı. Hay

sikeyim!

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldamaya devam ettim. "Bunu asla yapmayacağını biliyorum.

Hadi, Sunset. Her şey yolunda.

Beni burada öldürüyorsun." Duygular boğazımı sıkarken sesim çatallaştı.

Elleriyle ceketimi kavradı ve ağlamasını yatıştırmaya çalışırken ceketimi sertçe çekti. "Özür dilerim," dedi gözyaşları arasında. "Bana inanmayacağını düşündüğüm için... düşündüğüm için özür dilerim."

Yanağımı başının üstüne yasladım. "Benden şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim."

Geri çekilecekmiş gibi davrandı, ben de başımı kaldırdım. Çenesini eğdi. "Bir daha yapmayacağım. Ben... Ben seni seviyorum, Brodan. On iki yaşından beri sana aşığım."

Rahatlama ve sevinç karanlık duygularımı yarıp geçti ve onu öptüm. Sanki tek bir öpücük onu sonsuza dek yanımda tutacakmış gibi öptüm. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım şimdi şişmiş olan dudaklarına.

"Ona kimin söylediğini biliyorum."

Bu beni ondan uzaklaştırdı. "Kim?"

Öfke gözlerini aydınlatıyordu ama aynı zamanda korkunun gölgesi de vardı. Bu bende birini öldürme isteği uyandırdı. Dönerek sehpanın üzerindeki bir kart parçasına uzandı ve bana uzattı. "Bu mektup kutusundan postalanmış. Pul yok. Elden teslim edilmiş."

Kartı aldım.

Üzerinde el yazısıyla şu sözler yazılıydı:

Şöhretin tadını çıkar, sürtük. Kapıma haydutları gönderirsen böyle olur.

Anlayış doğdu. Steven Shaw.

"O piçi yok edeceğim," diye yavaşça homurdandım.

"Brodan, hayır." Monroe elimdeki kartı çekip aldı, yüz ifadesi değişmişti. "Birlikteyken ona bir şeyler anlattım. Onun bir pislik olduğunu fark etmeden önce. Ona seni tanıdığımı, birlikte büyüdüğümüzü, seni sevdiğimi söyledim. Ona her şeyi anlatmadım ama yeterince anlattım. O zamanlar bana inandığını sanmıyordum. Ama Noel kartından sonra ona o mesajı gönderdiğinde-"

"Her şeyin doğru olduğunu fark etti." Gözlerim pencereye kaydı. "Bizi izliyor olmalıydı, Roe. O fotoğrafları o çekti."

"Ve hikayeyi Harriet'e sattı."

Öfkeyle ona baktım. "Ve benden öylece oturup yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

Eliyle kartı işaret etti. "Onu kışkırtmanın ne yaptığına bak. O bir sosyopat, Brodan. Ona ilgi göstermek onun beslendiği şey. Onu görmezden gelmeliyiz."

"Onu görmezden mi geleyim? Herkes ve amcaları bizi biliyor, Roe." "Eninde sonunda ortaya çıkmayacak mıydı?"

"Evet, elbette. Ama bir şekilde kontrol edebileceğim bir şekilde."

"Tamamdır." Kartı masanın üzerine bıraktı ve ellerini göğsüme bastırdı. "Ona ya da ona daha fazla zaman ayırmak istemiyorum." Roe'nun ifadesi şaşkınlıkla yumuşadı. "Biz birbirimizi seviyoruz, Brodan. Buraya gelmemiz yirmi yıldan fazla sürdü. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum."

Onun için öfkemi unutmaya çalıştım. Onu tekrar kollarımın arasına aldım.

"Pekâlâ." Rahatlayarak iç çekti ve başını göğsüme gömdü.

Sonra okuldaki resepsiyon görevlisini hatırladım. "Okul hasta olduğunuz için eve gittiğinizi mi söyledi?"

Roe geri çekildi, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Makaleleri ve videoyu personel odasında öğrendim... O kadar panikledim ki kustum."

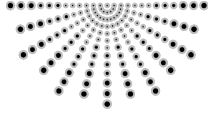
"Lanet olsun." Öfkem geri döndü. "Brodan. Lütfen.

Ben iyiyim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Artık birbirimize güveniyoruz, değil mi? İleriye dönük olarak... sevgi ve güvenden başka bir şey yok."

Başını salladı, mutluluk gözlerindeki gölgeleri yok ediyordu. "Sevgi ve güvenden başka bir şey yok."

MONROE

Steven ve Harriet Blume'un Brodan ve beni dışarı çıkarması, sonunda Brodan'ın hayatının nasıl bir şey olduğunu tatmam anlamına geliyordu. Reklamcısı Annie ile konuşmak için aradığında, onu hoparlöre verdi ve

Biz. Annie, Brodan'ın kız arkadaşı olduğumu duyunca biraz şaşırdı ama bunu açık sözlü bir profesyonellikle geçiştirdi. Brodan magazin basınından kontrolü geri almak istiyorsa sosyal medyada paylaşım yapması gerektiği konusunda ısrar etti. Görünüşe göre, ünlüler zaten özel hayatlarını sosyal medyada paylaşıyorsa, okuyucuların tık tuzağını takip etmesini sağlamak daha zordu.

O gece Gloaming'e gittik ve Arran, Bro ve benim bar kabininde kucaklaştığımız birkaç samimi fotoğrafımızı çekti. Brodan bunlardan birini "Aşkım evde olmak güzel" başlığıyla sosyal medya hesabında paylaştı.

Bana yorum bölümünün çılgına döndüğünü ama kendisinin onlara bakmadığını söyledi. Brodan paylaşım yapar yapmaz uygulamayı kapattı ve sosyal medya hesabım olmadığı için hiç bu kadar şükretmemiştim.

Annie'nin bize söylediğine göre asıl sorun, Brodan oyunculuktan emekli olduğunu açıkladığında, bunun sebebinin ben olduğum yönündeki spekülasyonlara hazırlıklı olmamız gerektiği idi. Bu spekülasyonların bazıları olumsuz dönecek ve hayranlar beni suçlayabilecekti. Bu düşünce beni tahmin ettiğim kadar korkutmadı. Aslında bu bana yabancıların hakkımda ne düşündüğünü nadiren önemsemişimi hatırlattı. Sonunda tek önemsemişim Brodan'dı.

Sohbet programlarından ve sabah televizyonlarından gelen canlı röportaj talepleriyle dolup taşık ve Brodan'ın adamları bu talepleri derhal geri çevirdi. Ve daha Brodan'ın emekliliğinin duyurulmasıyla ilgilenmeye başlamadan önce, Ardnock'a inen paparazzilere katlanmak zorunda kaldık. Walker, Brodan'ın tam zamanlı koruması olmak için malikânedeki görevinden izin aldı ve eski Özel Kuvvetler mensubu olan malikânedeki bir güvenlik görevlisi de *benim* geçici korumam olmayı kabul etti. Adı Jock'tu ve profesyoneldi ama Walker'dan çok daha sıcaktı. Sabahları kulübeden çıkarken, Jock onları geri iterken kameralarını yüzüme doğru iten bir gazeteci kalabalığıyla karşılaşmak korkutucuydu. İçlerinden biri kolumu morartacak kadar sertçe tuttuğunda

Brodan'ın canına tak etmişti. Bazı eşyalarımızı topladık ve bize ulaşamayacakları kaledeki süitine taşındık.

O ve Lachlan magazincilerin sıkılıp gitmelerinin uzun sürmeyeceğinden emindi. Köy, Ardnoch Kalesi'nde kalan ünlüleri koruyordu ve hiçbir yere varamıyorlardı.

komşularımızla birlikte. Ayrıca kaleye giremediler ya da beni okula kadar takip edemediler çünkü Anita polisin gelmesini istemişti. Böyle bir heyecan yarattığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama Anita'nın bunu heyecan verici bulduğunu hissediyordum, bu yüzden suçluluk duygumu bir kenara bıraktım.

Ancak bir hafta boyunca takip edildikten sonra, Londra'da bir politikacı, karısı olmayan yarı çıplak bir kadın üzerine atlarken kokain çekerken videoya yakalandı. Brodan ve ben eski haberdik ve şatoda ikram edilmek güzel olsa da, kulübemize döndüğüm için mutluydum. Nereye gidersek gidelim Jock ve Walker tarafından takip edilmek zorunda kalmamak için.

Yine de aşk hayatımın tüm internete yayılması, tüm spekülasyonlar, dedikodular ve medya tarafından takip edilmek, tüm bunlar sırasında en kötü an bile değildi.

Birkaç gece önce, hala kalede kalırken, Brodan duş alıyordu ve ben de yatakta çocuklar için çevrimiçi çalışma sayfaları hazırlıyordum. Telefonunu yanımda bırakmıştı ve tüm sosyal medya bildirimlerini susturmasına rağmen zil sesini ve mesaj bildirimlerini açık tutmuştu. Telefonu birkaç kez çaldı ve her seferinde içgüdüsel olarak ekrana baktım.

Üçüncü kez çaldığında, Lotte adını not ettim ve metnin ilk satırı bildirim ekranında görünüyordu.

Hey, seksi şey. Kızıl saçlı yüzünden mi beni kabul etmedin?

Kalbim göğsümde güm güm atarken, umutsuzca Brodan'ın onu neden kabul etmediğini bilmek istiyordum.

Kimdi o? Beynimi zorladım ve sonra birden aklıma geldi.

Vay anasını.

Lotte Fischer. Birkaç yıl önce Brodan ile romantik bir gerilim filminde rol alan muhteşem Alman Amerikalı aktör.

Brodan'a mesaj atarak ne yapıyordu?

Metnin geri kalanını okuma dürtüsü gerçektir ama Brodan mahremiyetimi bu şekilde ihlal ederse, bana güvenmediği için hayal kırıklığına uğradım. Yine de, o duştan çıkana kadar konsantre olamayarak yatakta midem bulanarak oturdum. Yatak odasına girdiğinde saçlarını havluyla kuruluyordu, üzerinde boxer külottan başka bir şey yoktu ve Calvin Klein reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Önceki ilişkilerini kıskanmak istemiyordum ama Lotte Fischer ona mesaj atarak ne halt ediyordu?

Yüz ifademde her ne gördüyse duraksamasına neden oldu. "Sorun nedir?"

"Telefonun birkaç kez çaldı." Asık suratıma engel olamadım. "Tamam mı?"

"Mesajlarınızı okumadım ama ekrana geldiklerinde bir kısmını görebiliyorum."

Brodan gerildi. "Ne oldu?"

"Lotte senin seksi olduğunu düşünüyor ve kızıl saçlı kızın onunla çıkmamanın sebebi olup olmadığını bilmek istiyor.

..." Omuz silkтім. "Ekranı gördüğüm tek şey buydu, yani kim bilir onu neye ikna etmedin."

Çenesinde bir kas kasılırken havluyu bıraktı. Brodan yatağın etrafında dönerek ayaklarımın dibine oturdu. Telefonuna uzanıp ekran kilidini açmadan önce bir saniye bakışlarımı tuttu. Gözleri hareket etti

ve sonra bana döndü. "Yılbaşında Londra'da ona katılma davetini neden kabul etmediğimi bilmek istiyor."

Hissetmeme izin verildiğinden emin olmadığım acı, dizlerimi içeri çekmeme neden oldu. "Yani bir kadın senden yeni yılı onunla geçirmeni istedi ve sen bana söylemedin mi?"

Brodan beni ihtiyatla inceledi. "Bunun önemli olduğunu düşünmüyordum, çünkü onu kabul etmeye niyetim yoktu.

o."

"Lotte Fischer mi?" Telefonuna bakarak

başımı salladım. "Evet, öyle."

"O senin ...?"

"Siktir git dostum," dedi açık açık. "Ne zaman bekar olsa ve aynı yerde olsak, beni arar yukarı."

"Onlardan birkaç tane yedin o zaman?" "Evet. Bunu senden hiç saklamadım."

"Ama hala onunla mesajlaşıyorsun. Diğerleriyle? Son zamanlarda iletişim kurdular mı?" Cevap vermesini sabırsızlıkla beklerken kan kulaklarımda uğuldadı.

Brodan derin bir iç çekti. "Birkaçı bana ulaştı ve onlara artık müsait olmadığımı söyledim."

"Ama hala onlarla mesajlaşıyorsun? Hâlâ telefonunda mı?"

Telefonuna baktı ve hafif bir of çekti. "Şey... onlar hâlâ benim arkadaşlarım."

"Onlar senin ya seks arkadaşın ya da dostun, Brodan, ama ikisi birden olamaz."

"Tabii ki olabilirler."

"Belki de ciddi bir ilişki yaşamadan önce."

Gözlerini kısmıştı. "Kiminle arkadaş olabileceğimi dikte etmek mi istiyorsun?"

Bunun ne kadar incitici olduğunu görememesi yüzüne çılgılık atmak istememe neden oldu. Bunun yerine dizüstü bilgisayarımı bir kenara ittim ve acı bir kahkaha atarak yataktan kalktım. Ayaklarımı botlarımın içine sokarak ona karanlık bir bakış fırlattım. "Eğer seks arkadaşlarım hâlâ bana mesaj atıyor olsalardı tepkini görmek isterdim."

"Roe..." Ayağa kalktı.

Kapının kolunu tuttum. "Yürüyüşe çıkıyorum çünkü kalırsam sana bir şey fırlatabilirim. Ama şunu bir düşün Brodan, ben yokken... sence bu bana seks arkadaşlarıyla iletişim halinde olman gerektiğini mi söylüyor? Tahmin edemiyorsan ben söyleyeyim." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve bu yüzden ondan nefret ettim. "Bu bana içten içe onlara tekrar ihtiyacın olacağını düşündüğünü ve köprüleri yakmak istemediğini söylüyor."

"Monroe-"

Cevap veremedem hızla odadan çıktım çünkü ona bir şey fırlatabileceğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Ben koridorda aceleyle ilerlerken, Angeline Potter köşede belirdi ve süitine doğru ilerliyordu.

"Monroe!" Brodan arkamdan bağırdı ve kot pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekerken onu neredeyse odadan dışarı düşerken yakalamak için arkama baktım.

Ugh. Bir tartışmadan kaçmak için bile yer bulamadım.

"Cennette sorun mu var?" Angeline ben yanından geçerken alaycı bir tavırla sordu. "Siktir git Potter," diye hırladım.

"Uh!" Arkamdan öfkeyle ciyaktı. "Monroe!"

Köşeyi döndüm, Brodan hangi yöne gittiğimi görmeden kaçmaya çalışırken neredeyse koşuyordum. Tarete doğru kaçtım, koca şatoda diğer insanlardan arınmış gibi görünen tek yere.

Ama dairesel odaya daha yeni girmiştik ki altımdaki kapının açılıp kapandığını ve ayak seslerinin yukarı doğru gürlediğini duydum. Brodan tepede belirdi, nefes bile almamıştı, ayakları ve göğsü çıplaktı.

"Angeline Potter'ın önünde yarı çıplak peşimden koştun, bu yüzden şimdi tartışmamız tüm malikaneye yayılacak," diye tersledim.

Brodan bana doğru ilerlerken gözleri parlıyordu. "Ona siktir olup gitmesini söyleyen ben değilim." "Bunu duydun mu?"

"Hayır, yanından geçerken bana çılgılık attı. Aferin bu arada." Onu durdurmak için bir elimi önüme koydum.

Avucumun içine doğru yürüdü. Pürüzsüz, sıcak teninin altında kalp atışlarının hızlandığını hissettim ve sanki beni yakmış gibi elimi bıraktım. "Bir tartışmanın ortasında benden kaçma. Buna dayanamam," diye hırladı.

"Götlük yapma o zaman."

Brodan kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve havaya kaldırdı. Lotte'nin adı bana baktı. Sonra onun adının yanındaki ekrana dokundu ve kişiyi sildi. Ekranı kaydırıp beş kadının ismini daha silerken nefesimi tuttum. "Hepsi bu kadar. Buna inanmanı istiyorum."

Kıskançlığım ve incinmişliğim yüzünden içimde hâlâ adrenalin vardı ama şimdi rahatlama omuzlarımı gevşetmişti.

"Bana inanıyor musun?"

Panik içindeki ifadesini incelerken vicdan azabı duydum. "Sana inanıyorum."

Brodan başını salladı, panik hızla kızgınlığa dönüşürken telefonu sert bir takırtıyla yan masaya fırlattı. "Haklısın. Eğer cinsel ilişkiye girdiğin erkeklerle temas halinde olsaydın, bu beni rahatsız ederdi. Bu işte bir ayağımın dışarıda olduğunu düşünmeni asla istemem. Bu işte seninleyim, Monroe. Bu noktaya gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun ama ben buradayım... ister buradan kaç, ister Timbuktu'ya kadar koş... ben de seni takip edeceğim. Savaşmadan senden asla vazgeçmeyeceğim."

Başımı salladım, patlamamdan dolayı kendimi aptal gibi hissediyordum. "Kaçacağımı bildiğin tek yere koştum, Brodan.

Senden kaçmak için gerçek bir niyetten bahsetmek zor, değil mi?"

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Bunu fark ettim."

"Bu konuda mantıklı olmaya çalışıyorum ama seni tüm o göz alıcı kadınlarla birlikte düşünmek canımı acıtıyor. Ama hiçbirini sevmediğini biliyorum. Bunu biliyorum. Ben de üzgünüm."

"Olma." Sırıtarak beni kollarının arasına çekti. "Burada işler biraz monotonlaşmaya başlamıştı."

İçime sert bir şeyin girdiğini hissedince, inanmadığımı belli eden bir of çektim. "Bu dövüş seni tahrik mi ediyor?"

Brodan utanmazca gülümsedi. "Şu anda o kadar sertleştin ki, seni şu sandalyenin üzerine yatırıp anlamsızca becermek istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki karıncalanmalar canlanırken nefesim kesildi. "O zaman neden yapmıyorsun?"

Meydan okumam üzerine Brodan'ın gözlerinde sıcaklık parladı ve saniyeler sonra kendimi elbisem yukarı itilmiş halde bir sandalyenin üzerine eğilmiş buldum. İç çamaşırlarımı ayak bileklerime kadar indirirken serin hava tenimi okşadı ve sonra fermuarını duydum. Bir folyo kırışıklığı. Omzumun üzerinden ona bakarken göğsüm sandalyeye çarptı.

İğrenç, keskin bir ihtiyaç bana bakıyordu.

Sonra onun kalın, sıcak itişini içimde hissettim.

İtişleri hızlı ve öfkeliydi, tutuşu kalçalarımı morartıyordu.

Ama ihtiyacım olan şey buydu. Onun ihtiyacı olan şey.

Tutkumuz tekrarlanamazdı. Bunu başka kimseyle yaşamadığını biliyordum. Diğerinin bir parçası olmak için bu ezici ihtiyaç. Kimsenin sahip olmadığı bir şeyi sahiplenmek.

Ben onundum, o da benim.

Birlikte doruğa ulaştığımızda kıskançlığım azaldı ve içimde gömülü kaldı, boynumun arkasına öpücükler bastırdı ve bana olan sevgisini tekrar tekrar mırıldandı.

Paparazziler Ardnoch'tan ayrıldıktan ve Brodan'ın kalbindeki yerimden emin olduktan sonra tekrar nefes alabildim.

Sayılır.

Sabah bulantılarımı Brodan'dan saklamam gibi küçük bir sorun vardı.

Kuledeki ateşli karşılaşmamızın ertesi sabahı yine hastaydım... ve reglimin geciktiğini fark ettim. Korunduğumuzdan beri (çünkü doğum kontrolü beni hasta ediyordu, bu yüzden kullanamıyordum), hastalığın sinirden başka bir şey olduğu aklıma gelmemişti. Ta ki adet dönemimi kaçırana kadar.

Okulda kusmama neden olan şeyin panik olmayabileceği ortaya çıktı. Paparazziler gitmişti.

Hayat normale dönüyordu ama ben hala her sabah hastalanıyordum. Neyse ki tanıdığım bazı kadınların aksine benim bulantım sadece sabahları oluyordu.

Yanımda biri olmadan hamilelik testi alma fırsatım olmamıştı ama Jock Ardnoch Malikanesi'ne döndüğüne göre birkaç köy ötedeki eczaneye gidip bir tane alacaktım.

Brodan'ın bu kadar erken hamile kalmam konusunda neler hissedebileceğini düşünmek istemiyordum. Ya da hiç. Yaşım düşünüldüğünde bunun bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama işte oradaydım... muhtemelen hamileydim. Büyük bir parçam heyecan ve minnettarlıktan başım dönüyordu. Ancak aramızda gelişen ilişkiyi mahvetmek de istemiyordum. Bu yüzden kesin olarak öğrenene kadar bunu düşünmeyecektim. Önce bir hamilelik testi, sonra da doktora bir gezi.

Çocuklar bugünlük gitmişlerdi ve ben de tam boşalan otoparktan arabama doğru geçiyordum ki biri bana seslendi.

Endişelerimden sıyrılarak döndüğümde Michelle Kingsley'i arabasının sürücü kapısında dikilirken buldum. Öğretmenliğini yaptığım oğlu çoktan Ford'un arkasına binmiş, dikkatini vermiyordu. "Bayan Kingsley?"

Gülümsedi ama gözlerindeki parıltı beni temkinli olmaya itti. "Sadece insanların internette senin hakkında söylediği tüm o kötü şeyler için üzgün olduğumu söylemek istedim."

Sertleştim. "Bunu bilemezdim." Bilemezdim de, çünkü Brodan'a isimlerimizi Google'da aratmayacağıma söz vermiştim.

Michelle bana bunu söylemekten büyük keyif alarak, "İnsanlar çok acımasız," dedi. "Yani, çekici bir model olmamanız Brodan gibi biri için çekici olamayacağınız anlamına gelmiyor. Cazibe bazen geri kalanımız için belirgin değildir."

Kaltak.

"Küçük bir kasabadaki ilkokul öğretmenin Brodan Adair'i uzun süre eğlendiremeyeceğini söylediklerinde onlara inanmıyorum. Sıkılıp kendi yaşam tarzına daha uygun, jet sosyeteden bir güzelle kaçacak değil ya? Seni terk edeceğinden endişelenmiyorsun. Yine mi? Öyle mi?" Gülümsemesini gizleyemedi.

Başımı sallayarak ona acımdan başka bir şey hissetmedim. "Brodan'ı hiç anlamadın. Ya da aramızda ne olduğunu. Biz çocukken de anlamıyordun, şimdi de anlamıyorsun. Ve beni üzmeye çalışmaktan zevk alman senin için üzülmeme neden oluyor, Michelle."

Yüz ifadesi şaşkınlık ve inançsızlıkla gevşedi.

"İyi akşamlar." Arabama bindim ve onu bir daha düşünmedim. Ya da kıskançlıklarının sözlerini ve eylemlerini kontrol etmesine izin veren herhangi birini.

Bu tatsız karşılaşmadan sıyrılıp, bunun son olmayacağından emin olarak Golspie'den geçip Brora'ya gittim ve oradaki eczaneye uğradım. Telefonum çaldı, arabama bağlandı ve ekranda Brodan'ın adı belirdi. Direksiyondaki cevaplama düğmesine bastım. "Merhaba yakışıklı," diye cevap verdim, onu düşününce gülümsedim.

Tanrım, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi görünce midem bulandı.

"Merhaba aşkım," diye cevap verdi her yerimi karıncalandıran o derin sesiyle. "Sen de mi

eve mi gidiyorsun?"

Home.

Sırıtişım derinleştı. "Henüz değil. Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"Aslında bu akşam Gloaming'de yemek yiyebiliriz diye düşünüyordum, artık gazeteciler de gittiğine göre." "Evet, bu işe yarar."

"Thane ile ev hakkında Inverness'te yaptığımız toplantıdan eve dönüyorum. Yeni çizimleri sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

İçimde bir heyecan köpürdü. "Ben de."

"Peki, şimdi neredesin? Beni eve bırakacak mısın?"

"Um..." Tamamen yalan söylemek istemediğimden, öğle tatilinde postaneden aldığım paketi koltuğuma bırakarak, "Brora'ya gidiyorum. Doğum günün için sana aldığım ama zamanında gelmeyen hediye bizimki yerine Brora'nın postanesine teslim edilmiş." Bu yarı yalandı. Gerçek şu ki, Brodan'ın doğum günü (3 Ocak) için Noel'den önce bir hediye sipariş etmişim ve gelmesi haftalar almıştı. İlk senaryosunu deri ciltli bir kitap haline getirmiştim. Bir yönetmenin ilgisini çekmişti ama henüz somut bir şey çıkmamıştı. Ama yine de onun senaryoyu yazmasının çok önemli olduğunu ve kutlanması gerektiğini düşünüyordum.

"Yani, Brora'ya mı gidiyorsun?" "Evet."

"Tamam, o zaman muhtemelen önce ben evde olacağım. Yakında görüşürüz, Sunset." "Yakında görüşürüz, yakışıklı."

Telefonu kapatırken kendi kendime, kendimi *suçlu hissetmeyeceğimi* söyledim. Kesin olarak öğrenene kadar Brodan'a şüphelerimi anlatmanın bir anlamı yoktu.

Brora'da park ettikten sonra saçlarımı örme yün şapkamın altına soktum, geçen haftadan sonra paranoyak hissediyordum. Kimsenin beni tanımasını ve hamilelik testi aldığımı internete sızdırmasını istemiyordum. Lanet olası Nora, Sloane'u aramalı ve benim için almasını istemeliydim.

Artık buradaydım.

Eczanede birkaç kişi vardı ama başımı öne eğdim, birkaç test buldum ve tezgâha getirdim. Neyse ki kasadaki genç adam o kadar sıkılmıştı ki hesabı öderken bana bakmadı bile. Görülmediğim için rahat bir nefes alarak dükkândan ayrıldım ve arabaya geri döndüm.

A9'dan eve doğru geri dönerken hava kararmaya başlamıştı. Buraya gelirken trafik oldukça yoğundu ama artık seyrelmişti ve yolun bir bölümünde sadece benim farlarım yanıyordu. Sol tarafımda bir tarla ve onun ötesinde deniz, sağ tarafımda ise ormanlık alanın önünde alçak bir taş duvar vardı.

Yolun karşı tarafında aniden farlar belirdi. Hiçbir şey düşünmedim. Ta ki ışıklar benim tarafıma dönene kadar.

Araç bana doğru hızla gelirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ne-" diye bağırdım, içgüdülerim kafa kafaya çarpışmayı önlemek için direksiyonu sağa kırmama neden oldu.

Hava yastığı direksiyon simidinden fırladığında vücudum sarsıldı, başım geriye doğru çarptı. Kulaklarımda bir patlama patladı, ardından bir çıtırtı ve yüksek bir tıslama sesi geldi. Sersemlemiş bir halde, adrenalinle titreyerek, boynumdan aşağı yayılan acıyla ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Bunu yapamadan kapım çekilerek açıldı ve metalin soğuk baskısını şakağımda hissettim. Kafamı kaldırıp arabanın içine bakan maskeli bir figür gördüğümde içimi bir inançsızlık kapladı. Şakağımdaki metal, elindeki silahın namlusuna aitti.

Dehşet, şaşkınlığımı yarıp geçti.

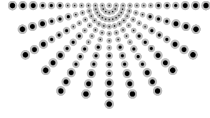
Bir erkek sesi "Arabadan in" diye bağırdı. Bu ses tanıdık mıydı? Ne oluyor lan?

"Şimdi!" diye bağırdı.

Titreyerek kemerimi açtım ve hava yastığını yolumdan ittim. Vücudumun üst kısmı çarpışmanın acısıyla inledi ve arabadan sendeleyerek çıktığımda, taş duvara çarptığında ön tarafının parçalandığını gördüm.

Farlar uzakta parıldıyordu ve içimde bir rahatlama hissettim...

Ta ki başımın arkasına bir ağrı saplanana ve her şey kararana kadar.

MOnroe şimdiye kadar evde olmalıydı. Kısa bir süre önce içimi bir korku kapladı ve onu kontrol etmek için Monroe'yu aradım. Cevap vermedi. Kulübede volta attım ve ona tekrar telefon etmeyi denedim.

Otuz dakikadır telefonuna cevap vermemişti.

Bu ona göre değildi.

Ve şimdiye kadar evde olmalıydı.

Paranoyama ve korkuma yenik düşmek istemiyordum. Sadece otuz dakika geçmiş olmasına rağmen, ağabeyimin uyandığında ilk karısının yatağında anevrizmadan ölmüş olduğunu, annemin doğum sırasında öldüğünü ve çok geçmeden Imogen teyzemizin de onu takip ettiğini unutamıyordum. Robyn'in Lucy tarafından neredeyse öldürüldüğünü, Regan'ın geceleri ona kafayı takmış bir adam tarafından avlandığını. Kız kardeşimin eski sevgilisi, Eredine'in de kız kardeşinin eski sevgilisi tarafından neredeyse öldürüldüğünü.

Biz Adair erkeklerinin lanetli olduğuna inanmak istemiyordum, ama kadınlarımız yıllar boyunca eziyet çekmişken inanmamak çok zordu.

İçimdeki korku bir türlü dinmek bilmiyordu.

İlk aklıma gelen Arran'ı aramak oldu, ama ona ne söyleyecektim? Kız arkadaşım cevap vermiyor diye paranoyak bir aptal gibi görünmek mi?

Telefonuma baktığımda saatin kırk dakikaya çıktığını gördüm. "Siktir et," diye mırıldandım ve onu tekrar aramayı denedim.

İki kez çaldıktan sonra telefonun açılma sesini duydum ve midem takla atmayı bıraktı.

"Günbatımı mı?"

Tanımadığım bir erkek sesi, "Kız arkadaşın elimde," diye cevap verdi ve buz gibi bir korku beni olduğum yerde dondurdu. "Kim lan bu?" diye ısırmam bir saniye sürdü.

"Kız arkadaşın elimde," diye tekrarladi. "Ve eğer onun hayatta kalmasını istiyorsan, yalnız geleceksin. Yalnız gelmezsen haberim olur ve onu öldürürüm."

Daha önce hissetmediğim bir öfke damarlarıma doldu. "Monroe'ya elini sürersen, seni bitiririm. Beni duyuyor musun? Seni gebertirim."

"Boş tehditlerle vakit kaybetmeyelim. Eğer bir dahaki sefere kız arkadaşının hayatta olmasını istiyorsan

yalnız geleceksin. Telefonu kapatacağım ve sana bir yer tarif edeceğim. Yirmi dakika içinde orada ol, yoksa kız ölür."

Başka bir şey söyleyemedem telefonum kapattı ve ben de şok içinde boş boş telefonuma baktım. Ne oluyordu? Bu fidye için miydi? Çılgın bir hayran mıydı?

Sonra aklıma bir şey geldi.

Shaw.

Steven Shaw.

Öfkem patlamak üzereyken telefon elimde vızıldadı. Monroe'nun telefonundan gelen mesaj, Caelmore'un iç kesimlerindeki ulusal bir doğal alan olan Claymore Ormanı'ndaki bir kulübenin tarifiydi ve yaz aylarında orada biraz yaya trafiği olsa da, çoğunlukla kış aylarında izole edilmişti.

Aceleyle yukarı çıktım, yatağın önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve Roe ile yaşamaya başladığımda oraya yerleştirdiğim kilitli kasaya uzandım. İçinde ruhsatlı Glock silahım vardı. Yıllar önce ilk aksiyon rollerimden biri için silah kullanma eğitimi almıştım. Kılıfını aldım, ayağa kalktım ve bel kemerimin arkasına taktım. Silahı kılıfına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra saklamak için ceketimi üzerine çektim.

Aceleyle aşağıya indim, anahtarlarımı ve telefonumu kaptığım gibi Range Rover'ıma koştum.

İnmem ve ormana doğru yürümem söylenen sapaktan yaklaşık iki dakika uzaktaydım. Ön panelimin ortasındaki ekrana bastım ve son aramalara dokundum. Walker'ı buldum ve adına bastım. Ellerim adrenalinden titriyordu.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Sizi sonra arayabilir miyim? Tam ortasındayız-" "Yürü, birileri Roe'yu aldı."

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra "Konuş benimle" diye emretti. Olanları ve nerede olduğumu anlattım.

"Kılını bile kıpırdatma," diye emretti. "Ben bölgeye bir ekip gönderene kadar o lanet arabanın içinde kal, Brodan."

Arabayı durdurup motoru kapattım ve telefonumu aldım. "Mesajı şimdi sana iletiyorum. Ama ben içeri giriyorum, Walk. Monroe elinde ve ben burada öylece oturamam."

"Brodan, yemin ederim ki-"

"Olabildiğince çabuk buraya gel." Telefonu kapattım, sessize aldım ve cipten indim. Ormanın girişinden önceki küçük otopark boştu. Görünürde kimse yoktu. Kulaklarıma kan hücum ediyor, beni ormana götürececek patikaya doğru adım atarken uğultuları duymakta zorlanıyordum.

Belki altı ya da yedi adım atmıştım ki çalılıarın çıtırtısını duydum ve döndüm. Çok geç kalmıştım.

Bir tabanca yüzüme doğrultulmuştu. Tanımadığım bir adam silahı tutuyordu, yüz ifadesi öfkeyle doluydu. Öfkesi ve benim onu tanımıyor olmam, onun Steven Shaw olduğundan emin olmamı sağladı.

"Arkanı dön ve yürümeye devam et," dedi. "Yoksa o güzel kafanı uçururum." "Monroe nerede?" Soğukkanlı ve sakin bir şekilde sordum.

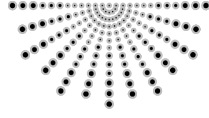
Dudağı kıvrıldı. "Güvende. Şimdilik. Yürü ya da öl." "Shaw?" Ben sordum.

Gözlerini kısmıştı. "Yürü."

Evet.

Kesinlikle Shaw.

Ve elime fırsat geçer geçmez, bunun için onu öldüreceğim.

A Tuhaf bir ses bilincime süzüldü ve ardından koku. Keskindi. Balık gibi. Ses beni yüzeye doğru itmeye devam etti ve inledim.

"Görünüşe göre kaltağın gösteri için tam zamanında uyanıyor," dedi yakınlardan bir ses.

Nedenini bilmediğim bir korku içimi ürpertti. Tedirgin bir şekilde, kötü bir rüya görüyormuşum gibi gözlerimi zorla açtım. Bulanık görüşüm netleşti ve dondurucu soğuğun, nemin farkına vardım. Islak odun kokusu balık kokusunun arasından süzüldü ve küçük kulübe netleştiğinde nedenini anladım. Önümdeki duvarlarda olta takımları asılıydı.

Bir balıkçı kulübesi.

Ne?

Başımda zonklayan bir ağrı hissettim ve bulduğum yumruya tıslayarak dokunmak için uzandım. Her şey su gibi geri geldi.

Araba.

Maskeli adam.

Yukarı doğru uçtum, başım dönüyordu, bulantım artıyordu ve Brodan'ı sandalyeye bağlanmış, yüzü morarmış ve kanlar içinde görünce boğazıma bir dehşet çığlığı düğümlendi. Sessiz bir dehşet içinde bana bakarken korkum gözlerine de yansımıştı.

Bakışlarım onun üzerinde duran adama

kaydı. Tanımadığım bir adam.

"Kimsin sen?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ne istiyorsun?"

"Onu tanımıyor musun?" Brodan'ın sesi boğuk çıkmıştı. "Bu Shaw değil mi?"

Brodan'ın gözleri yabancıya kayınca başımı salladım. Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlüydü ve bizim yaşlarımızda görünüyordu. Brodan'ın ağzını burnunu kırmasa ve elinde bir tabanca olmasa yakışıklı bile sayılabilirdi.

Brodan'ın ayak bileklerine sıkıca sarılmış ipleri ve ellerinin sandalyenin arkasında bağlı olduğunu fark edince, tek umudumuzun ben olduğumu anladım. Eğer canlı kurtulma şansımız varsa o tabancayı almam gerekiyordu. Neden burada olduğumuza, neler olup bittiğine dair her türlü düşünce, bir çözüm bulmak için koşuşturan zihnimin gerisine itildi.

Yabancı Brodan'la alay etti. "Shaw'ın kim olduğunu bilmiyorum ama seni öldürüp kız arkadaşına izletmemin sebebi o değil."

Brodan ona ters ters bakarken iniltimi bastırdım. "Eğer beni öldürecekse, önce kim olduğunu bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Çünkü seni hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Hayır, görmediniz." Arka cebinden bir fotoğraf çıkardı ve Brodan'ın yüzüne tuttu. Üzerinde her kim varsa, Brodan'ın yüzünün şoktan donuklaşmasına neden oldu. "Evet, onu hatırlıyorsun, değil mi?" "Vanessa," diye fısıldadı.

Vanessa mı? Üniversitedeki eski kız arkadaşı Vanessa mı? Kendini öldüren mi?

"Yaklaşık bir yıl önce, kendini öldürmeden önce yazdığı mektupların taslaklarını buldum. Onu mahvettiğine inandığı insanlara yazdığı beş mektup. Sen de onlardan biriydin."

Brodan taş kesilmiş bir halde fotoğrafa baktı. "Vanessa'nın şeytanlarından ben sorumlu değilim."

Yabancı Brodan'a öyle sert yumruk attı ki çığlık attım. Tabancayı bana doğru kaldırdı. "Kapa çeneni, kaltak."

Dişlerimi sıktım, onu öldürmek istiyordum.

Brodan kaşından aşağı kan damlarken başını salladı.

Brodan.

"Parçaları toplamaya çalıştım," dedi yabancı, sesi duygusallıktan çatlayarak. "Çünkü onu çok seviyordum. Kalmak istemesini sağlamaya çalıştım ama babasının ona yaptığı şey... onu düzeltmeyeceğim şekilde kırdı. Ve ben bunun yarısını bile bilmiyordum. Geri kalanını ona yazdığı mektupta okudum. Ve ona yaptıklarını... İki gece önce bunu ona ödettim."

"Ne?" Brodan da en az benim kadar şaşkın görünerek sordu.

"Onu ben öldürdüm. Önce ona işkence ettim, sonra da öldürdüm."

Yeniden dehşete kapıldım ama bununla mücadele ettim, adam konuşmaya devam ederken küçük balıkçı kulübesini aradım, bir silah aradım. "Cesedini yakında bulacaklar ama işim bitmeden olmaz. Şansınız yok çünkü her birinizin icabına baktıktan sonra bana ne olacağı umurunda değil. Ve sana ihtiyacı varken onu terk ettiğin için sıradaki sensin. Senin gibi birini nasıl yalnız bırakacağımı bilmiyordum ama sonra kızıl saçlıyla evde evcilik oynamaya karar verdin. Bütün gazeteler yazdı. Ve hamlemi yapma zamanının geldiğini biliyordum. Sen onun sevdiği ilk erkek oldun." Gözlerim bir kovanın yanındaki buz kıracağına takılırken sesindeki nefreti duydum. "Bana tam olarak güvenememesinin sebebi sensin. Ama şimdi ona, onun için her şeyi yapabileceğimi göstereceğim."

Brodan sakince, "Sen aklını kaçırmışsın," diye gözlemledi.

"Huh... biliyorsun... şimdi sen buradasın... şimdi onun için ne kadar korktuğunu görebiliyorum ..."

Gözlerim tekrar onlara döndüğünde yabancı'nın bana sırtıttığını gördüm. "Onu ilk ben öldürürken sana izletebilirim."

Brodan'dan acı dolu bir kükreme yükseldi ve ben de onun etkileyici gücünü kullanarak

kendisi ve sandalye yabancıya doğru.

Beklemedim.

Başım dönmesine ve mide bulantıma rağmen kendimi yukarı ittim ve buz kıracağına almak için küçük alana doğru hamle yaptım. Döndüğümde yabancının Brodan'ı üzerinden ittiğini gördüm. Sandalyeyi arkasına doğru itti ve Brodan'ın elleri yere çarparken çığlık atmasına neden oldu.

Adam Brodan'la o kadar meşguldü ki bana dikkat etmiyordu. Ve ilkel bir şey üzerime geldi.

Bir öfke çığlığıyla üzerine atıldım ve gördüğü manzara karşısında şok içinde doğruldu. Boğuşma sırasında tabancasını düşürmüştü. Kendini koruyacak hiçbir şeyi yoktu.

Buz kıracağına göğsüne saplarken adrenalini beni hayal bile edemeyeceğim bir güçle doldurdu.

Yüzü şokla gevşedi ve tökezledi. Dikkatim düşürdüğü tabancaya yöneldi ve o daha varlığını hatırlayamadan tabancayı kapmak için acele ettim.

Dizlerinin üzerine düşerken silahı ona doğrulttum ve buz kıracağına çıkardım. Yaradan çok hızlı ve çok fazla kan aktı. Sırt üstü yere yığılmadan önce ölümcül bir şekilde solgunlaştı.

Gözleri açık ama boş.

Mide bulantısı arttı ama Brodan'dan gelen bir ses bana muhtemelen az önce bir adam öldürdüğüm gerçeğini düşünecek zamanım olmadığını hatırlattı. Dişlerimi sıkarak Brodan'ın sandalyesini kaldırdım ve arkasına geçerek morarmış ellerini çözdüm.

"Günbatımı," dedi huysuzca, ıstıraplı o kadar belirgindi ki, bana taktığı lakabın cılız sessizliğinde bir çığlık gibiydi. "Günbatımı."

Kulübenin kapısı patlayarak açıldı ve iç duvara o kadar sert çarptı ki menteşesi kırıldı. Bağırdım ve tabancayı içeri giren kişiye doğru kaldırdım.

Silahlı Walker Ironside'ı görünce hıçkırıklarım serbest kaldı.

"Gün batımı," diye fısıldadı Brodan ve sandalyenin etrafında dönerek yüzünü ellerimle kavradım. Bakışlarında hüznün ve rahatlama birbirine karışmıştı.

"Sunset, çok üzgünüm..." Sesi son hecede kesildi. Başımı salladım. Hayır. Bu onun hatası değildi.

"Siktir." Walker içeri girerken hırıltılı bir ses çıkardı, onu iki silahlı adam daha takip ediyordu. İçlerinden birinin Mac olduğunu fark ettim. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Brodan sessizce, "Roe beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir," diye cevap verdi. Öfkelendim. "Bir ambulansa ihtiyacı var."

"İkiniz de biliyorsunuz," dedi Mac, bakışları öfkeliydi. "Zaten yolda bir tane var. Sizi otoparka geri götürmeliyiz."

"Kimsiniz?" Walker kamburuna doğru eğildi ve yabancının nabzını kontrol etti. "Ölmüş." Buz kıracağına göğsüne saplanışını hatırladım ve mide bulantımın arttığını hissettim. "BEN... BEN ..."

Brodan, "Nefsi müdafaaydı," dedi. "Kendimi savunmak için yaptım."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Brodan, hayır-"

"Ellerin arkadan bağlıyken mi?" Walker kuru bir sesle sordu. "Merak etmeyin. Monroe nefsi müdafaadan suçlanmayacak." Yabancıнын ceketini iterek açtı ve iç ceplerini yokladı. Bir şey bulunca bir cüzdan çıkardı ve çevirerek açtı. "Ian Moffat." Bize baktı. "Onu tanıyor musunuz?"

Diğer adamlardan biri ellerini ve bacaklarını serbest bırakırken Brodan başını salladı. "Söylediğine göre Vanessa Woodridge ile çıkıyormuş. Bilgisayarında bana ve başkalarına yazdığı mektupları bulmuş. Babasını öldürdüğünü itiraf etti."

Walker başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Polis yolda. Onlara her şeyi anlatabiliriz ama önce seni hastaneye götürelim."

Brodan'ın yanından ayrılmak istemedim. O yüzden ayrılmadım. Mac, Walker ve diğerleri bizi ormandan otoparka doğru yönlendirirken birbirimize tutunduk.

"Saat kaç?" Çalılıklar arasında çıtırdayan ayak seslerimiz üzerine sordum. Yürüyüş cevap verdi.

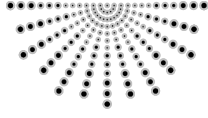
Huh.

"İki saat," diye fısıldadım.

"Gün batımı mı?" Brodan elimi sıktı.

"İki saatten az oldu." Gerçi kulübedeki o anlar bana sonsuzluk gibi gelmişti. Ve bu gece gözlerimi kapattığımda Ian Moffat'ın yüzünün ölümüne doğru gevşediğini göreceğimi biliyordum.

Brodan sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Seni tutuyorum," diye söz verdi. "Gitmene izin vermeyeceğim, Sunset. Asla bırakmayacağım."

W Arabamdaki gebelik testini hatırladığımda ambulansla hastaneye gidiyorduk. Inverness'e doğru yol alırken dile getiremediğim yeni bir dehşet beni gergin tuttu. Sağlık görevlileri beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşündüler.

Yaralarımın en kötüsünün bu olduğunu umabilirdim.

Brodan dövülmüş ve yaralanmıştı, beyin sarsıntısı da geçirmiş olabilirdi ve Moffat'ın onu etkisiz hale getirdiği yerde bir ya da iki kaburgası kırılmıştı. Ben dışarıdayken Moffat Brodan'ı kulübeye götürmüş ve silahının kabzasıyla onu bayıltmıştı. Brodan, piçin onu sandalyeye bağlayabileceği kadar uzun süre baygın kalmıştı. Brodan kendine gelir gelmez, Ian Moffat ona vurmaya başlamıştı, beni uyandıran sesin de bu olduğunu sanıyordum.

Bunu her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Dehşete düşmüş, afallamış ve hâlâ bir adamı öldürdüğümü tam olarak sindirememiş olsam da, bu konuda kendimi suçlu hissetmeyecektim. Başka bir adamı öldürdüğünü itiraf etmişti ve bizi öldürmeye niyetli olduğunu biliyordum.

Vanessa'nın babasından daha fazlasını öldürmüş olma ihtimali vardı ve eğer bu doğruysa, o buz kıracağını ona sapladığım için mutlu olacağımı itiraf etmekten utanmıyordum.

Brodan'ın itirazlarına rağmen hastanede bizi ayırdılar ve Mac muayene odamın dışında beklemek için ısrar etti. Doktor gelir gelmez ona hamile olduğumdan şüphelendiğimi ve fiziksel travmanın bebeğe zarar vermesinden korktuğumu söyleyerek ağladım.

Doktor ve hemşireler testleri yapmak için acele ederken bu haberle her şey daha hızlı hareket etti. Durduramadığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Yıllardır Brodan'ı istiyordum ve onun çocuğunun annesi olmak istiyordum.

Birkaç güzel gün için, bunların hepsi mümkün olabilir gibi görünüyordu.

Ama hayat bana karşı nasıl adil davranacağını bilmediğini çoktan kanıtlamıştı.

Monroe normalden daha solgundu, alnındaki çiller hastane ışıkları altında daha parlak görünüyordu. Kirpikleri titriyordu ve ne hayal ettiğini merak ettim.

Yatağının yanındaki sandalyede kıpırdandım, kaburgalarım bu hareketi protesto ediyordu ama kalkıp kendi yatağıma dönmeyi reddettim. Hemşire bir süre önce ısrar etmeyi bırakmıştı.

Monroe'dan ayrılamazdım. Doktorlar sarsıntılarımız nedeniyle ikimizin de bir gece kalmasını tavsiye etmişti ve bu sorun değildi. Onunla birlikte olduğum sürece.

Kulübeye ilk girdiğim ve onu baygın gördüğüm, kendime geldiğimde elim kolum bağlı olduğu ve onu kurtaramadığım o anlar...

Kahretsin, hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Beni kurtarmıştı.

Tekrar.

Walker, her zamanki gibi süper dedektif, polis daha fazla bilgi vermeden önce Ian Moffat'ı araştırmıştı. Moffat, Vanessa'nın memleketindendi ve görünüşe göre onu hayatı boyunca tanımış olabilirdi. İkisinin de adının yazılı olduğu bir kira sözleşmesi vardı, yani birlikte yaşamışlardı ve Walker bir şekilde Vanessa'nın ölümüyle ilgili polis raporlarını ele geçirmişti. Onu bulan Moffat'mış. Tıbbi kayıtlarına göre Ian Moffat, Vanessa'nın intiharının tetiklediği halüsinasyonlar ve paranoya nedeniyle terapi ve antipsikotik ilaçlarla tedavi görüyordu.

Küçük bir parçam ona sempati duyuyordu. Ama hayatımın aşkını öldürmekle tehdit ettiğini düşünürsek, sadece küçük bir parça.

Monroe'nun eline uzandım, onu iki elimin arasına aldım ve bileğinin iç kısmını öpmek için başımı eğdim. Orada nabzını hissederek rahatlamaya çalıştım. Ama doktorundan garip bir his aldım. Sanki bana bir şey söylemiyorlardı. Bu beni çok huzursuz ediyordu.

Ona bakmak -geçmişimden birden fazla şekilde zarar görmüş- kalkıp gitmek istememe neden olmalıydı. Onu tekrar terk etmek. Ona bir şey olursa beni parçalayacak bir tür esneme açısından kendimi korumalıydım.

Ama artık

yapamazdım.

İstemiyordum.

Monroe ile hayatın nasıl olduğunu tatmıştım. Aşkımızın nasıl bir şey olduğunu.

Bu dünyayı benden önce terk ederse hissedeceğim kaçınılmaz tarifsiz kedere değerci.

Kaçmazdım. Benden daha iyisini hak etse bile.

Ne de olsa söz konusu Monroe Sinclair olduğunda her zaman bencil bir piç

olmuştumdur. O benimdi.

Sonsuza kadar.

Benim onun olduğu gibi.

Sonsuza kadar sürmeyecek olsa bile.

Duygular boğazımı düğümledi ve eline bir öpücük daha kondurdum.

Parmakları kıpırdadı ve bakışlarımı yüzüne çekti. O mükemmel gri gözler açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. "Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Doktorunuz benden bir şey saklıyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Monroe parmaklarını elimin etrafında kıvrırırken yüzümü inceledi. "Hamileyim, Brodan."

Sözlerinin nüfuz etmesi bir saniye sürdü.

Sonra hatırlayabildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama kapladı içimi. İnançsızlıkla bir of çektim ve bu sessiz bir kahkahaya dönüştü.

Roe'nun gözleri büyüdü. "Beklediğim tepki tam olarak bu değildi." "Ölmüyorsun... Hamile misin?"

Eli benimkinin içinde esnedi. "Öleceğimi mi sandın?"

"Bir şeylerin gerçekten ters gittiğini düşündüm, evet." Kaburgalarımındaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve eğilip dudaklarına hızlı ama umutsuz bir öpücük kondurdum. "Ama sen hamilesin."

"Bu senin için sorun değil mi?" diye fısıldadı.

Ellerimi başının iki yanına koyarak sııttım. "Benim için hiç sorun değil. Tabii ki önce evlenmeliyiz."

"Brodan, seninle hamile olduğu için evlenmiyorum," diye tersledi.

Ateşini görünce rahatladım ve omuz silktim. "Hayır, evleniyoruz çünkü sen benim hayatımın aşkısın ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Kahkahalar gözlerini aydınlattı. "Yani bana evleneceğimizi mi söylüyorsun?"

Sormayacak mısın?" "Soru üstü kapalı soruldu."

"Öyle miydi?"

Babalık korkusu, babalık beklentisinin gölgesinde kalmış bir halde zihnim koşturuyordu. "Acaba ev bebek için zamanında hazır olacak mı? Ne kadar kaldı?"

Monroe oturur pozisyona geçerek beni biraz geriye itti. "Hamile olmamı cidden sorun etmiyor musun? Brodan, çıkmaya başlayalı iki ay bile olmadı."

"Ama biz çocukluğumuzdan beri birbirimize aşığız. Teknik olarak, ben beş yaşımdan beri seninim, yani otuz üç yıl. Bence bu, bebek sahibi olmadan önce aşık olmak için gayet yeterli bir süre."

Yavaş bir gülümseme güzel yüzünü aydınlattı. "Şey, sen böyle söyleyince..."

Gülümsemesine eşlik ederek onu öpmek için eğildim, coşkuyla birlikte büyüyen yavaş, tatlı bir öpücük. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde böyle bir dehşetten böyle bir mutluluğa geçmek biraz çılgıncaydı ama hayat buydu sanırım.

Monroe öpücüğü kesti, parmakları yüzümde nazikçe gezinirken uyardı, "Birkaç hafta sonra otuz

sekiz yaşıma gireceğim, Brodan. Bu yüksek riskli bir hamilelik."

İçime biraz gerçeklik sızdı ama artık korkunun beni yönetmesine izin veremezdim. "O zaman her günü geldiği gibi kabul edeceğiz. Ne olursa olsun, senin yanından ayrılmayacağım. Bir daha asla."

Roe alnını benimkine yasladı, sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Seni çok seviyorum, Brodan Adair."

"Ben de seni seviyorum, yakında Monroe Adair olacaksın."

Bunun üzerine gülümsedi ama "Resmi teklifiniz hastane odasındaki bir komuttan daha iyi olsa iyi olur Bay Adair" dedi.

"Oh, iyi bir şeyler düşüneceğim." Onu tekrar öptüm, ellerimi belinden aşağıya kaydırarak katı sıcaklığını hissettim, burada ve iyi olduğuna dair kendime güvence verdim. Öpüşürken elim karnına doğru kaydı ve bebeğimizin orada büyümesi fikri beni hayrete düşürdü.

"Bay Adair, odanıza dönmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım," diye keskin bir ses anı böldü.

Omzumun üzerinden bakınca hemşireyi ve onun arkasında nöbet tutan Walker'ı gördüm. Her zamanki soğukkanlı ifadesinde bir sırıtma gördüğüme yemin edebilirdim. "Walker."

Kapı aralığına doğru ilerledi. "Evet?"

"Roe ve benim bir bebeğimiz olacağını ilk senin bilmeni istiyorum."

Bu kez, bana başını sallarken ağzının köşesinde bir kıvrılma olduğunu kesinlikle gördüm. "İkiniz için de sevindim."

"Evet, evet, tebrikler. Ancak, ben gerçekten-"

"Odama dönmem konusunda ısrar etmelisiniz," diye hemşirenin sözünü kestim. "Hayatta olmaz." "Brodan," dedi Monroe sessizce. "Ben iyi olacağım."

Ona dönüp baktım. "Beni fiziksel olarak çıkarmak zorunda kalacaklar." Bir kaşını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

Hemşire ofladı pufladı. "Peki. Ama lütfen hastamı aşk fikirlerinizle rahatsız etmeyin."

Monroe homurdandı ve ben de ona sırıttım. "Aşk dolu fikirlerimle sizi rahatsız mı ediyorum?" Omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Nasıl hamile kaldığımı sanıyorsun?"

İçimi sevgi, şefkat, eğlence ve yaşadığımız geceden sonra gülebildiğimiz için minnettarlık doldurdu. "Seni *rahatsız* ettiğimin farkında değil miydin?"

"Oh, kesinlikle rahatsız edilmiş hissediyorum," diye alay etti.

"Çılgılık atmanın sebebi bu mu yani? Ben senin çok sert geldiğini sanıyordum."

"Brodan!" Koluma bir tokat attı ve hemşire küstahça odadan çıkarken ben de çocuk gibi kıkırdadım. "Berbatsın."

"Ondan kurtuldun, değil mi? Şimdi kendini hazırla çünkü seni aşk dolu fikirlerimle rahatsız etmek niyetindeyim."

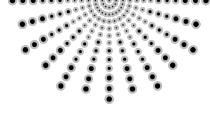
Kaburgalarındaki acının alevlenmesini görmezden gelerek dudaklarındaki kahkahayı öperken Monroe'nun kıkırdamaları harap olmuş duygularımı yatıştırdı. Yine de onu rahatsız etmedim. Bunun

yerine, o yatağa doğru kaydđ ve ben de yanına kaydđ, uyurken ona sarıldđ ve karanlığı engelleyemediğimiz günlerde onu güldürmek için orada olacağıma dair kendime söz verdim. Hayatını kolaylaştırmak için orada olacaktđ, zorlaştırmak için değil. Ben

Kötü günlerin acımasızlığını yumuşatmak ve iyi günlerin kötü günlerden daha ağır basmasını sağlamak için orada olmak.

Ben sadece... orada olurdum.

EPILOG

BRODAN

ÜÇ AY SONRA

“Burada olmamız gerektiğinden emin değilim,” diye fısıldadı Monroe, sanki başka birinin evine giriyormuşuz gibi.

Onu kapıya götürürken omzumun üzerinden bir sırtış attım, elim onunkinin üzerindeydi. "Burası bizim, Sunset.

Burada olmaya iznimiz var." "Ama henüz hazır değil."

"Sana bir şey göstermem gerekiyor." Arran ve Arro'nun evlerine iki dakikalık, Lachlan ve Thane'inkilere ise on dakikadan daha kısa bir yürüme mesafesinde olan evimizin ön kapısının kilidini açarak Monroe'yu sonunda ana evin bitmiş ön girişi olacak yere yönlendirdim. Thane gibi bizim de ikinci bir binamız vardı ama onunki bir misafir ek binasıyken bizimki üzerinde bir daire bulunan büyük ve güvenli bir garajdı. Garaj, Black Shadow'umu ve depodan getirttiğim küçük araba koleksiyonumu korumak içindi.

Kara Gölge Monroe'yu biraz tedirgin etmişti ama artık hamile olmadığı için onu bu araca bindirmeye kararlıydım. Çocukken biz erkekler ne yapıyorsak ona atlayan, özünde maceraperest biriydi, bu yüzden seveceğinden fazlasıyla şüpheliydim. Ayrıca, Monroe ile beni bir araya getirdiğini düşündüğüm bir araçtan kurtulmamın imkanı yoktu. Ona Walker'la girdiğim iddiadan bahsetmişim ve Walker'ın beni onunla vakit geçirmeye zorlayan yaramazlıklarına gülüp geçmişti. Sanırım o gün ona kendini daha da sevdirmişti.

Ana eve gelince, Thane ve Lachlan'ın evlerinden daha açık bir ev tercih etmiştik; devasa bir alanın ortasında bizi etkileyici bir merdiven karşılıyordu. Sol tarafımızda bitmiş evimiz olacaktı.

mutfak ve sağı tarafta oturma odamız. Bir uçtan diğerk uca uzanan pencere duvarı bize Kuzey Denizi'nin muhteşem manzarasını sunuyordu.

"Bu da ne..." Monroe, varışımızdan birkaç dakika önce Arro'ya benim için yaptırdığım şeye bakakaldı.

Oturma odamızda, Sloane'un özel olarak pişirdiğı hamur işleri ve petit fours, iki bardak alkolsüz köpüklü şarap ve bir kova içinde bir şişe ile bir piknik örtüsü serilmişti. Ve odanın kenarları boyunca mum üstüne mum yanıyordu. Alevler titriyor ve parlıyor, pencerelerin yansımada dans ediyordu.

"Hadi gel." Onu içeri göturdüm ve hafif baharlık paltosunu çıkarmasına yardım ettim. Mutfağımızın parçalarını içeren üst üste yığılmış kutulardan birinin üzerine dikkatlice örttüm. Sonra kendiminkini silktim, mumlara bakmak için döndüğünde gözlerim Monroe'nun küçük, yuvarlak göbeğine gitti.

"Bütün bunlar da ne?"

Dört aylık hamileydi ve ilk üç aylık dönemden sonra dağılan sabah bulantıları dışında Monroe'nun durumu iyiydi. Bu iyi bir şeydi çünkü nişanlınızın hamile olmasının onu bir ergenden daha azgın yapabileceğini kim bilebilirdi? Roe'nun libidosu şu anda aşırı hızdaydı ve son derece hassastı. Arro ve Robyn, Roe'yu muhtemelen "üçüncü üç aylık dönemin ortasında bana bir mavna direğıyle dokunmak istemeyeceğı" konusunda uyardıkları için şimdi bundan yararlanıyorduk.

Mumlar Roe'nun saçlarını parlatıyor, gün batımı gibi dans etmesini sağlıyordu. Henüz kız mı erkek mi olacağımızı bilmiyorduk ama annesininki gibi saçları olan bir kızımız olmasını umuyordum. Ve Roe'ninki gibi bir kalbi. Elbette ben de bir oğlan isterdim. Evren neyi uygun görürse ona minnettar olurdum. Bana ve Monroe Sinclair'e ait olan bir evde durduğum, onun benim çocuğuma hamile olduğu ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğı için şaşkınlık içindeydim.

Lafi açılmışken... "Buraya gel." Elini tuttum ve onu kat kat piknik battaniyelerinin yanına göturdüm. "Orada kal." Tek dizimin üzerine çöktüm ve önündeki siyah kadife yüzük kutusunu kaldırıp, kuyumcuların bana gönderdiği seçenekler arasından haftalarca uğraşarak seçtiğim yüzüğü ortaya çıkarmak için kapağını açtığımda gözleri yuvalarından fırladı. Tepkisini görmek için Roe'nun yüzünü bir şahin gibi izledim.

Beni rahatlatmak için çenesi düştü ve ellerini dokunacakmış gibi kaldırdı, ama sonra durdu, gözlerinde zevk ve inançsızlık dans ediyordu. "Brodan." Bakışları benimkilere kaydı. "Bu mükemmel."

Ona çok modern ya da çok eski moda bir yüzük almak istememiştim. Sonunda, Roe'nun parmağında hemen görebileceğim vintage bir kenarı olan bir tane buldum. Kuyumcu bana bunun dikey bir markiz merkeze sahip olduğunu söyledi, sanırım bu oval için kullanılan lüks bir kelime. Her iki yanında daha küçük markiz pırlanta yaprakları, sonra bıçak kenarı, pembe altın bir bant üzerinde iki tek yatay markiz pırlanta.

"Düzgün bir şekilde evlenme teklif etme sözümü yerine getirmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm... ama mükemmel yüzüğü bulmak istedim."

Gözleri duyguyla parladı. "Bunu kesinlikle yaptın."

Rahatlamış bir şekilde sııttım ve yüzümü avuçlarının arasına almak için uzandı. Dokunuşuna doğru eğildim, çok fazla şey hissediyordum, çok fazla. Hissetmeyi hak edebileceğimden çok daha fazlasını. "Seni sevdim, Monroe

Sinclair, çocukluğumdan beri. Seni en iyi arkadaşım olarak sevdim, seni genç bir oğlanın fantezisi olarak sevdim" -gözlerini devirirken güldüm- "Seni korkmuş genç bir adam olarak sevdim. Seni sevdiğimi fark etmediğim zamanlarda bile sevdim."

Şefkatli bir anlayışla başını salladı.

"Hayatım boyunca seni sevdim ve beni hem dehşete düşüren hem de korkutan bir kesinlikle biliyorum ki... seni son nefesime kadar seveceğim. Belki o zaman bile."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Ve çocuğumuzu aynı şiddetle seveceğime söz veriyorum. Ailemizi mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma. Hayatımızın geri kalanını seni her zaman sevmeyi hak ettiğin şekilde severek geçireceğime." Onun boğuk hıçkırıkları karşısında duygularımın yükseldiğini hissettim ve yüzüğü kutudan çıkarıp Roe'nun sol elini tuttum. "Beni sensiz bir hayatın ıstırabından kurtarır mısın Monroe Sinclair ve karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Gözyaşlarının arasından güldü ve çılgınca başını salladı. "Evet, seninle evleneceğim, Brodan."

Cevabından oldukça emin olmama rağmen, saf bir sevinçle güldüm ve yüzüğü parmağına taktım. Mum ışığında göz kırptı ve yüzüğe hayranlıkla bakarak başını salladı. "Bu çok güzel."

"Çok güzelsin." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve derin bir öpücük için onu kendime çektim. İçimde eridi, kollarını boynuma doladı ve bebeğinin karnıma yaslandığını hissettim. Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesene kadar onu yarın yokmuş gibi öptüm. Alnını benimkine yaslayarak dudaklarıma fısıldadı: "Ben de seni hayatımın her dakikasında, her saniyesinde sevdim. Başka hiç kimse olmadı. Sadece seni."

Gözlerimi kapattım, bu kelimelerin büyüğü hazzını ve acısını hissettim. Kaybedilen çok zaman var. Telafi edilmesi gereken çok zaman. Ama bunu yapacaktık.

"Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum." Battaniyenin üzerine yerleştim ve onu kucağıma çektim. "Hayatımıza birlikte başlamamız için."

Monroe bir elini karnına koyarak, "Çoktan koyduk," diye beni temin etti. "Ve bunu hak ediyoruz, yakışıklı. Buraya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra."

Sadece ayrı geçirdiğimiz on sekiz yıldan değil, Ian Moffat'ın bize saldırdığı geceden de bahsediyordu. Monroe'nun rahatça uyuyabilmesi haftalar almıştı ve suçluluk duygusunun onu ele geçirdiğini biliyordum. Ama sadece bizi değil, doğmamış çocuğumuzun hayatını da koruduğuna dair sürekli verdiğim güvenceler sonunda kafasına dank etti ve kendini affetme yoluna girdi.

Nefsi müdafaa olduğu için Monroe'ya karşı herhangi bir suçlamada bulunulmadı. Dahası, Vanessa'nın babasının cesedini bulmuşlardı, bu da polise söylediğimiz her şeyi doğruluyordu. Moffat adamı korkunç bir şekilde öldürmüştü ve hiç kimsenin böyle bir sonla karşılaşmamasını dilesem de Bay Woodridge için çok üzüleliyordum. Bir grup üniversite öğrencisini travmatize etmişti ve Ian'ın bize anlattıklarına bakılırsa, yıllar içinde Vanessa'ya çok daha kötü şeyler yapmış olmasından korkuyordum.

Bu asla unutamayacağım bir trajediydi. Ancak, ailemin iyiliği için devam etmeye kararlı

olduğum bir trajediydi.

Birlikte devam etmeye karar vermiştik. Buna Monroe'nun ailesinden ayrılmak da dahildi. Güneye, Dumfries ve Galloway'e gittik ve orada sadece Monroe'nun babasının mezarını değil, hayatının geri kalanını birlikte geçirdiği kadını da bulduk. Adı Isabelle'di ve Roe'nun babasının cenaze masraflarını karşılamıştı. Ayrıca Roe'ya babasının kanserden ölmek üzereyken kendisiyle temasa geçmeye çalıştığını da söylemişti. Tacizleri ve terk edilişi için özür dilemek istemiş. Her şey değildi ama babasının üzgün olduğunu bilmenin Monroe'ya biraz huzur verdiğini biliyordum. Mezarının başında durduğumuzda, o ağlarken ona sarıldım ve başka pek çok insanın yapacağından emin olmadığım bir bağışlama teklif ettim.

Monroe'nun annesine gelince, kalça protezi ameliyatından çıkmıştı ve onu bastonuyla köyde görmüştük. Bizi görmezden geldi ve Monroe, Belle'den Bayan Sinclair'in Roe'nun hamileliğinden haberdar olduğunu biliyordu. Ona ulaşmadı. Ama Roe çocuğumuzu annesi gibi zehirli birinin yanında istemediğine çoktan karar vermişti. İlişkileri bitmişti ve anne-kızın böyle bir noktaya geldiğini görmek yürek parçalayıcı olsa da, hayatımızdan çıktığı için rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyordum. Ayrı geçirdiğimiz on sekiz yıl için kendimi suçladığım kadar onu da suçluyordum. Ama en çok da kızını hak ettiği şekilde sevmediği için onu suçluyordum.

Bu da yapıldı.

Roe'nun artık yeni bir ailesi vardı ve hayatını o kadar çok sevgiyle doldurmaya kararlıydık ki, hiç yalnız kalmadığını unutacaktı.

"Pasta ister misin?" Petit fours tepsisine uzanarak sordum.

"Sloane?" Roe heyecanla avuçlarını birbirine sürttü, nişan yüzüğü parlıyordu.

Şehvet beni sertçe vurdu ve kıcının altında kalınlaştığımı hissettim.

Roe bana yan gözle baktı. "Şu anda pastadan tahrik olan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Tepsiyi ona doğru tutarak, "Sorun pasta değil," diye huysuzca cevap verdim. "Sorun parmağındaki o yüzük."

Anlayışla karşıladı ve sırtarak bir kek aldı ve ağzına atmadan önce "Tam bir mağara adamısın" dedi.

Kabul etmek zorunda kalarak yemesini izledim. Bu kadın üzerindeki sahiplenme duygumu her gün dizginliyor ve kontrol ediyordum. Ona asla sahipmişim gibi davranmak istemedim, ama kendimi onun bir parçası gibi hissettiğimi de inkar edemezdim, onu kesinlikle benim olarak görüyordum. Ve ben de onundum.

Kaşını kaldırdı, sertleştüğimi hissetti. Gözlerinde hınzır bir yaramazlık parıldıyordu. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Her zaman."

Heyecandan alt dudağını ısırarak kucağımda döndü ve bana sarıldı. "Ben zaten hazırım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ateşli bir şekilde.

Belini kavradığımda içimdeki sıcaklık beklentiyle kızardı. "Bundan sonra, seni tekrar hamile bırakacağız."

Kot pantolonumun fermuarını açarken dudaklarıma karşı güldü. "Bakalım bununla nasıl geçineceğiz."

Yüzüklü olan elini tuttum ve bileğini öpmek için ağzıma götürdüm. "Ben istiyorum ki

Bu hafta seninle evleneceğim."

Monroe dondu kaldı. "Ben... Ben bebekten sonraya kadar bekleyeceğimizi sanıyordum. Düzgün bir düğün planlarız." "Ben beklemek istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Başını salladı, yüz ifadesinde farklı bir heyecan vardı. "Büyük ve gösterişli bir düğüne ihtiyacım yok, Brodan. Ben öyle biri değilim." Gözleri bir fikirle genişledi. "Hadi evlenelim, sadece sen, ben ve Lachlan... kulede."

Plan içimde bir doğruluk hissi uyandırdı. "Buna bayıldım."

Monroe gülümseyerek kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Yani bu hafta evleniyor muyuz?"

"Bu hafta," diye söz verdim.

"Tamam, şimdi bu iş halloldu, hadi yeni evimize gidelim." Sırıttım. "Sevişmek mi? Çok romantiksin."

"Biliyorum." Dudaklarıma karşı güldü ve sonra beni öptü. Derin. Seksi. İhtiyaç dolu. Sonra geri çekildi, birden ciddileşti ve boğuk bir fısıltıyla söz verdi: "Sadece sen, Brodan."

"Sadece sen," diye karşılık verdim.

SON... NEREDEYSE...

ÖZEL BİR İKİNCİ SONSÖZ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

EPİLOG II

BİR YIL KADAR SONRA ...

LACHLAN

Robyn uykusunda yatak örtülerini itip çıkarmıştı ve ben kara kara onun uzun, çıplak bacaklarına bakıyordum. Uyku şortu yukarı kalkmıştı ve mükemmel kıcının kıvrımlarını görebiliyordum, tişörtü ise yukarı kalkarak karnını ortaya çıkarmıştı. Telefonu kulağıma dayayıp yatağın üzerinde dururken sabırsızlanıyordum.

"Bunun normal olduğuna emin misin?" Brodan sordu, sesi uykusuzluktan çatallaşmıştı.

Tek yapmak istediğim telefonu kapatıp çocuğumuz uyanmadan karımla sevişmekken sabrıma ve sempatiye tutunarak başımı salladım ve sessizce cevap verdim: "Vivien altı aylıkken Robyn odadan her çıktığında çığlık atıp ağlıyordu. Bu sadece ayrılık kaygısı." Sabahın beşinde beni aramıştı çünkü Monroe altı aylık oğullarını o ağlamadan bırakamıyordu. Monroe yanında olmadığı sürece uyumuyordu ve bu yeni bir gelişmeydi.

"Doğru." Brodan'ın sesi hâlâ sıkıntılı geliyordu.

"Bak, eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, sağlık ziyaretçini ara ve ondan tavsiye iste."

"Yok, yok, eminim haklısındır."

O sırada Vivien'in karyolasına ne yaptığımı düşündüm. "Neden Lennox'un karyolasını Monroe'nun yatağının yanına getirmiyorsun? Böylece onu görebilir ve ikisi de biraz uyuyabilir."

Oğullarına benim adımı vermişlerdi. Lennox benim göbek adımdı. Çocukken onların yeri olduğunu unuttuğum kale kulesinde onlarla evlenme ayrıcalığına sahip olmakla kalmamış, yeğenime benim adımı vererek beni onurlandırmışlardı.

Bu yüzden şu anki kadar sabırlı davranıyordum.

Brodan nefesini içine çekti. "Evet, ben de öyle yapacağım. Teşekkürler, Lachlan. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Olma. Beni istediğin zaman arayabilirsin..." Gözlerim özlemle karımın muhteşem bacaklarında gezinirken sııttım. "Sadece önümüzdeki bir saat içinde değil, tamam mı?"

Kardeşim kıkırdadı. "Seni anlıyorum." Sonra inledi, "Kahretsin, karımı özledim."

Anlayışla karşılayarak ona şu güvenceyi verdim: "İlk birkaç ay en zordur. Güven bana, enerjiyi bulacaksın

ve birbirimiz için tekrar zaman ayırmalıyız."

"Bu hatırlatmaya sımsıkı sarılıyorum," diye şaka yaptı. "Her neyse, gitmene izin vereceğim. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattık ve yatağımın başucundaki sehpaye yerleştirmeden önce telefonumu sessize aldım. Yanındaki bebek telsizi, küçük meleğimin yan odada hâlâ uyuduğunu bildirerek zar zor cızırdıyordu.

Bu da annem ve babam için harika bir haberdı.

Benim her şeyim haline gelen bu kadına bakarken içimde beklenti ve sıcaklık titreşiyordu. Vivien doğmadan önce onu sevdiğimi düşünüyordum ama bana kızımızı verdikten sonra Robyn Adair'i ne kadar çok sevebileceğimi keşfettiğimde şok olmuştum. Çocukları olduktan sonra evlilikleri dağılan arkadaşlarım vardı... ama bizimki sadece güçlenmişti. Robyn yeni doğmuş bir bebeğe ebeveyn olmanın getirdiği yorgunluk ve stres karşısında çok sakin ve soğukkanlıydı. Sabrı beni hayrete düşürüyordu. İkiden üçe geçiş sürecinde birbirimizle ilgilenmiştik ve bu bizi birbirimizden hiç ayırmamıştı. Vivien bizi birbirimize o kadar sıkı bağlamıştı ki, bir bütünün iki yarısı gibiydik.

Robyn'e ihtiyacım olduğu için pijamalarımı çıkardım ve yorganın örtüsünü kenara ittim. Uykusunda kıpırdanıyor, kirpikleri hayallerle çırpınıyordu. Onu uyuması için bırakmayı düşünmedim. Karım geçen hafta sonu gecenin bir yarısı şehvetini dindirmek için beni uyandırmıştı. Hatırladıkça sııttım ve parmaklarımı şortunun ve külotunun içine soktum.

Bacaklarından aşağı çektiğimde homurdandı ama kalçaları içgüdüsel olarak kaydı. Bacaklarını ayırıp onu gördüğümde sikim sertleşti.

Robyn birkaç saniye sonra başım kalçalarının arasında ve ağzım üzerindeyken tahrik olmuş bir solukla uyandı.

"Lachlan!" diye bağırdı ve sonra susması için elini ağzına kapattı.

Ona sokuldum, klitorisini yaladım ve emdim. Robyn'in parmakları saçlarıma dolandı, sıkıca, kalçalarını bana doğru iterken beni ona tuttu, bana bindi.

Karımı yutarken kalçalarını sıkıca kavradım. Çok uzun sürmedi.

Boşaldı, boğazından kopmak isteyen salıverilme çığlığına karşı dişlerini sıktı. Gürültülü olmayı özlemiştim. Robyn'in heyecanını dinlemek beni azdırıyordu. Ama evlilik yıldönümümüzün üçüncü yılı yaklaşıyordu ve Arro ile Mac hafta sonu Vivien'e bakmayı kabul etmişlerdi. Robyn'e Paris'te üç gece sürprizi yapacaktım ve karımın otelimizin çatısını çığlık çığlığa inletmesini sağlayacak, kaldığımız süreye sığdırabildiğimiz kadar çok orgazm yaşayacaktım. Vivien'i ilk kez bırakacağım için biraz endişeliydim ama emin ellerde olacaktı.

Robyn ve benim için bu anları birlikte geçirmenin iyi olduğuna inanıyordum.

Karım ellerini kollarımın ve göğsümün üzerinde gezdirerek beni bir öpücük için kendine çekti. Onu uyluğundan kavrayıp açarken aç bir şekilde ağzını aldım. Islak sıcaklığının içine doğru ittim ve

öpüşürken hırladım.

Robyn bacaklarını kaldırıp kalçalarımaya doladı, ben de kendimi onun üzerine atıp itmeye başladım. Dudaklarımız onun nefesi üzerine ayrıldı ve onu yavaşça becerirken bakışlarını tuttum.

"Tişörtünü çıkar," dedim, içinde hareketsiz dururken.

Üzerinden çıkarmak için çabaladı, çıplak göğüsleri hareketle titriyordu. Sıkı meme uçları benimle alay ediyordu ve daha tişörtünü atmadan birini ağzıma almak için başımı eğdim.

"Lachlan," diye inledi, bana karşı mükemmel bir ritimle dalgalanırken parmakları sırtımı ısıırıyordu. "Devam et."

Tekrar içine girdim, kızarmış tepkisini izlemek için başımı kaldırdım.

"Tatlım, daha sert!"

"Şşşt," diye sustum, ona doğru olan sürüşlerimin arkasındaki gücü arttırırken bile.

"Oh, Tanrım, evet..." Elleri sırtımdan aşağı indirip kıcıımı kavradı. "Daha sert."

Gözlerindeki ateşli ihtiyaç karşısında dizlerimin üzerine çökerek onu bacaklarını açmaya zorladım ve kalçalarının arkasından kavrayarak kalçalarını yukarı kaldırdım. Robyn bana olan hakimiyetini kaybetti, kolları yanlarına düştü, çünkü ihtiyacı olduğu kadar sert becerilmenin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Her hamlemde göğüsleri titriyordu ve Robyn'in ağzı kaçan inlemeleriyle genişlemişti, gözleri şehvetle kısılmıştı, yanakları kızarmıştı.

Çok güzel. Çok benim.

"Lachlan!"

Ona sessiz olmasını söylemeyi unuttum.

Onu boşaltmak dışında her şeyi unuttum.

"İşte bu, oraya git, Cesur Yürek," diye sertçe ısrar ettim, ıslak sıcaklığının sikimin etrafında sıkılaştığını hissederken.

Cennet gibiydi. "Etrafıma gel. Seni hissetmeme izin ver."

"Daha sert!"

Kalçaları tutuşumdan morarırdı ama karım her türlü seksi severdi ve belli ki bu sabah sertlik havasındaydı. Zonklayan sikimi içinden çıkarmak için tüm irademi kullanmam gerekti ama başardım. "Dizlerinin üzerine çök, ellerini yatak başlığına koy," diye emrettim.

Yönümü takip etmekte hiç zaman kaybetmeyen Robyn'in gözlerinde heyecan dans ediyordu. Mükemmel kıcıını ellerimle kavrayarak dizlerini kendiminkilerle ittim ve sonra tekrar içine girdim. Çığlığı havayı kirletti. Bir elimle onu kendime bağlamak için saçlarından tutarken diğer elimle kalçasını kavradım ve öyle bir güçle içine girdim ki, kalçalarımın her çırpınışında yatak gıcırdadı.

Bana doğru geri itti. "Evet!"

"İhtiyacın olan bu mu?" Sertçe, umutsuzca sordum. "Evet."

Lachlan!"

Kendimi onun içinde kaybettim, vermek istediğini kabaca

aldım. "Boşalacağım," diye inledi.

O anda bilincim yerine geldi ve başını geriye doğru eğerek ağzını kendi ağzımla kapattım, bu sırada onun boğuk salıverilme çığlığı öpücüğüm tarafından yutuldu. Etrafımdaki sert, nabız gibi atan çekişle saniyeler sonra boşaldım, Robyn'in içinde vahşice serbest kalırken inledim.

Ona doğru bastırduğımda yatak başlığına doğru eridi, yüzüm boynunun kıvrımına gömüldü, sikim hala içinde zonkluyordu ve iç kasları etrafımda kasıldı.

Robyn nefes nefese, sesinde bir gülümsemeyle, "Bu oldukça harikaydı," dedi.

Sırıtarak cevap vermek için başımı kaldırdığımda Vivien'in ağlama sesi aniden bebek telsizinden duyuldu.

"Kahretsin." Karımdan ayrıldım ve o da dönüp puslu bir şehvet ve suçluluk karışımıyla bana baktı. "Onu uyandırdık mı?" Robyn sordu.

"Bilmiyorum, Cesur Yürek. Gidip onu göreceğim." "Bunu yapabilirim."

Sırıttım ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Şu anda düz yürüyebileceğinden şüpheliyim."

"Ukala piç," diye alay etti gözlerini devirerek.

Her ne kadar Robyn'i kollarıma alıp biraz sarılmak istesem de acele ettim. Aceleyle banyoya girdim, çabucak temizlendim ve pijamalarımı giydim. Vivien'in çığlıkları hâlâ odamızı dolduruyordu.

"Geliyorum meleğim," diye fısıldadım kendi kendime banyodan çıkarken.

Robyn yatağa uzanmış, çıplak, rahatlamış ve fiziksel olarak acı verecek kadar davetkârdı. Yanından geçerken bana sevgiyle gülümsedi, ben de odadan çıkmadan önce ona göz kırptım.

Vivien'in çocuk odası koridorun hemen sonundaydı. Bizim gibi onun da muhteşem bir Kuzey Denizi manzarası vardı.

Bu manzara, karyolasında duran, yüzü buruşmuş, yanakları kızarmış ve gözyaşları akan küçük kızımın yanında hiçbir şeydi. Göğsüm her zaman olduğu gibi bu manzara karşısında da çöktü. Kimse beni buna hazırlamamıştı. Vivien'in gözyaşlarını, onları ne yaratmış olursa olsun, kalbimin üzerinde bir puan gibi hissetmek.

"Ah, minik meleğim, baban geldi," dedim ona, onu uyandırmış olabileceğimiz için suçluluk duyarak.

Tombul kollarını bana doğru uzattı ve o zaman karyolasından ne kadar kolay çıkabileceğini fark ettim. Belki de onu bir yatağa taşımanın zamanı gelmişti, ama bu düşünce beni garip bir panik duygusuyla doldurdu. Zaman çok hızlı ilerliyordu. "Öyle değil mi meleğim?" Sıcak bedenini kollarımın arasına aldım ve ağlamaları anında hıçkırıklara ve burun çekmelere dönüştü. Yüzüne öpücükler kondurdum ve ondan bir gülümseme kopardım.

Başını omzuma yaslamadan önce bitkin, rahatlamış bir yorgunlukla "Baba," dedi.

Sevgiyle dolup taşım, Vivien'in büyük penceresine gidip ona sabah güneşinin suyun üzerinden süzülüşünü gösterirken sevgimin büyüklüğünü kontrol edemiyordum.

"Çok güzel bir sabah Viv," diye fısıldadım o uykulu gözlerle pencereden dışarı bakarken. "Suyun üzerinde parıldayan güneşi görüyor musun? Elmas gibi."

"Kurabiye," diye yanıtladı.

Sırıttım. Henüz bütün cümleleri bir araya getirmeye hazır olmasa da Vivien birkaç kelime öğrenmişti. Ancak, Sloane Harrow'un kurabiyelerinden biraz yedikten sonra, *kurabiye Vivien'in*

yeni favori kelimesi oldu. Robyn, sağlık danışmanımızın yönlendirmesiyle Vivien'in en az iki yaşına kadar tatlı yememesi gerektiğine karar verdiği için bu durumdan memnun değildi. Kurabiye veren Regan, benim için

Viv her *kurabiye* dediğinde yüzünde suçlu bir ifade belirliyordu. "Onun yerine biraz muza ne dersin?"

Vivien başını kaldırıp bana göz kırptı, gözyaşı izleri hâlâ yanaklarını boyuyordu.

"Nana?" "Evet, muz."

Yüzünü buruşturdu ve başını omzuma yaslarken tekrar yorgunca iç çekti. Bunu isteksiz bir evet olarak algıladım.

Başına bir öpücük daha kondurup kokusunu içime çektikten sonra ona daha sıkı sarıldım. Birkaç yıl önce biri bana evli ve baba olacağımı söyleseydi, bunun saçmalığına gülerdim.

Yine de buradaydım. Sol yüzük parmağında evlilik yüzüğü. Kızım kollarımda. Caelmore üzerinde güneşin doğuşunu izliyordum. Birkaç saat içinde, işleri görmek için araziye gidecektim. Daha sonra Brodan'la birlikte sahip olduğumuz küçük içki fabrikasına giderek ana içki fabrikasının inşasını ve viski üretimimizin ilerleyişini kontrol ederdim. Yavaş bir süreçti ama buna değeceğini biliyordum. Oradan Robyn'i arayıp Vivien'i o günkü seyahatinde nereye götürdüğünü öğrenecektim, elimde fotoğraf makinesi, onları bulmak için yola çıkacaktım. Onlarla birlikte olurdum. Bana ihtiyaç duyan olursa telefonum açıktı. Belki de Vivien büyüdükçe daha normal bir rutine dönecektim. Ama şimdilik hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Arkamızda ayak sesleri duyuldu ve Robyn, bornozunu giymiş, muhteşem seksimizden dolayı saçları hâlâ dağınık bir halde yanımıza geldi.

"Anneciğim." Vivien başını omzumdan kaldırmadan bir kolunu ona doğru kaldırdı ve Robyn sırtarak Viv'i her yerinden öpmek için eğildi. Kızımızdan kıkırdamalar yükseldi ve Robyn başını kaldırdığında uykulu bir şekilde gülümsedi.

Gözlerimiz buluştu ve bana gülümsedi.

Korku zihnimin arkasını gıdıklıyordu. Gölgesi beni hiç terk etmedi, bir gün onu kaybetmenin, Viv'i kaybetmenin korkunç düşüncesi. Ama her gün onunla savaştım. Minnettarlığı seçtim. Çünkü bu dünyada çok az insana benim sevdiğim gibi sevme şansı verildi.

Yarın için endişelenerek bu hediyeyi boşa harcamazdım.

Eşim kolunu belime doladı, yanıma yaslandı, kızımız da aramızdaydı. "Güzel bir sabah," diye fısıldadı, bizimle birlikte suya bakarak.

"Evet," diye cevap verdim, sesim duygusallıktan boğuklaşmıştı. "İşte bu."

THANE

Karım için her şeyi yaparım.

Hatta ortak ofisimizin dışında geziniyor, casus bir sürüngen gibi onu dinliyordum.

Herhangi bir ilişkide kırmızı bayrak çekecek bir şeyi neden yapayım ki?

Çünkü son birkaç haftadır Regan'ın meşguliyetini fark etmiştim. O benimle kolayca ilgilenirken

Ona ne zaman elimi uzatsam, aklının başka yerde olduğunu hissedebiliyordum. Bu beni son derece huzursuz ediyordu çünkü Regan tanıdığım en açık insanlardan biriydi. Ve kafamın arkasında her zaman, muhteşem bir genç kadının neden İskoç Dağlık Bölgesi'nde kalıp kendisinden on üç yaş büyük bir adama eş ve çocuklarına üvey anne olmak istediğini sorgulayan o küçük ses olurdu.

O sesi susturmakta çok iyiydim. Regan bunu kolaylaştırdı. Birlikte yaşadığımız hayattan fazlasıyla memnun olduğunu bize her gün gösterdi.

Ondan hissettiğim bu ani uzaklık beni tek düşünebildiğim şey olacak kadar rahatsız ediyordu. Hasta mıydı? Hoşnutsuzluğu mu artıyordu? Önemli bir şeyi mi unutmuştum ya da yanlış bir şey mi söylemişim? Ne haltlar dönüyordu? Bu alışılmadık güvensizlik hissinden hoşlanan bir adam değildim. Bana sorunun ne olduğunu söylemesini istediğimde, bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme verdi, beni öptü ve yorgun olduğunu söyledi.

Yakında açacağı anaokulunun inşaatı, bir yandan işletme eğitimini tamamlarken bir yandan da kendisini ve işletmesini kaydettirmesi gereken tüm kurumlarla uğraştığı sırada başlamıştı. Makul bir bahaneydi. Ama yalan söylediğini biliyordum.

Ve bu beni de çok endişelendirdi.

Endişem üç gün önce çöpü atarken torbanın kırılmasıyla değişti ve dönüştü. Dışarıda nefesimin altında küfürler mırıldanıyor, her şeyi yerine koymaya çalışıyor ve ellerimde biriken bilinmeyen maddeye yüzümü buruşturuyordum ki çöplerle birlikte düşen bir nesne fark ettim.

Hamilelik testi.

Bir an için sadece ona bakabildim.

Sonra yaşadığım şoktan sıyrılarak elime aldım. Dışarıdaki parlak ışığa doğru ilerlerken, beyaz çubuğun üzerindeki yazılara gözlerimi kısarak baktım.

Hamile = iki çizgi.

Hamile değil = tek çizgi.

İki kırmızı çizgi bana bakıyordu.

Birden Regan'ın mesafesi anlam

kazandı. Sayılır.

İçimi sevinç, korku ve beklenti karışımı bir duygu kapladı. Bu duyguları daha önce iki kez hissetmiştim. İlk kez baba olduğum için Lewis'te kesinlikle daha yüksekti. Eilidh ile daha emin hissetmiştim. Şimdi ise korkudan çok heyecan hissediyordum.

Regan'la bir çocuk.

Bizimki.

Ama bu onu neden meşgul etsin ki? Neden benden saklasın ki?

Sonraki birkaç gün boyunca bana haberleri vermesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Ashında, Regan daha da uzaklaşmış görünüyordu. Sabah uyandığımda çoktan kalkmış ve benimle konuşmamak için kendini meşgul ediyordu. Bunu çözemedim.

Benden bir çocuk istemiyor muydu?

Bu pek mantıklı gelmedi. Daha nişanlanmadan önce bana Eilidh ve Lewis'i ne kadar sevse de bir çocuk daha istediğini söylemişti.

O zamandan beri bu konu hakkında konuşmamıştık.

Regan'ın benden bir çocuk istemediği korkusu muhtemelen mantıksızdı ama bunu görmezden gelemezdim.

Aptal gibi davranmama neden oldu.

İşte bu şekilde kendimi, erkek gibi davranıp hamile olduğunu bildiğimi söylemek yerine karımın kız kardeşiyle yaptığı telefon görüşmesini dinlerken buldum.

"Burada gerçekten konuşamam." Regan'ın yumuşak bir sesle söylediğini duydum. Daha iyi duymak için kendimi zorladım. "Hayır, Thane evde. Çocuklar Arran ve Ery ile dışarıda... Ben gittim... Dün gece seni aramadım çünkü Thane'den uzaklaşamadım."

Kaşlarımı çattım. Benden uzaklaşmak mı?

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyor," diye fısıldadı. "Bunu ondan sakladığım için kendimi çok kötü hissediyorum... Evet, doktor dün doğruladı... Biliyorum... Robbie, biliyorum... Bunu kafamdan uydurup gereksiz bir dramaya dönüştürmüyorum," diye tersledi. Onun tarafında bir sessizlik oldu, sonra sessizce, "Öyle demek istemediğini biliyorum ama Vivien ve Skye doğduğunda Thane şöyle demişti, aynen aktarıyorum, 'Bunu tekrar yaşama düşüncesi beni iliklerime kadar yoruyor.'"

Düşen bir örsün ağır aniliğiyle, anlayış içime çarptı. "Bu söylediğin oldukça kesin bir şey."

Kahretsin, öyle dedim.

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Ona söyleyecek ne kadar aptalca bir şeydi.

"Ya... Robbie, biz çok mutluyuz... ya bu her şeyi mahvederse?" Biraz daha sessizlik ve sonra benim

Burnundan gelen sesle göğsü çöktü. "Bu bebeği o kadar çok istiyorum ki... Biliyorum... Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum... Gerçekten mi? Sence hormonlardan mı?"

Doğru.

Karım aylar önce yaptığım aptalca ve düşüncesizce bir yorum yüzünden bana hamile olduğunu söylemekten korkuyordu.

Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Ofisten sessizce uzaklaşarak aceleyle üst kata çıktım ve koridorun sonuna kadar ilerledim. Direkt kancasını kaparak tavan arası kapısına kilitledim ve çekerek çöken merdivenleri ortaya çıkardım. Kancayı kullanarak merdivenleri aşağı çektim, sabitledim ve yukarı çıktım. Tavan arası çok büyüktü ve Regan'ın son birkaç yıldır biriktirdiği Noel süslerinden oluşan devasa koleksiyon da dahil olmak üzere burada depoladığımız mobilyalar ve her türlü eşya vardı.

Arkaya doğru ilerleyerek, Eilidh'in karyolasını ortaya çıkarmak için birkaç kutuyu yoldan çektim. Yanlarında Vivien ve Skye'ın ziyaretlerinde kullandığımız birkaç seyahat karyolası vardı

ama Eilidh'in eski karyolası klasik beyaz ahşap çerçeveliydi. Üzerinde tavana tutturulmuş yeşil bir gölgelik vardı. Yeni bir şilteye ihtiyacımız olacaktı ama benim amacım için gerekli olana sahiptim. Bir kutu görüyorum

Eilidh'in eski oyuncaklarını ve kitaplarını görünce sııttım.

Mükemmel.

Regan'ın bir süre benden uzak durmaya devam edeceğini umarak karyolanın parçalarını söktüm, böylece çok fazla gürültü yapmadan merdivenlerden aşağı indirebildim. Yarım saatten biraz fazla sürdü ve neyse ki karım ne yaptığımı görmek için yukarı gelmedi.

İşim bittiğinde, yorgunluktan sıcaklamış ve aramızdaki bu garipliği bitirmek için can atarak aşağıya indim.

Ofise doğru yürüdüm ve o da bilgisayarından döndü. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark edince kaşlarımı çatıttım. Her şey açığa çıktığında, bana gerçeği söylemekten korkması hakkında konuşacaktık. "Benimle gel. Sana bir şey göstermem gerek."

Sırıttı. "Bir lütfen beni bu sandalyeden kaldırabilir."

"Lütfen benimle gel." Elimi uzattım.

Bakışlarında merak kıvılcımları çaktı ve ayağa kalkarak elini benimkine koydu. Elini sıkıca kavradım ve birkaç saniye boyunca onun muhteşem ela gözlerine baktım. Şimdiye kadar onun için her şeyi yapabileceğimi bilmiyor muydu?

"Thane?"

"Gel." Elini çekiştirdim ve onu mutfığa/oturma odasına ve üst kata götürdüm. "Bu bir öğleden sonra seks ziyareti mi, çünkü ben... önce sana söylemem gereken bir şey var."

Omzumun üzerinden baktım ve onun gergin ifadesini gördüm. Oh, şimdi hazırды, değil mi? "Kocanızla seks yapmak asla bir ganimet çağrısı değildir," diye düzelttim. "Ve hayır, bu bir öğleden sonra keyfi değil. Henüz değil."

Homurdandı ve sesi duyunca rahatladım.

"O zaman ne yapıyoruz..." Yatak odamıza girdiğimizde Regan'ın sözleri soluk soluğa kesildi.

Dönüp, yarattığım derme çatma çocuk odasına bakarken onu inceledim.

Eilidh'in eski karyolası pencerenin yanında duruyordu. Tavana geçici bir plastik kanca taktım ve tenteyi karyolanın ortasından ve yanlarından sarkacak şekilde astım. Karyolayı Eilidh'in eski oyuncakları ve kitaplarıyla doldurdum ve odada zaten bulunan koltuğu ve yan sehpayı bebeğin yatağının yanına yerleştirdim.

Regan'ın gözleri benimkilere kaydı, mükemmel dudakları şaşkınlıkla aralandı. Yüz ifadesi "*Nasıl?*" diye soruyordu.

"Birkaç gün önce çöp torbasından bir hamilelik testi düştü," diye açıkladım. "Ve az önce Robyn ile konuşmanıza kulak misafiri oldum." Onu kendime çektiğimde tökezledi, kollarını göğsüme dayadı. "Bana bir şey söylemekten asla ama asla korkma."

Ses tonumdaki kınamayı duyunca kaskatı kesildi. "Beni suçlayamazsın. Vivien ve Skye hakkında söylediklerinden sonra."

İçimi çektim. "Şimdi çok pişman olduğum aptalca bir söz. Ama bunun bana hamile olduğunu

söylemene engel olmasına nasıl izin verdin?"

"Çünkü!" Göğsümü itti ama gitmesine izin vermedim. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sahip olduğumuz şeyi değiştirmek istemiyorum. Bir bebeği gerçekten çok istiyorum ama seni buna zorlamak istemiyorum. I

Eilidh ve Lewis'in bebek istediğim için onları sevmediğimi düşünmelerini istemiyorum." Kendisine hiç yakışmayan sert hıçkırıklarla ağladı.

Hamilelik hormonları.

Şefkatle gülümseyerek onu kendime çektim ve elimi saçlarında gezdirirken bana sarılıp ağlamasına izin verdim. "Ah, *Mo Leannan*, senden bir çocuk sahibi olmak için kendimi asla zorlanmış hissetmem. Hamile olduğun için çok mutluyum."

Başını geriye attı, gözyaşları makyajını lekeliyordu. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Regan, sen mutlu olduğun sürece benim de mutlu olduğumu ne zaman anlayacaksın? Çocuklar mutlu olduğu sürece. Bu arada, Eilidh ve Lewis'in kendilerini terk edilmiş hissetmelerine imkân yok. Onlara izin vermeyeceğiz. Eilidh artık en küçük çocuk olmadığı için çok mutlu olacak." Hay sikeyim. Bir çocuğumuz olacaktı. "Bir bebeğimiz olacak." Farkına vararak ona sııttım.

Regan gözyaşlarının arasından güldü. "Bir bebeğimiz olacak."

Onu yavaş ve durgun bir şekilde öptüm, hissettiğim her şeyi içine akıttım. Regan bana yapıştı, öpücüğün içine itti, onu şiddetli ve aç hale getirdi. Sonra beni yatağa geri götürdü.

Fermuarımı karıştırırken ağzıma doğru nefes nefese "Öğleden sonra zevk zamanı," diye fısıldadı.

Dudaklarına karşı gülerek kendimi yatağa geri itmesine izin verdim. Kot pantolonumun içine sokarken elini sıktım. "*Mo leannan*," diye inledim. "Buna bir son vermekten ne kadar nefret etsem de, konuşmamız gerek. Doktorun ne dediğini bilmem gerek."

"Sekiz haftalık hamileyim," dedi aceleyle ve boştaki elini boxerımın içine soktu. "Önümüzdeki hafta ilk tarama testim ve kan tahlilim var, ondan birkaç hafta sonra da bir tarama daha. Onun dışında her şey yolunda. Gencim, sağlıklıyım, doktorun bir endişesi yok, o yüzden şimdi kocamla sevişip bebeğimiz olacağı ve senin de bundan mutlu olacağın gerçeğini kutlamak istiyorum. Senin için uygun mu?"

Sikimi sıkıca kavradığında homurdandım, kan beynime hücum etti. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde beni öpmeden önce.

Bir süre sonra, hamilelik haberimizi iki kez kutladıktan sonra, yatağa uzanıp karyolaya bakarken Regan'ı kucağıma aldım.

"Önce Robyn'e söyledin," dedim biraz sinirlenerek.

"Özür dilerim." Regan başını göğsümden kaldırdı, saçları tenimi gıdıklıyordu. "Ben... Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Sanırım her şey yüzünden. Hayatımızın değişmesi, özellikle de tam anaokulunu açmak üzereyken. Bu çok fazla. O kadar rahat büyüdük ki hayal kırıklığına uğrarsın diye endişelendim. Çocuklar hayal kırıklığına uğrayacak diye. Aptalcaydı. Özür dilerim."

"Aptalca değildi. Anlıyorum. Ama bana bir şey söylemekten asla çekinme, *Mo Leannan*.

Her şeyi." "Biliyorum. Söylemeyeceğim."

"Ve kafanın içinde neler olup bittiğini öğrenmek için daha fazla zorlayacağıma söz veriyorum,

böylece bir sürüngen gibi konuşmalarınızı gizlice dinlemek zorunda kalmayacağım."

"Evet, bu hiç hoş değildi." "Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim." Bana yaslanmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, parmakları sakalımı gıdıkladı. "Acaba bir kızımız mı yoksa oğlumuz mu olacak?"

Bu düşünce beni gülümsetti. "Umarım senin gamzelerini alır."

"Umarım aksanını alırlar."

Bunun üzerine kahkahalarla titreyerek, "Muhtemelen. Çocuklar aksanlarını akranlarından öğrenirler, ebeveynlerinden değil."

"Bunu biliyordum." Gülümsedi. "Sadece saçmalıyorum. Hamileliğin bu kadar erken döneminde bebek beynine sahip olmak mümkün mü? Hormonlarım çok değişken, belli ki."

Saate bir göz attım. "Çocuklar yakında evde olur."

"Biliyorum. Ama burada uzanabildiğimiz kadar uzanalım."

Cevap olarak onu daha yakına çektim ve arkadaşça bir sessizliğe gömüldük. Parmaklarımı omzunda gezdirirken geleceği hayal ettim. Onun büyüyen karnını ve sonra da çocuğumuzu hayal ettim. Eilidh'in bebeğin üzerinde küçük bir anne gibi davrandığını ve Lewis'in tıpkı kız kardeşine olduğu gibi dikkatini, sessiz koruyuculuğunu hayal ettim.

Beni doldurdu.

Bu kadın, çocuklarımız, bu hayat... hiçbir boşluk kalmayana kadar her yanıma doldurdu.

"Burada mutlu musun?" Sık sık yaptığım gibi Regan'a sordum.

Sol elini karnımın üzerinde gezdirdi, parmak uçları beni gıdıklıyordu, nişan yüzüğü ve alyansı öğleden sonra ışığında parlıyordu. Ve bana duymayı çok sevdiğim sözleri söyledi. "Nerede olursam olayım, seninle olduğum sürece mutluyum."

ARROCHAR

İşe gidip gelmek için bir saat yol gitmek beni hiç rahatsız etmezdi. Orman mühendisi olmanın bir parçasıydı. Ancak Strathpeffer'da Loch Garve yakınlarındaki ormana gitmek bir saat gidiş, bir saat dönüş anlamına geliyordu. Çalışma saatlerime ek olarak günümün iki saatini eşim ve kızım ile geçiriyordum.

Neyse ki lojistik planlama günleri sona ermişti. Her şey neredeyse tamamlanmıştı ve hasat yakında başlayacaktı. Bir sonraki işim eve biraz daha yakındı. Yine de Mackennon ve Skye'ı anne olmadan önce hiç hayal etmediğim bir şekilde özlüyordum.

Kısa bir tartışmadan sonra Mackennon, doğum izninden sonra işe dönmemde ve tam zamanlı baba olmak için Ardnach'taki güvenlik müdürlüğü görevine ara vermesinde ısrar etti. Çok para

biriktirmişti.

kariyeri boyunca finansal olarak idare etmemizi sağlayacak. Bu bir rahatlamaydı çünkü daha fazla izin alırsam işime geri dönmem biraz daha zor olacaktı.

Zaten proje yöneticim Marcello da öğretmenlik yapmak üzere sektörden ayrılmıştı. Marcello ve ben çok iyi anlaşıyorduk. Doğum izninden döndüğümde yeni bir proje yöneticisiyle karşılaşmak hayal kırıklığı yarattı: Scott, her fırsatta altımı oyuyordu. Zorladım; yerimde durdum ve işimi yaptım. Sadece Scott'ın hayatımı biraz daha kolaylaştırmasını diledim. Skye'dan uzakta olmak, onun ve Mackennon'ın bense bir günlüğüne maceraya atılacaklarını bilmek yeterince zordu.

Huysuzlandığında Skye babasını isterdi. Her zaman. Bir yanımda onu suçlayamazdı çünkü ben huysuz olduğumda Mackennon'ın kolları en güzel yerdirdi. Yine de o küçük kollarını kaldırıp anne yerine baba diye ağladığında canım çok yanıyordu.

Kuru bir sabah, kereste hasadı devam ediyordu ve ben de biçerdöveri küçük bir derenin üzerinden geçirmek için inşa ettiğimiz geçici köprüde ayarlamalar yapılması gerekebilir diye hazır bekliyordum. Scott öndeydi ve herkesi bir şahin gibi izliyordu.

Sonra aniden, geçici otoparkımızda Defender'ımın yanına tanıdık bir Range Rover'ın yanaştığını gördüm. Direksiyonda Mackennon'ı görünce kalbim yerinden fırladı. Dışarı fırladı ve arka yolcu kapısını açmadan önce bana gülümsedi. Kulaktan kulağa sırtarak aceleyle yanına gittim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Anne!" Mackennon aceleyle kemerini çözmeye çalışırken Skye araba koltuğunun içinden ağladı.

"Merhaba, benim tatlı, muhteşem kızım," diye mırıldandım, kocaman gülümsemesini görünce kalbim eridi. "Anneciğim, anneciğim, anneciğim!"

Mackennon'ın kıkırdadığını duydum. "Bana bir saniye ver, tatlı bezelye."

Arabanın yanında doğrulurken onu koltuktan kaldırıp kollarına aldı. Bana uzandı ve onu bu kadar çok bıraktığım için taşıdığım endişeler, onu kucağıma alıp yüzünü öpücüklere boğduğumda bir anlığına ortadan kalktı. Kıkırdamaları içimi o kadar çok duyguyla doldurdu ki, içimi boşaltmak için güldüm. Sonra yüzümü Mackennon'ın dudaklarına doğru kaldırdım, o da beklediğimden çok daha uzun bir öpücük almak için eğildi. İçimi ona doğru çektim ve ayrılırken başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi.

"Burada ne işin var?" Skye'a döndüm. "Eh, Skye Pie? Anneni görmek için uzun bir yoldan geldin."

"Evet," diye onayladı ve ben de kıkırdadım.

"Annem uzakta." Gülümsemem biraz azaldı.

"Annen burada, Skye Pie."

"Sadece seni görmeye gelmeyi düşündük. Umarım sorun olmaz." Mackennon yanağımı okşadı.

"Bu sabah biraz keyifsiz görünüyordun."

Minnettarlıkla kocama doğru eğildim. "Sizi görmek çok güzel." "Arrochar!"

Scott'ın sesiyle gerildim ve Mackennon'ın gözleri tepkime daraldı. Scott'ın boktan bir proje

yöneticisi olduğunu ona söylememiş olma ihtimalim az da olsa vardı, çünkü kocam aşırı korumacıydı ve endişelenmesini istemiyordum.

Skye kucağımda, henüz pek bir anlam ifade etmeyen bebek diliyle benimle konuşurken dönüp Scott'ın bize doğru ilerleyişini dikkatle izledim. Gözleri kocamın ve kızımın üzerinde gezindi ve durduğunda bıkkın bir iç çekti. "Bu da ne böyle?"

Mackennon arkamdan homurdandı, bu da Scott'ın ses tonundan hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Kızımın önünde konuşmana dikkat edersen çok iyi olur," dedim Scott'a sesimi çıkarmadan.

"Kızınız mı?"

"Skye. Bu da kocam Mackennon. Mackennon, bu da proje müdürüm Scott." Bir adım öne çıkan Mac elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Scott, Mackennon'ın bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını biraz geriye eğmek zorunda kaldı. İsteksizce elini sıktı.

Sonra elindekini bıraktı ve dudağını bükerek bana baktı. "Son baktığımda öğle tatili değildi." "Karımla konuşurken ses tonuna dikkat etsen iyi olur," diye uyardı Mac sessizce. Oh, kahretsin.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Ona ikinci kez agresif bir şekilde hitap ediyorsun."

"Mackennon."

Kocam bana sinirli bir bakış attı ama ben başımı salladım ve Scott'a döndüm. "Sadece uğradılar. Kalmayacaklar."

"Annem uzakta mı?" Skye elini yanağıma koydu ve ben duygularımla savaşmak zorunda kaldım. Scott ses tonunu biraz yumuşatarak, "Bugün burada olmana ve odaklanmana ihtiyacım var," dedi.

"Ben buradayım."

Mackennon hâlâ Scott'a bakarak, "Benim hatam," dedi. "Sadece uğradık. Seni rahat bırakacağız."

"Evet, yap. Bir inşaat alanı bebek için uygun bir yer değildir." Scott topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Mackennon beni güldürerek, "O tam bir koparma fiskesi," diye mırıldandı.

Skye'ın yanında aptalca kelimeler yerine küfürler kullanmaya başlamıştı ve ağzından çıkan kelimeler çok komikti. *Siktiğimin puştunu* kastettiğini düşünerek onayımı mırıldandım ve Skye'ın yanağını öptüm.

"Ama o haklı. Özür dilerim, haber vermeden uğramamalıydım. Ben sadece ..." Mackennon bana doğru adım attı. "Senin için endişeleniyorum."

"Seni seviyorum." Ona doğru eğildim. "Sadece sizi özledim, hepsi bu. Scott tam olarak Beyaz Atlı Prens değil ve ben de... Sadece sizi özlüyorum. Yine de iyi olacağım, değil mi Skye Pie? Bu akşam eve geldiğimde anneni görürsün ve *Zog* okuruz?" En sevdiği kitaba atıfta bulundum.

"Evet," dedi en sevdiği oyuncak ayısının kulağını çiğnemedi önce.

"Hadi, tatlı bezelyem." Mackennon ona doğru uzandı ve Skye aniden ne olduğunu anlayarak ağlamaya başladı. "Hayır, hayır, hayır!" diye tekrar tekrar bağırırken yumuşak bir inilti olarak başladı ve sonra tam anlamıyla çığlık atmaya başladı.

Mackennon onu kucağına aldığında gözlerim yaşlarla doldu ve onun gözlerindeki endişe ve pişmanlığı gördüm.

"Özür dilerim, hayatım." Onun kederli hıçkırıklarını duydum. "Onu buraya getirmemeliydim."

"Güzel bir düşünceydi," diye söz verdim ona, kendi gözyaşlarını tutmakta zorlanırken bile.

Yüzünü Mackennon'ın boğazına gömerken bir elimi kızımın sırtında gezdirdim. "Annen yakında evde olacak, Skye Pie." Kelimelerim tutukluk yaptı.

Mac hâlâ ağlayan kızımızı araba koltuğuna oturtup kapıyı kapatırken daha fazla duyguya kapılmamak için dudağımı ısırarak bekledim. Bana doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, o karanlık gözler yoğun bir şekilde benimkilere bakıyordu. "Seni ne mutlu edecekse onu yapacağız, ama kariyerini istediğin için kendini asla suçlu hissetme. Şuradaki hıyara gelince, sana zorluk çıkarıp çıkarmadığını bilmek istiyorum."

Ona hüzünle sııttım. "Kendi savaşımı kendim vermeliyim Mackennon."

"Tamam. Ama unutma, onlarla seninle birlikte savaşmam için bana ihtiyacın olduğunda ben her zaman buradayım." "Biliyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Skye iyi olacak. Onu Caelmore'un dışındaki atları görmeye götüreceğim ve bu onu neşelendirecek. O farkına varmadan eve dönmüş olacaksın."

Ellerini ellerimle kapatarak, "Her şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Değilsin," diye söz verdi. "Kızımıza sevgi dolu, şefkatli bir anne ve güçlü, yetenekli, başarılı bir kadın olmayı dengelemenin ne demek olduğunu gösteriyorsun. Çünkü onun için istediğin şey bu, değil mi?"

Kocam beni hep daha iyi hissettirirdi. "Teşekkür ederim."

Bana hızlı bir öpücük daha verdi. "Evde görüşürüz, sevgilim."

Mackennon suçluluk duygumu ve üzüntümü hafifletmiş olsa da, onun Skye'la birlikte geri dönüp uzaklaşmasını izlerken, paniğe kapılmış melankolinin sınırlarımı zorladığını hissedebiliyordum.

"Arrochar!"

Scott'ın sesi içimde bir öfke yarattı.

Eğer bu iş için kızımla geçireceğim zamandan fedakârlık edeceksem, bu şartlar altında etmemeliydim. Proje müdürüme doğru yürürken, aramızda sadece birkaç santim kaldığında durdum ve sakın ama sert bir şekilde, "Benimle bir daha bu tonda konuşursan, seni şikayet ederim. Eğer bir daha benim kararlarımın altını oyarsan, seni şikâyet edeceğim. Bana karşı çizgiyi her aştığında, Scott, İK ile birlikte kışının dibinde olacak ve hayatını zindan edeceğim. Çünkü kibirli bir kadın düşmanının sevdiğim ve mükemmel olduğum bir işi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Scott şaşkınlıkla bana göz kırptı. Sonra alaycı bir tavırla, "Şikâyetle bulunması gereken biri varsa o da benim. Kocanız ve kızınız burada mı? Bir inşaat alanında. Gerçekten mi?"

Yeterli.

"Dene beni," diye tısladım yüzüne. "Beni zorlamayı dene Scott. Çünkü senin saçmalıklarına katlanmaktan bıktım ve inan bana bu işte daha büyük ve daha kötülerıyla karşılaştım ve kazandım. Hatta şunu da söyleyeyim.

Dinlen. Bir sonraki projede ikimizin birlikte olmamasını sağlayacağım. O zamana kadar birbirimizle uğraşmak zorundayız. Ben profesyonel olabilirim. Sen olabilir misin?" İlerlemeyi konuşmak üzere iki arkadaşına doğru ilerleyerek oradan uzaklaştım.

Scott'ı arkamda bir Japon balığı gibi şaşkın bıraktım.

Ertesi sabah, bugünün Cumartesi olduğunu bilmenin rahatlığıyla uyandım. Uyanmadığım şey ise kocamın sıcak, sert bedeninin benimkine sarılmış olmasıydı. İçimden homurdanarak yorganı attım ve Skye'ın onu uyandırmış olabileceğini düşünerek ayağa kalktım. Perdelerimizin kumandasına bastım ve perdeler kalkarak sabahın donuk ışığının odaya girmesine izin verdi.

Bulutlar pencerelerimizin ötesindeki Kuzey Denizi'nin üzerinde alçakta asılı duruyordu ve yaklaşan yağmura lanet ettim çünkü Skye'ı bugün John O'Groats'taki hayvanat bahçesine götürmeyi planlamıştım. Biraz uzun bir yolculuk olacaktı ama arabada harikaydı.

Terliklerimle koridorda ilerleyerek yatak odasına baktım ve boş olduğunu gördüm. Merdivenlere yaklaştığımda Skye'ın kıkırdamalarını ve Mackennon'ın derin mırıltılarını duydum. Açık planlı oturma ve mutfak alanımıza indiğimde beklemediğim şey, mobilyaların üzerine örtülmüş çarşafların bir sürü çadır oluşturduğunu görmektir.

Mackennon ve Skye görünürde yoktu.

Dudaklarımdan kahkahalar döküldü. "Peki tüm bunlar ne?"

"Annem mi o?" Mackennon'ın sesi koltukla kanepenin arasındaki çarşafın altından geliyordu.

"Anne!" Skye ciyakladı. "Anne, saklan!"

Sırıtarak sesini takip ettim ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Derme çatma çadırın içinde, Skye sallantılı bacaklarıyla bir ileri bir geri giderek etrafa saçtığı oyuncakları topluyordu. Mackennon sırt üstü yatarken Skye oyuncaklarını teker teker onun gövdesine yerleştiriyordu.

"Burada neler oluyor?"

Skye bir çığlık atarak döndü ve kollarını heyecanla sallayarak bana baktı. "Anne!" Bana doğru koştu ve ben de hızla ona doğru süründüm çünkü henüz ayakları üzerinde tam olarak dengede değildi. Onu yakaladım, sırtüstü düşecek şekilde döndüm, böylece onu üzerimde havaya kaldırabildim.

Onu karnıma yatırıp o muhteşem minik karnını gıdıkladığımda sevinçli kıkırdamaları üzerime döküldü. Kahkahalarımız dindikten sonra, "Anne, bak!" dedi ve oyuncaklarını sabırlı babasına nasıl sergilediğini bana göstermeye başladı.

Mackennon'a doğru süründüm ve onu öptüm. "Günaydın."

Sırıttı. "Günaydın."

"Tüm bunlar ne o zaman?"

"Sen uyuyabilesin diye onu eğlendirmeye çalışıyordum," diye açıkladı.
Onu tekrar öptüm, Skye "Anne, hayır!" diye bağırana kadar daha uzun
süre öptüm.

Ben geri çekilirken Mackennon homurdandı, "O küçük bir kaya engelleyicisi." Kıkırdayarak doğruldum. "Öyle. Kahvaltı etti mi?"

"Hiçbir şey yemezdi," dedi, oyuncaklarından birini düştükten sonra göğsüne geri yerleştirirken. "Baba, hayır." Skye oyuncak ayıyı aldı ve onun bulunduğu yerin birkaç santim soluna yerleştirdi. "O zaman ben söylemiştim."

Kahkahalar dudaklarımda titredi. "Hepimize kahvaltı hazırlayacağım. Sanırım burada yiyeceğiz.

Kahvaltını çadırda yapmak ister misin, Skye Pie?"

"Evet."

Sırıtarak başımı salladım. "Peki ya sen baba?"

Mackennon ellerini başının arkasında birleştirdi, pazuları bacaklarımdan arasında hissettiğim bir şekilde esnedi. "Ne istersen, hayatım."

"Kızarmış ekmek üzerine
çırpılmış yumurta?" "Kulağa
hoş geliyor."

Bir süre sonra, Skye'ın sevdiği kuru mısır gevreği, biraz çırpılmış yumurta, biraz kesilmiş muz ve çilek ve Mac'in hazırladığı ve gerçekten hoşuna giden bir sebze smoothie içeren bir atıştırmalık tabağıyla döndüm. Skye isteksizce Mackennon'ın oturmasına izin verdi ve o da çadırın altında kambur durarak bunu yaptı. Çok rahat olmasa da, o kahvaltısını ve kahvesini bu şekilde yerken, ben de Skye'ı beslerken kendi kahvaltımı yedim.

O gün, sonuçta hayvanat bahçesine gittik. Bir keçi onu korkuttuğunda Skye gözyaşlarına boğuldu ve annesini isteyerek bana uzandı. Bu bana çocukların dönemlerden geçtiğini ve günün her saniyesinde yanında olmamamın bana ihtiyacı olmadığı ya da sevgimi hissetmediği anlamına gelmediğini hatırlattı.

Çalışan annelik suçluluğumun asla tamamen ortadan kalkmayacağını biliyordum ama Mackennon'ın bilgelik dolu sözlerine tutunarak kızımın geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya yemin ettim.

O gece saat yedi sularında, uzun bir günün ardından Skye uykuya daldı. Onunla ilk dokuz ayımız zor geçmişti, ikimiz de uykusuzluktan her gün perişan olmuştuk ama on ay civarında düzenli uyumaya başlamıştı ki bu, hala harika uyumayan kuzeni ve üvey yeğeni Vivien için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Skye'a *Süpürge*deki *Oda'yı* okuduktan sonra onu yatırmak için aşağıya indiğimde kendimi bir gün öncesine göre çok ama çok daha hafif hissediyordum.

Mackennon kanepeye yayılmış, kısık sesle bir aksiyon filmi izliyordu ve kolunu benim için kaldırdı. Yanına yerleştim, yanına sokuldum ve bacaklarımı onunkilere doladım. Parmakları saçlarımdan arasında gezinirken, "Bugün daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim." Göğsünü öptüm. "Dün Scott'la konuştum ve sanırım mesajı aldı. Sonra kocam ve kızımın harika bir gün geçirdim ve o da sorunsuz bir şekilde uykuya daldı. Güzel bir gün oldu."

"Scott'la konuştun mu?"

İçimi çektim ve Mackennon'a nelerle uğraştığımı anlattım.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu hoyratça.

"Dün de söylediğim gibi, sen benim için endişelenmeden bununla başa çıkmak istedim." "Ama yine de bir şeyler olduğunu biliyordum ve endişelendim."

"Özür dilerim. Ben sadece... Skye'ı özlediğim için hassas davranıyor olabileceğimi düşündüm ama sen ona tavrıyla ilgili bunu söyledikten sonra aslında öyle olmadığımı fark ettim. Bu yüzden ona izin verdim."

"Güzel. Buna sevindim."

"Her neyse, ne izliyoruz?"

Mackennon cevap olarak televizyonu aniden kapattı ve kumandayı kanepenin diğer ucuna fırlattı.

"Ne-oof!" Kendini üstümde desteklemek için kayarken kendimi sırtüstü yatarken buldum. Sırtarak bacaklarımı ayırdım, böylece aralarına daha iyi sığabilecekti. "Oh, anlıyorum."

Gömleğimin altındaki teni okşarken sırtıttı. "Seni izlemek istiyorum, sevgilim," diye cevap verdi Mackennon, sesi arzuyla kalınlaşmıştı, "sen etrafımda dolanırken."

Tepki olarak bacaklarımın arası karıncalanırken üzerime bir sıcaklık yayıldı. "Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Beni aramızda hiç ölmemesini umduğum bir tutku ve açlıkla öperken kıkırdaması dudaklarımda söndü. Oturma odamızdaki koltukta sessizce sevişirken ben de ona aynı şeyi söyledim. Daha sonra, Skye'a bakmak için evde kaldığı için ona teşekkür ettim. Beni her konuda desteklediği ve beni sevdiği için ona teşekkür ettim.

"Bunlar için bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi Mackennon, eli karnımda gezinerek beni tekrar boşaltmaya hazır olduğunun işaretini veriyordu. "Bu benim için bir onurdur, Arro. Seni sevmek benim için onurdur."

"Ve seni sevdiğim için benim," diye fısıldadım ağzına karşı, başparmağı klitorisimi bulurken dokunuşuyla dalgalandım. "Güzel bir hayat için teşekkür ederim."

"Daha da iyi olacak sevgilim," diye söz verdi iniltiLERİMİ dudaklarına hapsetmeden önce.

ARRAN

"Gergin misin?" Brodan yanımda sordu.

Nabzım deli gibi atsa da bu gerginlikten çok beklentiden kaynaklanıyordu. "İşi bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Kardeşim homurdandı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Ona pis bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Bay Karımla Evlenmek İçin Beş

Saniye Bekleyemedim."

"Evet, Roe ile bu kadar erken evlenmem *seni* kesinlikle kötü gösterdi." Sırttı. "Buraya gelmen yeterince uzun sürdü."

Gözlerimi ona diktim ve dosdoğru önüme bakarak onu beklemeye başladım. Ery ve benim diğer kardeşlerim gibi aceleyle evlenmediğimiz doğrudu ama kız kardeşinin katili Ezra Jefferson'la yaşadığımız çile bitene kadar beklemek istemiştik. O şeytani canının kendini öldürmesinin üzerinden aylar geçmişti. Eredine nihayet gerçekten nefes alabildiğinden beri aylar geçmişti. Ve ben ona evlenme teklif edeli sadece birkaç ay olmuştu.

İşte buradaydık.

Ailem Ardnoch'taki özel plajda, Brodan, nikâh memuru ve benim karşımda duruyordu. Ilık bir bahar günüydü ve neyse ki esinti çok azdı. Adair'ler ve Galbraith'ler en iyi kıyafetlerini giymişlerdi, hatta şimdiden huzursuzlanmaya başlayan Skye ve Vivien bile. Lewis gömleğinin yakasını çekiştiriyor, Eilidh ise elbisesini düzeltmeye devam ediyordu; dokuz yaşındaki bir çocuk için fazla uzun ve yetişkin görünüyordu.

Arro'yla göz göze geldik ve kızlarını kucağına almış olan kocasına doğru eğilen kız kardeşimle gülümsedik. Ery ve ben çocuklar hakkında konuştuk ve hazır olduğumuzda evlat edinmeyi denemeye karar verdik. O "aile kurmanın" büyük bir savunucusuydu ve ben de onu mutlu edecek her şeyi ona vermek istiyordum. Çocuğumuz bizim çocuğumuz olacaktı, kan bağımız olsun ya da olmasın.

Geleceğimizi ve barındırdığı her şeyi düşünmek ellerimi sabırsızca birbirine sürtmeme neden oldu. "Sence bir sorun mu var? Çok uzun sürüyor."

Brodan, "Lachlan muhtemelen onu duygusal bir konuşmayla ağlatmıştır ve o da makyajını düzeltiyordur," diye şaka yaptı.

"Umarım hepsi budur."

Birden müzik değişti. Tuttuğumuz kemancılar, Ery'nin "koridorda yürümesi" için seçtiğimiz Jaymes Young'ın "Infinity" şarkısının enstrümantal bir versiyonunu çaldılar. İkisi de görünmeden saniyeler önce kumulların arasından Lachlan'ın başını gördüm ve yemin ederim nefesim kesildi.

"Vay canına, çok güzelmiş," diye mırıldandım hayranlıkla.

"Öyle," diye onayladı Brodan, bir elini omzuma atıp sıkarak.

Eredine, Lachlan onu kumsala götürürken kolunu Lachlan'ın koluna dolamıştı; çıplak ayakları, zarif vücudunu saran beyaz ipek elbisenin altından görünüyordu. Açık kahverengi teni gelinliğin beyazına karşı parlıyordu ve saçları doğal bukleleriyle salınıyordu.

O mükemmeldi.

Klas ve seksi ve şimdiye kadar karşılaştığım en nazik ruh. Ve benim olmak istiyordu.

Nefesimi içime çektim, hâlâ bunun doğru olmasına şaşırıyordum.

En büyük ağabeyim onu bana doğru yürütürken gözlerimiz buluştu ve birbirimizi tuttuk. Eredine bir baba yerine Lachlan'ı seçmişti çünkü akraba olmasalar da (bunun için şükürler olsun)

Lachlan'ı ağabeyi gibi görüyordu. Ben sahneye çıkmadan çok önce onu korumuştı. Ona minnettar olurdum.

onun için sonsuza kadar.

Sadece ailemizle birlikte evlenmeyi tercih etmiştik. Thane, Regan ve çocuklar (Regan'ın karnındaki de dahil), Lachlan, Robyn ve Vivien, Arro, Mac ve Skye, Brodan (sağdıçım olarak) ve yeğenim Lennox'u kucağında tutan Monroe.

Bizim ailemiz.

Bir insanın isteyebileceği en iyi aile. Eredine ve benim bugün burada ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Lachlan Ery'nin yanağını öptü ve onu serbest bıraktı. Elini tuttum, onu önüme ve nikâh memurumuzun önüne çektim.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim ona sessizce. "Sen de öyle," dedi Ery sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Hazır mısın?" "Öyleyim. Öyle misin?"

"Seninle tanıştığımdan beri hazırım," diye söz verdim.

"Adair'ler ve Galbraith'ler," diye anons etti nikah memurumuz arkamızdan usulca vuran dalgaların arasından, "bugün burada bu adam, Arran Adair ve bu kadın, Eredine Willows'un sevgi dolu evliliklerine tanıklık etmek için toplanmış bulunuyoruz..."

BRODAN

Monroe, Eredine ve Arran'ın dansını, yanlarında sallanan Lachlan ve Robyn'i ve Thane'in gülen Eilidh'i dans pistinde döndürmesini izlerken karımın endişeyle kaşlarını çatıldığını fark ettim.

Arran ve Lachlan, Ery ve Arran'ın resepsiyonu için vereceğimiz özel parti için Gloaming'i kapatmışlardı. Ancak yarım saat önce Lennox, Skye ve Vivien'i almak üzere tuttuğumuz dadılar gelmişti. Bunlar ünlüler tarafından tutulmuş kadın ve erkeklerdi ve güvenlik görevlileri onlara bizim mülkümüzden eşlik ediyordu. Çocuklar daha güvenli ellerde olamazdı ama yine de Monroe'nun eğlenemeyeceğini biliyordum.

Küçük oğlumuz neredeyse yedi aylıktı ve onu ilk kez ailemizden olmayan birine bırakıyorduk.

Monroe'nun kulağına "İyi olacak," diye fısıldadım.

Şaşkınlıkla sarsıldı ve sonra geniş, suçlu gözlerle bana döndü. Bu manzara karşısında içimi çektim. Belki de resepsiyonu erken terk etsek daha iyi olacaktı. Ama sonra beni şaşırttı. "Özür dilerim. Burada olmak istiyorum." Roe yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sadece biraz ayrılık kaygısı."

"Biliyorum. İstersen gidebiliriz."

"Hayır." Başını salladı ve bana bir el uzattı. "Kardeşinin düğününün tadını çıkaracağız."

Sırtarak karımın beni dans pistine götürmesine izin verdim, sonra onu vücudumun derinliklerine çektim ve gözlerinin parlamışlığını izledim. Pelvisimi onunkine doğru hareket ettirirken içimi bir beklenti kapladı. Seks sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir geçmişe sahipti ama ritmimizi yeniden buluyorduk. Yine de hızlı ve sessiz olmaktan fazlası için zamanımız yoktu. Karımla düzgün bir şekilde sevişmek için sabırsızlanıyordum.

Yüz ifadesinden onun da aklının benimkiyle aynı pis çukurda olduğunu anladım.

"Biliyor musun, sanırım kardeşim bir süreliğine üst katta kaybolmamızı anlayışla karşılayacaktır. Bize bir oda tutabilirdim."

Monroe'nun gözleri büyüdü, yanakları uyarılmanın belirtisiyle kızardı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Sunset."

"Peki, ne halt yemeye bekliyoruz?"

Kahkahalarla başımı arkaya atarak ona sarıldım. "Ayrılık kaygısına ne oldu?" Roe kaşlarını çatı.

"Benimle bu konuda dalga geçmek, biriyle yatmamanın tek yoludur, Brodan Adair."

Gülümsememek için kendimi zor tutarak

başımı salladım. "İyi bir noktaya değindin."

"Eee?"

"Ne?"

"Uh... oda... üst katta... şimdi."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Elini tutarak onu dans pistine doğru çektim, Arran'ın bilmiş bakışlarıyla karşılaştım ve kardeşlerimin de aynı derecede bilmiş bakışlarını görmezden geldim.

"Hepsi biliyor," diye fısıldadı Monroe, bardan çıkıp aceleyle üst kata çıkarken biraz nefes nefese.

"Ve hepsi tamamen anlıyor," diye cevap verdim omzumun üzerinden.

Odamıza vardığımızda Monroe yanımda kıkırdıyor ve beni güldürüyordu. Kapının kilidini açar açmaz beni sabırsızlıkla içeri itti.

Hâlâ elbisesini giyyordu ve ben sadece üzerime atladığımda pantolonumu ve iç çamaşırlarımı düşürmüştüm.

"Acele etmememiz gerekiyor," diye soludum, o bana binerken yatağın kenarına oturup kalçalarını sıkıca tutuyordum.

"Bundan sonra acele etmeyeceğiz," diye dudaklarıma yapıştı Roe. "Sana şimdi ihtiyacım var." "Siktir," diye inledim onun sıkı sıcaklığı beni okşarken.

Sekse aç gençler gibi boşaldık ve onu kollarımda tutarken Monroe'nun kahkahalarla titrediğini hissederek gülümsedim. "Çok hızlıydı." Kıkırdadı, bana bakmak için geri çekildi.

Yumuşak, yavaş bir öpücük için uzandım ve sonra mırıldandım, "Olağanüstüydü. Ama ikinci raunt için kararları ben veriyorum. İlk işimiz sizi çıtırçıtır soymak olacak Bayan Adair."

Monroe, ona Bayan Adair dediğimde her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Hayatımda pek çok şey başarmıştım ama hiçbir şey beni oğlumun varlığı ya da karımın benim adımları paylaşmaktan zevk

alması kadar gururlandırmamıştı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yüzü düştü. "Sence Lennox iyi mi?" Güven verici bir şekilde başımı salladım. "Güvenmediğim hiç kimsenin ona yaklaşmasına izin vermezdim." Sözlerimdeki acı gerçeği duyan Roe rahatladı.

Dünya sadece emekli olmakla kalmayıp hamile eşimle birlikte eve yerleştiğimi öğrendiğinde, medya fırtınasına karşı hazırlıksızdık. Paparazziler Ardnoch'a daha önce hiç olmadığı kadar saldırdı ve o kadar kötüydü ki, geçici olarak Ardnoch Kalesi'ne geri taşınmak zorunda kaldık. Tüm aileye koruyucu detaylar verildi ve muhtemelen sadece iki hafta sürmesine rağmen haftalarca devam edecek gibi görünüyordu. Hayranlarım Monroe'ya karşı destek, sevgi, suçlama ve acımasızlığın bir karışımını gösterdiler. Sosyal medyadan uzak durdum, artık çalışan bir aktör olarak takip etmem gerekmiyordu.

Yazdığım filmi ünlü bir yönetmenin almasının ardından yapımcılığını üstlendiğim açıklandığında, kitlelerin tavrı biraz yumuşadı. Hala bir şekilde sinemada çalışıyor olmam onları heyecanlandırmıştı. Çocukluk arkadaşlarının farklı zamanlarda birbirlerine aşık olup ayrı düşmelerini ve sonunda birbirlerini tekrar bulmalarını konu alan film önümüzdeki ay gösterime girecekti. Döndüğümünden beri ilk kez evden uzakta olacaktım. Neyse ki tüm çekimler boyunca sette bana ihtiyaç duyulmayacaktı, bu yüzden oraya gidişlerim her seferinde sadece birkaç gün olacaktı.

İçki fabrikasına gelince, her şey yolunda gidiyordu. Lachlan ve ben nihayet viskimize karar vermiştik ve artık olgunlaşıyordu. İlk şişelerimiz satılmaya hazır olduğunda damıtımevi halka açılacaktı. Ardnoch'ta hayat yeniden sakinleşmişti. Monroe, Lennox ve benim oldukça normal bir hayatımız vardı. Doğru, daha uzağa gitmeye cesaret edersek, fotoğraflarımız bir yerlerde internete düşüyordu.

Yurt dışı tatilleri planlamaya başladığımızda, bize eşlik etmesi için bir güvenlik görevlisi tuttum. Evde güvende olabilirdik ama bu eşim ve oğlumla koruma olmadan rahatça seyahat edebileceğim anlamına gelmiyordu.

Monroe gözlerimin içine bakarak, "Ery ve Arran çok mutlu görünüyorlar," dedi.

Onu daha sıkı kavradım. "Eğer bizim yarımız kadar mutlularsa, kendilerini şanslı sayabilirler."

Beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Hâlâ mutlusun o zaman?"

"O kadar mutluyum ki dehşet verici," diye söz verdim ona. Roe bana anlayışlı bir gülümseme verdi. "Ben de öyle." "Şimdi soyunursan daha da mutlu olacağım."

Karım üzerimden kalkmadan önce bir kahkaha attı. Bakışları boğucu bir hal aldı. "Striptiz ister misiniz, Bay Adair?"

Yarı çıplaklığımı umursamadan ellerimin üzerine yaslandığımda, sikime yeniden kan hücum ettiğini hissettim. "Bunu çok isterim Bayan Adair."

Otelin kapısına vurulunca ikimiz de korkuyla sıçradık. "Brodan, kardeşinin resepsiyonunu kaçırıyorsun!" Thane'in sesi kahkaha ve biraz da viskiyle doluydu.

"Siktir git! Karımla sevişiyorum!" Ben de bağırdım.

"Karınla istediğin zaman sevişebilirsin!"

"Eğer o kapıdan uzaklaşmazsan, seni bitireceğim, seni sadist piç!"

Thane'in derin, gür kahkahası duvarlardan süzüldü ve sonra Regan'ın sesini duydum. "Thane Adair, o kapıdan uzak dur!"

"Sadece eğleniyorum, *Mo Leannan*."

"Evet, bebek doğduktan sonra aylarca seks yapmadığında nasıl hoşuna gittiğini görüyorsun.

doğuyor ve birisi fırsatımızı bölüyor."

"Ne demek *aylar*?" Sesleri kesildiği anda onun öfkeli sorusunu duyduk.

Monroe'ya baktım ve kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken kendi kendine histerik bir şekilde kıkırdadığını gördüm.

Onu orada, gözlerinde neşe, kıkırdamaları arasında soyunmaya çalışırken yanaklarını kızartan eğlenceyle görmek, striptiz teklif ettiğinde hayal ettiğim gibi değildi.

Ama yine de onu görmek mükemmeldi.

Ne onun ne de oğlumuzla birlikte kazanmak için büyük mücadele verdiğimiz hayatın olduğundan başka bir şey olmasını istedim.

Aileyle ilgiliydi.

Biz Adair'ler kusurlu ama harika bir aileydik. "Buraya gel, karıcığım. Elbiseni taşımana yardım edeyim."

SON

ÇOK YAKINDA

Devedikenlerinin Ötesinde (The Highlands Serisi #1)

Walker Ironside İskoçya'yı ve peşini bırakmayan anılarını geride bırakalı uzun zaman olmuştur. Ancak yıllarca koruma olarak dünyayı dolaştıktan sonra Walker, memleketini geri dönecek kadar özlemiştir. İskoç Dağlık Bölgesi'nde, sadece üyelere özel bir kulüp olan Ardnach Malikânesi'ne ev sahipliği yapan bir köye. Mutlu olmasa da Walker kulüpteki seçkin güvenlik görevlileriyle çalışmaktan ve bekâr yaşam tarzını sürdürmekten memnundur. İhtiyacı olmayan şey ise, yeni gelen cazip ama çok genç, bekâr anne Sloane Harrow'un dikkatini dağıtmasıdır.

Sloane on altı yaşında hamile kalacağını hiç düşünmemiştir. Ya da on yıl sonra kızı Callie ile birlikte Kaliforniya'dan kaçıp İskoç Dağlık Bölgesi'nde yeni bir hayata başlayacağını. Callie'nin tehlikeli babasından saklanan ve güvende olan Sloane, yeni hayatlarından memnundur. Kızı mutludur. Sloane'un istikrarlı bir işi, şirin bir kulübesi, işe dönüşme ihtimali olan bir yemek pişirme tutkusu ve düşünceli güvenlik görevlisi Walker Ironside'a karşı büyük bir aşkı vardır. Ne yazık ki, huysuz İskoç, Sloane'un cazibesine karşı bağıışıklık kazanmış gibi görünmektedir, ancak Sloane fırsat buldukça onu keklerle ve fırınlanmış ikramlarla baştan çıkarmaya çalışmaktan kendini alamaz.

Ancak Ardnach'a Sloane'un hayatını mahvetmeye niyetli biri geldiğinde, Walker ilk ilgilenen kişi

olur.

onu ve Callie'yi korumak için bir adım öne çıkacaktır. Bu, günaha boyun eğmek ve kendi şeytanlarını uyandırmak anlamına gelse bile. Çünkü bunu yaparken Walker, Sloane'u sadece geçmişinden değil, kendi geçmişinden de korumayı başaramamakla karşı karşıyadır.

2 Mayıs'ta çıkıyornd 2023 e-kitap ve
ciltsiz kitap olarak Sesli kitap 2023

Yazında geliyor Amazon ABD

Amazon

İngiltere Barnes

& Noble Apple

ABD Apple

İngiltere Kobo

ABD

Kobo İngiltere

